

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lead Me *Knot*

New York Times Bestselling Author
S.L. SCOTT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Lead Me *Knot*

Telif hakkı © 2025 S.L. Scott

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar haricinde, bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünü veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır. ISBN: 978-1-962626-45-3

BU KİTABIN HERHANGİ BİR BÖLÜMÜNÜ AI EĞİTİMİ İÇİN KULLANMAK VEYA AI SİSTEMLERİNE VEYA YAZILIMLARA YÜKLEMEK YASA VE TELİF HAKLARI İHLALİDİR.

BENİ TAKİP EDİN

Yazıları ve daha fazlası hakkında güncel bilgileri almak için S.L. Scott'ın web sitesini ziyaret edin: www.slscottauthor.com

Yayıncılık maceraları, ücretsiz kitaplar, hediyeler, indirimler ve daha fazlası hakkında haber bültenini almak için:

<https://geni.us/SLScottNL>

TikTok'ta beni takip edin: <https://geni.us/SLTikTok>

IG'de takip edin: <https://geni.us/IGSLS>

Bookbub'da takip edin: <https://geni.us/SLScottBB>

S.L. SCOTT'IN DİĞER ESERLERİ

Yazıları ve diğer gelişmelerden haberdar olmak için web sitesini ziyaret edin:

www.slscottauthor.com

Yayıncılık maceraları, ücretsiz kitaplar, hediyeler, indirimler ve daha fazlası hakkında en son haberleri almak için:

www.slscottauthor.com adresini ziyaret edin.

S.L.'nin Facebook grubuna katılın: [S.L. Scott Books](#)

Okuyucular tarafından "Şimdiye Kadarki En Romantik Kitap" olarak adlandırılan ve hayranlık uyandıran en çok satan kitabı okuyun. We Were Once artık Kindle Unlimited'da ÜCRETSİZ olarak mevcuttur.

[We Were Once](#)

Uluslararası sansasyon yaratan Best I Ever Had'i kaçırmak istemezsiniz. Bu kitap, duygusal ve ruhun derinliklerine işleyen aşkı ile okuyucuların kalbini kazandı. Best I Ever Had artık e-kitap, sesli kitap ve ciltli kitap olarak satışta ve Kindle Unlimited'da ücretsiz.

[Audible'da Best I Ever Had](#)

[Sesli Kitapları - BURAYA TIKLAYIN](#)

Peachtree Pass Serisi (Tekil Kitaplar) [Long](#)

[Time Coming](#)

[Lead Me Knot](#)

[Small Town Frenzy](#)

The Westcott Serisi (Tekil Romanlar)

[Hayatım Üzerine Yemin Ederim](#)

[Seni Hiç Görmedim Seni](#)

[Varken Veda Etmeyi](#)

[Unuttum](#)

[Hiç Yapmadığım Şeyler](#) - Faris Ailesi Serisi

[Şeytandan Bahsetmek](#) - Faris Ailesi Serisi

Direnmek Zor Serisi (Tek Başına)

Direnış

Hesaplaşma

Kurtuluş Devrim

İsyân

Karga Kardeşler (Tek Başına)

Kıvılcı

m

Tulsa

Rivers

Ridge

Karga Kardeşler Kutulu Set

DARE - Bir Rock Yıldızı Kahramanı (Tek Başına)

New York Aşk Hikayeleri (Tek Başına)

Seni Asla

Unutamadım

İstediğim Kişi

Çılgınca Aşık

Başım Döndü

Bir Öpücükle Başladı

Everest Kardeşler (Tek Başına)

Everest - Ethan Everest

Kötü Şöhret - Hutton Everest Doğa

Gücü - Bennett Everest Everest

Kardeşler Box Seti

Kingwood Serisi

VAHŞİ

KURTARICI

KUTSAL

TESELLİ BULMAK

Kingwood Serisi Kutusu

Cennetteki Playboy Serisi

Playboy'a Aşık Olmak .

Playboy'u Kurtarmak .

Playboy'u Sevmek .

Cennetteki Playboy Kutu Seti

Tek Başına

Okunabilen Kitaplar

Şimdiye Kadarki

En İyisi Bir

Zamanlar Biz

Charlie Geldi Grace'i

Özlüyorum

Seni Tanıyana

Kadar Teselli

Bulmak Aşkın

Sarhoşu

Çeviride Kaybolmak

Seksi Bay ile Yatmak Sabah

Zaferi .

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36 Epilog](#)

[Ön İzleme - Küçük Kasaba Çılgınlığı](#)

[Hoşunuza Gidebilecek Diğer](#)

[Kitaplar](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

LEAD ME KNOT

S.L. SCOTT

Baylor Greene

"Dallas'tan daha kötü yerler de var." 16 numaralı kapının önündeki pencereler boyunca yürüyorum. "Fırtına geçecek. Sadece bir gecikme."

Telefonun diğer ucunda kız kardeşimin derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Bu gecikme yüzünden gece yarısı varacaksın, Baylor," diyor. "Ve iniş yaptığında hala fırtına varsa, Peachtree Pass'a gitmek güvenli olmayacak."

"Bir buçuk saat."

"Hava mükemmel olduğunda. Kötü bir gecede iki, hatta üç saat."

"Bak, beni hala kardeşin olarak görebilirsin, *Pri... Christine...*" Bazı alışkanlıklar kolay kolay değişmez. Onu hayatı boyunca alay ettiğim takma adla değil, annemin verdiği adla çağırmaya alışabileceğimden emin değilim. Ama ona ve en iyi arkadaşıma - küçük kız kardeşime aşık olan hain en iyi arkadaşıma - deneyeceğime söz verdim. "Ben New York'ta kendi başının çaresine bakan otuz üç yaşında bir adamım. Biraz yağmurda araba kullanmak benim için sorun olmaz." Durup, binadan çıkıntı yapan, uçağa bağlı olmayan jetway'e bakıyorum.

O gülüyor. Bir dakika önce ses tonundaki endişeyi duyduktan sonra bu hafif ama hoş bir ses. "Kendine bakabileceğini biliyorum. Endişelenmeye alışkınım."

"Bu gece izin al, abla, biraz dinlen. Ne kadar gecikeceğimi bilmiyorum. Hatta babamın evinde kalabilirim"

. Böylece, gizlice eve girdiğimde seni, çocukları ve Tagger'ı rahatsız etmem."

"Babam diz ameliyatından sonra dinlenmeye ihtiyacı var. Onu tanıyorsam, bir ses duyduğunda yataktan atlayıp durumu kontrol etmeye gidecektir."

Şakaklarımı ovuşturarak başımı eğiyorum. "Evet, haklısın. O gıcırdayan zeminlerde gizlice dolaşmak imkansız. Bu sorunu nasıl çözeceğimi bilmiyorum."

Sözlerine bir ara verdikten sonra yine iç çeker, ama sonra şöyle der: "Pazartesiye kadar buradasın ve Beckett ile Daisy'ye sabaha kadar burada olacağına söz verdin..."

Yine volta atmaya başlarım. Haklı. Yeğenlerime, gözlerini açmadan önce orada olacağıma söz verdim. "Geçit, zamana ayak uydurmalı. Otel gibi modern konforlara ihtiyacımız var, hatta kiralanan bir odaya bile, ama söz veriyorum, ön verandadaki salıncakta uyumak zorunda kalsam bile orada olacağım..."

"Yeter." Sesinde heyecan duyuluyor.

"Ne? Verandadaki salıncak mı? Şaka yapıyordum." Kız kardeşimin bir zamanlar yaptığı bir sığınağı hatırlayarak gülüyorum. "Her zaman ahır var..."

"Hayır. Ahır da olmaz. Ama Lauralee var."

En iyi arkadaşının adı, kız kardeşimin düğün resepsiyonu gibi birkaç güzel anıyı çağırırsa da, bununla nereye varmak istediğini hiç anlamıyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var, Chris. Lauralee var dediğinde..."

"Peaches Sundries'in üstündeki daireyi yeni bitirdi." Nefes alır ve sonra sözleri dökülür. "Kiralama ilanını ya da kısa süreli kiralama sitelerine koymadı ama ilan vermeye hazır olduğunu biliyorum. Bu gece orada kalıp sabah çiftliğe gelebilirsin." Ekler: "Erken."

Fena fikir değil. Kız kardeşim ve en iyi arkadaşımın evinde, küçükleri uyandırmamak için parmak uçlarında yürümek ya da büyüdüğüm eve gizlice girip babamın tüfeğinin namlusuyla karşılaşmak zorunda kalmak zorunda kalmam. Her ikisi de kaçınılması gereken iyi senaryolar gibi görünüyor. "O sorun etmez mi? Diğer kiracılar gibi ona da ödeme yapabilirim."

"Bunu kabul etmeyeceğini biliyorsun, ama istersen teklif edebilirsin."

"Ona mesaj atayım mı?"

"Hayır, çok geç oldu. Onun için sorun olmayacağını biliyorum. Dükkânın arkasına dolaş ve merdivenlerden ikinci kata çık. O yeni toparlandı, ortalığı dağıtmama."

Yağmur dinmemişti, bu yüzden uçuş veya kapı bilgilerinin değiştirilmediğini veya tamamen iptal edilmediğini kontrol etmek için bir göz attım. Austin hala göze çarpan bir şekilde gösteriliyordu, sanki umut hala tabelada duruyormuş gibi ve bu gece bir ara Dallas'tan çıkma şansımız hala vardı. "İçeri nasıl gireceğim?"

"Anahtar, merdivenlerin üstündeki tencerenin altında."

Peachtree Pass'ta suç oranı çok yüksek değil, ama o anahtarın kasabadan geçen herhangi bir yabancıнын daireye, ya da daha kötüsü Lauralee'ye serbestçe girmesine olanak tanıdığını düşünmek içime sinmiyor. "Güvende olması harika," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

Kız kardeşim yine güldü. "Onu bir dahaki görüşünde bunu ona söyleyebilirsin." Kahkahalar dinince, "Dikkatli ol, tamam mı ağabey?" diye ekledi.

Annemizin öldüğü gece fırtına yoktu, ama bir kaza her zaman aklımın bir köşesinde duruyor. Sanırım kardeşim ve ablam için de durum aynıdır. "Olacağım. Sabah görüşürüz, tamam mı?"

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Telefonu kapattığımızda, tüm bu yolculuğun yorgunluğu göz kapaklarımı ağırlaştırıyor, beni esnemek ve yorgunluktan kurtulamamaya itiyor. Önümdeki yolculuk için yeterli enerjiyi toplayabilmek umuduyla, kafein standına gidip kahve ve atıştırmalık alıyorum.

Sabahın üçünden biraz önce şehir merkezindeki dükkânın arkasına yanaşıp, daireye çıkan metal merdivenin dibine park ediyorum. Yağmur dinmemiş, uzaktan şimşekler çakıyor. Gök gürültüsü kiralık arabayı birkaç kez sarsıyor, bu yüzden hızımı kesip birkaç kez tehlike ışıklarını yakıyorum.

Şimdi, varlığından haberdar olmadığım daireye bakarken, şiddetli yağmur ve sileceklerin arasından turkuaz renkli bir kapı görüyorum. Kapının yanındaki çatı çıkıntısının altına koruyucu bir şekilde yerleştirilmiş saksı bitkisini gözümle takip ederek hedefimi belirliyorum.

Ama bir dakika bekleyip, küçük şerit binanın arka tarafını inceliyorum. Arka taraf ama biraz ilgiye ihtiyacı var. Şeftali Festivali sırasında turistler için, binaların eski görüldüğü küçük kasabalarda bir çekicilik vardır. Bu seçilmiş bir çekicilik değil. Apartman hariç, her şey harap görünüyor. Turkuaz kapı bir fener gibi parlıyor.

Arka koltuktan el bagajımı alıp arabadan fırladım ve merdivenleri koşarak çıkarken arabayı kilitledim. Çıkıntı saksıyı örtüyordu ama beni örtmüyordu, bu yüzden saksıyı hızla yana eğdim, gümüş metal anahtarı gördüm ve onu kaptım.

O anda minnettarım, ama burayı bu kadar erişilebilir bırakması çok saçma.

Kapı gıcırdamadan açılır ve fırından yeni çıkmış kekler ya da pazar sabahları uyanınca burnuma gelen krep ve pastırma kokusu gibi, çok hafif ama hoş bir koku burnuma çarpar. Kapıyı kapatıp arkamdan kilitlerken midem guruldamaya başlar.

Lauralee'yi hayatımın büyük bir bölümünde tanıdığım halde, onu pek iyi tanımıyorum. Onu son gördüğümde çok güzeldi, ben üniversiteye gitmeden önce yaşadığı garip ergenlik yıllarını geride bırakmıştı. Annemin bir keresinde onun Şeftali Festivali Kraliçesi seçildiğini söylediğini duymuştum, sanki bu benim için bir önemi varmış gibi.

Burada olmak, yıllardır ilk kez Lauralee Knot'u düşünmeme neden oldu, muhtemelen en iyi arkadaşım küçük kız kardeşimle evlendiğinden beri. New York'ta düşüncelerimi meşgul edecek çok sayıda kadın var ve haftanın herhangi bir gecesinde geçmişimi unutmamı sağlayacak daha da fazlası var. Beklentiler yok. Yükümlülükler yok. İstedğim zaman istediğimi yapma özgürlüğüm var, ki bunu itiraf etmekten gurur duymam gerekenden daha sık yapıyorum.

Oturma odasının zemininde çantamı açıp tuvalet çantamı alıyorum, sonra yatak odasının içinde, sol tarafta bulunan banyoyu buluyorum. Kapıyı kapatıyorum ama nedenini merak ederek gülüyorum. *Alışkanlık mı?* Yalnız olmama rağmen, sanırım bu, yabancı bir yerde olmamdan kaynaklanıyor.

Dişlerimi fırçalayıp kıyafetlerimi çıkardıktan sonra duş almak istiyorum, ama çok yorgunum ve bununla uğraşacak halim yok. Uykunun zamanımı daha iyi değerlendireceğime karar veriyorum.

Oda çok karanlık, yolumu bulamıyorum, bu yüzden telefonumu rehber olarak kullanıyorum, sonra onu komodinin üzerine koyuyorum. *Kahrolasınca yorgunum.* Yumuşak yatağa düşüyorum, yatağa dokunduğum anda iki saniye içinde bayılacağımı biliyorum.

Yüksek bir gürültü ve birinin nefes nefese kalmasıyla dik oturuyorum. "Merhaba?"

Cevap yok, ama kafamın yanından gelen hava sesi, beni yana doğru iten yumuşak bir şeyin geldiğini gösteriyor. "Ne oluyor lan?" Yastıktan kopan bir tüy burnumun ucuna yapışıyor. Bir ayak topuğu göğsüme çarpmadan önce inliyorum ve yataktan düşüyorum. Kırım haliyle çarptığı anda kafam komodinin köşesine çarpıyor. "Siktir!"

Yatakyaylar gıcırdayan altında basınç önceden beni yaklaşan gibi üzerime atlayacak bir vücudun yaklaşan gölgesini önceden haber veriyor. Yıldırım çakıyor ve oda bir saniye için aydınlanıyor, ama bu, onun bakışlarını yakalamak için yeterli. "Lauralee!"

Her şey durur ve odadaki sessizlik kulakları sağır eder, ama bu kulaklarımda çınlayan kanın sesinden olabilir. "Baylor?"

Kollarım hala havada ve onun bir sonraki hareketini engellemeye hazır haldeyken, zamanla yarışırçasına ağızımdan şu sözler dökülür. "Benim."

Sert ahşap zemine ayak basmasının sesi, odanın diğer ucundan gelen hızlı ayak sesleriyle karşılaşır. Işığı açar ve ben yana dönerek gözlerimi sıkıca kapatırım.

"Aman Tanrım," der, "Baylor, iyi misin?"

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum ve oturmak için kendimi yukarı itiyorum. Başımın yan tarafına dokunarak, "Bu iz bırakacak," diye mırıldanıyorum.

"Gözüne çarpmadın, değil mi?"

"Az kalsın kaçıyordum. Kahretsin," diye inlerim, zonklama çoktan beni ele geçirmiştir.

Parmakları, başımın sıcaklığına karşı serin geliyor ve vücudu ışığı engellediğinde, sonunda gözlerimi açıp ona bakıyorum. Koyu renkli saçları başının üstünde toplanmış ve parlak pembe bir fularla tutturulmuş, yüzünü tam olarak görebiliyorum, bu da nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor

. Alnında endişe izleri olsa da, doğal güzelliğini gizleyen tek bir makyaj izi bile yok.

Önümde diz çökerek, gözlerini yaraya sabitlerken parmaklarıyla nazikçe yarayı okşuyor. Bakışları benimkilere kayınca, "Özür dilerim. Seni hırsız sandım" diyor.

"Anahtarı neden ön kapıda bıraktığını anladım. Kimse sana karşı koyamaz."

Ellerini kucağına koyup bacaklarının üzerine yaslandı. "Burada ne yapıyorsun?" Sesinde öfke yoktu, sadece merak vardı, endişe çizgileri sonunda düzeldi.

"Uzun hikaye."

"Sanırım vaktimiz var." Ayağa kalkıp bana elini uzatıyor. "Ama kafana buz koymamız lazım." Yardıma ihtiyacım yok, ama yine de teklifini kabul ediyorum, böylece boşa gitmesin. Ağzını kapatarak nefesini tutuyor. "Çıplaksın!" Oh... *doğru*. Bana sırtını dönmeden önce gözleri alt tarafıma takılıyor. Gözlerini kısarak, "Neden çıplaksın?" diye ciyaklıyor.

Şu anda çıplak olmak en son endişem, ama onun da konuşacak pek bir hakkı yok. Büyük beden tişörtünün altında belirginleşen göğüs uçlarına bakılırsa, onun da altında pek bir şey olmadığını varsayıyorum. Ama bunun için yemin edemem. Bunun için daha yakından incelemem gerek... *Siktir*.

Ne yapıyorum ben?

Bu Lauralee. Bana asılan bir kadın değil.

Belki de beyin sarsıntısı geçiriyorum? Bu, küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı hakkında bu düşüncelere kapılmamı açıklayabilir. Ama onun artık büyüdüğünü saklayamıyorum, özellikle de oturma odasına doğru yürürken kalçalarının etrafında hafifçe sallanan pamuklu kumaşla.

"Burada kimse olacağını bilmiyordum."

"Her zaman çıplak mı uyursun?" diye soruyor, sesi diğer odadan geliyor.

Kalktığımda, sanki ailemin adını lekelemiş gibi yumruğumun altıyla komodini vuruyorum. "Not mu alıyorsun yoksa sadece meraklı mısın?" Kapıdan valizimi görürken beni güldüren bir alaycı ses duyuyorum. Kahretsin. Kapiya doğru yürüyorum. Vücudumdan utanmıyorum

Vücudum konusunda utangaç değilim. Bunun için yeterince çalışıyorum, ama durumu olduğundan daha garip hale getirmek istemiyorum. "Giysilerim seninle birlikte orada."

"Arkamı döneceğim."

Yatak odasından çıkıp, buzları kırmak için tepsiyi çevirdiğini gördüm. Eğilip temiz bir boxer şort aldım ve giydim. "Her şey yolunda," dedim. Çıplak vücudumu görmek onu çok rahatsız etmemiş gibiydi, ama eğlenenin güzel bir şekilde bitmesi en iyisi.

Ellerini gözlerinin üzerine koyarak yavaşça arkasını döner. Parmaklarının arasından gözlerimin kahverengisini görebiliyorum. Sonra rahatlamış bir şekilde derin bir nefes alır ve yüzünde bir gülümseme belirir. "Merhaba."

"Merhaba," derim, bizi ayıran tezgahın yarımadasına yaklaşarak.

"Bu gece birinin zorla girip içeri gireceğini beklemiyordum."

"Kimse girmez."

Dudaklarını sıkıştırarak, içinde buz olan sandviç poşetine bakar. Poşeti bir mutfak havlusuna sararak, "Şişliği azaltacak bezelye ya da biftek gibi yiyeceklerim yok. Sadece buz var," der. Tezgahın üzerinden uzanarak poşeti nazikçe kafama koyar. "Soğuyacak."

"Dayanabilirim." Onun elini benim elimle kapattım, onun elini çekeceğini sandım ama o elini çekmedi.

Gözleri tekrar benimkilere düşer ve bir şeyin onu gerçeğe döndürdüğünü, iki kez göz kırptığını görürüm. Başını sallarken elini geri çeker. "Sana ibuprofen getirmeliyim."

Ben itiraz etmeden önce gitmiş olur. Yere düşen çantasını karıştırmak için eğildiğinde, tişörtü hafifçe yukarı kayar. Ben bir pislik olduğum için, kışının pürüzsüz kıvrımlarını fazlasıyla incelerim. Eğer kendimizi uygunsuz bir durumda bulursak, ısırılacak bir avuçtan fazlası var. Tabii ki öyle bir şey olmayacak... *O Lauralee.*

Ve onun benimle hiçbir şey yapmak istemediğini biliyorum, yoksa o resepsiyonda harekete geçerdik. Boynumu yana eğiyorum ama o ayağa kalktığında omurgamı düzeltiyorum. Elindeki şişeyi sallayarak sırtıyor. "Buldum." Kendinden memnun gibi görünüyor,

küçük şişeyi önüme koyar, sonra tezgahın etrafından dolaşıp tekrar mutfığa geçer.

"Teşekkürler."

"Bence iki tane almalısın." Bana bir bardak su getirip masaya koyuyor. Şişeyi açıp iki hapi ağzıma atıyorum ve suyla yutuyorum. Sessiz bir emirle bana tekrar buz torbasını uzatıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Gülerek cevap veriyorum, "Daha iyiydim." Buz torbasını tekrar kafama koyuyorum. "Bana bakmana gerek yok. Saat geç oldu, eminim yorgunsundur."

"Geç oldu." Tezgaha yaslanıp başını eğdi. "Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum, ama bu karışıklığın sorumlusu olduğum için hemşirelik yapmam gerekiyor." *Aklına gelen görüntüler...*

"Ben buraya girdiğimde suçun senden kalktı." Gülüyor. Tatlı ama biraz utangaç bir gülümsemeyle başını eğiyor. Sesimi alçaltıyorum. "Hey." Tekrar başını kaldırdığında, "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Burada olacağını düşünmemiştim. Christine de burada olacağını bilmiyordu."

"Burada kaldığımı ona söylemedim."

Yine buzları indiriyorum. "Anlatacak bir hikaye var gibi görünüyor."

Hızlıca omuz silkiyor ve tekrar mutfak adasının etrafından dolaşıyor. "Bu gece olmaz. Üç saat sonra kalkmam gerek." Dışarıda şimşeklerin içeri girmeye çalıştığı pencereye doğru bakıyor. "Fırtına hiç olmadığı kadar şiddetli. Bu havada araba kullanamazsın." Yatak odasına doğru ilerlerken, kapıda durup geriye dönüyor. "Burada kanepede yatabilir ya da yatağın yarısını kendine ayırabilirsin. Hangisini tercih edersin?"

Güzel bir kadının davetini geri çevirecek biri değilim, o kadın kız kardeşimin arkadaşı ve eskiden benim ve arkadaşlarımdan canını sıkkan bir çocuk olsa bile. Buz torbasını lavaboya koyup, onu yatak odasına kadar takip etmek için aceleyle peşinden gittim. "Yatak. Kesinlikle yatak." Ama o döndüğünde, ilerleyen adımlarını durdurması, ona çarpmadan önce arkasına koşup belinden tutmamı sağladı. "Ne?" Omzunun üzerinden odaya baktım ve yatakta pembe bir şey gördüm.

Neden yüzümde alaycı bir gülümseme belirdiğini bilmiyorum. Sanırım Lauralee'nin artık o sinir bozucu küçük çocuk olmadığını ilk kez kabul ediyorum. Ve şimdi, kesinlikle düşünmemem gereken şeyler hissettiriyor bana. Ama kendi başına eğlenmek istiyorsa, ben de buna varım.

Elimden kayıp, yatağa dalıyor. Kaçarken yanımdan esen rüzgârla başımı kaldırıyorum. Aslında tişörtünün altında hiçbir şey giymemiş.

Siktir.

O kesinlikle eskiden tanıdığım kız değil... Hayır. Lauralee Knot büyümüş ve benim fark edebileceğimden çok daha güzel olmuş.

BÖLÜM 2

Lauralee Knot

"BAKMA, TAMAM MI?" Panik içinde rica ediyorum. Plastiğin karnıma acı verici bir şekilde batmasının yanı sıra, odanın soğuk havası kıcıma esiyor ve tüylerim diken diken oluyor. Arkama uzanıp tişörtümün eteğini indirerek çıplak kıcımı örtüyorum. Başka bir şey görebileceğini sanmıyorum, ama bu olayı asla unutamayacağımı hissediyorum.

"Bakmıyorum, Lauralee." Baylor Greene geri döndü — şehre, neredeyse çıplak olarak yatağıma ve şimdi muhtemelen kıcıma bakıyor.

Şimdi, odanın diğer ucuna olimpik bir atlayışla fırlayarak kendimi daha da fazla ifşa ettiğim için sersemlemiş durumdayım. Vibratörü saklamayı başarmış olabilirim, ama yakalandığım ve daha önce orgazm olamadığım için durum daha da kötüleşti.

İlhamımı kaybettim. Ve uzun bir günün ardından onu kovalamak için çok yorgundum. Alnımı yatağa koyup gözlerimi kapatıyorum, bu pozisyonda ne kadar kalmam gerektiğini bilmiyorum. "Bakıyor musun?" O gülüyor. "Bu komik değil, Baylor."

"Biraz komik."

Başımı yana çevirip bana bakıp bakmadığını kontrol ediyorum. Bana sırtını dönmüş, geniş omuzları ve sırtının hatlarını, spor yapmaya alışkın kaslı kalçalarını ve bacaklarını sergiliyor. Orada duran, sanki onun huzurunda bir ölümlü olan benim, yeryüzündeki bir Roma tanrısını seyretme izni almış olmam hiç de önemli değilmiş gibi davranan, lanet olası bir Adonis.

Kendimi toplamak için başımı tekrar eğiyorum. Ön tarafı hiç hayal kırıklığına uğratmadı. O sert, çetin çene hattı ve onu daha da çekici kılan şeylerden biri olan mükemmel burnu - on üç yaşında bir rodeo kazasında burnunun köprüsüne aldığı hafif bir çukur. Ama asıl dikkat çeken, ailesinde de görülen, Teksas'ın yaz gökyüzüyle yarışan ve her zaman ilgiyi üzerine çeken mavi gözleri.

Onun bakışlarının bile ne kadar güçlü olabileceğini neredeyse unutmuştum. Birkaç yıl önce Chris'in resepsiyonunda aramızda çok zayıf bir bağ kurulduğunu düşünmüştüm. Sonrasında hiçbir şey olmadığından, sanırım öyle bir şey olmamış.

Baylor Greene, dikkatinin odağına girdiğimde kendimi özel hissettirdi. Ama sanırım özel değildim, yoksa hikayenin devamı olurdu, onun New York'taki hayatına dönüp beni tamamen unutması yerine.

Yatağın kenarına oturup, vibratörümü komodinin üst çekmecesine koyup kapattım. Yerdeki çantama uzanıp, erkek kesim bir iç çamaşırı çıkardım ve giydim. Sırf o geldi diye sütyenle uyumam mümkün değildi. "Tamam, bakabilirsin."

O, baştan aşağı beni süzdüğü ve tekrar başıma döndüğü için, sanki "gözlerinle beni sikebilirsin" demişim gibi davranıyor. Göğüslerimi saklamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve kalçamı dışarı çıkarıyorum. "Yatağa uzandığımda her şeyimi sergilediğimi söyleyecektin mi, yoksa sadece bakıp duracaktın mı?"

Dilinin ucuyla alt dudağını yaladı ve sıırttı. "Sen beni iyice süzdüğüne göre, her şey adil diye düşündüm."

"Bu, seni patakladıktan sonra mıydı?"

Yine kıkırdar. "Kendini savunmayı bildiğin için kızgın değilim. Yine de yarın beni kontrol et. Bu birkaç gün geçmeyecek gibi bir his var içimde."

Gök gürültüsü binanın tepesinden yankılanarak pencereleri sarsıyor. Beni hiçbir şeyden kurtaramayacağını bilerek başımı eğiyorum. Ona tekrar bakarak, "Fırtına olduğunu neredeyse unutmuştum," diyorum.

"Dikkatini dağıtabilirim."

"Özellikle de haneye tecavüz ederken."

"Evet," diye derin bir nefes alarak, "Kapıyı çalmalıydım. Yağmur yağıyordu ve..."

"Önemli değil. Burada kimse olacağını bilmiyordun." Yerimden kalkıp gömleğimin eteğini çekiştiriyorum. Bu, kesinlikle en seksi kıyafet değil, ama karşımdaki Christine'in kardeşi. Onun için kim seksi olmak ister ki? "Sabah, istediğimden daha erken geliyor."

"Bu bir ima mı?"

"Çok açık, değil mi?" Elimi yatağa doğru sallayarak soruyorum, "Tekrar denemeli miyiz?"

Omzunun üzerinden bakarak, "Daha fazla yalnız kalmak istiyorsan, ben burada uyuyabilirim" diye cevaplar. Yanakları geniş, sinsi bir gülümsemeyle açılır.

Gözlerimi deviririm. "Bunun için henüz çok erken, Greene." "Ben daha yeni başlıyordum, Knot."

Ona doğru ilerlerken durup, iri yarı adamla burun buruna geliyorum. Benim boyum 165 cm iken, onun boyu en az 190 cm olmalı, çünkü çenemin altına tam olarak sığıyorum. Birkaç saniye onun bakışlarını karşıladıktan sonra, kaşlarımı kaldırarak sırtıyorum. "Kendi kendime vakit geçirmekte hiçbir sorunum yok." Onun göğsüne parmağımı batırıyorum. "Senin aksine."

Işığı kapatıp yatağın diğer tarafına dönüyorum. Oturarak bacaklarımı yatağın altına sokuyorum, sonra sırt üstü yatıp yorgani çeneme kadar çekiyorum. Baylor sessiz, bu onun için yeni bir durum olmalı, diye düşünüyorum. Ama sonra adımları odayı geçiyor. Ormanda düşen bir kütük gibi uzandığında, ben de onun yanına uzanıyorum.

Kollarını bana sarması kaçmam için çok hızlı oldu ve göğsü yanağımın altında titriyordu. "Sarılmak isteseydin, isteyebilirdin. Karşılama gereken arzuları olan bir kadına her zaman memnuniyetle yardımcı olurum."

"İğrenç." Onun sert vücudundan kendimi itiyorum. "Sadece... hayır. Başka seçeneğim yoktu. Beni boşluğuna çekip aldın." Ayaklarımın topuklarını bacaklarına dayayarak, nihayet yatağın diğer tarafına geçecek gücü buluyorum.

"Seni içine çektim mi, yoksa sen benim dönüşümün içine mi çekildin?"

Ona sırtımı dönüp, olabildiğince uzağa yuvarlanıyorum. Yatağın kenarında dengesiz bir şekilde dururken, başımı sallıyorum. "Bir anlığına, senin ne kadar pislik olduğunu neredeyse unutuyordum."

. Hatırlattığın için teşekkürler." Gözlerimi kapatıp, cumartesi sabahı kalabalığa hazırlanmak için erken kalkmam gerekmeden önce en az iki saat daha uyuyabilmeyi umarak yatıyorum.

Yıldırım beni ürkütüyor ve gözlerimi açıp, karanlık tekrar çökmeden önce dışarıdan aydınlanan pencerenin son kısmını yakalamaya çalışıyorum. Yavaşça nefes verip, "Böyle fırtınalardan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum.

Cevap ya da keskin bir karşılık yok. Baylor'ın nefes alışını duyabiliyorum, sonra "Teklifim hala geçerli" diyor.

Güçlü kollarda tutulup birinin yanında uykuya dalma düşüncesi, son zamanlarda çok daha fazla hissettiğim yalnızlığı hatırlatınca kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Ama bu Baylor... *ve o sinir bozucu biri.*

Yatağın kenarında durmak için karın kaslarımı kullanmaktan yorulmuş ve biraz geriye kayıyorum. "Birlikte yatmayacağız."

"O zaman yaklaş da sana sarılayım." Hill Country'deki yaz fırtınalarından gerçekten nefret ettiğim için bu teklifin bu kadar cazip olması hoşuma gitmiyor. "Hiçbir şey olmayacak, Lauralee. Söz veriyorum." Yatak altımda kayıyor ve elleri belime dolanıyor. Ve ben onu durdurumuyorum.

O hareketsiz kalır, ama ellerinin ısı beni kıvrınmaya zorlar.

"Tamam," diye fısıldıyorum. Beni göğsüne çekiyor, temasından dolayı sırtım ısınmaya başlıyor.

Nefesi boynumu okşar ve kulağımın içine fısıldar, "Tabii sen istemedikçe."

"Bunu söylemeden duramayacağını biliyordum." Onun kollarından kurtulmaya çalışıyorum, ama kolları kırılmaz bir kilit gibi belime dolanmış durumda.

O gülüyor. "Şaka yapıyorum. Yani, bir şey yapmak istersen ben varım, ama yapmazsan da benimle güvende olacağına söz veriyorum."

"İstemiyorum." *Kesin. Net. Kararlı.*

"O zaman anlaştık. Bu gece platonik kalacağız."

Onun yanımda olmasını bu kadar sevdiğimden nefret ediyorum. *Pes etme,* diye sessizce kendime hatırlatıyorum. Baylor Greene, Peachtree Pass'ta seks yapmam gereken son kişi. Şu anda başka seçeneklerim *çok az olsa da, hatta hiç olmasa* da. Teknik olarak, o New

York'tan geliyor *ama...* Hayır! Fikrimi değiştirmeden önce, "Mükemmel" diye cevap veriyorum.

"Evet," diye ekliyor, sanki son sözü söylemek zorundaymış gibi, "mükemmel."

"Bu gece ne demek? Bu, bir gece daha platonik kalmayacağımız anlamına geliyor gibi."

"Asla asla deme."

Yüzümde belirmeye başlayan küçük gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. Dudaklarımı kenara doğru büzerek, "Asla, Baylor" diyorum.

O iç geçirir, kahkahası neredeyse tamamen kaybolmuştur. "Çok iyi anladım." Ama sonra, dışarıda şiddetli bir fırtına koparken, sanki platonik arkadaşlardan daha fazlasıymışız gibi başımın üstüne öpücük kondurur. Daha da endişe verici olan ise, bunun hoşuma gitmesidir. "İyi geceler, Lauralee."

Ve bu da. Kahretsin.

Asla. Sanki kendimi kontrol edemiyormuşum gibi, seksi bir erkeğin çelik gibi sert ve etkileyici vücuduna çarptığımda kendime tekrar hatırlatırım. *Özellikle de beni tutan Baylor Greene olduğu için.* Birlikte olursak hiçbir iyi sonuç çıkmaz.

Kararımı kesinleştirdim, ama olduğum yerde kalmaya devam ediyorum. Fazla düşünmeden, sanki o gece ona aitmişim gibi beni saran kaslı kollarının verdiği rahatlığı tadını çıkarabilirim. Gözlerimi kapatıp, yorganı göğsüme çekiyorum, onun sıcaklığı vücudumu sarıyor ve "İyi geceler" diyorum.

Sadece birkaç saniye geçmiş olabilir, ama odadaki sessizlik beni uyanık tutuyor ve arkamdaki adam hakkında o kadar çok şey düşünerek, bu koşullarda, bu mutluluk verici, sıcacık koşullarda uykuya dalmam imkansız. Çünkü Baylor tek gecelik bir ilişki değil, ki buna karşı değilim.

Düşüncelerim karışıyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Ciğerlerime daha fazla hava almak için dudaklarımı aralıyorum, ama sorunun ne olduğunu biliyorum. Sadece kabul etmek istemiyorum.

Onu istiyorum.

Baylor Greene'i istiyorum.

Tanrım, ben berbat bir insanım. O benim en iyi arkadaşımın kardeşi. Sadece bu bağlantı bile onu benim için yasak bölge yapıyor. Ama en iyi arkadaşı ile kardeşi birlikte olsalar o kadar da kötü olur mu? Tabii ki cinsel olarak ve

sadece bir kez. Onun bunu bilmesine bile gerek yok. Aman Tanrım, kendimi onunla seks yapmaya mı ikna ediyorum?

Yapma, Lauralee.

"Uyuyamıyor musun?" Neden sesi bu kadar sert ve seksi olmak zorunda? "Hayır," diye cevap veriyorum, sesimi aramızda daha sessiz tutarak. "Sen?"

"Buraya geldiğimde çok yorgundum, ama şimdi kemiklerimde ikinci bir rüzgar esiyor gibi."

Biraz geri çekilip kollarının arasına daha derin giriyorum, ama o kemiklerden birini sırtımda hissettiğimde duruyorum. Onu gördükten sonra ne kadar iyi donanımlı olduğunu bildiğimden... *onu*, canlı olarak, derin bir nefes alıp daha da yavaşça veriyorum.

O kadar da kötü mü olur?

Burnunun ucu boynumun yan tarafına hafifçe değiyor. Bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum, sadece hareket ettiği için oluyor, ama ben kasıtlı olmasını istiyorum. "Gerginsin. Aklında ne var?"

"Hiçbir şey." Başımı kaldırıp, onun pazı kasından daha az destek veren yastığı yumrukluyorum, sadece hoşnutsuzluğumun izini örtmek için. "Tatlı rüyalar."

"Tatlı rüyalar."

Vücudunun sert duruşundan, onun da yakın zamanda uykuya dalmayacağını anlayabiliyorum. Pencereden dışarıya bakarak şimşeklerin çakışını izliyor, yağmurun sesini dinliyor ve kendimi uykuya dalacak kadar yorgun hissetmeyi umuyorum.

Ama gözlerimi kapatsam bile uykum gelmiyor, tam tersine. İlhamımı buluyorum. Kahretsin.

Onun kollarından kurtulup yataktan fırlıyorum. "Su? Suya ihtiyacım var." Yatak odasından çıkıp mutfığa koşuyorum. Buzdolabının kapısını sonuna kadar açıp, boş boşluğa yüzümü sokuyorum, gözlerimi kapatıp, kızgın düşüncelerimi soğutmaya çalışıyorum. Ama düşüncelerim gitmiyor, bu yüzden kapıyı kapatıp arkamı dönüyorum, ama yüzüm onun ellerinde kalıyor.

Nefesim düzensiz, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Gözlerine bakarken, buradaki görevimin boşuna olduğunu anlıyorum.

Ama dudakları benimkilerle buluşmuyor. Birdenbire soğuk çelik buzdolabına yapıştırılıp istismar edilmiyorum. Hayır, hayal kırıklığına uğraticı bir şekilde. Bunun yerine, başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor ve bakışları

ağızıma düştüğünde, başparmağının ucuyla alt dudağımı okşuyor. "Yalan söyledim," diyor, sesi arzuyla boğuklaşmış ve vücudu benimkine bastırıyor.

"Ne hakkında?" diye nefes nefese soruyorum.

"Az önce," diyor, ağızı benimkine doğru çekiliyor. "Kesinlikle bakıyordum."

Gülümsemek istiyorum, ama ona olan ihtiyacımın artmasıyla kendimi tutuyorum. O çekici olabilir, ama ben hayatındaki diğer kadınlar gibi olmak istemiyorum. *Bunun nesi eğlenceli ki?* "Her kız bunu çekici bulmaz."

"Sadece sen onu çekici bulursan önemli." *Peki...* beni nasıl baştan çıkaracağını iyi biliyor. Bunu kabul ediyorum. Onu başka neyi kabul edeceğim ise henüz belli değil.

Kollarımı boynuna doluyorum çünkü onun ilgi odağı olmak eğlenceli. Bu adam istediği her kadını elde edebilir. Bana özel biriymişim gibi bakması oldukça afrodizyak etkisi yaratıyor.

Zor elde edileni taklit etmek istesem de, gülümsemem kolayca ortaya çıkıyor. *Kimi kandırıyorum ki?* İlhamımı aylar önce kaybettim. Öyleyse, gülünç derecede yakışıklı bir adam yatağıma getirildiğinde, kaderi sorgulamaya ne hakkım var?

Tüm mantık ve bahaneler uçup gider. Omuzlarından tutup kendimi ona doğru bastırırım. Parmak uçlarımda yükselerek onu öpmek üzereyim, ama durur ve fısıldarım, "Aç mısın?"

BÖLÜM 3

Baylor

"Bunun böyle olacağını düşünmemiştim," diyorum, ellerimi omuzlarının boynuna değdiği kıvrıma kaydırarak. "Ama yalan söyleyemem. Bir şeyler yiyebilirim."

Sessiz odada yutkunduğunu duyuyorum, sonra soruyor: "Hâlâ yemekten mi bahsediyoruz?"

Omuzlarını nazikçe ovuşturarak tezgaha yaslanıyorum ve onu bacaklarımın arasına yaklaşıtıyorum. "Senin keyfine uygun ne varsa ben varım."

Dudakları aralanıyor ve alt dudağını üst dişlerinin altına çekiyor. Nefesi sanki kendini yakalamış gibi düzeliyor. Ellerini bileklerime dolayan Lauralee, "Yiyecek bir şeyler almalıyız. Aşağı inip bir şeyler hazırlayabilirim..." diye cevap veriyor.

"Benim için yemek pişirmek zorunda değilsin."

"Sandviç gibi basit bir şey olabilir. Ya da dondurma."

Önceki gerginlikler ortadan kalktı ve vücutlarımız birbirine yaslandı. Yatağa koşmak ya da bir şeyler yapmak için acele etmek yok. Aslında bu hoşuma gidiyor. O bana rahat geliyor. "Görünüşe göre uyku bize nasip olmayacak. Hadi birlikte aşağı inelim."

Elini hafifçe karın kaslarımın üzerinde gezdirerek kollarımdan kurtulur ve ayakları beni ulaşamayacağı bir mesafeye ulaşana kadar uzaklaşır, sonra da kapıya doğru yönelir. Duvardaki kancadan anahtarı alır, tişörtünün eteğini çeker. "Giyinmeye gerek var mı?"

"Merdivenlerden aşağı inmeden sırlsıklam olacağız." Yarımadaanın etrafından dolaşıp yanına geliyorum. "Sabahın üçünde bir macera gibisi yoktur."

Heyecan, gözlerini büyütürken, sanki iyi bir belaya bulaşmak üzereymiş gibi sırtıyor. Kapıyı açarak, omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Kaçacağız." Hiç şüphe yok, ama kaldırdığı kaşlarından, benim düşüncelerimi duymak istediğini anlayabiliyorum.

"Hemen arkadayım."

Başını sallayarak, yağmurun altında geri dönüp kapıdan dışarı fırlar. Ben de ona yakın durarak, onun korkuluğu kullanarak aşağı inmesini izlerim. Direğin etrafında dönerek verandanın güvenli sınağına ulaşır, dükkanın kapısını açar ve omuzlarıyla kapıyı açar.

İçeride, sert zeminde ıslak ıslak duruyoruz. Gözlerim, daha önce yeterince dikkat etmediğim bir yüze takılıyor: yağmurdan ıslanmış koyu kirpikler, düz burnunun iki yanındaki yüksek elmacık kemikleri, hepsi kalp şekliyle vurgulanmış.

Gözlerimi vücuduna yapışan kumaşa kaydırıyorum. Göğüsleri yuvarlak, dolgun ve avuç dolusu, meme uçları sert ve baştan çıkarıcı. Gömlek, belinin kıvrımından kalçalarının şişkinliğine kadar uzanıyor. Resepsiyonda muhteşem bir vücudu olduğunu hatırlıyorum, hatta daha fazlasına yol açabilecek bir an bile yaşamıştık. Ama sonra yeğenim tavuk kümesinin yanında bir böcek gördüğünde heyecanla zıpladı ve bize sunulan fırsatı kaçırdık. Sonrasında ne olduğunu hatırlamıyorum, ama çok fazla içki içtiğimi ve gün doğmadan önce bayılmadan önce odama tek başıma sendeleyerek gittiğimi biliyorum.

Kendini hızlıca bir kez daha süzdükten sonra gözlerimi ona çevirip yine dudağını ısırđını fark ettim. Onun yerine ben ısırmak istedim. Sanki onu ele vermişim gibi güldü. Ben gülmedim, ama yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Sırlsıklam olduk." Gözleri yaramazca parıldadıktan sonra benden uzaklaştı. Onu doğru okuyorsam, ki kadınları nadiren yanlış anlarım, o gergin. Bu şaşırtıcı, ama Lauralee Knot hakkında bildiğim kadarıyla, ki bu onun kim olduğunun sadece küçük bir parçası olabilir, o utangaç bir kadın değil. Perşembe gecesi Whiskey's'te, ertesi sabah işi yokmuş gibi dans ettiğini gördüm.

Lise yıllarında, onun ve kız kardeşimin Dover Country'den gelen birkaç serseriyle birlikte gizlice dışarı çıkıp nehirde çıplak yüzdüklerine dair birkaç hikaye duydum. Ve resepsiyon gecesi de kendini iyi savundu. Ben üst katta sendeleyerek yürüyor olabilirdim, ama hatırladığım kadarıyla o gayet iyi ve şık görünüyordu. Bu yüzden onun gergin olması neredeyse mantıksız. Beni çok uzun zamandır tanıyor, bu yüzden onun benimle birlikteyken gergin olmasını hiç istemem. Elimizi uzatıp dirseğinden tutuyorum. "Hey..."

"Havlu getireyim," diyor ve bakışları yere düşüyor. Fayans zemini kaplayan paspaslara yapışarak, adımını atarsa lavın onu yakalayabileceği gibi yürüyor. Büyük bir dolabı açıyor ve bir yığın bulaşık bezi çıkarıyor.

Kıkırdayarak gülerim. O gözlerini devirir ve sırtarak, "Ne bulursan onu alırsın," der. Küçük bir yığın göğsüme çarpar ve sonra tekrar bana bakar. "Sanırım ıslak iç çamaşırınla kalacaksın."

"Evet," diyorum, küçük havluları tutarak ve vücudumu saran ıslak siyah pamuğu gözetleyerek. Ona bakarak, kaşlarımı oynatarak sırtıyorum. "Her zaman çıkarabilirim."

"Kendini fazla kaptırma, Greene."

Onunla birlikte olmak zor değil. Sırılsıklam olsa bile, bu kadın gerçekten çok çekici. Onu kız kardeşimin gölgesinden çıkaramadığım için kendime kızıyorum. *Ne yapabilirdim ki?* O zaman onu becerip New York'a gitmek için terk ederdim. O bir kızdı.

Artık değil.

Dolap kapısı onu görmemi engelliyor, ben de gömleğin koluna ve koluna doğru kaymasını izlerken vücudumu kurulamaya başlıyorum. Evet, utanmazım. O zaten benim bir beyefendi olmadığımı bildiği halde, öyleymiş gibi davranmanın bir anlamı yok.

Dolabı kapatırken, çıplak gövdesi, kenarları kırmızı süslemeli beyaz bir önlükle kaplıydı ve ne yazık ki gerçekten görmek istediğim şeyi gizliyordu. Hiç mutfak fantezim olmamıştı, ama o kadar seksi görünürken bir tane oluşmaya başladı.

"Gözlerin buraya, Baylor."

Gülümseyerek yukarı bakıyorum. "Ne güzel bir kıyafet."

"O gömlekle donup her yere damlamaktan iyidir."

"Kesinlikle onaylıyorum." Fırfır, göğüslerinin yuvarlak kenarlarını veya kaburgalarındaki dövmeği gizlemiyor.

"Eminim öyledir." Büyük buzdolabına doğru yürüyerek içine bakıyor. "Çorba mı, sandviç mi, yoksa ikisi de mi?"

İkisi de değil, ama gerçekten istediğim şeyi kendime saklıyorum, yoksa bu sefer kafama bir torba unla vurulabilirim. "En kolayı neyse." Yaklaşıyorum ve soruyorum, "Dövende ne yazıyor?"

Eli kaburgalarının üzerindeki çıplak deriyi kapattı. "Oh... aslında bir şey yok. Sadece bir şey... Croissant'ta tavuk salatası düşünüyorum."

"Kulağa hoş geliyor." Onun ifadesini ve daha önce olmadığı şekilde bazı yönlerden kısıtlı göründüğünü inceliyorum. "Varlığından haberdar olmadığım bir sınırı mı aştım? Yoksa bu bir sır mı?"

Omuzlarını silkiyor ve buzdolabına uzanıyor. "Bir nevi ."

Hangisine cevap verdiğini bilmiyorum, ama ikisine de olabilir . "Şimdi eskisinden daha meraklıyım."

Omuzları gülmekten titriyor, ama bana sırtını döndüğü için gülümsemesini görme zevkini yaşatmıyor. "Merak kediyi öldürdü."

"Yine de bilmek istiyorum."

"Sınırdan yaşamak mı?" Cam bir kapla arkasını döndüğünde, sanki dövmeden hiç bahsetmemişiz gibi konuşmaya devam etti. "Bunu dün gece kapanmadan önce yaptım. Sanırım lezzetinin oturması için biraz zamana ihtiyacı var." Bana bir bakış attı. "Yani, eğer beklendiği kadar iyi değilse..."

"Eminim harika olacaktır."

Konuyu zorlamak istesem de, bu beni ilgilendirmez. Ve onunla olanların nasıl gelişeceğini gördüğüm kadarıyla, zaten kendim göreceğim. "Ne yapabilirim?" diye soruyorum.

"En iyi yaptığın şeyi." Kaşlarını kaldırıp sırtıttı. "Orada dur ve güzel görün."

Kıkırdarak parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. "Oldukça kolay." Çok kolay. Işıkların altında parıldayan odanın ortasındaki paslanmaz çelik adaya doğru ilerleyip etrafa bakıyorum. "Daha büyük olacağını düşünmüştüm."

"Bunu sık sık duyuyor musun?" Konteynerin kapağını açarken kahkahayla güldü. Ego'm o kadar kırılgan değil ki, onu son derece sevimli buluyorum.

"Esprilerin de yumrukların kadar hızlı."

"Sen bunu ilk elden biliyorsun." Elim otomatik olarak başıma gider, ama o da ona baktığında yüzünde endişe dalgaları görürüm. "Kusura bakma. Bir buz torbası daha yapmalıyım."

"Önemli değil. Telaşlanmana gerek yok. Ama dersimi aldım. Lauralee Knot'un yatağına gizlice girme."

Gülüyor. Bu seferki gülümsemesi daha samimi ve yumuşak, ama sonra elleri duruyor ve "Neden hayal kırıklığı yaratıyor?" diye soruyor.

"Çünkü saat sabahın üçü kırk beşi ve sen delirmiş durumdasın." Yorgun olmadığına da aynı şekilde hissedecek mi diye merak ediyorum. Burada olduğum sürece Peaches Sundries & More'da biraz zaman geçirmemin faydalı olacağını düşünmeye başlıyorum.

Odayı geçip uzak masadaki bir kutuyu açıyor. "Bana anlayış gösterdiğin için teşekkür ederim, ama saat kaç olursa olsun kendi eylemlerimden ben sorumluyum. İnan bana, bu saatte daha kötüsünü de yaptım." İki kruvasan çıkarıp çelik masaya geri dönüyor ve karşımda duruyor.

"Merakımı uyandırdın, daha fazla anlat. Yaptığın tüm kötü şeyleri anlat bana."

Ekmeği uzunlamasına kesip üzerine sosu dökmeye başlarken gülümsemeye devam ediyor. "Sanırım haklıydın. Henüz çok erken."

"Konuyu değiştirmek için mi böyle davranıyorsun? Bunu çok seviyor gibisin."

"O kadar da değil. Sadece en iyi arkadaşımın kardeşi, eskiden bize defolup gitmemizi söyleyen, şimdi bana bu kadar ilgi duymasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Bu sefer omuz silkiyorum. "Yıllar geçer. İnsanlar değişir." O da değişti. "İkimiz de yetişkiniz ve bu konuları konuşabiliriz." Kahverengi gözleri benimkilere bakıyor, ama bir anının geri gelmesinden dolayı öfke ya da üzüntü belirtisi yok. Hâlâ "Aptalca davrandığım için özür dilerim" demek istiyorum.

Sandviğin üstüne geri dönüp onu ikiye keser. "Şu anda pisliğin teki değilsen, sorun yok."

"Garanti veremem."

Ağzı yana doğru bükülür. Bakışlarının benimkilere sertçe takılmasından, dilinin ucunda bir şey olduğunu anlayabiliyorum. "Bana karşı böyle davranmana gerek yok, Baylor."

"Ne demek istiyorsun? Nasıl davranayım?"

"Herkesin ayaklarına kapandığı memleket kahramanı rolünü, New York'ta olduğundan emin olduğum yakışıklı playboy rolünü oynamaya devam etme ya da Pass'ın beklentilerini omuzlarında taşımaya devam etme. Benimle birlikteyken kendin olabilirsin. Maske takma. Rol yapma. Bana karşı sadece gerçek ol."

Sözlerinde zehir yok, uyarı yok, bana veya davranışlarıma yönelik bir yargı bile yok. Sadece aklındakileri söylüyor ve benim de aklımdakileri söylememe izin veriyor. Yine de onun mikroskobu altında olmaktan hoşlandığımı sanmıyorum.

"Kim demiş ben değilim diye?" Sesimin savunmacı tonunu ben bile duyuyorum.

Derin bir nefes alır, sonra dudaklarını düz bir çizgiye getirir. Sandviçi peçeteye iterek, "Afiyet olsun" der.

Gardımı indiriyorum. Lauralee beni ele vermiyor. Beni bunu yapacak kadar iyi tanımıyor, bu yüzden umursamıyorum. Ama ele vermiyorsa, neden kendimi görüldüğümü hissediyorum? "Kim olduğumu saklamıyorum."

"Tamam." Nazik bir gülümsemeyle başını sallar.

Kollarımı genişçe açarak cevap veriyorum, "Hayır, gerçekten. Gördüğün neyse o."

Yüzündeki ifade bir an için değişir, ama sonra ağzının köşelerini tekrar yerine getirir. "Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin."

O zaman neden böyle hissediyorum?

Sandviçten bir ısırık alıyorum, burada neler olduğunu düşünmek için zamana ihtiyacım var. Saatin saati mi, kadın mı, yoksa suçlama mı beni etkiledi? Muhtemelen üçü de. Ve neden bu sandviç şimdiye kadar yediğim en iyi şey?

Karşımda yemek yemesini izleyerek bir ısırık daha alıyorum. Yutkunduktan sonra soruyorum, "Neden samimi olmadığımı düşünüyorsun?"

"Bence sen samimisin." Sandviçi peçeteye indirir. "Az önce beni fırtınadan korumak için kucakladığında, bu samimiydi. Kafamı öptüğünde, bunun kalbinden geldiğini biliyorum"

Ama bu senin sergilediğin bir oyun. Bu oyun o kadar uzun süredir işe yarıyor ki, artık bunu yaptığının farkında bile değilsin bence."

Onun sözleri altında kalbim hızla atmaya başlar. Pek bir şey beni rahatsız etmez, ama bu seferki farklı. O konuşmaya devam ederken ona bakıyorum: "Saat geç, ya da erken, bu saati gece ya da sabah olarak adlandırmak sana kalmış. Seni etkilemek için enerjim yok ve bunu da istemiyorum. Sadece beni, senin de etkilemek zorunda olmadığın biri olarak görmeni istiyorum, çünkü öyle bir adamın benim yatağında kalma şansı yok."

Üzgün değilim, ama o, hiç kimsenin denemediği bir şekilde sinirime dokundu. Onun sözlerini, onun kastettiği şekilde anlarsam, rahatsız edici değil. Beni gördüğü gibi söylüyor ve hala bu masanın diğer tarafında duruyor, sanki beni destekliyormuş gibi.

Onu daha önce tanımıyor olabilirdim, ama şimdi bana kim olduğunu iyi bir şekilde gösteriyor ve bu hoşuma gidiyor. Aklındakileri bana rahatça söyleyebilmesini seviyorum. Tahmin yok. Oyun yok. Gerçekten dürüst biri. Gülümsüyorum. "Peki ya diğer adam? Onun şansı ne?"

Bu sefer, güzel yüzünde bir gülümseme belirir. Gözleri, kararını çoktan vermiş gibi parlıyor ve heyecanlıdır. "O adamın şansı çok yüksek."

"Bu ihtimali beğendim."

"Ben de." Sandviğin yarısını bitirip sorar, "Ne düşünüyorsun?"

Saçları kurumaya başlamış, omuzlarının etrafında yumuşak bukleler oluşturuyor. "Bence sen büyüleyici bir kadınsın."

Mutfağın parlak ışıkları altında yanakları pembeleşir ve birçok sırrı barındıran bir gülümsemeyle aşağıya bakar. Yan tarafa doğru eğilerek fısıldar, "Sandviçten bahsediyordum."

"Hayatımda yediğim en iyisi." Dikkatini çekerim ve sanki onun sırlarını paylaşıyormuşum gibi gülümsemesi daha da büyür.

Sandviğin diğer yarısını peçeteye sararak bir kenara koyar ve kutuyu kapatmaya başlar. "Sanırım yukarı çıkmaya hazırım." Kutuyu buzdolabına koyar ve arkasından kapıyı kapatır. "Nasıl hissediyorsun?"

Yemeği bırakmam mümkün değil. Sandviçi bitirirken, hala onun söylediklerini düşünüyorum. Bazıları mantıklı gelmeye başladı, bu da beni yeniden düşünmeye itti. Ama bunu bir kenara bırakıyorum. Elimde çok daha iyi bir teklif varken, bu geceyi kafamda düşünerek boşa harcamak istemiyorum. Kapiya doğru başımı sallıyorum. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

BÖLÜM 4

Lauralee

"Uyanık kalmalı mıyız yoksa yatmalı mıyız?" diye soruyorum, sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi, sanki... akşam yemeği yiyip, televizyon izleyip, normalmiş gibi birlikte vakit geçirmiş bir çiftmişiz gibi. Öyle değiliz, ama garip bir şekilde, benzer bir rahatlık hissediyorum.

Bunu ilk elden bildiğimden değil.

Erkek arkadaşlarım oldu, ama birlikte yaşamaya kadar giden bir ilişkim olmadı.

"Kesinlikle yatak." Büyük bir esneme yaptıktan sonra gözlerini ovuşturur ve tekrar havluyla kurulur. İkimiz de kuru, rahat kıyafetler giyiyoruz — ben, pijama şortuyla uyumlu kısa ve dar bir tişört giyiyorum, o ise başka bir boxer şort giyiyor. Bu seferki kömür grisi. Hafta sonu için geldiği için çok fazla giysi getirmediğini tahmin ediyorum.

Dişlerimi fırçalamak için banyoya gittim. Diş fırçasına diş macunu sürmeden, bir başkası yanımda belirip, macun sürülmeye hazır hale geldi. Evet, birdenbire çok çift gibi hissediyorum. Ama bu beni rahatsız etmiyor.

Belki de Baylor olduğu için ve onu çok uzun zamandır tanıdığım içindir. Ama neredeyse hiç tanışmadığımız halde birden birlikte dişlerimizi fırçalamaya başlayacağımızı hiç beklemiyordum. Bu oldukça büyük bir sıçrama.

Fırça kıllarının çıkardığı ses, konuşmadaki boşluğu dolduruyor ve aynada yanlılıkla göz göze geldiğimizde Baylor'ın dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor. Ben de gülümsüyorum, çünkü bu tuhaf, eğlenceli ve bir nevi...

kendi çapında harika. Elbette, o bir apkın rolünü mükemmel bir şekilde oynuyor, ama bunu onunla paylaşmak, aşığıdaki sandviç gibi, hatta daha önce kafasına buz torbasını tuttuğımda bile, beni onun gerçek kişiliğine inandırdı. Belki de o, tanındığı gürültülü anlardan ziyade, daha sakin anlarda ortaya çıkıyor. Her iki tarafın da çekici yanları var, ama ben bu tarafa daha çok eğilimliyim.

Ağızımı çalkalayıp lavabodan uzaklaşıyorum, o da aynısını yapabilsin diye. Dudaklarıma bir kat balsam sürüp, bu adamı izliyorum; formda, kaslı, sert ve yakışıklı, komik ve nasıl çekici olunacağını bilen bir adam. Bunu biliyorum. Peki onu öper miyim? Dünyanın en kötü düşüncesi değıl. Eminim harika öpüşüyordur ve elleriyle daha da iyidir.

Sanki gece rutininizin alışkanlıkları çoktan yerleşmiş gibi sessizce birbirimizin etrafında dolaşıyoruz. Ben bitireyim diye kenara çekiliyor, sonra yer değıştiriyoruz. Nemli saçlarımı bir saç lastiğı ile topluyorum, sabahları dağılık olacağını zaten biliyorum. O zaman hallederim.

Diğer komodinin üzerindeki lamba, iki arkadaşın yatarken genellikle ihtiyaç duymayacağı bir ortam yaratıyor. Ben banyodayken, o sert tavan ışığını kapatmak için çaba gösterdiğini fark ettim.

Yorganın altına girip, yeni kabartılmış yastığıma uzanırken gülümsüyorum. Eğer daha iyi bilmesem, beni etkilemeye çalıştığını düşünürdüm. Ama bu saatte duygusal tuzağı düşmeyeceğim. O gelmeden önce birkaç saat uyuyabildiğim için şanslıyım, ama bu kalbimin ve zihnimin bana oyun oynamayacağı anlamına gelmiyor.

Kapı açılır ve ben oraya bakarım.

Bakmak istemiyorum ama lanet olsun. *Kesinlikle ilham aldım.* O, sağduyumu unutmamı kolaylaştırıyor. "Merhaba," diyorum, sadece onun dikkatini benim bakışlarımdan başka yöne çekmek için.

Yatağı yanıma uzanıp bana bakıyor. Gülümsemesi rahat ama samimi, göz kapakları biraz düşmeye başlamış, uykusuz olduğu belli ama mavi gözlerinde bir şey bana onun tam da olmak istediğı yerde olduğunu hissettiriyor. "Merhaba, nasılsın?"

Gülümsemem genişliyor. O her zaman yakışıklıydı, ama onu bu kadar rahat ve kendinden emin görmek özel bir şey. "Ben

iyiyim. Sen nasılsın, Greene?" diye soruyorum, o burada olduğu için düşündüğüm kadar yorgun hissetmiyorum.

Mırıldanıyor ve sırt üstü yatıyor, gözleri tavana yöneliyor. "Ben . . . neden bunu her zaman yapıyormuşuz gibi hissediyorum?"

Saatin etkisi olmalı. Saat dörtte kim rol yapmaya enerji bulabilir ki? "Ne yapayım?" Dudaklarımı yana doğru kıvrarak, ortaya çıkmak isteyen sırıtışı bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

Kıkırdadığında, beni anladığını hissediyorum. "Her zaman, uygunsuz saatlerde dairenize girip yatağınıza giren erkeklerle flört eder misiniz, yoksa ben şanslı bir adam mıyım?"

Onunla flört mü ediyorum?

Belki...

"Ne? Bu son derece garip durumda biraz eğlenemez miyim?"

"Aynen öyle. Bu bana hiç de garip gelmiyor." Gülümsemesi kaybolmuyor, aksine daha da genişliyor. Sanki göz ucuyla bakmak yetmezmiş gibi, yan dönüp bana bakıyor.

Bunu fazla düşünmeyi bırak. Bu sadece arkadaşlar arasında eğlence. Hepsi bu. Ben de ona dönmek için yana doğru yuvarlandım, çünkü ihtiyatlı davranma fikri çoktan bir kenara atılmıştı. "Nasıl bir his?" *Tamam, flört ediyorum.* Bu, o adamla yatacağım anlamına gelmez.

"Doğal."

Bu cevaptan pek çok şey çıkarabilirdim, ama bunun yerine gözlerine bakarak onu takdir etmekle vakit geçirmeyi tercih ettim. "Benim için de öyle," diye fısıldadım.

Parmaklarının arkasını yanağıma sürerek kalbimin atışını hızlandırdı. Elini geri çektiğinde, "Resepsiyondan sonra seni aramalıydım," dedi.

"Neden?"

"Çünkü o gece aramızda bir şey vardı... Bir kıvılcım, içgüdüsel bir his, bir şey... Ama ben aptalca davranıp bunu takip etmedim."

"Takip etmek gerekmezdi." Bakışlarımı göğsüne kaydırıyorum. Bu, birbirimizi çıplak görmekten daha samimi geliyor. "Bana hiçbir şey borçlu değildin."

"Biliyorum. Ama seni düşündüm..." Başını eğip tekrar gözlerime baktı. "New York'a döndüğümde."

"Ne düşündün?"

"Ahırın arkasında seni öpmeliydim." Neden bu kadar yasak ve seksi geldiğini bilmiyorum, ama ikimiz de gülümsüyoruz. Sesini alçaltarak bana soruyor: "İkinci şanslara inanır mısın, Lauralee?"

Kalbim az önce durmuş olsa da, şimdi hızla atmaya başlıyor. Dudaklarım açılıyor ve o anda çok ihtiyacım olan havayı solumak için yer açıyor. Cevap vermeden önce, bu geceyi ve aramızdaki bu yolculuğun aldığı dolambaçlı yolları düşünüyorum. Baylor ile ikinci bir şans istiyor muyum? İki yıldan fazla bir süre önce kaldığımız yerden devam etmek istiyor muyum? "İkinci şans dediğinde..."

"Seni öpmek istiyorum."

Bum. Aramıza bir bomba gibi gerçeği atıyor ve ne dersem desin, bir şekilde patlayacak. Her şey benim ne istediğime ve sonra ne söyleyeceğime bağlı. Kimi kandırıyorum? Bu bir öpücük, seks değil. "Buna açığım."

Yanakları bir tarafı daha yüksekte olduğu için düzensiz hale gelir ve dirseğiyle kendini kaldırır. Bu sefer avucunu geri getirir, yüzümü kavrar ve beni sabit tutar. Ben de bu adamın yüzündeki her şeyi, bana odaklanması için gereken iki saniye içinde incelerim.

Çenesini kaplayan sakal tıraşı. Gözlerinin ağzıma sabitlenmesi.

Ve yaklaşırken elinin sıcaklığı nasıl da sakinleştirici.

Dudaklarını benim dudaklarıma değdirdikten sonra geri çekilip bir kez daha gözlerime bakıyor, sanki onu durduran tek şey izin almaya ihtiyaç duymasıymış gibi. En iyi arkadaşımın kardeşini öpmeli miyim? *Muhtemelen hayır.* Öpmek istiyor muyum? *Tanrım, evet.*

Elimi boynuna doladım ve fısıldadım, "Ne bekliyorsun, Greene?"

"Bütün gece bunu yapmak istedim." Dudakları dudaklarıma değmeden hemen önce sırtıyor.

Kollarımı ona dolayarak, onu sıkıca sarıyorum, göğsünün ağırlığı benim göğsüme değene kadar. Dudakları benimkini okşarken, eli

Elini yüzümde gezdirip sonra boynuma indiriyor. Boynumun dibine uyguladığı hafif baskı, daha fazla vücut teması ihtiyacıyla kıvranmama neden oluyor. Kalçalarımı ona doğru hareket ettiriyorum, bu da onun kalçalarını üzerime kaydırmasına neden oluyor.

Onun sertliği, rahatlama arayışına girerken uyluklarıma bastırıyor. Sadece bir öpücük ve sonra onu derinleştirerek onun benim tarafımdan tahrik olduğunu hissetmek, daha fazlasını istememe neden oluyor.

Bir kız fikrini değiştirebilir, değil mi?

Ağzını omzuma eğip beni öper, burnu da onu takip eder ve derin bir nefes alır. Bu hareket kollarımda tüylerimi diken diken eder. "Çok güzel kokuyorsun, bebeğim."

Sonrasında ne olacağı önemli değil, ben varım. Boynuna öpücükler ve ısırmalar yağıdırıyorum, bu da onu güldürüyor. Elleriyle benim tişörtümün kenarını buluyor ve onunla oynuyor. "Oynamak ister misin?"

"Oynamak istiyorum."

Elini karnımın üzerinde gezdirip göğsümü kavradı. Yoğurup sıkarken, meme ucumu çimdikleyerek beni izledi ve bacaklarımdan arasına doğru bir zevk dalgası göndererek beni titretmeye başladı. Başımı geriye attım, ağzım açıldı ve nefesim derinleşti, daha fazlasını istedim.

Beni öperken, iniltiyi kulaklarımıza ulaşmadan yutar ve diğer meme ucumu okşar. Dizi bacaklarımdan arasına kayarken, ona açılıyorum, ona istediği her şeye erişim izni veririm çünkü ben de buna aynı derecede ihtiyacım var. Belki daha da fazla. O kadar iyi hissettiriyor ki, vücudunun ağırlığı, dokunuşunun yoğunluğu, bu gece onu kurtarabilecek tek kişiymişim gibi bana bakışı. Heyecan çok fazla, ön sevişme çok uzun sürüyor. Yüzünü tutuyorum ve aşağı inmeye başladıktan hemen sonra bana bakmasını teşvik ediyorum. "Seni istiyorum."

"Ben de seni istiyorum." Aşağı doğru devam eder, parmaklarını şortuma geçirir ve onu çıkarır. Hızla durur, sağa eğilir ve kalçamı öper. "Onlar çilek mi?"

Kalçamdaki üç küçük dövmeyi unutuyorum. "South Padre'de, lise son sınıfın bahar tatilinde bir hevesle yaptırdım. Çok fazla tekila içmiştim... nasıl olduğunu bilirsin."

Gözlerine kadar uzanan gülümsemesi çok tatlıdır, küçük demeti aşağıya doğru bakar ve tekrar öper. "Çilek izleri."

Bana bakarak ekler, "Bunların gittiği yer hoşuma gidiyor."

Kıkırdayarak gülüyorum. Evet, onun hayran bakışları altında bir kız öğrenci gibi kıkırdayarak gülüyorum. Yanaklarım kızarıyor ve gerginliğimi atmak çok iyi geliyor. "Beğendiğine sevindim."

"Neyi daha çok sevdiğimi biliyor musun?" Şortum uyluklarıma kadar iner ve bakışları bacaklarımin tepesine kayar. Uzun süren bir bakış değildir, ama etkisi güçlüdür, bacaklarımı birbirine sıkıştırıp ateşli bir şekilde ovma istememe neden olur. O buna izin vermez. Parmakları bacaklarımı aşağı doğru sürükler, sözle ifade etmediği taleplerini ortaya koyar.

Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum, ama ondan tatlı bir baştan çıkarma beklemiyordum. Bu, ona olan özlemimi uyandırıyor, sanki fırsat bekliyormuş gibi onu yüzeye çıkarıyor.

Yataktan kalkar, pijama altımı da yanında götürür ve yere atar. Yatağın ucunda durarak, vücudumu yavaşça keşfeder, serin havanın tenimi okşamasına izin verir. Ama geri dönmesi için yalvarmamı sağlayan şey sıcaklık değildir. Beni içine alışıdır.

Arzu.

Onay.

İhtiyaç.

Dudaklarını yalarken gözlerinde lezzetli bir kombinasyon parlıyor. Gözleri tekrar benimkilere ulaşıyor ve "Benim için üstünü çıkar, Lauralee" diyor. Sesi kararlı, bir istek değil, bir emir ve ben de seve seve yerine getiriyorum. Özellikle de o zaten önümde külotunu çıkarıyor.

Her şey adil.

Oturup tişörtümü çıkarıp ona fırlatıyorum. Ben dirseklerimin üzerine yaslanırken o gülümseyerek tişörtü yakalıyor. "Bütün gece orada durup bakacak mısın?"

"Kötü bir fikir değil." Sol uyluğumun içini öper, sonra sağ uyluğumun da ihmal edilmediğinden emin olur. Bana bakarak, "Senin orgazm olmanı izlemek için sabırsızlanıyorum" der.

O basit cümle ile cansız, dünyadan kopmuş, ölümüne baştan çıkarılmış halde kalıyorum.

Elini karnımın üzerine düz bir şekilde koyuyor ve gerçekten istediğim yere yakın bir yerden öpüyor ama o noktaya gelmeden duruyor. Bacağımın altından hafifçe iterek kaldırıyorum. Elini omzuna koyarak yerleşiyor ve sanki hayatı boyunca bunu yapmak için can atıyormuş gibi yalıyor — gözleri kapalı, derin bir nefes alıyor ve hemen ardından tadını çıkarıyor.

Sırt üstü yere düşerim ve kollarımı genişçe açarak yatarken, bu adamın bana olan açlığı onu ele geçirir ve sanki son yemeğiymişim gibi beni yemeye başlar. Başımın üstündeki yastığı kapar ve inlemelerimi bastırırım, ancak vücudumun onun dili ve dudakları altında kıvranmasını, ağzının klitorisime yapışmasını engelleyemeyeceğimi biliyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, dışarıdaki şimşek gibi şiddetli bir hisle. Vücudum canlı, elektriklenmiş gibi hissediyorum, ağzı beni ele geçiriyor, beni tahrik ediyor, beni beceriyor ve beni uçuşumun kenarına sürüklüyor. Zihnim bir anda hiçbir şey ve her şey oluyor. Onun dili, parmaklarımla çekiştirdiğim saçlarının hissi, iç uyluklarımın yumuşak derisi boyunca uzanan sakalları ve dalmadan hemen önce bana sıkı tutunmamı söyleyen bakışı.

Bana karşı mırıldanırken, parmakları içeri girmeden önce girişimi tahrik ediyor. Sırtım kavislenip uyluklarım birbirine kenetlenirken yastık bir kenara atılıyor. "Bu çok fazla. Çok fazla," diye kendime yalvarıyorum.

"Durmamı ister misin?"

Başımı dikleştiriyorum. "Tanrım, hayır. Sakın yapma." Başını aşağı doğru itiyorum, o gülüyor ama sonra ben daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar ihtiyacımı tatmin ediyor. "Dayanamıyorum." Kafamı sallıyorum, kendimi bırakıp güzel uçuşuma süzölmek istiyorum.

"Bırak kendini, bebeğim. Sadece hisset. Ne kadar iyi olduğunu hisset..."

Onun sesi, tonu, kendisi. Beni boşalmaya doğru sürökler. Zirveye ulaşırım ve vücudum onun sıcaklığı ve ilgisi, kaygan ağzı ve büyük elleri altında titrer. Kaçmak isteyen mutluluk dolu iniltiyi durdurmak için dudağımı ısırırım.

Vücudum sessizlikte huzur bulur bulmaz, o da dudaklarımı ve alnımı öper, sonra yanıma uzanır. Kafamı yana çeviririm ve o bana baktığında, "Bu, herhangi bir elektronik cihazdan daha iyiydi" derim.

İkimiz de güleriz ve o, "Bunu duymak güzel" der.

Ama eli benim elimi bulduğunda ve onu bedenlerimiz arasında tuttuğunda, kalbime giren garip bir duygunun ritmini yakalarım. Benim için yeni olan bir duygu. Sadece onun için açan bir duygu.

Kahkahalar kesilir ve ben tavana bakarım, bu alanda onun gözlerine bakmaktan daha güvenli olduğunu düşünürüm. Böyle yan yana uzanırken ne söyleyeceğimi bilemiyorum. O da benim kadar sessizdir, aynı sıkıcı tavana bakarken onu gizlice gözetlediğimde, onun da kafasında benim kadar çok şey olduğunu anlarım.

Yana dönüp göğsünü öpüyorum. Buzları kırmak istiyorum, ama daha çok, onun da bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini istiyorum. Sert karın kaslarını okşuyorum ve aşağıya doğru inmeye başlıyorum, ama o elimi yakalayıp ağzına götürüyor. Elime bir öpücük kondurup, "Her şeyin adil olduğunu söyleyip durduğumuzu biliyorum, ama bana hiçbir şey borçlu değilsin, Lauralee. Bunu senin için yapmak istedim." diyor. Elini kalçamın altına kaydırıp beni kollarına çekiyor. "Hadi biraz uyuyalım."

Tartışmak doğru gelmiyor, bu yüzden onun söylediklerine inanıyorum ve ona sarılıyorum. Gözlerimi kapattığımda, alnımı öpüyor ve fısıldıyor: "Tadın tıpkı kek gibi. Sanırım bundan sonra sana böyle sesleneceğim."

Birkaç yıl önce, hatta birkaç ay önce bile, onu Pass'tan kovmak için gülerdim. Ama beni değerli bir yük gibi kucaklayan kollarında yatarken, bunun yerine gülümsüyorum.

BÖLÜM 5

Baylor

BEDENİM ONUN VÜCUDUNU BÜYÜK ÖLÇÜDE KAPLIYOR. Uzunluk veya genişlik açısından onu saramayacağım tek bir yerim bile yok. Onu arkadan tutarken, kolumun altına rahatça sığıyor, bana yaslanarak huzurlu bir uykuya dalıyor. Bel kısmı ince ama kalçaları dolgun. Bacakları ince ama orgazm olurken bacaklarını başımın yanlarına hafifçe sıkıştırdığında iç uyluklarına küçük bir iz bıraktım.

Gözlerinin derinliği, bakışları benimkilere her değdiğinde beni hala içine çekiyor. Koyu renkli saçları, onu çılgına çevirdiğini anlayabileceğim, asi buklelerden oluşuyor. Bu saçları seviyorum. Kaotik ve mükemmel olmaktan uzak. New York'ta alıştığımdan farklı. Peachtree Pass'ın çeşitlilik dolu manzarasına ve onun istediğı şey ile fikrini söylemek arasında gidip gelmesine, bazen sessiz kaldığında geri çekildiğini hissettiren tavırlarına çok yakışıyor.

Birkaç derin nefes alıp, yavaşça nefes veriyorum. Şehrin gürültüsüyle uykuya dalmama yardımcı olacak bir ritim bulmak yıllarımı aldı. Burada sessizlik beni uyanık tutuyor, belki de kollarımdaki kadın, ama onun yumuşak nefeslerinin melodisini dinlemekten memnunum.

Zihnimi boşaltıp ona ve nefesine odaklanıyorum, uykuya dalmanın zorluğuyla mücadele ediyorum. *Sonunda düşüncelerim kayboluyor...*

Sabahın erken saatlerinde loş güneş ışığına gözlerimi açarak sırt üstü yuvarlanır, gözlerimi tekrar sıkıca kapatır ve yüzümü ellerimle ovuştururum. Yorgunluktan bir inilti çıkar, ama pişmiş ürünlerin kokusu bu acıyı hafifletir.

Tanıdık olmayan kokular ve perdelerin diğer tarafından içeri sızmaya çalışan ışık, zihnimde yer edinemiyor. Oturup etrafa bakınıyorum. Zaman yok. Çevremdeki nesneleri yerleştiremiyorum. Ceviz ağacından bir şifonyerin üzerinde pembe çiçeklerle süslenmiş turkuaz bir vazo. Köşesinde bir bulutun görüldüğü mavi gökyüzünün çerçeveli bir fotoğrafı. *Neredeyim ben?*

Gözlerim yanımdaki boş yatağa kayıyor ve dün gecenin anıları bir anda aklımda canlanıyor. "Lauralee?"

Hiçbir ses gelmiyor, ben de yorgani kaldırıp oturma odasına geçiyorum. Gün ışığında daire tamamen farklı görünüyor. Aydınlık. Mavi kanepenin üzerinde sarı yastıklar. Yeşil bir kasede sahte şeftaliler var. Dağınıklık yok denecek kadar az, ama birkaç dokunuşla ev gibi hissettiriyor. Kanepenin üzerinde, üniversitedeyken Peach Festivali'nden aldığım çerçeveli bir poster asılı. Burası Lauralee'ye benziyor.

Bu lezzetli kokunun aşağıdaki Peaches'ten geldiğini varsaymak yanlış olmaz herhalde. O, günün pişirme işine çoktan başlamış. Yerde açık bıraktığım valizime doğru ilerlerken kendimi gülümserken buluyorum. Temiz giysilerimi ve tuvalet çantamı alıp banyoya giriyorum.

Güneş ışığının burayı doldurmadığına bakılırsa, herkes güne başlamadan önce çiftliğe çıkabilirim. Temizlenip saçımı yıkadıktan sonra hazırlanırım. Saatimi takıp, onun benim için şarj ettiği telefonumu alırım. Yüzüme yine bir gülümseme yayılır. Kız kardeşimin arkadaşına ikinci kez bakıp onun nasıl bir kadın olduğunu fark edemeyecek kadar inatçı olduğumu düşünmeye başlıyorum. Ve gençken en iyi arkadaşına kız kardeşime bakmamasını söylediğim için, onun arkadaşına bakmamış olmam mantıklı geliyor.

Onun için yatağı yapıyorum, sonra valizimi topluyorum. Son birkaç dakikada biraz zaman kaybettim ve güneş daha da yükseldi. Her zamanki tarzımın aksine, dikkat çekmek istemiyorum. Sorular

sorulacak, ama Lauralee ve ben gecemiz hakkında sessiz kalırsak muhtemelen en iyisi olur.

Kiralık arabaya valizimi koyduktan sonra dükkanın kapısını kontrol ediyorum. Kilitli. Aferin kızım. Kapıyı çalıyorum ve geri çekilip ellerimi ceplerime sokuyorum. Günümü normal şekilde geçirip çiftliğe gitseydim muhtemelen bir şey olmazdı, ama içimdeki bir ses gitmeden önce uğramamı söylüyor.

Kapı açıldığında, sanki beni bekliyormuş gibi gülümsüyor. "Merhaba, yabancı." Saçları başının arkasında yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve burnunun köprüsünde un tozu var. Doğal soluk pembe dudakları beni kendine çağırıyor ve dün gece tutma şerefine nail olduğum vücudunu, minik beyaz çiçeklerle süslenmiş en güzel açık mavi elbise kaplıyor. O, insan formunda bir sabah güneşi.

Tanrım, o çok güzel. "Günaydın." Yüzünü avuçlarım ve sanki zamanı dün geceye geri çevirmişiz gibi onu öpüyorum. Derin. Duygusal. Dilimizin birbirine değmesinden daha fazlası, ki bu birdenbire yeni bir şekilde tehlikeli geliyor. Ama bir tane daha ihtiyacım vardı, çünkü eğer sahip olduğumuz tek şey buysa, bize harika bir son vermek istiyorum.

Elleri kollarımın üzerinde kayarak omuzlarımı tuttu. Dudaklarımız ayrıldığında, topuklarının üzerine çöktü ve gözlerini yavaşça açtı. Ağız köşeleri tatlı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve "Seni buraya ne getirdi?" diye sordu.

"Seni tekrar görmek istedim. Ve dün gece ne kadar keyif aldığımı söylemek istedim."

Kapı çerçevesine geri adım attıktan sonra, ağırlığını kalçasına verdi. Bir kolu yanına düştü, ama diğer eli benimkine kayarak bizi bir arada tuttu. "Ben de."

Neden açıklamaya ihtiyaç duyduğumu bilmiyorum. Bu o kadar da ciddi bir şey değildi, ama yine de açıklıyorum. "Sadece hafta sonu için buradayım."

"Anladım. Rollingwood Çiftliği'ne mi gidiyorsun?"

"Evet, dün gece orada olmam gerekiyordu. Hava durumu," diyorum, sanki o gerisini tamamlayabilirmiş gibi.

"Kötüydü, ama bugün çok güzel bir gün." Gözleri beni geçip sabahın doğan güneşine bakıyor. Gözleri

gözleri bana döndüğünde gülümsüyor. "Fırtınayı atlattık ve diğer tarafa çıktık."

"Elbette yaptık." İstemediğim halde, yapmam gerektiğini bilerek bir adım geri çekiliyorum. Ne yapacağım? Bütün gün burada durup onu rahatsız mı edeceğim? Ellerimizi birbirimizden çekiyoruz ve ben arabaya doğru başımı sallıyorum. "Ben gidiyorum. Dün gece için teşekkürler. Ödemeyi seve seve yaparım."

Başını geriye doğru eğiyor, yüzündeki gülümseme siliniyor. Kaşlarını çatarak soruyor, "Neden bahsediyorsun?" Elleri beline giderken, başımın belada olduğunu anlıyorum. "New York'ta böyle mi yapıyorsun?" Başını geriye atıyor. "İğrenç. Sana güvenemeyeceğimi biliyordum."

Ona bakıyorum, dramatik tavırlarını izliyorum, sesindeki tiksintiyi duyuyorum ve gülmemeye çalışıyorum. *Başaramıyorum.*

O, "Ne? Bu sana neden bu kadar komik geliyor?" diyor. Elleri göğsüme yapışıyor ve beni terasın altındaki küçük beton platformdan apartmana doğru itiyor. "Biliyor musun? Umurumda değil." Kolu havaya uçuyor ve hiçbir yeri işaret ediyor. "Git. Baylor. Git işte." Elini yakalarım ve o kurtulmaya çalışsa da onu kendime doğru çekerim. "Bırak."

"Beni dinle, Shortcake." Toplanmış yumruğunu öpüyorum. "Hiçbir şey için heyecanlanıp telaşlanıyorsun."

"Boş bir şey değil. Bana ahlaksız bir kadınmışım gibi davranıyorsun..." "Ev sahibi." Onun parmaklarını gevşetmeye çalışıyorum, ama başaramıyorum. Yani, isteseydim yapabilirdim, ama onun öfkesini biraz daha sürdürmesi gerektiği açıktı. "Chris bana burayı kiraya vereceğini söyledi. Ben kullandım, bu yüzden bazı masrafları karşılamayı teklif ettim. Sana oral seks yapmam için para teklif etmedim."

"Aman Tanrım." Yanakları kızardı, kıpkırmızı oldu. "Öyle deme."

"Ev sahibi deme mi?" Göğsüme bir darbe aldım, bu da beni gülümsememe neden oldu. Ama diğer elini tuttum. "Bu kadar agresif olma. Para iyi niyetle teklif edildi. Senin ahlaksız biri olduğunu düşünmüyorum. Tam tersine, aslında." Kollarındaki gerginlik azaldı ve başını, daha fazlasını dinlemeye hazır olduğunu anlayabileceğim kadar eğdi.

Ben bir şey söylemeden, "Ben ahlaksız olabilirim, ama sana karşı öyle değildim... Yani, biraz öyleydin, ama..."

Onu öpüyorum, kollarımın arasına çekiyorum. Bana yaslanıyor ve dillerimiz birbirine dolanırken nefeslerimiz iniltiye dönüşüyor. Vücudundaki gerginliğin azaldığını hissettiğimde, onu uzun ve yavaşça öpüyorum, dudaklarının tatlılığını ve beni hala yatakta olmak istememe neden olan tavrını tadını çıkarıyorum.

Gözleri hala kapalıyken geri çekilir ve memnun bir mırıldanma eşliğinde dudaklarını yalar. Onun güzel kahverengi gözlerini tekrar görebilmenin mutluluğunu yaşarken, o gülümser. Ama gerçeklik ifadesine sızar ve ondan neşenin çoğunu alır. "Yol için tarçınlı çörek falan hazırlamamı ister misin?"

"Hayır. İhtiyacım olan her şey burada." Bu, gülümsemesine yardımcı oluyor, ama ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi başını eğiyor. Çenesini kaldırıp gözleri tekrar benimkilere bakana kadar, "O güzel kafanın içinde neler dönüyor?" diye soruyorum.

Tereddüt ederek nefes alır ve "Seni tekrar görmek güzeldi, Baylor," der.

Bu, bizi birkaç saatliğine bir araya getiren garip bir olaydan başka bir şey olmamalı. Kendini korumak istemesini anlayabiliyorum, ama yine de bir şeyler söyleme ihtiyacı duyuyorum. "Ben burada yaşamıyorum ya da..."

"Biliyorum. Açıklamaya gerek yok." Derin bir nefes alarak mutfağa giriyor, bu sefer aramızda bir adımdan fazla mesafe var. Bir mil gibi geliyor, ama sanırım zihnim bana oyun oynuyor. Ya da belki kalbim. Her halükarda, bunu görmezden gelmeliyim.

Başımı eğip ona pek de içten gelmeyen bir gülümseme atıyorum. "Görüşürüz, Shortcake."

"Görüşürüz, Greene." Kapıyı kapatır, ama bunu birimizin yapması gerekiyordu, bu yüzden suçlamak için bir neden yok.

Neden hala burada durduğumu bilmiyorum, sanki farklı bir sonuç olabilirmiş gibi, ama durum bu. Onunla geçirdiğim bu zamanı başka bir deneyim olarak görmeli ve tek seferlik şeyler çekmecesine koymalıyım.

Arabaya biniyorum ve neden farklı hissettiğimi merak ediyorum. Öyle olmamalı. Arabayı çalıştırıyorum ve bu tesadüfü düşünmenin bir anlamı olmadığı için unutuyorum.

Çiftliğin sığır geçidinden her geçtiğimde, anında evimde olduğumu hatırlıyorum. Gerçi bu günlerde evimdeymiş gibi hissettiğimi söyleyemem. Kuzeydoğu'da yaşadıkça, eski odam bile bana yabancı geliyor. Bu konudaki duygularım karmaşık.

Çiftlik, resmi olarak ve prensip olarak, kız kardeşimin, babamın ve hatta benim en iyi arkadaşımın malıdır. Önemli değil. Ben başka bir yerde bir hayat kurdum. Daha iyi değil, sadece farklı. Ve bazen daha iyi bir şey gelene kadar farklı olanla yetinmek gerekir.

Arabayı ana evin önüne park edip, babamla görüşmek için kapıya doğru yöneliyorum. Ön kapı açılıyor ve babam verandaya adımını attığında sineklik kapısı gıcırıyor. Acı çektiğini anlayabiliyorum ama yine de gülümsemeye çalışıyor. Geri dönüp onu ziyaret etmek istememin nedenlerinden biri de bu.

"Çiftliğe hoş geldin evlat."

Verandaya çıkıp elini sıkıyorum. "Geri dönmek güzel." Beni kucaklayıp sırtıma sertçe vuruyor.

İçeri dönerek şöyle der: "Sabahları motorumu çalıştırmak için kahveye ihtiyacım var. Bir fincan ister misin?"

"Bir tane alacağım." Onu içeri takip ediyorum ve ekran kapısını kapanmasına izin veriyorum. Bu ses, yaz aylarında evin içine ve dışına koşturduğum anıları geri getiriyor. Aslında, bu yıl boyunca böyleydi ve annem bana her zaman kapıyı çarpmamamı hatırlatırdı. Hala kafamda onun sesini duyabiliyorum ve gülümsüyorum.

Onu o kadar çok özlüyorum ki, düşünmeye izin verdiğimde canım acıyor. Bu yüzden zihnimi sık sık bu konuya yöneltmiyorum.

Otururken, kahve makinesini çalıştırmasını ve sonra masanın karşısına oturmasını izliyorum. Bana bakıyor ve "Ne kadar kalacaksın?" diye soruyor.

"Pazartesi sabahı ayrılıyorum."

"Fırtına yüzünden bir gece kaybettin."

Fırtına beni Lauralee'nin evine getirdiğini düşünürsek, bir şey kaybettiğimi söyleyemem. "Kötüydü."

"Burada çabuk kurur. Yağmura ihtiyacımız vardı."

Motor dışarıda durmadan önce bir UTV'nin sesi bize ulaşıyor ve çocukların çığlıkları yaklaşıyor. "Görünüşe göre misafirimiz var

misafirimiz var."

Babam kahveyi kontrol etmek için ayağa kalkar. "Beni genç tutuyorlar."

"Bu iyi bir şey." Kalkıp onları karşılamak için verandaya koşuyorum. Yeğenlerim beni görür görmez eğilip kollarımı açıyorum. "Buraya gelin, yaramazlar."

Beckett, küçük Daisy'yi kucağında taşıyarak verandanın merdivenlerinden yukarı koşarak bana doğru gelir. Kız kardeşim de hemen arkasında, güneş ışığında parıldayarak, yine hamile halini sergiler. Daisy merdivenleri çıkınca ona sıkıca sarılırım. Onu kucağımda tutarken, "Seni özledim, Daisy kızım" diye fısıldarım.

Christine, "Seni özlemiş. Bay Bay'in fotoğraflarını tekrar göstermemi istedi" diyor.

Kollarımı açıp küçük kız kardeşimi de kucaklamaya alıyorum. "Beni özledin mi kardeşim?"

"Evet. Buraya geldiğine sevindim." Uzaklaşırken, gülümsemeyle saatine pek de ince olmayan bir şekilde bakar. "Ama biraz geç kaldın. Bu çocuklar bugün seni meşgul edecek. Umarım biraz uyumuştundur."

Yüzümü ovuştururken gülümserim. "Fazla uyumadım," diye itiraf ederim, "ama idare ederim." Uyuduğumdan daha iyi ve uykusuz kalmaya değer olduğunu ona söylemeye gerek duymam.

BÖLÜM 6

Baylor

"Seni nehirde sikişirken yakalayacağımı düşünmüştüm."

Tagger, ekipman deposuna doğru yürüdüğümü görmeden önce gülmeye başlar. "Kayıp oğul geri dönmüş. Birkaç ay oldu." Yazlık hasır kovboy şapkasıyla bana doğru gelir, şapkanın gölgesinde şehirde yaşarken hiç olmadığı kadar huzurlu görünür. Arka cebine bir bez parçası sokar ve elini uzatır.

"Artık o kadar da altın değerinde olduğumu söyleyemem." Elini tutuyorum, ama her zaman göğsümüze vurarak selamlaşırız. "Kız kardeşimle çıkmaya karar verdiğinde bu unvanı senden çalmış olabilirsin."

Kahkahası daha da derinleşir. Elini kaldırıp yüzüğünü göstererek, "Ne olduğunu anlamadan ona aşık oldum" der.

Bana verdiği sözü tutmadığını öğrendiğimde ona yumruk attım. Onu ne kadar çok sevdiğini anladığımda onu affettim. Üç yıl sonra, fırsat buldukça ona bu konuyu hatırlatmaktan hoşlanıyorum. Sonuçta arkadaşlar bunun için vardır. "Öyle mi oldu?"

"Öyle bir şey." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Neymiş o?"

"Eski ahıra gidelim, sana göstereyim." Yürümeye başladık ve o sordu: "İşler mi seni uzak tutuyor?"

"İşler çok iyi gidiyor. Ya sen? Hala finans sektöründe misin?"

Kafasını salladı. "Biraz internetten uğraşıyorum ama çoğunlukla çiftliğe yatırım yapıyorum bu aralar."

"Son hesap özetini gördüm. Karlar artmış." Gülümsayarak ekledim, "Bunu görmek hoşuma gitti."

"Bundan pay aldığın için eminim ki biliyorsundur." Ellerini ön ceplerine soktu. "Kız kardeşin övgüyü hak ediyor. Bu operasyonu o yürütüyor."

"Onu ne zaman emekli edeceksin?"

O tereddüt eder ve ahıra doğru geri döner. "Pris'in hiç bir zaman hareketsiz oturmaktan mutlu olacağını sanmıyorum."

Onun yanında yürürken, annemin vefatından bu yana geçen altı yıl içinde çiftliğin ne kadar büyüdüğüne bakıyorum. Kızının başardıklarından gurur duyardı. Yeni ekipmanlardan işe aldığı ekstra çiftlik işçilerine kadar, çiftliğin ve çiftliğin katlanarak büyüdüğü açıkça görülüyor.

O zamanlar benim yapamadığım şeyi üstlendiği için onunla gurur duyuyorum.

En yeni deponun, ekipman ahırının yanından dolaşıyoruz ve nesiller öncesinden kalma orijinal ahır gözümüze çarpıyor. "Bu ahır yıllar önce yıkılmalıydı" diyorum. Ahır harap durumda ve duvarları eğilmiş. "Zar zor ayakta duruyor."

O da, "Öyle yapmayı planlıyorum, ama önce taşınması gereken birkaç şey buldum" diyor.

"Ne gibi?" Onu içeriye takip ediyorum, altında dururken tavanın çökmemesini umuyorum.

Artık var olmayan ikinci katın saçağının altında, bir örtüyü geri çekiyor. Henüz ortaya çıkmadan kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlıyor. Ne olduğunu biliyorum. "Vay canına," diyorum, yaklaşıp. "Hala bizde olduğunu bilmiyordum."

"Hiçbirimiz bilmiyorduk. Belki baban biliyordu, ama hiç bahsetmedi."

"Hassas bir konu." Arabaya bakarak gülümserim. "Çocukluğumdan beri görmemiştım." Parmaklarımı gümüş rengi kaputun üzerinde gezdiririm. "1972 Porsche 911T Coupe. Vay canına, ne kadar güzel."

"Motoru yok."

Arka planı bildiğim için başımı salladım, ama onun bildiğinden emin değildim. "Bu annemin hayalindeki arabaydı. Bir filmde görmüş ve ona aşık olmuştu

aşık olmuştu."

Tagger spor arabanın geri kalan kısmının örtüsünü çeker. "Baban onu onun için satın aldığını söyledi."

"Tamir ettirmek için. Ama bu hiç gerçekleşmedi." Sürücü camından içeri bakmak için eğiliyorum. "Yırtık deri."

"Sadece gövdesi iyi durumda."

"Önemli olan tek şey gövdesi." Gösterge panelini inceledikten sonra geri çekilip arabayı bir kez daha inceledim. "Bu arabayı kırsalda bulundurmanın pratik bir yanı yoktu, ama annem pratikliğin ne eğlencesi var derdi."

O geri çekilir ve benim bunu sindirmeme izin verir. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum ve bunun üzerinde herhangi bir hakkım olup olmadığını merak ederim. Kardeşim mülkün çoğunluk hisselerine sahiptir. Bunun da buna dahil olduğunu varsayıyorum. Midem burkudur. Annemden hatıralar dışında pek bir şeyim yok.

Annem de benimle gurur duyardı acaba? Babam bazen öyle diyor. Hatta onu ilk kez şehri görmesi için uçağa bindirdiğimde, kısa bir ziyaretinde bana öyle demişti. Ama şimdi nasıl hissedirdi diye düşünmeden edemiyorum.

Ölmek için çok gençti, bizi onun desteği olmadan bu dünyada bırakmak için çok gençti.

"Baylor?"

Düşüncelerimden sıyrılıp ona baktım. "Evet?"

O gülümsedi. "Saat daha sekiz bile olmadı, ama senin aklın başka yerde."

"Dalmak değil, merak etmek." Ona bakarak sorarım, "Arabayla ne yapıyorsun?"

"Bir sonraki adımları belirlemek için onu diğer ahırlardan birine taşıyacağım. Bu, üstlenmek istediğim bir proje değil..."

"Ben yaparım."

Gözleri bana sabitlenmiş. "Aletleri iyi kullanıyorsun, ama bu bir ayar değil. Bu tamamen yeniden yapım. Üstelik pahalı bir yeniden yapım."

"Param var ve bunu annem için yapmak istiyorum."

Sessizleşir. Buna nasıl karşı çıkabilir ki? Çıkamaz. En azından, çıkmamasını umuyorum. Hala kimin hak sahibi olduğundan emin değilim, ama o kendinden emin görünüyor. Kollarını göğsünde kavuşturarak, bakar.

aracın yanına geri döndü. "Bu kararı ben veremem. Pris ve babanla konuşmalısın, ama senin için iyi şeyler söyleyeceğim kardeşim." Kapağı tekrar kapattı.

Onun tekrar saklandığını görmek içimi parçalıyor, ama daha da çok, sahiplik konusunda söz hakkım olmaması. "Teşekkürler."

Onu takip ederek dışarı çıkıyorum ve büyük ekipman ahırına girmeden önce bir kez daha arkama bakıyorum. Yavaşım, tüm varlığım o arabayı geride bırakmaya karşı çıkıyor.

"Bugün yavaş hareket ediyorsun. Kahve ister misin?" diye soruyor. "Uykun mu yok, ne?"

Yeni günün doğan güneşinde, omzumun üzerinden uzanıp enseme kaşıyorum, Shortcake'imdeki çilek dövmelerini, onun tatlılığını ve orgazm olduğunda melek gibi sesini düşünmemeye çalışıyorum. Bunları onunla paylaşmam gerekmiyor. "Hayır, pek uyumadım."

"Fırtına çok şiddetliydi. Güne başlamadan önce etrafı temizlemek için her zamankinden daha erken kalktım. Evin yanında ve ön çitin yanındaki tarlanın diğer tarafında birkaç dal kırılmıştı."

Onu hayatımın neredeyse tamamında tanıyorum ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bu, mülkün etrafındaki dalları temizlemek için sabahın köründe uyanmasına rağmen böyleydi. Muhtemelen bunu da gülümseyerek yaptı. Tagger burada kesinlikle kendini bulmuş durumda. "Bu hayata nasıl bu kadar kolay geçiş yaptın?"

Bana yepyeni görünen bir traktöre tırmanarak, "Bu bizim kanımızda var kardeşim. Bizim işimiz bu" diye cevaplar.

"Hayır, ikimiz de finans sektöründeyiz. Yani, sen eskiden öyleydin."

Kıkırdayarak koltuğa yerleşir. "Bu daha tatmin edici. Pris ve çocuklarımız da bunun büyük bir parçası. Ona aşık olmasaydım burada olmazdım. Oğlum burada çok iyi gidiyor ve Pris onu kendi çocuğu gibi

kanatları altına aldı. Bu hayatı mümkün kılan şey o." "Bana verdiğin sözü tutmadığın için kızgın olmam gerekirdi.

Kız kardeşimle çıkmıyorsun, ama ikiniz için de en iyisi olduğu ortaya çıktığında kızmak zor oluyor.

Gününe devam etmeye hazır görünüyor, ama motoru çalıştırmadan önce şöyle diyor: "Bu kasabadan o kadar hızlı uzaklaştık ki, hiç

geride bıraktıklarımı görmek için geriye bakma zamanı. Yanlış anlama Baylor, pek pişmanlık duymuyorum. Ama geri döndüğümde, kurduğum hayattan bir değişiklik yapmaya hazırdım. Değişikliğe ihtiyacım vardı, oğlumun da öyle. Hepimiz aynı hızda ilerlemiyoruz, ama biraz yavaşlarsan, kaçtığın hayatın sana en uygun hayat olduğunu fark edebilirsin. Traktörü çalıştırdıktan sonra bağırdı: "Artık buradasın. Neden gidip baban, yeğenin ve yeğeninle biraz zaman geçirmiyorsun? Ben de birazdan bira ve basketbol için döneceğim." Traktörün çelik gövdesini okşayarak güldü. "Bu kız yeni lastiklerini aldığından beri onu ahırdan çıkarmak için can atıyordum."

Onun yolundan çekilmek için yana doğru yürüyorum. Bu adam, üniversiteden mezun olduktan sonra Manhattan'a ilk taşındığımızda düzenli olarak şişe servisi için para öderdi ve yirmi bir yaşına basmadan beni masanın altına içirebilirdi. Ben ona futbol sahasında en iyi oyunları öğrettim. O da bana saha dışında en iyi oyunları öğretti. Ve şimdi burada, traktörün yeni lastikleri için heyecanlanıyor.

Hayal kırıklığıyla başımı sallamalı mıyım yoksa bir şeyleri kaçırıyor muyum diye merak mı etmeliyim, bilemiyorum. Tam önümde durup arkasına bakıyor. "Onu bir tur atmak ister misin?"

"Ben almayayım." Çiftlikte boşa harcayacak zaman yok, ama eskiden kamyonlarla çamurda gezdiğimiz veya güneş batana kadar yaramazlık yaptığımız günleri özlediğimi itiraf etmeliyim. "Sonra görüşürüz."

"Hoops."

"Beers."

Traktörü arkaya doğru sürerek arka tarlalardan birine doğru gider. Ben de nehir kenarındaki ormanın yakınındaki evlerine doğru geri dönerim. O çocuklara, harika bir amca olarak oyun zamanı borçluyum.

Son geldiğimden beri döşemiş oldukları çakıl yolun kenarındaki tarlaları geçerken mülkü gözden geçiriyorum. Güzel bir ev. Büyük, geniş aileler için yapılmış. Kaç çocuk istediklerini merak ediyorum. O zaten iki çocuğu var, bir tanesi de yolda, ve biz aynı yaşıyoruz.

Bu günlerde farklı şekillerde tohum ekiyoruz. Kafam şehirdeki gürültü kirliliğinden arındığında, yerleşik bir hayat resim kadar güzel görünüyor. Burada zorlu bir gün geçirmem sorun değil, ama bekar bir erkek olarak yaşamak istediğim hayat bu değil.

Başka türlü olsaydı bu hayatı seçer miydin?

Annem ölmeden önce bile bu düşünceye yer vermedim. Muhtemelen şu anda da vermemeliyim. Ne anlamı var ki?

Harika bir kariyerim, muhteşem manzaralı bir dairem, arkadaş istediğimde sınırsız seçeneklerim ve yirmi dört saat hizmet veren kolaylıklar var. Peachtree Pass'ta yemek servisi bile yok. Hatta, tüm ilçede ve Greene County'nin yanındaki ilçede saat beşi geçtikten sonra yemek yiyebileceğiniz sadece birkaç yer var.

O tavuk salatalı sandviç aklıma geliyor. Onu yapan kadın gibi lezzetli. Chris beni görmeden önce bu lanet gülümsemeyi yüzümden silmem lazım. Bunu hiç unutmaz. Ve en iyi arkadaşıyla dün gece olanları asla bilmemesi gerekiyor. Bu konuşmayı yapmalı mıydık? Belki de anlaşılmıştı. Lauralee'nin kız kardeşime yaptığımızı anlatacağını hayal edemiyorum. Bu haberi kimseyle paylaşmanın bir faydası yok, ama haber yayılırsa bu kasabada büyük bir kavga çıkar.

Beckett ön kapıdan dışarı fırlayarak verandadan atladı. "Baylor amca, sana yaptığım kaleyi göstereyim mi?"

"Tabii ki, göster."

Christine, Daisy'nin elini tutarak dışarı çıkar. "Az önce kahvaltı yaptık. Sana da biraz ayırdım."

Hill Country'de yaşamak için günde üç öğün yemek yemenin gerekli olduğunu unutmuşum. Şehirdeyken kahvaltı yapmaya nadiren vaktim olur ve işim yoksa öğle yemeği de masamda atıştırmalık bir şeyler yemekten öteye geçmez.

"Yiyeceğim, ama sonra. Beckett bana kalesini gösterecek."

Geniş bir gülümsemeyle, rahat bir duruşla ve gözlerinde memnuniyetle. "Demek şanslı olan sensin. Bize göstermeyecek." Daisy'yi kucağına almak için eğilir ve onu kalçasına oturtur. "Bu küçük olanı bile."

O yaştaki babasını hatırlatarak, neredeyse farklı bir zamana ve yere götürülmüş gibi hissediyorum, her ikisi de bana yabancı geliyor

. Beckett bana ulaştığında yavaşlar. "Sadece üyeler için." Saçlarını okşayarak sorarım, "Ben üye miyim?"

"Sadece biz. Ve sınıftan Macon."

Evin arkasındaki ormana doğru yürümeye başlıyoruz. Verandayı geçmeden önce Christine, "İkiniz iyi eğlenin" diyor.

Beck ile birlikte ona el sallıyorum. O, yabancı otlardan daha hızlı büyüyor ve hatırladığımdan daha uzun. Ona hafifçe dirsek atıyorum. "Diğer üye, Macon, o senin arkadaşın mı?"

"O benim en iyi arkadaşım." Sesindeki gurur, Tagger ve benim onun yaşındaykenki halimizi hatırlattı bana. Biz ayrılmaz bir ikiliydik. Küçükken genellikle onu eve bırakırlardı, ama ben de bazı günler onun çiftliğine giderdim. Ailelerimiz bizi meşgul tutup beladan uzak tutmayı iyi bilirlerdi... ta ki ehliyetimizi alana kadar. Ondan sonra bizi durduracak hiçbir şey kalmamıştı.

"Babanın benim en iyi arkadaşım olduğunu biliyorsun."

"Evet, senden bahsediyor. Keşke daha yakın olsaydın diyor. Bayan Christine de aynı şeyi söylüyor." Evin arka bahçesinden geçip ağaçların uzun ve sık olduğu yere doğru ilerliyoruz. Onlara orman diyoruz çünkü geniş açık alanlara kıyasla her zaman gizemli gelmişlerdir. Eminim daha iyi bilenler bunun için bizimle alay ederlerdi.

Bilinen ile ağaçların içinde saklı olan sihrin sınırına yaklaşırken, onun gözlerinde bir zamanlar benim de hissettiğim heyecanı görebiliyorum.

"Onları özlüyorum." Uzanıp omuzlarından tutup yanıma çektim. "Sen de, koca adam. New York'ta doğduğun gün orada olduğumu biliyorsun. Annen ve baban seninle gurur duyuyorlardı. Seni hemen orada kucağıma aldım."

"Annem, Marcel'den Fransa'da bir bebek bekliyor." Bu yeni bir haber . . . "Sence beni unutacak mı?"

"İmkansız. Seni çok seviyor. Onu en son ne zaman gördün?"

Ağaçların altındaki zemini kaplayan çalılarla kaplı iğne yatağına adım atıyoruz. Konuşmada ve kaleye giderken ona öncülük etmesine izin veriyorum, özgürce konuşması için ona alan tanıyorum. O da şöyle cevap veriyor: "Geçen ay bahar tatili için Austin'e geldi. Göl kenarındaki bir dairede onunla kaldım."

"Eğlendin mi?"

"Havuz vardı."

"Havuz mu? Peki, bu benim sorumu cevaplıyor." Sanki gerçekten söylenmesi gereken her şeyi söylüyormuş gibi başını sallar. "Her zaman bir havuz istemişimdir."

Yürümeye devam eder, sonra durup geriye bakar. "Ben de seni özledim," der, daha önce bıraktığımız yerden konuşmaya devam eder. Ona yaklaşıp, onu kendime çeker ve kolumu onun omzuna atarım. O da kollarını bana dolayarak yukarı bakar. "Neden burada yaşıyamıyorsun?"

Yürümeye devam ediyoruz. "Hayatım New York'ta, dostum."

"Hayatın burada olabilir. Çok eğleniriz. Ranzamı bile paylaşıyorum. İsteddiğini seçebilirsin, ben diğerini alırım, ama üst katı tercih ederim."

"Neden?"

"Çünkü kitap lambamın ışığı kapının altından görünmüyor."

"Geceleri gizlice kitap mı okuyorsun?" Bu çocuk benden çok daha iyi.

"Evet. Alt yatakta yatarken, babam kapının altından ışığın sızdığını gördüğünü ve o saatte uyanık olmamam gerektiğini söyledi."

Önümde dallardan yapılmış bir yapı görüyorum, ama ona göstermesini istediğim için hiçbir şey söylemiyorum, ancak iyi bir mimari beceri sergilendiği anlaşıyor. "Ben arkadayım. Üst ranzayı alabilirsin."

"İşte burada." Bir ağacın etrafında koşuyor ve sonra at ahırının başlangıcı gibi görünen bir yerde duruyor. Kollarını genişçe açarak gururla gülümsüyor ve sonra yukarıyı işaret ediyor. "Oraya bir ağaç ev yapmak istiyorum." Bana bakarak soruyor, "Bana yardım eder misin?"

"Bu çok etkileyici, Beckett. Planlarını çizdin mi?"

"Burası ana üs, ama yukarısı sadece üyeler için olacak. Hepsi kafamda."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup yukarı bakıyorum. "Orada birkaç iyi dal var. Ağırlık yükünü test edip bir plan yapabiliriz."

O da beni taklit ederek kollarını göğsünde kavuşturur. "Ben de öyle düşünüyordum."

Gülümseyerek avucumu ona uzattım. "Sen fikirlerini çiz, ben de varım."

Ne zaman o tokat elini elinivurduğunda
benim benim el el üzerinde . "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Bu, babam ve benim yaptığımız gibi buraya taşınacağın anlamına mı geliyor?"

Ne yapmaya çalıştığını anladım. *Akıllı çocuk*. Ama buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim, sadece "Birkaç kez gelmen gerekecek. Belki de işi halletmek için üç kez. Bu yaz programın nasıl?"

Gülüyor. "Tamamen boş."

Ve işte böylece, bu çocuk beni Peachtree Pass'ta daha sık vakit geçirmeye ikna etti. Bu da dün geceyi ve Lauralee'nin olmadığı bu sabahın biraz boş hissettirdiğini hatırlatıyor. Bu yeni bir duygu. Onu tekrar görmek için bir bahane bulmak için, "Hey, öğleden sonra şehre gidip dondurma yemeye ne dersin?" diye soruyorum.

Ormanın dışına çıkmaya başladık. "Bubble gum dondurma alabilir miyim?"

"İstersen iki top alabilirsin."

Kollarını uçak gibi açarak koşmaya başlar ve rüzgara karşı "Evet" diye bağırır.

Onu görmek için bir neden bulmaya çalışıyorum. Sanırım o da beni tekrar gördüğüne sevindi mi, bunu öğrenmek üzereyim.

BÖLÜM 7

Lauralee

TIME-OUT SIRASI GELDİ Bir saat sonra teslim edilecek cupcake siparişini süslemeye başladığımda zamanlayıcı çaldı. Pişirme torbasını bıraktım ve fırına giderken fırın eldivenlerini aldım. Fırının kapısını açar açmaz, taze pişmiş kurabiyelerin lezzetli kokusu dışarıya yayıldı. Derin bir nefes alıp tepsiyi çıkardım ve tezgahın üzerine koydum. İşimden asla bıkmıyorum.

Hayatımı pişirme ve yaratma ile kazanıyorum. Bir kız daha ne isteyebilir ki? Ne için?

Ön kapının zilini duyuyorum. "Hemen geliyorum," diyorum, umarım beni duyabilirler. Ön tezgaha açılan kapıyı itmeden önce ellerimi önlüğümle hızla siliyorum. Kapı kışma çarpıyor ve ayaklarım işi yapamadığı için beni öne doğru itiyor.

Tişörtü ve kot pantolonuyla her zamankinden daha yakışıklı görünen Baylor, "Dondurma yemeye geldik" diyor. Yüzündeki sırıtış bundan çok daha fazlasını anlatıyor ve dün gece o ağzın tam olarak nerede olduğunu hatırlatarak beni yerinde kıpır kıpır ediyor.

Gözlerim, elini tutan tanıdık, sarışın, sevimli çocuğa kayıyor. Onun gibi bir adamın çocuklara bakması, özellikle de Daisy'nin elini koruyucu bir şekilde tutması oldukça ilginç bir manzara. "Size yardım edebilirim." Tezgahın etrafından dolaşıp onun önüne çömeliyorum. Şakacı bir şekilde karnına dokunuyorum. "Nasılsın, tatlım?"

Kafasını geriye atıp karnını tutarak kıkırdıyor, her kahkahada bukleleri zıplıyor. Kollarını boynuma dolayarak başını omzuma yaslıyor. O, dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri haline geldi. Onun vaftiz annesi olabildiğim için çok şanslıyım. Sirtını okşayarak soruyorum, "En sevdiğini ister misin?"

Başını sallayarak geri çekilir ve eliyle yanağıma dokunur. "Nilla lütfen, Leelee."

"Vanilya hemen geliyor." Burnuna hafifçe dokunup ayağa kalktım, gözlerim yine Baylor'a takıldı. "O klasik bir kız." Onu tezgah taburesine oturttum ve tekrar ona baktığımda, gülümsedi, ağzının köşelerinde görünen samimiyet yüzünden yanaklarım kızardı. Gözlerimi kaçırıp, kalbimin sakın kalması için hızlıca nefes alıyorum, çünkü bırakırsam kalbimin hızla atmaya başlayacağını biliyorum. Onun yanında tamamen gülünç bir hale gelmem çok uzun sürmedi. Eminim o bu tepkiye alışkındır, ama ben değilim. "Bir süreliğine sen mi sorumlusun?" *Neden göz kırptım ki?*

Sırıtkan ifadesinden, istem dışı olsa da, söylediğim her şeyi anladığını anlıyorum. Kendine gel, Lauralee. "Chris ve Tag'in biraz ara vermesi gerektiğini düşündüm. O da zaman kaybetmedi. Bir görevi varmış gibi el aletleriyle eve doğru giderken gördüm."

"Bu bir euphemism mi?"

"Ne?" Başını geriye doğru çekiyor. Daisy'nin kulaklarını kapatarak, "Hayır. İğrenç. O benim kardeşim." diyor.

Gülmeye başlıyorum ve gözlerimi devirerek tamamlıyorum. Daisy'nin hala kapalı olan kulaklarına bakarak, "Sence dün gece olanlar hakkında ne düşünüyor?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Benden öğrenmeyecek." Yeğeni kıpırdanmaya başlayınca elini çekip kulağını bırakır. "Sana bunu sormak istedim."

"Ona söyleyecek miyim diye mi? Hayır. Bir kerelik bir şey olduğunu düşünüyorum." Birdenbire bizim için önemsizmiş gibi hissetmekten nefret ediyorum. Özellikle de bakışları vücudumu tararken hala tutkuyu görebiliyorum. Değerlendiriyor. Seksi. Boğazımı temizleyip konuyu değiştiriyorum. "Bu civarda bir Beckett hissediyorum."

Sanki işaret almış gibi, mağazanın arkasından koşarak gelip bir paket Big League Chewing Gum sakızı tutuşturdu. "Bunu alabilir miyim, Baylor Amca?"

"Sanırım bu aralar onu onun için stokluyorum."

Baylor sakızı inceler ve gülümser. "Gençken o sakızı çok severdim. Alabilirsin. Hala dondurma istiyorsun, değil mi?"

"Bubble gum."

Ayağa kalkıp tekrar tezgahın arkasına geçip kepçeyi alıyorum. "Tahmin etmeliydim. Babanla ilk kez dükkana geldiğin günü hatırlıyorum. Aynı tadı almıştın."

"En iyi tadı bu."

Ellerimi havaya kaldırarak omuz silkiyorum. "Tartışmayacağım." Daisy'nin sevdiği gibi küçük bir kaseye bir kaşık vanilya dondurma koyuyorum, sonra da Beckett'in en sevdiği çikolata kaplı külahın üzerine iki kaşık koyuyorum. Daisy tezgahın önünde kendini evindeymiş gibi hissederken, Beckett amcasını başka ne almaya ikna edebileceğini düşünmeye başlıyor.

Baylor'a dönüp gülümsüyorum, ilişkimizi değiştirmek, daha önce hiç olmadığı bir şeyi yaratmak için sadece bir gece yettiğine şaşıyorum. İyi mi kötü mü, bunu zaman gösterecek, ama onun ilgisinin odağında olmak kesinlikle iyi hissettiriyor. Alt dudağı beni cezbediyor olsa da, çenesine dokunuyorum. "Peki sen ne istersin?"

"Mmm." Tezgaha yaklaşır ve seçeneklerini inceler, ama gözleri benden hiç ayrılmaz — gözlerimden, ağzımdan, göğsümden. Önlüğü olsa bile, bakışlarının sıcaklığı beni içten içe ısıtır. Arzuladığı şey dondurma değil gibi görünüyor. "Ne istiyorum?" diye cevaplar, her kelimeyi kasıtlı olarak uzatarak.

Önlüğün önünü tutup, vücudumu havalandırarak hava girmesini sağlamaya çalışıyorum.

"Nilla," diye cevaplar Daisy.

Kahkahalarla gülmeye başladık. Biriken gerginliği boşaltmak çok iyi geldi. Gözlerimi ona çevirdim ve yüzünün her yerini silmem gerektiğini fark ettim. Baylor'a bakarak, "Ben onu temizlerken sen de düşün" dedim.

Tezgahın altından bir paket ıslak mendil alıp Daisy'nin yanına oturdum. Gözleri o kadar maviydi ki, eskiden sadece

Chris'i görürdüm, ama şimdi Baylor'ı da görüyorum. O dondurmasını bitirirken yüzünü sildim. "Lezzetli miydi?"

"Mm-hmm." Başını sallayıp kollarını açıyor. Onu kucağıma alıyorum, o da kollarını boynuma dolayarak bana sarılıyor. Sırtını okşayarak soruyorum, "Yorgun musun? Baylor amcan seni çok mu meşgul ediyor?"

Yine başını sallar, bu sefer bana yaslanarak rahatlar. Öğle yemeğinden sonra ve öğleden sonra geç saatlere kadar olan bu saatlerde işler yoğun değildir. Kafasının yan tarafını öperim, sonra başımı kaldırıp Baylor'ın beni izlediğini fark ederim.

"Yolda gelirken, Leelee gibi bukleler istediğini söyledi. Koyu renk ve uzun saçlar."

Saçları çok ince ve açık renklidir, tatlı küçük buklelerle örülmüştür. Onun uykuya dalmasını sağlamak için onu hafifçe sallıyorum. "Büyürken, Christine'in saçlarını hep kıskanırdım. Rengi ve ne kadar dağınık olursa olsun, benim saçlarım onun saçlarına kıyasla fare yuvası gibi görünürdü."

Dondurma vitrinine yaslanarak dirseklerini üstüne koyuyor ve bir süre kalacak gibi görünüyor. Kalsa da üzülmem. Sadece çocukların onun çok uzun süre takılmasına izin vermeyeceklerini biliyorum.

"Saçını beğendim" diyor.

Basit ama doğrudan ve tatlı. "Teşekkür ederim." Onunkini fark etmişim, ama parmaklarını kaç kez saçlarına geçirse de, her zaman yataktan yeni kalkmış gibi seksi görünüyor. Erkekler için her şey çok kolay.

"Sanırım kararımı verdim."

Başımı Daisy'nin başına yaslayarak soruyorum, "Karar verdin mi?" "Ne istediğime karar verdim."

Gülümsemesi yaramaz bile değil, ama gözleri öyle ki, her iması gözlerinin en mavi kısımlarında yatıyor ve bana yoğunlaşıyor. Alt dudağımın kenarını ısıyorum, ama sonra fısıldıyorum, "Ne istiyorsun, Baylor?"

"Kısa pasta." Bana göz kırpmıyor. "En sevdiğim şey."

Şeytani derecede seksi gözlere bakarken ağzım açık kalır. Nefes alıp ağzımı kapatırım, bir çocuğu kucağımda tutarken onunla flört ettiğim için cehenneme gideceğimi bilerek. Ve Tanrım, Chris bunu asla öğrenmesin.

Ama sonra farkına varıyorum. *Flört ediyoruz.* Baylor Greene benimle flört ediyor ve ben de ona karşılık veriyorum. Boğazım kurudu, ellerim terliyor ve gözlerindeki bakıştan karnım düğümleniyor. Oh, o çok iyi. *Bu konuda çok iyi.*

Ayağa kalkmaktan başka ne yapacağımı bilemeden, Daisy'yi ona verirken onu uyandırmamaya dikkat ediyorum. Daisy onun kucağına yerleşiyor, başını diğer tarafa çeviriyor ama gözleri hala kapalı.

"Bunu onun önünde yaptığımız için cehenneme gideceğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Ne yapıyoruz?" diye soruyor, onu kendi çocuğu gibi tutarken.

Ve işte yumurtalıklarım da gitti.

Avuçlarımı önlüğümün üzerinden aşağı doğru sürükleyerek bir bardak alıp yakındaki sürahidenden suyla dolduruyorum. Geri dönmeye cesaret edemedim önce yarısını içiyorum. Mutfağa girip bu olay hiç olmamış gibi davranmak çok cazip geliyor. Ne yapıyoruz biz böyle?

Bu durum nasıl bu kadar çabuk tırmandı?

Nasıl olduğunu biliyorum. Adam çok çekici. *Hayal gücümü harekete geçiren bir çekicilik.* Onu tekrar davet etmek için bana ilham veriyor. *Hayır.* Bu çok cüretkar olur.

Cüretkar mı?

Ben de bundan endişeleniyorum. Gözlerimi devirip başımı sallıyorum. Asıl endişelenmem gereken şey, en yakın arkadaşımın kardeşi, Daisy ve Beckett'in amcasıyla seks yapmak istemem... *Aman Tanrım.* Ben korkunç bir insanım. O kadar çaresiz hale mi geldim ki, sadece kasabanın kahramanını uygunsuz bir durumda düşünmekle kalmayıp, neredeyse dün gece yaptığı gibi ağzıyla beni siktiğini hissedebiliyorum.

Tanrım, bu adam şu anda neredeyse bir yabancı sayılır. Pazartesi günü ayrılıyor. Baylor Greene, kalbimi ya da başka bir şeyi yatırmam gereken son kişi.

"Merhaba," diyor, sesi beni önümde olanlara geri getiriyor. Gülümsüyor. "Benden kayboldun."

"Hayır," yalan söylüyorum. "Buradayım." Tezgaha yaslanıyorum, hiç olmadığım kadar "sakin" davranmaya çalışıyorum, çözülmeyecek bir düğümden daha gerginim. "Bugün kek yapmadım."

Yüzündeki ifade gevşer, gözlerinin kenarındaki çizgiler yumuşar. "Önemli değil. Sonra telafi edebilirsin."

Bütün vücudum alarm verir. "Sonra mı?" *Lütfen bu gece demek olsun.*

"Peki, başka bir zaman."

"Tamam." Sanki başından beri ne demek istediğini anlamışım gibi omuz silkiyorum. "Başka bir zaman."

Serbest elini havaya kaldırarak, "Sana para hakkında bir soru soracağım, ama bu senin çaresiz ya da ahlaksız olduğunu düşündüğüm anlamına gelmez, ya da şu anda aklına gelen başka bir şey."

Gözlerimi devirdim. Bu sabah biraz abartmıştım. Saat erkendi. Uykusuzdum, ama en önemlisi, birlikte geçirdiğimiz zamanın keyfini çıkarıyordum ve bunun bu kadar kötü bir şekilde bitmesini istemiyordum. "Saldırmayacağım." Ona gülümsedim.

"Dondurma ve sakız için sana ne kadar borçluyum?"

"Bu elma suyunu alabilir miyim?" Beckett, aniden ortaya çıkarak sorar.

Baylor başını eğip saçlarını karıştırır. "Sanki cüzdanımı çıkardığımı hissetmişsin gibi."

Beck gülüyor. "Söz veriyorum, bu kadar."

"Emin misin? Raflarda şeker bıraktın," der Baylor, onunla dalga geçerek. "Sakızını ve meyve suyunu al. Ben hallederim."

"Teşekkürler Bay Amca."

"Rica ederim." Baylor bana dönerek, "Bu da müesseseden değil. Ben ödüyorum, hadi kasaya geçin" der.

"Madem ısrar ediyorsun." Kasa tuşlarına basıp toplam tutarı söylerim. Hazırda bekleyen kartını okuduktan sonra geri veririm.

Elini benimkinin üzerine koyar, parmağının ucuyla elimden geçer. "Bugün hakkında düşünüyordum."

"Umarım iyi şeyler düşünmüşsündür."

Gözlerinin benimkilere bakışından, iş yerinde uygun olmayan düşünceler içinde olduğunu anlıyorum. Dudaklarını yalıyor ve sonra, "Şehirden ayrılmadan önce tekrar uğrayacağım" diyor.

Bununla ne demek istediğini tam olarak anlamadım. Uğrayıp sevişmek mi? Çocuklarla dondurma almaya uğramak mı? Pazartesi günü havaalanına giderken veda etmek için uğramak mı? Ve o dönüp gitmeden önce sormaya vaktim olmadı. "İyi günler. Hoşça kal, Beckett?"

El sallamak için dönüyor, ama ben hala onun yakışıklı amcası ve şehirden ayrılmadan önce uğramasının o adam için ne anlama geldiği konusunda kafam karışık.

Tanrım, umarım düşündüğüm şeydir.

"AKŞAM YEMEĞİ, LAURALEE." Annemin sesi evin önündeki mutfaktan arka taraftaki yatak odama kadar geliyor.

"Geliyorum." Dizüstü bilgisayarımı kapatıp yataktan kalkıyorum. Annem evi iglo kadar soğuk tuttuğu için çoraplarla koridorda yürüyerek, ellerimi eşofmanımın ceplerine sokuyorum. Yıllar önce Chris'i üniversitede ziyaret ettiğimde Colorado'dan aldığım bir sweatshirt giyiyorum ve "Çok soğuk, anne" diyorum.

"Ben yanıyorum tatlım. Üzgünüm."

"Sorun değil." Ocağın üzerindeki güveci inceliyorum. "King ranch tavuk güveci mi?"

Omuzları yenilgiyle öne doğru eğilir. "İlham gelmedi." "O hissi bilirim."

Bir kaseye biraz koyup bana uzatır. "Bugün çok müşteri geldi mi?" Annem, ben ilkokula başlamadan önce dükkânı ve fırını açmıştı. Orada büyüdüm ve mutfakta yemek yapmayı öğrendim. Birkaç yıldır işten çekilip bana devretmeye çalışıyor, ama zorlanıyor. Benim gibi, bu da onun bebeği.

"Aslında işler iyiydi. Cumartesi günleri her zaman kasabadan geçen ya da Hill Country'yi ziyaret eden insanlarla doludur." Kasemi masaya koyup iki bardak su doldurduktan sonra oturdum.

Elinde çatalıyla masada yanıma oturdu. "Bu iyi. Önemli bir şey oldu mu?"

"Baylor geri döndü."

Onun adını duyunca yüzünde doğal bir gülümseme belirir. Onu serbest bırakırsan her şeyi mahvedeceğini bildiği halde, ona her zaman hayranlık duymuştur. Sanırım hepimiz kötü çocuklara karşı zaafımız var. "Ne kadar süre şehirde kalacak?"

"Hızlı bir hafta sonu gezisi. Beckett ve Daisy'yi dondurma almak için dükkana getirdi."

Bir lokma yuttuktan sonra, "Eminim çok sevimliydi" diye mırıldanır. Ve tam zamanında, "Seninle Chrissy'nin aynı anda çocuk sahibi olacağınızı hep düşünmüşümdür" diye ekler.

Eskiden, hayatımda geri kaldığımı veya beklenen zaman çizelgesine göre hareket etmediğimi ima eden yorumlar yapanlara sertçe cevap verirdim, hatta daha kötüsü, beni yirmi dokuz yaşında bir yaşlı kız gibi davrananlara. Ben bu hızdan memnunum. Kendim olmaktan memnunum. "O ruh ikizini buldu." Bir lokma alıyorum.

"O kadar göz alıcı olması gerekmez."

Çatalımı indirip gülüyorum. "Ruh eşleri artık göz alıcı mı oldu?"

"Demek istediğim, güvenilirlik, bir aileye bakabilecek biri, hayatta bulabileceğin en kötü şey değil, Lauralee."

"Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?" Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz kendimden nefret ettim. "Öyle demek istemedim. Özür dilerim."

"Baban... şey." Bir yudum su içti. Bardağı masaya koyduğunda devam etti, "Aşk sorumlulukla karıştırmıştım."

"Çünkü bana hamileydin."

"Elimizden gelenin en iyisini yaptık." Çatalını bırakıp bana bakar. Gözleri kahverengi değil, yeşil. Benimkiler ondan geliyor, bu benim hep kabullenmek zorunda olduğum bir şey. Daha koyu saçlarım onun ailesinden geliyor. Boyum, tavrım. Hepsi ondan. Ebeveynlik işini sürdürmekle hiç ilgilenmeyen adamdan.

Elimi uzatıp onun elini tutuyorum. "Biliyorum, ama sen bizim hikayemizin kahramanısın. O, bizi terk edip bir daha geri dönmediği gün bu rolü kaybetti. Kim erkeğe ihtiyaç duyar ki? Biz duymuyoruz."

"Geçmişimden ve babanla olan ilişkimden bunu çıkarmanı istemiyorum." Diğer eliyle benim elimi kapattı. "Haklısın. Asla ruh ikizinden daha azıyla yetinme, tatlım. Bir dükkanın var. Bir hayatın var. Hak ettiğinden daha azını asla kabul etme. Sen dünyayı hak ediyorsun." Gözlerimin köşelerinde beklenmedik bir şekilde yaşlar belirir, ama beni o kadar sıkı tutar ki, onları silmek için çekilemem. "Söz verir misin?" diye sorar.

Cevap veremeyecek kadar boğazım düğümlenir, başımı sallarım. Ayağa kalkar, başımı göğsüne bastırır. "Seni seviyorum, Lauralee."

Elimi uzatıp ona sarılırım. "Ben de seni seviyorum anne."

Akşam yemeğini bitiririz ve ben bulaşıkları yıkamayı teklif ederim. O da yanımda kalır ve ben yıkadıktan sonra her parçayı kurulur. "Daire ne zaman kısa süreli kiralamaya çıkarılacak?"

Daire... kendi evim, kendi alanım ve sonunda kendimi yetişkin gibi hissettiğim yer. Yedinci sınıfta pembe sakız rengi modasına kapıldığımdan beri hala pembe boyalı olan koridorun sonundaki yatak odamın aksine, "Sanırım hazır" diyorum, eskiden ek gelir elde etmek için duyduğum heyecanı artık hissetmeden. Sadece orada kalmak, hatta bir gün oraya taşınmak istiyorum. Ama bu mantıklı bir şey değil. Peachtree Pass'a daha fazla insan çekmek, dükkanda daha fazla satış yapmak ve kendi banka hesaplarımı ve yatırımlarımı oluşturmaya başlamak için daha fazla para kazanmak önemli.

Ona sonuncusunu verip ellerimi kuruluyorum. "Sanırım bu gece üzerinde çalışacağım. Son ayrıntıları halledeceğim. Muhtemelen geç saatlere kadar çalışacağım, o yüzden orada kalacağım."

"Tamam. Yorgunum, yeni aldığım kitabı alıp erken yatacağım."

Ona sarılırım. "Bizim için her zaman yaptığın her şey için teşekkürler."

Yüzümü avuçları arasına alır, yukarı bakar — 10. sınıftan beri ondan daha uzunum — ve gülümser. "Gerçekten benim için bir zevkti. Sen hayatımın en büyük hediyesisin."

"Ah." Başımı omzuna yaslarım. "Seni çok seviyorum." "Seni seviyorum."

Çantamı hazırlamakla zaman kaybetmiyorum ve arabaya atıyorum. Neden bu kadar acele ettiğimi bilmiyorum, ama bir yeri kendime ait olarak adlandırmak özgür hissettiriyor. Kendi hayatım var. Annem beni yaşamaktan alıkoymuyor. Yargılamamakta iyidir... çoğu zaman ve hayatımdaki neredeyse her şeyi bilir.

Ama hala çocukluğunuzun geçtiği yatak odasında, her zaman kullandığınız aynı yatakta yatıp, on yaşındayken aldığınız aynı alarm saatine bakarken, durum aynı değil.

Duygusal biriyim, bu yüzden yeni evim hariç her şeyi aynı tutuyorum. Orada kendimi yeniden keşfediyorum,

Şu anda olduğum kişi olabiliyorum, geçmişte takılıp kalmıyorum. Camları açıyorum ve rüzgârın arabayı doldurmasına izin veriyorum, saçlarım rüzgârda uçuşuyor, ben de sürerken hızlı bir hareketle saçlarımı geri çekiyorum.

Kısa bir süre sonra gün batımının son ışıklarını yakalar ve binanın arkasına park etmek için otoparka girerim. Eşyalarımı alıp merdivenleri çıkarım ve içeri girerim. Kapıyı kapattığım anda, daha rahat nefes alabildiğimi hissederim. Annem yüzünden değil. O harika biridir. Ama bir kez olsun yaşımı hissetmek hoşuma gidiyor.

Bir şişe kırmızı şarabı açıp bir kadeh dolduruyorum, sonra pijamalarımı giyip kanepeye uzanarak izlediğim diziyi izlemeye başlıyorum. Battaniyeye sarınıp, bir tabak jambon, kraker, üzüm ve peynir dilimleri ile kendimi hazırladıktan sonra diziyi dalmaya hazırım.

Dün geceki ilginç gecenin, sabahın erken saatlerinin ve uzun bir günün ardından, iki bölüm izleyemeden ve ikinci kadeh şarabı bitiremeden, bacaklarım koltuğun koluna sarkmış halde uzanmış haldeyim. Kapının çalınması beni irkiltir.

Yavaşça oturarak, çoraplı ayaklarımı yere koyup kapıya bakıyorum. Kimse kapıyı çalıyor olmamalı, özellikle bu saatte. Kim olduğunu sorayım mı? Kimse yokmuş gibi mi davranayım? İkinci vuruşla kapı çalma sesi daha da yükseliyor ve beni irkiltiriyor.

Ama sonra "Lauralee? Ben Baylor." diye bir ses duydum. Rahatladım ve anında aptal gibi sırtmaya başladım. "Lauralee, evde misin?"

"Geliyorum." Hızla ayağa kalkıp, kısa bluzumu ve şortumu düzeltirim. Dudaklarımı ıslatıp kapının kilidini açarken saçlarımı düzeltirim ve çok dağınık görünmemelerini umarım. Onun muhteşem yüzünü görür görmez gülümserim. "Merhaba."

"Merhaba," diyor, sanki bir aylık fırtınadan sonra gördüğü ilk güneş ışığıymışım gibi gülümsüyor. Ellerini ceplerine sokmuş, topukları üzerinde sallanıyor.

Tek ihtiyacı beni görmekmiş gibi görünce hafifçe güldüm. Başımı eğerek, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sana bir şey söylemem gerekiyordu." Elleri yanlarına düşer ve yüzünde daha ciddi bir ifade belirir. Neden birdenbire bu kadar gergin oldum?

Bir elimle kapıyı daha sıkı tutarken, diğer elimle kalçamın yanını okşuyorum. "Ne oldu?" Onun gülümsemesi ile birlikte benimki de titriyor, ne diyeceğini bilemiyorum. "Bana ne söyleyeceksin?"

Nefesi derinleşmiş, gözleri benimkilere lazer gibi odaklanmış. Bir adım öne çıkarak yüzümü avuçlarının arasına alıyor. "Bu," diyor, dudakları benimkilere çarpmadan önce, ve beni geriye doğru daireye doğru çekiyor.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, gömleğini tutup onu kendime olabildiğince yaklaşıtıyorum ve ona karşılık veriyorum, bu adamdan daha çok istediğim kimse yok. Uzun zamandır ihtiyaç duyduğumuz nefes almak için ayrılır ayrılmaz, "Neden bu kadar geciktin?" diye soruyorum.

"Lanet trafik." Beni tekrar öper ve her şey kaybolur.

BÖLÜM 8

Baylor

YATAK ODASININ kapı çerçevesine sırtını dayayarak, başını eğip parmaklarıyla gömleğimi sıkıca kavrayarak beni olabildiğince kendine yaklaştırıyor. "Ne trafiği?"

Gülümsüyorum. "Trafik yoktu, Shortcake. Ailemden kaçabildiğim anda buraya geldim."

"Oh." Güzel yüzünde geniş bir gülümseme yayılır. "Yani çiftlikte kimse gittiğini bilmiyor mu?"

"Kimse." Elimi yanağına götürdüm, ama cildim onun yumuşaklığına göre çok pürüzlüydü, bu yüzden parmaklarımı saçlarına gömdüm. Saçlarını başındaki bandajdan çözdüm ve omuzlarına dökülüp tatlı yüzünü çerçevelemesini izledim.

"Öyleyse, bütün gece vaktimiz var."

"Bir dakikayı bile boşa harcamaya gerek yok." Onu tekrar öpüyorum, ama bu sefer hareket eden ben değilim. O, beni yatak odasına ve yatağa doğru çekiyor. Bu işi yavaş yavaş yapmayacağız. İkimizin de havaya girmesi için ısınma turu olmayacak.

Zaten havaya girmiş durumdayız.

Meme uçları, kısa bluzunun ince pamuklu kumaşına baskı yapıyor. Dudakları, öpüldükten sonra parılıyor. Gözlerinde, biraz ön sevişmeden fazlasını yapmaya hazır olduğunu gösteren bir ateş parlıyor.

Onu elimden kaçırmaması için kalçalarından tutup kaldırıyorum. Onu sıkıca kavradığımda bacakları belime dolanıyor.

ass. Elleriyle yüzümü tutarak, kahverengi gözlerine bakmam için başımı yukarı doğru çeviriyor ve hemen ardından, "Umarım korunma önlemini almışsındır" diyor.

O belime sarılırken, ben arka cebime uzanıp paketleri çıkarırım. Paketleri havaya kaldırdığımda, hızla açılırlar. "Korunma önlemi aldım, tamam mı?"

Prezervatifleri görünce gülmeye başladı. "Ve görünüşe göre büyük umutlar da getirmişsin. On iki tane mi, Baylor?"

"Sen bu kadar güzelken her şey mümkün, bebeğim."

Paketleri yatağa atıp, onu düzeltip elimi tişörtünün altına kaydardım. Parmaklarımı dik meme uçlarında gezdirdim, sonra diğerine geçip onu çimdikleyerek tepkisini izledim. Nefesini içine çekti, ama gözleri benimkilere kilitli kaldı. Dudaklarımı yaladım ve fısıldadım, "Çok seksi."

Onu tatmak, dudaklarımla o mükemmel meme uçlarını hissetmek için gömleğinin altına burnumu sokuyorum. Elleri başımın arkasını tutuyor, beni tam istediği yerde, tam da olmak istediğim yerde tutuyor. Dilimle meme ucunu okşuyorum ve dişlerimin arasına alıyorum.

Nazikçe

e.

Nazikçe

e.

Sırtını bana doğru eğecek kadar ısıyorum.

Vücudunu benim sikime sürterek, aramızda katmanlar olması yerine bu kadının içine girmeye çok hazırım. Bir inilti içimden yükselir ve başımı kaldırdığımda onu tekrar öperim, nefesini çalar ve yutarım.

Bana sürtünüyor, kendi isteklerini kulağıma fısıldıyor, sonra kulak mememi ısırp "Seni istiyorum. Lütfen." diyor.

Lütfen, tek ihtiyacım olan bu.

Onu yatağa yatırıp önce gömleğimi çıkardım. O da aynısını yaptı, gömleğini çıkarıp çılgınca fırlattı. Çıplak göğüslerine bakarken, mükemmel vücudunun her kıvrımını ve göğüslerinde tüylerin diken diken olduğu pembe uçlarını ezberlemek istedim. "Çok güzelsin, biliyor musun?"

Başı yana düşer ve dudaklarında daha tatlı bir gülümseme belirir. "Hayır, bir daha söyle."

Gülümseyerek cevap veriyorum, "Çok güzelsin, Lauralee. Neredeyse kaldıramayacak kadar." Kemerini çözmeye başlıyorum, ama ellerini benim ellerimin yerine koyuyor.

O bana sanki hayatı boyunca bunu beklemiş gibi baktığında, hemen şimdi buraya gelebilir. "*Siktir* beni, bebeğim." Ne dediğimi bile bilmiyorum. Sadece onu içimde hissetmek için sabırsızlandığımı biliyorum.

"Deniyorum," diyor, alaycı bir gülümseme ekleyip dudaklarını hızlıca yalıyor. Bakışlarım, benim için parıldayan ısıltıya ve o dudakların yumuşaklığına odaklanıyor, bu da benim sikimin o ağızdan içeri girip çıkarken nasıl görüneceğini hayal etmeme neden oluyor. "Benim için çok sertleşiyorsun."

O benim sonum olacak.

Boynunun kıvrımına uzanıp, biriken gerginliği masaj yaparak gideriyorum ve başının arkasına doğru kayıyorum. "Senin için çok sertim."

Elini benim tabanımın etrafına dolayarak, diğer elini de karın kaslarımın üzerine kaydırıyor. Gözlerini kapatıp beni ağzına aldığı anda hayal kırıklığına uğratmıyor. Sanki çok fazla geliyormuş gibi duruyor, aramızdaki yoğunluk, boyut, bir nefes daha alma ihtiyacı ve eline ulaşana kadar daha aşağı kayıyor ve emiyor.

"Uh," diye nefes veriyorum, gözlerimi kapatıp başımı onun ağzının sıcaklığında yüzmeye bırakıyorum.

Geri çekildiğinde, kendimi zorlayarak ona bakıyorum ve saf zevkle bana bakan gözlerini yakalıyorum. Sinsi kadın. O, kılık değiştirmiş bir şeytan olabilir. *Kahretsin*. Düşüşe hazırım.

Beni tekrar içine alıp, dilini ucuma hafifçe değdirdikten sonra hızlıca hareket eder ve bana zevk dolu bir inilti verir. Ve sonra tekrar ağzının derinliklerine girerim, boğazına çarparak ve her şeyi kaybetmenin eşiğine gelene kadar tekrar tekrar mutluluktan koparılırım.

O benim etrafımı yutmaya başlayıp kendini hazırladığında, onu orada tutuyorum. Gözleri birden açılıyor ve bana soru dolu bakışlarla bakıyor. Kendimi toparlayıp, sesimi sabit tutarak, "Seni aynen böyle görmek istiyorum. Ben şehre döndüğümde bunu hatırla ve bu anı düşünerek tatmin ol" diyorum. Eğer bir fotoğraf çekebilseydim, onu çerçeveletip yatağımın üzerine asardım. Beni böyle sarmış haliyle gerçekten muhteşem görünüyor.

Yavaşça çekiliyorum. Eğilip çenesini kaldırıyorum ve muhteşem, şişmiş dudaklarını öpüyorum. "Ne kadar inanılmaz olsa da..." Gözlerim

yine ağzına kayıyor, başparmağımın ucuyla alt dudağının yastığını okşuyorum. "Burada bitirelim." Bakışlarımı yine gözlerine çeviriyorum. "Sen benim vücuduma sarılmışken ve şimdiye kadar yaşadığın en iyi orgazmı yaşarken boşalacağım."

"Şimdiye kadar yaşadığım en iyi şey, zor bir görev." "Bu zorlu göreve hazırım."

Dudaklarını ısırır ve "Bundan hiç şüphem yok" der. Sırtarak ayağa kalkar ve küçük şortunu aşağı indirir. "Buna güveniyordum."

Kahretsin. Yavaşça nefes veriyorum, önümde duran çıplak vücuduna bakarak, bir kez daha gözlerimi üzerinde gezdiriyorum. "Çok seksi."

Ve zaman çok önemli. Ayakkabılarımı çıkarıp çoraplarımı çekip çıkardıktan sonra kot pantolonumu ve boxer şortumu da çıkarıyorum. Artık sadece ikimiz varız ve saklanacak hiçbir şeyimiz yok, sadece sözlerimiz var. Maske yok, kıyafet yok. Hepimiz açığa çıkmış durumdayız.

Dirseklerine yaslanarak, bakışları manzaralı yolu izleyerek yüzüme doğru geliyor. Gülümsayarak, "Ben de bu gece sıkıcı geçecek sanmıştım" diyor.

"Hayır." Onun yanına yatağa tırmanıyorum. "Seni eğlendirmek için buradayım."

Onun kahkahasının sesi, daha yüksek ve odayı doldurduğunda çok hoşuma gidiyor. Bu ses, Lauralee'nin gerçek kişiliğini yansıtıyor; heyecanlandığında gözlerinde parıldayan neşe, kahkahasının tonuyla tam olarak uyuyor.

Yatağın üstüne doğru kayıyoruz. Ama o bacaklarını yorganın altına sokmadan önce, onu durdurmak için uzanıyorum. "Saklanma. Sana bakmayı seviyorum."

Yanakları pembeye döner ve vücudu kıvrılır. "Bana bakışını seviyorum."

"İyi, çünkü gözlerimi senden alamıyorum." Yanıma dönüp onu öpüyorum. Vücudumla onu sarıyorum.

O bacaklarını açar ve beni arasına davet eder. Vücutlarımız birbirine değiyor, onun yumuşaklığı benim sertliğime, kaslarım onun kaslarına değiyor, dillerimiz bacaklarımızla birlikte birbirine dolanıyor.

Yatağın alt kısmındaki paketleri almak için eğildiğimde dudaklarımız ayrılır. Pozisyonumu geri almak için geri döndüğümde,

O gülümsüyor. Tırnaklarının uçları saç çizgimi nazikçe okşadıktan sonra daha fazla baskı uygulayarak saçlarıma daldı.

"Neden böyle gülümsüyorsun?" diye soruyorum.

"Sen. Sen, hiç beklemediğim kişisin." Sözleri göğsümü sıkıştırıyor, gözlerindeki ateş titrek bir alev haline dönüşüyor. Ama sonra şöyle diyor: "Görünüşe göre beni istediğin yere getirdin. Şimdi ne yapacaksın?"

"Birkaç fikrim var." Fanfold paketinden bir paket koparıp dizlerimin üzerine oturarak vücudumu örtüyorum. Beni izleyişini, bakışlarının arzuyla dolmasını ve kalçalarının kıvrımlarında yanan ateşi seviyorum. Beni benim onu istediğim kadar istemesi hoşuma gidiyor.

Yerime geri dönerek, dirseklerimi başının iki yanına koyuyorum ve penisimi girişine yerleştiriyorum. Yüzümü avuçlayıp beni öpmek için kaldırdığında, içine giriyorum, nefesini yutuyorum ve iniltisini tadıyorum.

Sıcaklık damarlarımdan akıyor.

Sanki tüm varlığımı saran bir kucaklaşma.

Bu kadına duyduğum tutku doruğa ulaşır ve ben sonuna kadar girer girmez duraksamama neden olur. Başımı onun yanındaki yatağa bırakırım. Gözlerimi kapatıp, Lauralee'nin içinde olma hissiyle boğulmuş bir şekilde bunu içime sindiririm.

Resepsiyondan beri ve dün gece yine, yasak olanı tatma isteğimi azaltmayan düşüncelerim vardı. Ama bu daha iyi. Hayal ettiğimden çok daha iyi.

"İyi misin?" diye soruyor, boynuma fısıldayarak ve oraya bir öpücük kondurarak. Kolları beni sarıyor, elleri sırtımı okşuyor.

Başımı kaldırıp ona doğru eğildiğimde gülümsüyorum. "İyiden de iyiyim."

O da hafifçe başını sallayarak gülümsüyor.

Tek kolumla dengemi koruyarak, aramızdaki boşluğa uzanıp kolumu onun sağ bacağının altına geçiriyorum ve çekip geri ittiğimde onu kaldırıyorum. "Oh evet..." diye inleyerek hızımı artırıyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Çok iyi." Gözlerini kapatıp, ben onu sikerken sıkı sıkı tutunuyor, ağzının açık kalmasından ve sırtının kavislenmesinden, o güzel göğüslerini yüzüme dayamasından, her şeyi doğru yaptığımı anlıyorum.

Derilerimizin arpışması, vücudumuzdaki ter ve birleşmemizin sesi, onun her itişine karşılık vermek için daha sert pompalıyorum, ta ki onun altımda özölmeye başladığını görene kadar. Düzensiz sarsıntılar, vücudunun benim sikimi sıkması ve daha fazlasını ve daha sertini isterken başını sallaması.

Ona veriyorum. Ona istediğı her şeyi ve ihtiyacından fazlasını veriyorum. "Beni tatmin edecek misin, bebeğim?"

"Çok erken. Durma. Durma," diye yalvarır, kalçalarını eğerek içime daha derine girebilmem için.

Elimi aramıza sokup klitorisini okşadıktan sonra, yalvaran tomurcuğı ovmaya başladım. Her okşama ile nefesinin hızlandığını duyabiliyordum. Ama tırnakları omuzlarıma batıp yataktan kalkınca sesi boğuklaştı. "Tanrım, evet, Baylor. Evet. Evet."

Küçük depremler vücudunda yayılıyor, beni sıkıca sarıyor, beni de beraberinde sürüklüyor. Sikişiyorum. Sikişiyorum. Sikişiyorum ve sonra beni yutan dalgaya çarpıyorum. Uçurumda yüzüyor, ışığı arıyorum. Uzakta bir yıldıza tutunduğumda, ardından gelen huzuru hissediyorum ve teslim oluyorum.

Sadece bir fısıltı, ama "Bana geri dön" dediğinde sözlerinin tatlı melodisini duyuyorum.

Onun buradaki varlığına çekilirken, onun tenine karşı gülümserim. "Buradayım. Tam burada, seninle birlikte, Shortcake."

Onun gülümsemesinin şakaklarıma dokunduğunu hissedebiliyorum. Orada bir öpücük kondurup ekliyor: "Dön, koca adam. Beni boğuyorsun."

Kıkırdayarak yana dönüp gözlerimi açtığımda, onun gözlerinin zaten bana dikildiğini görüyorum. "Bu... Sen harikasin, biliyor musun?"

"Hayır. Bir daha söyle."

Daha geniş gülümserim ve omzuna öpücük kondururum. "Sen harikasin, Lauralee Knot. Nasıl?"

"Şimdilik bu kadarı yeter, ama sabah yine duymam gerekebilir."

Dirseklerimi yatağı dayayıp ona doğru eğilip onu öpüyorum. "Bunu yapabilirim." Ama sırt üstü düştüğümde, günün yorgunluğunun beni yakaladığını hissediyorum. "Bu gece, sadece sana sarılmak istiyorum."

Ona sormama gerek yok. Zaten yanıma kayıyor ve bana sokuluyor. "Bunu yapabilirim."

Başının üstüne öpücük kondurup yüzümü ovuşturuyorum. Buraya gelerek kendimi nasıl bir karmaşaya soktuğumu bilmiyorum, ama yarın güneş doğduğunda ortaya çıkacak sonuçlar beni çok da rahatsız etmiyor. Şu anda gelecek hakkında endişelenmek için çok fazla keyifli şey var. "Kapıyı açtığına gerçekten çok memnunum."

"O mu? Bir dahaki sefere kıza önceden haber ver. Biraz farklı giyinirdim."

"Uyarırsam, hiç giyinmeni istemem." "Bu da bir sonraki sefer için bir seçenek olabilir."

Yatmadan önce onu öpüyorum. "Bir dahaki seferin olacağı fikri hoşuma gitti."

"Bir dahaki sefere şehre geldiğinde mi?"

Yan dönerek ona bakıyorum. "Bir dahaki sefere, şu andan itibaren."

"Bu fikir çok hoşuma gitti." Beni öperek, vücudunu kullanarak beni sırt üstü çevirdi. "Ama bu sefer üstte ben olacağım."

Cehennemden endişeleniyordum, ama öldüm ve kesinlikle cennete gittim.

BÖLÜM 9

Lauralee

NE OLDU?

Baylor Greene, beni görmek için bir görev gibi ortaya çıktıktan ve beni yatakta büyüledikten sonra, onunla *birçok kez* seks yaptım. Büyüledi derken, sanki öpmezse bir saniye daha hayatta kalamayacakmış gibi beni öptü.

Onun tutkulu dudakları, beni sıkıca sarması ve ikimizin de bunun nereye varacağını çok iyi bildiğimiz yoğunluk altında, neredeyse bayılacaktım... yatağa.

Başımı omzunun boynuna değdiği köşeye gömerek uzandım, çok az uyudum, tavana bakıp yatakta, vücuduma yaslanmış onun hissini ne kadar sevdiğimi ve onun varlığının ne kadar rahatlatıcı olduğunu düşünmekle meşguldüm.

Beklenmedik.

Açıklanamaz.

Yirmi dört saat sonra ayrılacağı için talihsiz.

Kıpırdanıp başımın üstüne nazikçe bir öpücük konduruyor. "Hiç uyudun mu?" diye soruyor, yorgunluktan boğuklaşmış ama yine de çok seksi olan sert sesiyle.

"Biraz," diye yalan söylüyorum, ama belki de son birkaç saat içinde birkaç kez uyuyakalmışımdır. Hiç yorgun hissetmiyorum.

"Aklında ne var?"

Hafif bir kahkaha kaçıyor. "Aklımda ne yok, onu söylemek daha kolay olabilir."

"Tamam." Sesinde bir gülümseme gibi hafiflik duyuyorum. Eminim harika bir gülümsemedir, ama karanlıkta görmek için hareket etmekten çok rahatım. "Aklında ne yok?"

"Dow Jones ve Curaçao likörünü mavi yapan şey."

Nefes alıp verişinde bir duraklama oluyor, ama sonra kıkırdıyor. "Finans sektöründe olduğum için Dow Jones her zaman aklımda. İçkiye gelince, mavi boya değil mi?"

"Bilmiyorum. Bu konuyu hiç düşünmemiştim, ama sanırım şimdi aklımdaki diğer uzun listeye bunu da ekleyeceğim."

"Gün ışığına kadar bekleyebilecek şeyler için endişelenmene gerek yok." Parmağı çenemin altını bulur ve gözlerimiz, panjurların aralıklarından sızmaya cesaret eden sabahın loş ışığında birbirini bulana kadar kaldırır. "Aklını karıştıran ne, Shortcake?"

"Her şey," diye fısıldadım, bunun bir kaçamak cevap olduğunu çok iyi bilerek.

Sol yanağı hafifçe kalkıyor, ama onun rahatlamış ve hatta mutlu olduğunu görmek çok rahatlatıcı. "Bu. İki gündür buradasın ve sanki çoktan valizini açmış ve zihnimin bir köşesini işgal etmişsin gibi geliyor."

"Öyle mi? Bu iyi mi, kötü mü?"

Gülüyorum, gözlerimi ondan saklamak istiyorum çünkü çok şey ele verdiğini biliyorum. Ama yapmıyorum. Göz teması kurmaya devam edip cevap veriyorum, "Eğer mantıklı geliyorsa, çok iyi."

"Anlıyorum." Baylor elini köprücük kemiğimden sırtıma kaydırır ve beni kendine çekti. "Yıldırım gibi çarptık. Birdenbire."

Başımı sallıyorum. "Gün ışığı gelmeye başladığında, sonun yaklaştığını hissetmeye başlıyorum."

Alnımı öper. "Gidecek hiçbir yerim yok."

"Çiftlik canlanana ve ailen seni tekrar aramaya başlayana kadar."

Bu sefer, başımın üstüne başını salladığını hissediyorum. "Öğle yemeğine çıkmaya ne dersin? Chris, beni şehre geri göndermek için en sevdiğim yemeklerle dolu büyük bir yemek planlıyor. Bence bu, beni daha sık gelmem için bir taktik."

"Eğer işe yarasaydı bu kadar üzülmezdim." Neden çekiniyorsun? Bu saatte kalbimden geçenleri söylemekle kaybedecek bir şeyim yok. Güneş doğacak ve biz her zamanki gibi sıradan arkadaşlarımıza döneceğiz.

"Göreceğiz bakalım." Sırt üstü yuvarlanarak, sanki üzerine bir ağırlık çökmüş gibi kolunu başının üzerine koyarak uzanır. Belki de fazla konuştum? Belki de az önce seks yaptığım bir adama karşı duygusal davranmam çok erken oldu? Belki de bu ikimiz için de sindirmesi zor bir durumdur? "Fazla düşünmeyi bırak."

"Ne?" Savunmacı bir şekilde cevap verdim çünkü düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, başa dönüp yeniden düşünmeye başlamıştım.

Bana dönerek soruyor, "Yaptığımız şeyden pişman mısınız?"

"Hayır." Bu konuda yalan söylemeyeceğim. "Çok hoşuma gitti."

Bu adam için

aptal gibi sırttım.

En iyi kısmı ne biliyor musun? O da bana gülümsüyor. "Ben de, o zaman adım adım ilerleyelim mi? Çiftliğe öğle yemeğine gel."

"En iyi arkadaşım en sevdiği patates salatası tarifini anlatırken, karşımda oturan adamla birkaç saat önce hayatımın en iyi seksini yaşamamışım gibi mısır koçanı mı yiyeyim?"

"Evet." Eli benim elimi bulur. Elimi ağzına götürür ve avucumu öper. "Ve bana en iyi seks kısmını bir daha anlat."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Sen bana anlatmaya ne dersin?"

"Hayatımın en iyi seksi," diye fısıldayarak yanıma dönüyor. Omzumu öpüyor. Boynumu. Her seferinde beni tahrik eden kulak arkasını. Sakalının gölgesinden çıkan kıllar çenemi kaşıyor, sonra dudaklarım onun dudaklarının baskısıyla buluşuyor. Diziyle bacaklarımı ayırarak vücudunun o alanı ele geçirmesini sağlarken öpücüğü derinleştiriyor.

Onu her şekilde içime alıyorum, bu sefer vücudunun ağırlığını, dilinin benimkine yavaşça, hesaplı bir dansla dolandığı ve benim de buna karşılık olarak mırıldandığım anı ezberlemeye zaman ayırıyorum. Ama bacaklarımın arasına dalan parmakları, orgazmımı kontrol altına alışı, beni doruğa ulaştırıp sonra da içimde işi bitirmek için prezervatif takması, onu yataktan ayrılmadan, hatta Peachtree Pass'tan ayrılmadan önce özlememi sağlıyor.

Düşüncelerimi ve vücudumdan yayılan gerginliği bırakıyorum, genellikle taşıdığım endişeleri serbest bırakıp rahatlamayı kucaklıyorum. Ben gerçekliğe geri döndüğümde o da bitiriyor. Onu sarıyorum, düzensiz hareketleri, inlemeleri, beni olduğu gibi onu da parçalayan tatmini hissetmeye ihtiyacım var. O gittiğinde beni tutacak bir şeye ihtiyacım var.

Yanımdaki yatağa sırt üstü düşerken nefesini veriyorum. Elimi tutup göğsüne bastırıyor. "Öğle yemeğinde bunu gizli tutmalıyız bence."

Öğle yemeğini düşünmüyordum ya da bizi ifşa etme konusunda Baylor ile aynı fikirde olduğumu da. Ama onun bunu sanki ben yokmuşum gibi söylemesi... sanki şimdi ona aşık bir genç kızmışım gibi, onu izleyip hayran hayran bakıyormuşum gibi, her şeyi değiştirdi ve kırgınlık başladı.

Kolumu iterek, ağırlığımı elime verip ona baktım. "Çiftliğe gidip birlikte yattığımızı açıklayacağımı mı sandın?"

Beni tekrar kollarına çekmek istercesine belimi okşuyor. "Hayır, öyle düşünmedim. Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim."

"Aynı sayfada olduğumuz şey, sakladığımız kirli sır mı?" Dönüp yataktan kayıyorum.

"Hadi ama, yanlış anlama." "Başka bir şekilde anlaşılabilir mi?" diye tersliyorum.

"Evet, olduğu gibi. Henüz çok erken..."

"Lütfen yapma." Elimi aramıza kaldırıyorum, onun daha fazla konuşmasını engellemek için, çünkü konuşmasına izin verirsem, pişman olabileceğim bir şey söyleme ihtiyacı hissedeceğim. Bu yüzden, ikimizi de zor durumda bırakmadan bu konuşmayı bitirmek en iyisi.

Daha önce atılmış bir gömleği alıyorum, ancak kafamdan geçirir geçirmez gömleğin kısa olduğunu fark ediyorum. Vücudumun alt kısmı tamamen açıkta olduğu için, muhtemelen ne kadar gülünç görüldüğüm konusunda daha fazla endişelenmeliyim. Öfke farklı bir enerji yaratıyor, bu yüzden banyoya girip kapıyı kapattığımda çıplak kıçım umurumda bile değil.

Küçük alanda bir ileri bir geri yürümekten başka ne yapacağımı bilmiyorum, ama bir yönde iki adım, diğer yönde üç adım atmak öfkemi dindirmek için yeterli değil.

Kapıya hafifçe vurulmasıyla donakaldım. "Benden saklanma, Lauralee. Hadi bunu konuşalım."

İletişim sorunlarından nefret ederim, ama bu, kelimelerle çözülecek bir sorun gibi gelmiyor. Az önce yaptığımız şeyden sonra, sözleri bıçak gibi kalbimi kesiyor. Kapıya yaklaşıyorum. "Baylor, tartışmak istemiyorum..."

"Ben de istemiyorum. Buraya gel. Biraz dinlenip, sabahleyin durumun nasıl olduğuna bakalım."

İstediğim kadar kızabilirim, ama o mantıklı davranıyor. Eminim haklıdır. Saat geç, uykusuzluk var, ama aynı zamanda somut bir şeye dönüşmeye hakkı olmayan beklentiler de vardı. Kapıyı açtığımda onu boxer şortuyla görüyorum, yanaklarında daha çok sempatiye yakın, çekicilikten çok uzak küçük bir gülümseme var, ama gözlerine baktığımda, içindeki duyguları nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum.

Beni üst kollarımdan tutarak, sanki kırılmak üzereymişim gibi dikkatle tutuyor. "Yorgunuz. Geç saatlerde mesajlar karışıyor. Ama böyle olmak zorunda değil."

Parmaklarımla alnımı okşayarak, onunla bu noktaya nasıl geldiğimi merak ediyorum. Gerçek olmayan bir şeye yatırım yapmak benim tarzım değil, ama onunla yaptım. Utanç damarlarımdan akıyor. Bu durumdan zarar görmeden çıkmak için çok az seçeneğim olduğu için, "Fazla uyumadım" diyorum.

En ufak bir baş hareketiyle, "Bunu değiştirelim" diyor.

Hissettiğim zayıflıktan daha iyiyim. Ona yaslanarak, aklımdakileri saklamayı ve bunu gün ışığında halletmeyi umuyorum. "Evet, uyumalıyız."

O yatağa doğru yürürken, ben pijama şortumu almak için dolambaçlı yoldan gidip giyiyorum. Yatağa girerken gözleri üzerimde, sanki onu tekrar kollarında yakalayamadan kaçacakmışım gibi her hareketimi izliyor.

Şu anda net düşünemiyor olabileceğimi kabul etmek mantıklı. Onunla yatmanın en iyi fikirlerden biri olmadığını fark etmek de mantıklı, özellikle de hayatımıza devam ederken bunun sıradan bir seks olduğunu varsayacaksak.

"Yatağa geliyor musun?" diye soruyor.

Yorganın altına girmeye çok yaklaştım. Kalan zamanımızın tadını çıkarmak çok kolay olurdu, ama sonra ne olacak? "Sanırım..."

O oturur ve battaniye kaslı vücudundan düşer, kolları dizlerinin üzerindeyken güçlü omuzları ortaya çıkar. "Gitmemi ister misin, Lauralee?"

Cevabı bulmak için kelimeler beynimde dolaşırken, soru aramızda asılı kalıyor. Kafamı sallıyorum. "Ne istediğimi bilmiyorum, ama bunu bu kadar istememeliyim."

Hiçbir şey söylemeden yataktan kalkar ve odanın diğer tarafına, kot pantolonunu bıraktığı yere doğru yürür. "Ben gidiyorum."

"Belki de en iyisi budur." İçimden söylediğim şeye hiç inanmıyorum. Midem bulanıyor.

Ben konuştuğumda hareketsiz kaldı, ama bana bakmadan giyinip çoraplarını ve ayakkabılarını eline aldı ve diğer odaya doğru yürüdü. Kapıya yetiştim ve anahtarlarını alıp ön kapının kilidini açtığını gördüm. Elini kapı koluna koymuş, omzunun üzerinden bana baktı. "Hayatını karmaşıklaştırmak istemedim." Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Son bir kez arkasına bakması sadece gözlerimi değil, kalbimi de ele geçirdi. O anda, birlikte olabileceğimiz tek şeyin karmaşık bir ilişki olduğunu anladım. "Görüşürüz, Shortcake."

Elimi kaldırıyorum, ama cevap vermek için çok geç olana kadar sözler boğazımda düğümleniyor. Kapı kapanıyor ve beni, kalbimden kaynaklandığından emin olduğum ağır bir göğüs hissiyle baş başa bırakıyor. "Görüşürüz," diye fısıldayarak kapıyı kilitliyorum.

Kafamı kapıya yaslayıp alnımı iki kez vuruyorum, incinmeden onu hayatımdan çıkarmakla doğru kararı mı verdim, yoksa hayatımda başıma gelen en güzel şeylerden birini kapıdan çıkıp gitmesine izin mi verdim diye kararsız kalıyorum.

Başımı kaldırıp yatak odasına geri dönüyorum. Sessiz dairede yürürken kendimi sorgulamak için çok fazla zamanım oluyor. Eğlenceli bir hafta sonu kaçamağıydı. *Daha fazlası değil.*

"Aynen öyle." Zoraki da olsa gülüyorum. Ellerimi havaya kaldırıp, içtenlikle daha çok gülmeye çalışıyorum. "Saçmalıyorsun Lauralee. Baylor Greene senin ruh ikizin falan değil ki." Bunu yüksek sesle söylemek bile kulağıma saçma geliyor. Ama sonra yatağa ulaştığımda ayaklarım duruyor ve tekrar ön kapıya bakıyorum. "Öyle olsaydı bilirdim. Değil mi?"

Tüm vücudumun, onun hala burada olup olmadığını görmek için koşmak istediğini görmezden gelerek, kendime yalan söylüyorum ve "Bunu hissederdin, değil mi?" diyorum.

Sadece kontrol etsem o kadar kötü olur mu?

Gözlerimi devirerek kapıya geri dönüyorum. Kilidi açarken, Baylor Greene'e asla aşık olmamam gerektiğini bir kez daha kendime hatırlatıyorum. O yüzden öyle davranmayı bırakmalıyım.

Kapıyı sonuna kadar açıp boş arsaya bakıyorum. Neden kendime bunu yapıyorum? Şimdi geriye kalan tek şey, midemin derinliklerine düşen aptalca bir umut birikimi. Bu iyi. Acı güce dönüşüyor. Artık ihtiyacım olan cevabı buldum.

Ruh ikizi diye bir şey yoktur.

BÖLÜM 10

Baylor

Bu, ilk kez batırdığım bir şey değil.

Onuncu ya da yüzüncü kez de olmadığını emin bir şekilde söyleyebilirim. Bin kez demek biraz abartılı olabilir ama. O kadar da kötü değilim.

Yine de Lauralee ile her şeyi mahvettim.

Ellerimi direksiyona vurarak, çiftliğe giden açık yolda uzaktan doğan güneşi seyrediyorum. Bu, Manhattan'da olduğum günlerde çoğu zaman özlediğim, görülmeye değer bir manzara. Ama bu, acımı dindiremiyor.

Geri dönüp özür dilemeli miyim? Yoksa her zamanki gibi görmezden gelmeli miyim?

Lauralee ile aynı fikirde olduğumuzu düşünüyordum, bu yüzden neden bariz olan bir şeyi söylediğim için bana kızdığını anlamıyorum. Belki de bu kadar basittir. Söylememe gerek yoktu. Söylediğimde, az önce paylaştığımız şeyi mahvettim.

Sonuçta, bu en iyisi değil mi?

Yanlış anlaşılma yok.

Durumun ne olduğu konusunda kafa karışıklığı yok.

Bu olayın ardından kimsenin duyguları incinmez.

Tabii, daha önce söylenenler hariç.

Sığır geçidini geçerken, lisedeyken eve gizlice girmeye çalıştığım zamanlar aklıma geliyor. O zamanlar, tüm çiftliği ve daha da önemlisi ailemi uyandırmamak için ne kadar yavaş gitmem gerektiğini biliyordum. Şimdi ise, yetişkin bir adam olarak, metal ızgaranın üzerinden saatte dört mil hızla geçiyorum

herkesin benim gelip gidişlerimden haberdar olmaması için umut ediyorum.

Ana evden biraz uzakta park ediyorum, çünkü kız kardeşimin evine gidip çocukları fark edilmeden geçmeye çalışmaktansa, eve gizlice girip merdivenlerin üstündeki eski odamda birkaç saat uyuyabileceğimi düşünüyorum.

Kiralık arabanın kapısını dikkatlice kapattığımda, "Eski mekanlarında dolaşıyor musun?" diye bir ses duydum. En iyi arkadaşımın elinde bir kova ile ahırdan çıktığını gördüm. "Yoksa eski sevgililerle yatıyor musun?"

"Hadi ama Tagger. Kıskanma," diyorum, ona doğru yürürken gülerek. Anahtarlarımı havaya atıp yakalıyorum ve aramızda birkaç adım mesafe kalınca duruyorum. "Hepimiz yerleşik bir hayat sürmüyoruz." Tişörtümün hayali yakasını düzeltiyorum. "Bazılarımız hala çılgınlık yapmak istiyor."

O da gülüyor. "Bazılarımız yerleşik hayatı daha mutlu buluyor. Sen de alternatifini denemeyi düşünebilirsin."

"Şimdilik iyiyim." Saatiime bakarak soruyorum, "Bugün Pazar. Neden bu kadar erken kalktın?"

"Pris'in dinlenmesini sağlayabilmemin tek yolu bu. Çiftlik işleri onun kanında var. Meşgul olmayı seviyor, bu yüzden bazı işleri ondan önce halledersem, daha uzun uyuyabilir."

İlişkileri, özellikle benim yüzümden, bazı çalkantılar yaşasa da, kız kardeşim için daha iyi bir eş bulamazdım. O, ona hak ettiği gibi davranıyor. Kız kardeşim ise onun için mükemmel bir eş, bir partner ve bir hayat arkadaşı. Kıskanılacak bir çiftler.

Yani... eğer bir ilişki arıyor olsaydım falan. Ama aramıyorum, o yüzden önemi yok. Birbirlerini bulmaları güzel, hepsi bu.

Eve bakarak, "İçeri girip biraz uyuyacağım" diyorum.

"İyi geceler."

Yine eve doğru yürümeye başlıyorum ama verandaya vardığımda durup geri dönüyorum. "Hey, Tagger?"

Arkasını dönerek, gittiği yerden birkaç adım geri çekildi. "Evet?"

"Christine ile çıkarken, uzak mesafe sorun oluyor muydu?"

Beni inceledi, sonra kovayı yere bıraktı. Ellerini ceplerine sokarak cevap verdi: "Kadın yüzündendi. Başka biriyle çıkıyor olsaydım bu beni rahatsız etmezdi. Pris ile mesafe çok zordu. Biriyle tanıştın mı?"

Ona yalan söylemeli miyim?

O gerçeği anlayacaktır. Beni çok iyi tanıyor, yalanlarıma kanmayacaktır. "İlgilendiğim bir kadın var" diyorum.

Gülümseyerek çenesini ovuşturur. "Peachtree Pass ile New York City arasında çok uzun bir mesafe var. Uzun mesafeli bir ilişki tavsiye etmem, özellikle de senin gibi yoğun bir işin varken. Ama doğru kadın için..." Tagger kovağını alır ve "Görüşürüz dostum" der.

"Görüşürüz."

Neden cevabını zaten bildiğim sorular soruyorum ki? Suçluluk mu? Lauralee kızgın. Şimdilik. Onunla çıkmak için her şeyi göze alan kilometrelerce uzunluğundaki erkek kuyruğu sayesinde iyi olacaktır. Muhtemelen onun ilişki kurmak isteyeceği son kişi benimdir.

Eve gizlice giriyorum, ama babam kahvaltı masasında bir fincan dumanı tüten kahveyle beni karşılıyor. "Günaydın," diyor.

"Bu çiftlikte artık kimse uyumuyor mu?"

O gülüyor, sonra öksürüğe dönüşüyor ve sonunda öksürüğünü kesiyor. "Chris'i ya da Tag'i gördün mü?"

"Tagger'ı."

"Çiftliğe iyi bir katkı oldu." Kupadan bir yudum alır. "Ve aileye de."

Arkamdaki kapıyı kapatıp anahtarları yanındaki kancaya asıyorum. "Şimdi Tagger'dan mı bahsediyoruz?"

Vinil sandalyeye yaslanarak, metal kenarlı sarı Formica kaplı masanın üzerinde kupasını kendine doğru kaydırır. Büyürken birkaç köşesini kırmış olsam da, o masa hepimizi hayatta kalacaktır.

"Senin hakkında konuşuyoruz, evlat."

Parmaklarımla saçlarımı taradım. "Sadece biraz uyumak istiyorum."

"O zaman sonra konuşuruz."

Ne güzel. Şimdi halletsem mi, yoksa teklifini kabul etsem mi? "Evet, muhtemelen en iyisi o." Merdivenlere doğru yürüdüm ve yukarı çıktım.

En üste vardığımda, onun "Pazar günü dinlenmek içindir. İyi uykular, evlat."

Yatak odasının kapısını kapatmadan önce, "Teşekkürler baba" diye cevap veriyorum.

Teksas'ta zaman yavaş akar. Bu çabayı benimsemek güzel, bugünlük olsa bile. Babam, kafasında tartışmak istediği başka şeyler olsa da bunu anlıyor gibi görünüyor. Yorgunken konuşmanın bir anlamı yok. Hiçbir iyi sonuç çıkmaz.

Bunu ilk elden öğrendim.

Yerleşip yatakta gözlerimi kapattım, ama zihnim çok hareketli olduğu için dinlenemiyorum. Geçidi geçip bıraktığım yere götürüldüm, onun üzerimde nasıl hareket ettiğini, saçlarının omuzlarına döküldüğünü, kahverengi gözlerinin benimkilere kilitlendiğini hatırlıyorum. Dudaklarında melek ve şeytan arasında gidip gelen gülümseme, ödüle yaklaşırken vücudunun her sallanışında onu bir yöne ya da diğer yöne çeken ruh hali.

Elimi yüzüme sürerim. *O çok seksi.* Lauralee, odaya girdiğinde hemen dikkat çeken türden bir seksi, ama kendisinin farkında olmadığı bir özellik.

Yine de istediği zaman nasıl davranması gerektiğini biliyor. Onu Whiskey's'te dar bir kot pantolon, karnını gösteren bir halter bluz ve hatta bir iki kez kısa etekle gördüm. Lauralee Knot kesinlikle sıra dışı bir kadın.

Gözlerimi açıp tavana ve on altı yaşındayken astığım, pembe bikini giymiş, ağır makyajlı ve dev bir İngiliz anahtarı tutan seksi bir kadının posterine bakıyorum. Onun bir tamirci olduğuna gerçekten inanmış mıydım? O zamanlar gerektiğinde inancımı askıya alabiliyormuşum belli ki. Kadın seksi ama bugünlerde pek benim tipim değil.

Gözlerimi kapatıyorum, bu sefer aklımdan çıkarmak istediğim kişiyi düşünmeden, biraz uyumaya çalışıyorum.

"BAY BAY," diyor Daisy, yanımdaki piknik bankında durup başını omzuma yaslayarak.

"Beni özleyecek misin?"

O başını sallayınca, çatalımı bırakıp az önce ağzıma attığım patates salatasını yutuyorum. Kolumu ona dolayarak, tombul yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ben de seni özleyeceğim."

Beckett mısır koçanını bitirip masaya koyar. "Ne zaman ziyarete gelebilirim?"

Daisy kucağımda rahatça otururken, "Ne zaman istersen, dostum. Şehirdeki okul arkadaşlarınla hala görüşüyormuşsun diye duydum" diye cevap veriyorum.

"Birlikte çevrimiçi oyunlar oynuyoruz." Üst dudağı Kool-Aid'den kırmızı lekelerle kaplı, bu da çiftlikte yazın geldiğinin her zaman belli eden bir işarettir. Saçları hiç olmadığı kadar açık renkte, bu da bir başka işaret. Ama onu her gördüğümde babasına daha çok benziyor.

"Belki oraya çıktığında onları görebilirsin."

Tagger'a bakar, Tagger onaylayarak başını sallar. Babası sorar, "Eğlenceli olur, değil mi?"

"Evet. Ama farklı kıyafetler lazım."

Bu, piknik masasının ucunda bahçe sandalyesinde oturan kız kardeşimin dikkatini çekiyor. "Neden, Beck?"

Omuzlarını silkiyor. "Giysilerimi seviyorum, ama New York'a uygun değiller."

Kıpır kıpır Daisy'yi yere indirip, annesinin yanına koşan ona şöyle derim: "Onlar ne olmasını istersen o olurlar. Sen kendin ol. Her şey olması gerektiği gibi yoluna girecek."

Yüzündeki kayıtsızlıktan ikna olduğunu sanmıyorum, ama en azından bana biraz güvence vermek için başını sallıyor. "Bir dahaki ziyaretinde kaleye başlayacağız. Değil mi, Baylor Amca?"

"Tasarımını hazırladın, ben bir dahaki sefere geldiğimde odunları alacağız."

"Ben çoktan başladım." Ayağa kalkarak, "İzninizle kalkabilir miyim? Takım saat beşte toplanıyor. Geç kalırsam, onlarla oynayamam."

Babam, "Yemeğini bitirerek iyi yaptın. Ailen izin verirse gidebilirsin." der.

Onlara baktığı zamanki sabırsızlığından, pantolonuna işemek üzere olduğunu sanırsınız. Christine, "Tamam. Cobbler'ı getirdiğimizde sana haber veririm." der. O, "İyi eğlenceler." diye eklerken, o çoktan koşmaya başlamıştır.

Tagger uzanıp Daisy'yi annesinden alır ve ayağa kalkarken onu omuzlarına oturtur. "Yürüyüşe çıkmak ister misin, Baylor?"

Eskisi gibi erkekler arasında vakit geçirebileceğimiz pek fırsatımız olmuyor, bu yüzden teklif geldiğinde kabul etmek zorundayım. "Tabii."

O, Christine'in başına eğilip onu öperek yüzüne bir gülümseme konduran bir şey fısıldadığında masanın etrafından dolaşıyorum.

Onu çitlere doğru takip ederken, bunun sadece takılmaktan daha fazlası olduğunu hissediyorum. Daisy'yi yere indirdiği anda, kız annesinin yanına koşar ve onu gülerek bırakır. "Hayatında nereye varırsa varsın," der, "orayı yönetecek. Çok tatlı bir çocuk, ama içinde ateş var."

"Annesi gibi."

Kahkahası daha içten geliyor. "Tıpkı ona benziyor." Daha uzağa yürüyoruz ve sonunda virajı dönüp ekipman ambarına doğru ilerliyoruz. Mayıs sonlarında güneş hala yüksekte, bu yüzden bizi oraya götüren çakıl yolda yürümek hiç de rahat değil.

"Bu sabah..."

"Güneş doğmadan önce söylenenleri tekrarlamaya gerek yok."

"Bitirmeye ne dersin?"

Lauralee'yi ifşa etmeden, kiminle birlikte olduğumu nasıl anlatabilirim? "O zaman içini dök."

"Bana uzun mesafeli ilişkiler hakkında sanki bu mümkünmüş gibi soruyorsun. Sen ve ilişkiler genellikle birbirine uymaz. Neden?"

Bir taş tekmeledim, sonra enseme kaşıyarak aklıma her şeyi ele vermeyecek bir şey gelip gelmediğini düşündüm. Aklıma gelen tek şey gerçektir. "Bu hiç duyulmamış bir şey değil. Sadece benim pek ilgimi çeken bir şey değil. Ne kadar çok çalıştığımı biliyorsun."

"Ne kadar çok eğlendiğini de biliyorum."

Omuz silkerek, gözlerimi mısır tarlasının ötesindeki uzaklara dikiyorum. Saplar henüz mülkün manzarasını engelleyecek kadar uzun değil. "Her şey değişir. İnsanlar da öyle. Ben otuz üç yaşındayım.

daha sık yanımda olması o kadar da kötü bir fikir değil." Ne dediğimi bile bilmiyorum, ama konuşmaya devam edersem kendimi bu durumdan kurtarmak için bir kürek gerekebilir.

"Uzun mesafe, birinin daha sık yanında olması değildir. Onu görmek için çaba sarf etmektir. O kim?"

"Kimse yok, Tagger. Sadece soruyordum. Hepsi bu. Arkasında bir neden yok." Gerçek bu. Lauralee'yi seviyorum, ama hepsi bu. Kardeşim için yaptığı gibi onunla birlikte olmak için Pass'a geri dönmeyeceğim.

Durur ve kollarını göğsünde kavuşturur. Bana bakarak, gözlerimde yalan olup olmadığını inceler, sonra omzumun üzerinden dışarıya bakar. "Burada pek fazla seçenek yok. Bayan Smith dul kaldığına göre, onunla birlikte olmuyorsun herhalde."

"O seksen üç yaşında, pislik."

O gülümser. "Bu durumda geriye sadece yem dükkanındaki Maple Thornton ve Lauralee kalıyor. İkisi de sana ilgi göstermeyeceklerini bildiğim için, tahminimce Whiskey's'te tanıştığın Dover County'den bir kızla görüşüyorsun." Kollarını indirerek ekler, "Haklı mıyım?"

Maple veya Lauralee hakkında böyle düşündüğünü duyunca ne hissedeceğimi bilemedim. Maple, mağazaya her girdiğimde bana asılıyor. Bu yüzden bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyorum, ama onunla çıkmayacak olan benim. Lauralee'yi neden dahil ettiğini daha çok merak ediyorum. Benim bilmediğim ne biliyor ki? "Neden bana zaman ayırmıyorlar?"

"Çünkü seni tanıyorlar."

Hâlâ kafam karışık, başımı sallıyorum. "Ve?"

Eve doğru geri dönerken gözlerini devirdi. "Lauralee senin flört geçmişi bilirken seninle birlikte olur mu sence? Yoksa buna flört şimdiki zaman mı demeliyiz?"

"Onu sandığın kadar iyi tanıdığını sanmıyorum."

Bir başka gürültülü kahkaha eşliğinde kenara itiliyorum. "Ve ben de senin onu hiç tanımadığını düşünüyorum. Bak, o hiç masum olduğunu iddia etmedi, ama kendi standartları var."

"Hay aksi, teşekkürler dostum." Aslında kızgın değilim. O ve benim hakkımda haklı, ama bu, son iki gecemi onunla geçirdiğim gerçeğini değiştirmiyor. Yani onun standartları, onun düşündüğü kadar yüksek olamaz.

... bekle... *Kahretsin*. Benimle yatmak için standartlarını düşürdü mü? Acıma seks miydi?

Hayır. Mümkün değil. O böyle bir şey yapmaz ve herkes benim acınacak bir durumda olmadığımı bilir. Bu konuşmayı sevmedim.

"Ben de daha iyi değildim. Seni bağlayan hiçbir şey yok, bu yüzden zamanını nasıl geçirdiğin konusunda yargılamıyorum, ama Lauralee..." Cevap bulmak için gökyüzüne bakıyor gibi görünüyor.

Umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum, ama onun yarım kalan cümlesini iple çekiyorum, onu ağzından çıkarmak için bağırmaya hazırım. "Lauralee ne?"

Durduğunda, gözleri benimkilere sabitleniyor, tehdit içermeyen sert bir bakışla. "Lauralee'nin senden hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyorum, bu yüzden seninle yatmayacağından oldukça eminim."

"Oldukça emin olmak, hayır demek değildir."

"Tabii, yanılma ihtimalini göz ardı edebilirim, ama o senin liginin dışında, kardeşim."

"Bahse var mısınız?" Ne diyorum ben? O kadar rekabetçiyim ki, detayları paylaşmadan kanıtlayamayacağım bir şey için ona meydan okuyorum. *Olmaz*.

"Bahsi kabul ediyorum."

"Bahsi kabul edeceksin de ne demek?"

"Sen bir bahis yaptın, ben de kabul ediyorum. Lauralee Knot seninle yatmayacak."

Bu, durumu daha da karmaşık hale getirmekten başka bir işe yaramazdı. Lauralee ve ben bunu gizli tutmaya karar verdik, ama ikimiz de bu konuyu daha fazla sürdürmek istemiyorduk. Bu yüzden onun tepkisi beklediğim gibi olmadı. Ona, kafasındaki düşünceleri düzenlemek için ihtiyaç duyduğu alanı verdim. O anda ve şimdi içgüdülerime göre bu yanlış bir karardı. Ama o yine de bugün yemeğe gelmedi ve nasıl hissettiğini belli etti. Yani sırrımız güvende. *Neden riske atalım ki?* "Bu ne saçmalık?"

"Sanki bir kadın için ilk kez iddiaya girmişiz gibi davranıyorsun." Köşe direğine vardığımızda durup, tepenin aşağısında inşa ettiği eve doğru bakıyoruz. "Dahlia Stouffer, üniversitede ikinci sınıf öğrencisi. Rita Manning, yatırım şirketinde birinci sınıf öğrencisi."

Bu sefer onu kenara itiyorum. "Tamam, neyse ne. Anladım, ama bu farklı."

"Nasıl farklı?"

Ona sanki üçüncü bir kafası çıkmış gibi bakıyorum. "O üniversite ve New York'ta yaptığımız şeylerdi. Bu farklı."

"Çünkü onu tanıyorsun?"

"Evet, aynen öyle. Eve geldiğimde, temizlemem gereken bir karmaşa istemiyorum ya da ziyaret ettiğimde Peaches' Sundries'den kaçınmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Eğer istemiyorsan sorun değil."

Benim meydan okumalara karşı koyamadığımı bildiği için alçakça davranıyor. "Siktir." Gözlerimi devirerek, bunun kazanması en kolay bahis olması dışında neden kabul ettiğimi bilmiyorum. Özellikle de zaten kazandığım için. "Peki. Koşullar nedir?"

BÖLÜM 11

Baylor

"Bugün seni görmeyi beklemiyordum, Greene." Manhattan manzarasından dönüp patronumun ofisime girdiğini görüyorum. Taylor and Goodman'ın şu anki başkanı Robert Goodman, altın Rolex saatine bakıyor. "Ve saat ikiden önce. Zamanını boşa harcamıyorsun."

Yirmili yaşlarımda, yönetici katına tırmanmaya çalışırken beni etkilerdi. Şimdi ise, onu zengin eden şeyleri yapmak için hiçbir çaba sarf etmeden, geçmiş başarılarını bilezikleriyle cesurca sergilediğini görüyorum. Tek istediği, bizim ona para kazandırmamız. Belki de bu, tüm kurumsal dünya için geçerli bir durumdur. "Zaman kaybetmeyelim," diye cevap vererek masamın etrafında dolaşıp oturdum.

"Yolculuk iyi geçti mi?"

Lauralee'nin çıplak olarak altımda yattığı görüntüler aklıma geliyor. Boşaldığında gözlerini sıkıca kapatıp ağzını genişçe açması, ayrıldığımdan beri birkaç kez aklımdan geçti. Benim gitmeme izin vermesi de öyle. Doğru olanın bu olduğunu biliyorum, ama öyle hissetmeye hazırım. Çünkü doğru ya da yanlış, hala bir hata gibi geliyor. İç çekiyorum. "Evet, ama geri dönmek güzel." Tamamen yalan sayılmaz. Bu hafta sonu olanlardan uzaklaşmak ve zaman geçirmek ikimiz için de kötü bir şey değil.

Masama hafifçe vurur. "Hafta nasıl geçecek?"

"İki yeni müşteri toplantısı ve dört mevcut müşterinin yıllık güncellemeleri var. Üçüncü ve dördüncü çeyreklerin ilerlemesi, karları ve tahminlerini gözden geçireceğim."

"Eminim birkaç randevu daha ayarlayabilirsiniz." Karşımda oturan adam, arkasına yaslanıp ayak bileğini diğer dizine koydu. "Yeni müşterilerin varlık değerleri en azından ne kadar?"

Hızlıca bakmak için not defterimin bir sayfasını çevirip aşağıya doğru göz gezdiriyorum. "Birinin değeri 749 milyon, diğerinin ise 23 milyon."

"Potansiyel var gibi görünüyor." Gülümsedi ve pencereden dışarı baktı. "Bu manzarayı hak ettin." Bana dönerek, "Şirketle ilgili daha uzun vadeli düşünmeye başlamanı istiyorum," dedi.

"İşe alındığım günden beri uzun vadeli düşündüm, Bob."

Bacağını tokatlayarak öne doğru eğildi. "Bu yüzden otuz ikinci katta yöneticilerle birlikte oturuyorsun." Ayağa kalktı. "Aferin, Baylor." Parmaklarını şıklatarak gülümsedi. "Bu yıl yaz şirket partisi 4 Temmuz'da Hamptons'daki evimde yapılacak. Büyük bir havai fişek gösterisi ve barbekü partisi yapacağız. Senin ve bir misafirinin için bir oda ayırttık. Umarım karımla kaynaşacak ve erkekler puro içerken onu oyalayacak önemli biri gelir."

"Önemli" dediğinde, ben bu ince imayı anlıyorum. *Bir gecelik ilişki ya da tek gecelik birini benimle kalacak misafir olarak getirme.* Tek sorun, benim hayatımda önemli birisi olmaması.

"Ya da yalnız gelebilirsin, ama bu tür etkinliklerin aile odaklı olmasını tercih ediyoruz, anlarsın ya." Karısını diğer misafirlere yem etmeye çalıştığını ve böylece yaptıklarından dikkatini başka yöne çekmeye çalıştığını söylemekten başka, daha açık olamazdı.

"Anladım."

"Güzel."

Kapıya doğru yürürken ekliyor: "Ve bir dahaki sefere öğle yemeğinden önce ofiste olmaya çalışalım. Diğer çalışanlar senin geç geldiğini görmekten hoşlanmıyorlar."

Bu sabah saat üçte Austin'den kalkan ilk uçağa yetişmek için Pass'tan ayrıldığım için ona siktirip gitmesini söylemek çok cazip geliyor, ama işimi ve bu manzarayı oldukça seviyorum, bu yüzden bunun yerine "Evet, efendim" diye cevap veriyorum.

O da bana işaret ediyor. "Sen büyük işler başaracaksın, evlat." O ayrıldığında, boş kapıya bakmaya devam ediyorum, bu konuşma hakkında ne düşüneceğimi bilemeden. O haklı. Bu ofisi ve hizmet ettiğim her müşteriyi kazanmak için çok çalıştım. Müşterilerime milyonlar kazandırdım ve kariyerimdeki yatırım kazançlarında 1 milyar dolar sınırına yaklaşıyorum.

Ama ben çocuk değilim. Beni, hala çizgilerini kazanmaya çalışan kaplanlar arasında bir yavru olarak görmesi bir sorun. Haftada 80 saat çalışmak yetmiyor mu? Hafta sonlarımın çoğunu feda etmem fark edilmedi mi? Büyük bir sunumdan önceki tüm gecelerim boşuna mıydı?

Fark edilmiyorsam, tüm bunları neden yapıyorum ki?

Bir kafa köşeden belirir ve asistanım içeri girer. "Ortalık sakinleşene kadar bekledim," der Mickey, ofisi geçerek.

"Bob'dan mı? Müşterinin parasını kaybetmediğin veya daha kötüsü, onu kaybetmediğin sürece genellikle zararsızdır." Gerçi o kesinlikle benim kara listemde. Bu bilgiyi saklıyorum.

Yirmili yaşlarının ortasında ve üniversiteden yeni mezun olan Mickey'nin finans sektöründe çalışmanın gerçekleriyle uğraşmasına gerek yok. Henüz. Yakında kendi başına öğrenecek. Bob'un terk ettiği sandalyeye oturur. "Hâlâ bana Michael diye hitap etmekte ısrarcı çünkü Mickey'nin profesyonelce olmadığını söylüyor."

"O ne bilir ki? Tarihte pek çok büyük isim Mickey adını taşıyor. Mickey Mantle. Güçlü bir çift vuruşçu, Beyzbol Onur Listesi'nde yer alan, Dünya Serisi rekoru sahibi. Hatta üçlü taç kazanan bir oyuncuydu." Arkanıza yaslanıp, ayaklarımı masanın üzerine koyup ellerimi başımın arkasına koyarak geriye yaslanıyorum. "Bir de Mickey Mouse var. Kariyerinin nasıl büyük bir patlama yaptığını bir bak. Adı David ya da Mark the Mouse olsaydı ne olurdu, düşünebiliyor musun? İşe yaramazdı. Mickey olması gerekiyordu."

"Bunun onu ikna edeceğini sanmıyorum." Kıkırdar, sonra kravatının düğümünü düzeltmek için çeker. "Michael'a takmış kafasını, ama sorun şu ki benim adım Michael değil. Aslında adım Mickey."

"Fazla bir şey söyleyemem. Benim adım, ailemin gittiği üniversitenin adından geliyor. Anlayın artık."

"Kalamazoo'ya gitmemiş olmaları iyi olmuş."

"Ha!" Ayaklarımı yere indirip, bilgisayarımı çalıştırmak için tuşlara basmaya başlıyorum. "Ne güzel. Hafta sonun iyi geçti mi?" Cevap vermekte tereddüt ediyormuş gibi davranıyor. Ona bakıyorum ve saklamaya çalıştığı sinsi gülümsemeyi fark ediyorum. "O kadar mı iyi geçti?"

"Oldukça iyi."

O geceleri hatırlıyorum. Tagger burada yaşarken hayatım daha anlamlıydı. Beck annesiyle birlikteyken, Tag ve ben durdurulamazdık. Dikkat çekmek için çaba sarf etmemiz gerekmiyordu. İçeri girdiğimizde, dikkatler bizim üzerindeydi.

Perşembeleri basketbol oynardık.

Yirmili yaşlarındaki gençler için harcamak için fazla parayla şehirde dolaşırdık.

Oğlunun velayeti onda olduğunda, maçlara giderdik ya da dairelerimizden birinde maçı izler, pizza sipariş eder ve küçük adama futbol, beyzbol ya da o gün oynanan her neyse onu oğretirdik.

Bir hayatım vardı.

şimdi ise kimsenin fark etmediği bir işim var. Eğlence yok oldu, bu da demek oluyor ki ya büyük bir adım atmam ya da yoluma devam etmem gerekiyor.

Onun aracılığıyla dolaylı olarak mı yaşamalıyım? Muhtemelen hayır, ama birinin iyi vakit geçirdiğini bilmem gerekiyor. "Erkeklerle gece dışarı mı çıkıyorsun?"

"yle başladı." ne eğilip kollarını dizlerine dayadı. Sesini alçaltarak, "Nasıl olduğunu bilirsin," dedi.

"Biraz," diye cevap verdim, gülümseyerek, çünkü en iyi arkadaşımla bu şehri yönettiğimiz eski güzel günleri çok iyi hatırlıyorum. Günün geri kalanı için programımı inceledikten sonra ona döndüm. "Saat teki toplantım için dördüncü konferans odasının hazır olmasını sağlayabilir misin?"

Telefonuna bakarak, ekranda listelenen kutuları işaretler. "Sullivan toplantısı için zaten rezerve ettim. Acıkanlar olursa diye içecekler ve bir tepsi atıştırmalık sipariş ettim. Sen gelmeden her şey hazır olacak. İçecek arabası getirilmesini ister misin?"

"Yılın ilk iki çeyreğinde onlara yirmi milyon kazandırdım. İçecek arabasının getirilmesi kesinlikle gerekiyor. Bu gece ne kadar geç kalacaksın?"

"Bana ne kadar geç kalmam gerekiyor?"

Dikkatimi pencereden dışarıya yönlendirerek, Sullivan'larla yaptığım geçmiş toplantıları zihnimde gözden geçiriyorum. Bakışlarımı bilgisayar ekranına geri çevirip e-postaları açıyorum. "Altıdan sonra kalma."

"Altı mı? Çok erken."

Ona, bir gün bu ofiste otururken bile, boş zamanlarını feda etmesinin boşa gittiğini düşüneceklerini söylemeli miyim? Hayır. Ama buna ortak olmak zorunda değilim. "Altı iyi."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Tüm raporların bulunduğu ve saklamaları için ciltlenmiş dört dosya var. Ama aynı zamanda her şeyi elektronik olarak göndermek için e-postayı da hazırladım."

Mickey de bu konuda çok iyi. "Beni iyi gösteriyorsun." "Bu benim işim, değil mi?"

"Hayır. Senin işin müşteriler için borsa tahminleri yapmak. Birkaç milyon dolar yatırmam için bir yatırım önerisi yapman gerekse, ne önerirdin?"

"Hemen mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup gülümsüyorum. "Evet."

"Kurumsal düzeyde Westcott Enterprises'ı seçerdim, ama gerçek para kazanmak istiyorsan ve kumar oynamaktan korkmuyorsan, gelecek sezon için Westcott Racing bölümüne odaklanırdım."

Çenem neredeyse masaya çarpıyordu. "Bana bir yarış arabası takımına yatırım yapmamı mı söylüyorsunuz?"

Ellerini havaya kaldırarak gülüyor. "Sana bir şeye yatırım yapmanı söylemiyorum, ama araştırmaya güveniyorum."

Onun tavsiyesini düşünürken parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bu iyi bir şey mi, kötü bir şey mi?"

"İyi, sanırım." Duvarda asılı, dünya borsalarını gösteren televizyonlara ve üstte kayan borsa bültenlerine bakarak, onların hisselerinin gösterilip gösterilmediğini kontrol ediyorum. "Alışılmışın dışında düşünme tarzından etkilendim. Biraz araştırma yapıp size geri döneceğim."

"Tabii ki."

O çıkmadan hemen önce, "Ve Mickey?" diye ekliyorum. O geriye dönüp bakıyor. "Bob sana Michael demesine izin verme, çünkü bu senin adın değil."

Böylece daha fazla saygı görürsün."

"Tamam." Kapıyı arkasında kapatır ve toplantıya hazırlanmam gereken zamana kadar işlerimi yetiştirmek için kırk dakikam kalır.

Önce önemli işler... Westcott hisselerini açıp kâr ve marjlarını araştırmaya başlıyorum. Her zaman iyi bir yatırım fırsatı arıyorum. Bu sektörde kim aramıyor ki?

Bir hisse senedi diğerlerinden sıyrıldığında adrenalin patlaması yaşanır. Şu anda içgüdülerim bana bunu söylüyor. Mickey'nin haklı olduğunu anlamak için birkaç makale okumak yeterli. Hisse senedi yükseliş trendinde ve şaşırtıcı bir şekilde fiyatı makul. Henüz en düşük seviyede değil, ancak potansiyelinin zirvesine henüz ulaşmadığını düşünüyorum. Birkaç gün izlemem ve uyarıları ayarlamam gerekiyor.

Şu anda benim asistanım olabilir, ama çok hızlı öğreniyor. Bu hisse senedi doğru bir seyir izlerse, yakında kendi müşterilerini yönetmeye başlayacak. Doğru hamleleri yaparsam, yakında bu manzarayı o da keyifle izleyecek ve ben de yan şirketimi tam zamanlı olarak yöneteceğim.

Hedef bu mu? Bu öğleden önce değildi, ancak son birkaç yıldır bu hedef için büyük adımlar atıyordum. Şimdi, Taylor ve Goodman bunu yapmadıkları için kariyerim için büyük resme bakmam gerekiyor.

Dikkatimi başka yöne çevirerek, acil cevap gerektiren e-postaları ayıklıyorum. 4 Temmuz davetiyesi, acil olarak işaretlenmiş şekilde en üstte duruyor. Üzerine tıklayıp temel bilgileri gözden geçiriyorum: tarih, saat, kıyafet ve küçük detaylar. 4 Temmuz için bir planım yoktu, ama tatil için şehirde kalmak ya da hatta çiftliğe geri dönüp eski günlerdeki gibi havai fişek patlatıp barbekü yapmak da beni rahatsız etmiyordu.

Bu da beni, onu tekrar gördüğümünden beri aklımın bir köşesinde duran bahse geri getiriyor. O turu şeytanın kazandığını biliyorum, ama Lauralee öğrenirse ne olacağını açıklayarak kendimi affettirebilir miyim?

Yani, bahsi kabul ettiğim için zaten bir pisliğim. Ve sonra onunla konuşmak yerine evinden ayrılmam, pisliğime bir kat daha ekliyor. Tabii, o gitmemi istedi, bu yüzden gittiğim için kötü adam olmamalıyım.

Kalsaydım aramızdaki ilişki farklı bir şekilde gelişebilirdi diye düşünmeden edemiyorum. Sadece gelecekteki seks için değil, hala bir şansım olup olmadığını merak ettiğim için pisliğin tekiyim. Ama daha çok, yaptığımız şeyden pişman olmasını istemediğim için. Ya da daha kötüsü, bunun için utanmasını istemediğim için.

Bu çok kötü olurdu.

Cinsel hayatımızla ilgili bir bahsi kabul etmek bana puan kazandırmayacak. Ama hayatımın büyük bir bölümünde istediğim o arabayı alabilmemi sağlayacak. Bu arabaya asla yaklaştırmam konusunda uyarıldım ve annemden kalan, sahip olabileceğim birkaç şeyden biri. Lauralee bana istediği kadar pislik diyebilir. Niyetimin haklı olduğunu düşünüyorum.

Saati kontrol edip eşyalarımı topluyorum. Telefonumu Rahatsız Etmeyin moduna aldıktan sonra konferans odasına gidiyorum, Sullivanları çok mutlu etmek ve sözleşmelerinin uzatılmasını sağlamak için hazırım. Belki bu Bob'un dikkatini çeker. Yoksa işten ayrılıp mı işe yarayacak?

Düşünecek çok şey var ve şimdi de bu lanet parti randevusunu halletmem gerekiyor

... Geri döndüğüme sevindiğimi söyleyemem.

Bira şişesinin kapağını çevirip parmaklarımın arasından çöp kutusuna fırlatıyorum. "Skor."

Sesimde her zamanki coşku yok. Buna şaşırmadım. Seyahatten sonra on altı saat uyanık kaldım ve yine geç saatlere kadar çalıştım. Enerji harcamaktansa, rutin işleri yapmak daha kolay.

Kanepeye uzanıp kenarına oturuyorum ve biramı, makarna ile birlikte sığır eti ve brokoli içeren bir kabın yanına koyuyorum. Televizyonu açtıktan sonra, uzun bir yudum alıp yemeğe başlıyorum. Açlıktan ölüyorum, bugün sabah saat sekizde uçakta kahvaltı dışında hiçbir şey yemediğimi şimdi fark ediyorum.

Kanalları gezerken bir beyzbol maçına rastladım. Yankees ya da Mets yerine Cardinals ile Bluejays maçını yayınlamaları hiç mantıklı değil. Arkanıza yaslanıp

, kendi evime dönmüş, yemek yiyip yakında kendi yatağında uyuyacak olmaktan mutluyum. Lauralee ile iyi uyudum ama babamın evindeki yatak değiştirilmesi gerekiyor. Bütün gece sırtımı delen yaydan dolayı muhtemelen morarmışımdır.

Telefonum ışıklandığında ağzıma bir lokma daha tıktırıyorum.
Ekranı Tagger'dan bir mesaj belirir: *"O bir güzellik."*

Bir fotoğraf açılır, otuz yıldan fazla bir süredir bir ahırın kulübesinde saklanan klasik arabanın örtüsü çekilmiş halini gösterir. *Annemin hayalindeki araba.*

O hiç sürmedi. Ama ben sürebilirim. Onu tamir edip yeniden hayata döndürmek istiyorum. Bu bahsi kazanıp kaybetmem önemli değil, o yeniden sürülmeyi hak ediyor. Hiçbir şey için olmasa bile, annemin anısına.

Ben: *Kesinlikle hak ediyor. Bana geri dönmem için bir neden daha verdin.*

Tagger: *Lauralee?*

Adını görünce gülümserim ve başımı sallarım. O, haklı bir neden olabilir, ama *şunu* yazarım: *Beckett için kale ve o arabayı tamir etmeye başlayacağım.*

Tagger: *Güzel. Gün batımında karımı üstü açık arabayla gezintiye çıkaracağım.*

Onu hemen düzelterek cevap veriyorum: *Bir ara sana ödünç veririm, ama o bebek tamamen benim.*

Tagger: *Önce bahsi kazanman lazım.*

Ben: *Kazanacağım, merak etme. Sadece beni daha sık göreceğine hazır ol.*

Tagger: *Karım ve çocuklarım çok sevinecekler.*

Gülerek cevap veriyorum.

Ben: *Beni özlemiyor musun, Tag?*

Tagger: *Sanırım çiftlikte o çirkin suratını görmek ve basketbolda seni yenmek umurumda değil.*

Ben: *Basketbolda beni yenmen mümkün değil. Tam tersi doğru, gerçek bu.*

Bir yudum bira içmeden önce başka bir mesaj belirir.
Kanıtla.

Bu herif her zaman çok rekabetçidir. Sanırım bu yüzden bu kadar iyi arkadaşız. Mesaj atıyorum: *Memnuniyetle. Festival için geri döneceğim.*

Ondan son bir mesaj daha geliyor. *Sahada görüşürüz.*

İşte özlediğim şey bu. Geçen hafta sonu orada vakit geçirene kadar bunun farkında değildim.

I dönüş yükselt oyunu oyunu, gülümser
gülümsemek bir gülümsüyor, ve bitir eriştemi
bitiririm.

BÖLÜM 12

Lauralee

"Şeftali Festivali yaklaşıyor," diyor annem, arabayla gelirken başladığımız sohbeti devam ettirircesine dükkana girerken. Teşhir dolabındaki tepsiye taze çörekleri yerleştirirken içimden gülüyorum. Annem soruyor, "Tagger'ı arayıp evin tavan arasından dekorasyonları indirmesine yardım etmesini rica eder misin?"

"Onu sürekli arayamam. Ona sanki benim kocamış gibi yapılacaklar listesi veremeyiz." Dik durarak, vitrinin kapısını kapatıp tezgaha yaslanarak, bizim logomuzun bulunduğu şeftali temalı mutfak havlularını inceleyen kadını izledim.

Gözleri metal rafın üstünden benimkilerle buluştu. "Chrissy aldırılmaz."

"Ama benim umurumda." Hislerime rağmen sesimi sabit tutuyorum. "Dekorasyonları kendim indirebilirim anne."

"Artık hiç eve gelmiyorsun."

Bu daireyi evim olarak adlandırmak cazip geliyor, ama onun duygularını incitmek istemiyorum. Son zamanlarda kendimi en çok burada hissettiğim bu yere ne ad vermeliyim?

Neden Baylor aklıma geliyor ki?

Onu sistemimden çıkardığımı sanıyordum, ama o her fırsatta düşüncelerime girmeyi başarıyor. Tabii ki. Buna izin verdiğim için gözlerimi deviriyorum, tıpkı geceleri yalnız kaldığımda ve bana yaşattığı orgazmı tekrarlamak istediğimde olduğu gibi. Tam anlamıyla sonuçsuz kaldı, ama pes etmeyi reddediyorum. Ne de olsa bu gece yeni bir fırsat.

Gerçi, iki gün önce Chris uğradığında gözlerine bile bakamadım. Kardeşinin bana yaptıklarını hayal ettiğimi bilseydi, beni reddederdi.

Tanrım, profesyonel yardıma ihtiyacım var. Dünyada yürüyen en yakışıklı erkeklerden birinin zihnimi işgal eden düşüncelerinden kurtulmak için bazı ipuçları ve teknikler aramam gerekiyor. O gece bedenimi ele geçirdiği gibi, kibirli bir şekilde zihnimi de ele geçirdi. Tanrım, zihnimi altüst etti.

Onun yokluğu kafama vurmadan artık çilekli kek bile yapamıyorum. Hepsi benim için kullandığı o takma ad yüzünden. Ve içten içe, bu takma adı seviyorum. Kendimi özel hissettiriyor. Dikkat çekmek için bu kadar çaresiz hale geldim. Birlikteyken beni bu kadar canlı hissettiren birinin olması üzücü mü, iyi mi, bilmiyorum. Kötü. Durum bu. Baylor Greene'e karşı, en fazla sıradan bir tanıdık ya da ikinci dereceden bir arkadaşlık dışında hiçbir şey hissetmemeliyim.

O New York'ta.

Ben buradayım.

Peachtree Pass'ta olmasının üzerinden iki hafta geçtiğini düşünmenin bir anlamı yok, ama hala onun hayaleti günlük hayatımda beni takip ediyor gibi hissediyorum. Onun gitmesine izin veren benim olduğumu düşünürsek, bu ne bana ne de ona adil değil. En iyisi buydu, öyleyse neden zihinsel olarak onu sanki hiç gitmemesi gerekiyormuş gibi geri getiriyorum? *Tabii ki mecazi anlamda.*

"Bu akşam yemekten sonra yapacağım."

Annem tezgahın arkasına gelip kontrol ediyor. Yıllar boyunca dükkanda yaptığım değişiklikleri asla eleştirmiyor. Sadece meraklı ve tavsiyelerde bulunmaktan mutluluk duyuyor. "Şeftali desenli kağıt peçeteler, festival için kasaya yakın bir yerde satılsa çok iyi olur. Festival alanında kurulacak dondurma arabasını temizlemeye başladın mı?"

Festival, küçük kasabamız için Super Bowl etkinliği gibidir. Buralarda yılın en güzel zamanıdır. Yoğun oluruz ve para kazanırız. Ama aynı zamanda herkes için eğlenceli bir zamandır.

Ellerimi önlüğümle silerek cevap veriyorum: "Peçeteler stoklanmış ve sergilenmeye hazır. Arabayı pazar günü temizleyeceğiz."

Bu hafta bunu yapabileceğim tek zaman bu, ama festival süresince arabayı işletmek için iki kızı işe aldım. Kendi programlarını bile kendileri yapıyorlar. Son saatleri ben onaylayacağım."

"Oh, bu harika."

Bunu nasıl karşılayacağından emin olmadığım için, pasta tezgahının üstündeki doğum günü mumlarını karıştırarak ona bu fikri yavaşça anlatmaya başladım. "İkisi düzenli bir iş arıyor. Onları haftada birkaç öğleden sonra ve bazı hafta sonu vardiyalarında işe almayı düşünüyorum."

Annem silmeye başladığı kasayı bırakıp bana bakar. "Burayı işletmek büyük bir iş."

"Bu günlerde daha da fazla." Bir tabureyi yanıma çekip oturuyorum, bir ayağımı yere, diğerini ayak dayama yerine koyuyorum. "Son birkaç gün içinde üç siparişi geri çevirdim çünkü programıma daha fazlasını ekleyecek vaktim yoktu. Özellikle öğle yemekleri daha popüler hale geldi. İki küçük bistro masamız var, ama son zamanlarda Dover County'den öğle yemeği için gelen düzenli müşterilerimiz arttı. Öğlen vakti yiyeceklerim bitiyor ve çoğu, aldıkları yiyecekleri oturacak bir yer bulamıyor."

"Bütün bölge büyüyor." Sesinde endişe var, dükkânı bir kez gözden geçirdikten sonra ne yapacağını bilecekmiş gibi bakıyor. "160 numaralı otoyolun üzerine yeni bir site inşa ettiler. Elli iki dönüm araziye otuz parsel." Tekrar bana dönüp tezgâha yaslanarak ekliyor: "Büyük düşünmeni seviyorum. Peaches'i işletmeye devam etmek istemediğinden endişelenmeye başlamıştım."

Her gün burada pişirme, temizlik, her gün ve ertesi gün için hazırlık yaparak geçirdiğim halde, ona bu izlenimi veren şeyin ne olduğunu bilmiyorum. "Öyle olmasaydı burada olmazdım. Bu yeri sen kurdun. Ben burada büyüdüm. Burası bizim bir parçamız, ama dükkânı ve kafeyi kendi başıma elimden geldiğince büyüttüm. Ya sunduğumuz hizmetleri azaltmalı, yaptığımız ve sunabileceğimiz şeyleri değiştirmeli ya da yanımızdaki boş dükkâna genişlemeliyiz."

Annemin saçları her zaman kusursuzdur. Bugün de farklı değil, bu yüzden omzuna sarkan ve diğerlerinin akışına karşı gelen bir bukleye uğraştığını ilk kez görüyorum. Dönmeden önce düşüncelerinin gözlerini bulandırdığını görebiliyorum.

Aramızdaki boşluk ve sessizliği sevmiyorum, ama onun ne düşündüğünü duymam gerekiyor. Bu yeri kendime ait sayıyor olsam da, yasal ve evrak işleri söz konusu olduğunda durum pek de öyle değil.

Gülümsemesi yumuşak, sanki bana baktığında kötü haberler gelecekmiş gibi. "Genişleme için daha fazla kredi alamam ve dükkanı gerektiği gibi işletmek için gerekli kararları almaya gücüm yetmiyor."

Kalbim sıkışıyor. *Ne diyor bu?* Fikirlerimin çok uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum, ama onun hiçbir değişiklik istememesini, hatta daha kötüsü, dükkanı tamamen satmak istememesini beklemiyordum, ki şu anda öyle görünüyor.

O, "Şeftalilerin de çekirdekleri vardır" diyor.

Bu, onun her zaman söylediği bir söz. Tatlı her zaman ekşi ile birlikte gelir. Sert ile yumuşak. Evren, her şeyi dengelemeyi bilir. Babam bizi terk ettiğinden beri bu böyle. Sadece ilerlemenin diğer tarafındaki çekirdeklerin artık yoluma çıkmasını istemiyorum. "Biliyorum ama..."

"Ama..." Elini aramıza koyarak sözümü kesiyor. "Yapabilirsin ve yapıyorsun."

"Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerini benimkilere dikip yüzünde hafif bir gülümsemeyle cevap veriyor: "Bu, o işleri üstlenmeye hazır olduğun anlamına gelir. Dükkan yıllardır senin, tatlım. Bence bunu resmileştirmeliyiz. Senin adına geçtikten sonra, artık bana kalmaz. O zaman dükkan senin olur ve onunla ne istersen yaparsın."

Aklımdan o kadar çok şey geçiyor ki, önce hangi düşünceye odaklanacağımı bilemiyorum. Sanırım o da bunu anlıyor, çünkü bana yaklaşıyor, ellerimde hala un kalıntıları olmasına rağmen ellerimi tutup kendi ellerine alıyor. Kararından vazgeçmiyor ve şöyle diyor: "Bunu uzun zamandır düşünüyordum, Lauralee. Bu benim için ani bir karar değil. Yıllar önce kontrolü sana verdim, ama sen bunu sahiplenmedin. Şimdi bunu değiştirme zamanı."

"Emin misin?"

Ellerimi sıkarak cevap veriyor. "Çok." Kayıt cihazına doğru geri çekilip kaldığı yerden toz almaya devam ederken, "Ama umarım yine de burada ve orada çalışmama izin verirsiniz" diye ekliyor.

"Tabii ki. Ne zaman istersen."

"Madem bahsettin, bence işini büyütmeli, daha fazla çalışan almalı, her hafta birkaç gün izin yapmalı ve burayı bir üst seviyeye taşımalsın."

Onu aceleyle kucaklarım. "Teşekkürler anne. Seni gururlandıracağım."

Kollarımda dönerek bana sıkıca sarılır. "Zaten gururlandırdın bile."

Bir adım geri çekilip, ne yapacağımı bilemiyorum. Kutlama mı yapayım, yoksa plan yapmaya mı başlayayım? Ama sonra durup soruyorum: "Ne yapacaksın?"

"Ev ve arabanın ödemeleri yıllar önce bitti, bu yüzden biraz zaman ayırıp bir sonraki maceramı planlayacağım. Seyahat mi?" Saçlarını omzunun üzerinden atarak gülüyor. "Ya da belki sosyal medyada küçük bir kasabanın influencer'ı olurum. Pazarda bir boşluk görüyorum."

"Facebook uygulaması dışında sosyal medyada olduğunuzu bile bilmiyordum."

"Bağımlılık yapıyor." Yanımdan geçerken koluma hafifçe vurur. "Bu akşam yemeği için bir sandviç alacağım. Önünde planladığın işlerle çok meşgul olacağın için eve gelemeyeceğini hissediyorum."

Neredeyse dayanılmaz bir şekilde gülümsüyorum. Yıllardır hissetmediğim bir umut yükseliyor ve olasılıklar sınırsız görünüyor. Evet, balon bir şekilde patlayacak, ama ben hayatım boyunca buna hazırlandım. Bu duyguyu mümkün olduğunca uzun süre korumaya hazırım.

I wonder what at Baylor will think.

Bekle, ne? Neden bunu onunla paylaşayım ki?

Oh.

Ama

n.

Tanrı

m.

O adam! Ölüm döşeğime kadar peşimden gelecek.

Pris çok sevinecek. Uzun zamandır benim için bunu istiyordu. Annem tekrar yola çıkar çıkmaz ona mesaj atacağım. "Bu hafta sonu süsleri kaldıracağıma söz veriyorum" diyorum.

Omuz silkme hareketi o kadar önemsiz ki, neredeyse fark etmiyordum. "Benim için acele etme. Artık hepsi senin." Kapıyı iterek dışarı çıktı.

arkası. Elinde kağıtla sarılmış bir sandviçle geri döndüğünde, "Hesabıma yaz" diyor.

"Asla." O ayrılmadan önce ona bir kez daha sarılırım. "Teşekkür ederim."

"Hak ettin. Önümüzdeki birkaç gün içinde evrak işlerine başlayabiliriz." Mağazadan geçerek kapıya doğru ilerler, ama durur ve "Sana söylemeyi neredeyse unutuyordum. Daire kiralandı." der. Kalbim durur. "Ben çıkmadan hemen önce rezervasyon geldi."

"Hangi tarihler için?"

"En yoğun dönem. Şeftali Festivali'nin Perşembe günü başlayıp toplam bir hafta sürecek. Bu bizim en yoğun haftamız. Tam tutarı önceden ödemişler bile."

Kalbim yeniden atmaya başlar, ama bu dükkanı almamın tek dezavantajıdır. İyi ile kötü birlikte gelir. "Adı ne?"

"New York'tan gelen tek başına seyahat eden biri. Mickey bilmem ne, patronu için rezervasyon yaptırmış." Heyecandan omuzlarını hafifçe sallar. "Küçük festivalimizin şık New Yorkluları çekeceğini kim bilebilirdi ki?" Kapıdan dışarı çıkar. "Seni seviyorum tatlım."

"Seni seviyorum."

Paradan memnunum. Tek başına bu rezervasyon, dairenin inşaat maliyetinin dörtte birini karşılıyor, bu da büyük bir kazanç. Ama bir New Yorklu mu? Yıllık festivalimizi nasıl duymuşlar ki? "Evet, kim bilebilirdi ki."

BÖLÜM 13

Baylor

İmzalanmış sözleşmeyi masanın üzerinden itiyorum.

Emlak avukatı ayağa kalkıp elini uzattı. Elini sıkar sıkmaz, "Tebrikler. Main Street'in yarısını satın aldınız." dedi.

"Bunu memleketimin geleceğine yaptığım bir yatırım olarak görüyorum."

"Asil bir satın alma mı?" diye sorar, kağıtları istifleyip bir dosyaya koyarken.

"Asil değil ama gerekli. Eskiden olduğu gibi geri getirilebileceğine inanıyorum."

Gülümser. "Fotoğrafları gördüm. Bu sizin yaşamınızda mıydı yoksa geçmiş bir dönemde mi?"

Avukatım Mark'a bakıyorum, o da diğer adamdan hoşlanmadığını hiç saklamıyor. Bana belgeleri imzalamamı istemedi beş dakika önce Teksaslılar hakkında yaptığı şaka yüzünden yüzü hâlâ ekşi. Neredeyse o pisliğe yumruk atacaktım, ama o dükkanların eski sahibini temsil ediyor, bu yüzden gururumu bir kenara bırakıp elimizdeki işe odaklandım.

Peachtree Pass, festival dönemi dışında yıllardır aktif değil. Çiftlik ve meyve bahçesi, ilkbahar ve yaz aylarında, hatta sonbaharda kabak için bile, şehir dışından gelen birçok ziyaretçiyi ağırlıyor, ancak bunun dışında, bu şerit merkezinin yarısı boş duruyor.

Ben de şöyle cevap veriyorum: "Bu, uzun zamandır yapmak istediğim bir şey. Burası büyümek için harika bir yerdi. Diğer aileler için de aynısını istiyorum. Bunun için öncelikle bölgeye daha fazla iş getirmek gerekiyor."

Masadan kalkıp kapıya doğru yönelir. "Geri dönmeye hazır gibisin."

Geri dönmek o kadar da yabancı bir fikir değil. Babamdan en yakın arkadaşına kadar herkes düzenli olarak bundan bahsediyor. Tagger birkaç yıl önce bunu yaptı, tabii ki benim de bir iki kez aklıma geldi. Şehirden uzaklaşmak güzel bir kaçış, daha yavaş bir tempo, müşterilerimin portföyleri ve borsanın durumu dışında başka şeyler hakkında düşünmeme fırsat veriyor.

Kalıcı bir plan olarak yerleşmek konusunda, Pass'ta benim için bir yer göremiyorum. Çiftliğin yüzde 10'una sahibim, ama şu anda bu arazide misafirim.

Lauralee'den, daireyi kendine aitmiş gibi kullandığı izlenimini edindim, bu yüzden dairenin listede yer alması ve rezervasyona hazır olması, bir sonraki ziyaretim için geçici bir çözüm. Ama bu uzun vadede geçerli bir plan değil. Ya da belki de öyledir. *Siktir*. Artık ne istediğimi bilmiyorum. "New York'tan ayrılmaya hazır değilim," diye cevap veriyorum, sadece bu rahatsız edici konuşmayı bitirmek için.

Mark, diğer avukatla birlikte son ayrıntıları ve evrakları görüşmek üzere önden yürüyor. Ben de kendi düşüncelerime dalmış bir şekilde onu takip ediyorum. O şeridin resmi sahibi olarak, Lauralee ve diğer kiracıyla bir araya gelip kasabanın ihtiyaçlarını ve diğer üç boş alana neyin uygun olacağını konuşabiliriz. Bu benimle ilgili değil. Pass'ın ekonomisine para kazandırmakla ilgili.

İlçe benim ailemin adını almıştır, ancak bu, kasabayı kurtarmak için omuzlarımda bir yük veya sorumluluk gibi hissettirmiyor. Daha çok bir fırsat gibi geliyor. Bu haberi Lauralee ve ailemle paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Durumun ne olacağı konusunda emin olmasam da, Lauralee'nin mülkiyetin yerel olacağı için çok sevineceğini biliyorum. Şu anda Manhattan'dayım, ama evet, bunu karmaşıktırmaya gerek yok.

Binanın dışında, diğer avukat ayrılır, ancak Mark, "Tebrikler. Peachtree Pass'ın önemli bir kısmı artık size ait" der. Gülümser. "Her gün birisi bir kasabayı satın aldığını söyleyemez. Ve bunun asil bir davranış olduğu konusunda haklı. Nüfusun yaşlanmasıyla birçok kasaba çürümeye terk ediliyor. Eminim aileniz gurur duyuyordur."

Bir sürücü kornaya basarak dikkatimizi çeker. Geri döndüğümde, "Kimse bilmiyor. Bu şöhret kazanmakla ilgili değil. Austin'deki bir kiralama şirketine devrediyorum. Teklif aldıklarında söz hakkım olacak, ama günlük işlerini yürütmek istemiyorum. Sadece yeniden canlandırılmasına katkıda bulunmak istiyorum." Kaşlarımı kaldırıp gülüyorum. "Texas Hill Country'de bir pizzacı işletmek ister misin?"

O gülümser. "Manhattan'da doğup büyüyen eşim taşraya taşınmak istemiyor. Ama bunu aklımda tutacağım."

"Öyle yap," diye devam ediyorum alaycı bir şekilde el sıkışırken. Ayrılırken, cebimdeki telefonum titriyor. Taksiye binmek için köşeye doğru yürürken telefonu çıkarıp bakıyorum. Gördüğüm anda ayaklarım duruyor. "Vay canına. Mickey haklıymış." Westcott Enterprises hisselerinin yükseldiğini görünce kocaman bir gülümseme belirliyor yüzümde.

Kolumu kaldırıp duran ilk taksiye atlıyorum, adresi verip arkanıza yaslanıyorum. *Ne boktan bir gün.* Gergin bir pazarlığın ardından bir milyon dolarlık bir emlak anlaşması yaptım, ama piyasada iki katını geri kazandım.

Ofise döndüğümde Mickey'i çağırıyorum. "Kibirlenmiyorsun, değil mi?" diye soruyorum, o içeri girip kapıyı kapatırken yüzünde o kadar büyük bir gülümseme var ki, yanakları çatlayacak gibi.

"Olabilir."

Ayağa kalkıp elimi uzattım. Elimi sıktığında, "Bugün bana çok para kazandırdın," dedim.

"Hisse senetlerini satın aldın mı?"

"Tabii ki, iyi bir tavsiye üzerine. Umarım kazanmışsındır."

Masasının diğer tarafında oturan adam başını sallar. "Bugün, Staten Island'da büyürken babamın bir yılda kazandığından daha fazla para kazandım."

"Başarı hikayelerini severim. Tebrikler." Bir e-postaya cevap yazmaya başlıyorum, ama durup ekliyorum: "Taylor ve Goodman'a izlenecek hisse senetleri listesine ekledim. Seni danışman olarak yazdım."

Kapım kapalı olmasına rağmen, sanki biri bizi duyabilirmiş gibi öne eğiliyor. "Ama ben danışman değilim."

"Henüz değil, ama yetenekli ve takdir edilmeyi hak ediyorsun." Ona dönerek bakıyorum. "Böyle yükselirsin. Tek bir

kesin başarı yeter, yakında kendi ofisin olur."

"Teşekkürler. Deftere yazdığın için minnettarım."

"Rica ederim. Şimdi bir sonraki tavsiyeni bulmaya git." Başladığım e-postaya geri dönüyorum.

"Senin için mi, şirket için mi?"

Gülümsüyorum. "İkisi de. Para kazanmaya her zaman varım."

"Tadı gerçekten çok güzel." Ayağa kalkıp gitmek üzere. "Yarın yine de Teksas'a gidiyor musun?"

"Evet. Pazartesi öğleden önce döneceğim." Bob'un istediği gibi.

"Uçuş rezervasyonun yapıldı ve kısa süreli kiralık araba hazır olacak. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler, özellikle de bana para kazandırdığın için." Giderken gülüyor. "Ne zaman istersen."

Günü bitirip, işimi burada tamamlayarak eve gidip valizimi hazırlamaya başlayabilirim. Telefonumu cebime koyup, bilgisayarı kapatmak için son tuşa basıyorum ve ardından dolaşıp televizyon ekranlarını kapatıyorum. Seyahat ederken düzenli olarak kontrol etmekten kaçınmıyorum, ancak bugünlük piyasaları geride bırakmaktan çok mutluyum.

Eve giderken, akşam yemeği için en sevdiğim İtalyan sandviçini almak için bir şarküteriye uğruyorum. Ama sandviçimin hazırlanmasını beklerken, Lauralee ve Sundries dükkanı hakkında düşünmeye başlıyorum. Gördüğüm kadarıyla, küçük bir kafe ve fırını var ve bunlar onun gurur ve mutluluk kaynağı. Acaba tam teşekküllü bir şarküteri veya restoran açmayı düşündü mü diye merak ediyorum. Annesinin veya kendisinin mali durumunu bilmiyorum, ama yemek insanları bir araya getiren ve şehre çeken şeydir. Bir bar ve birkaç başka dükkan, böylece yerli halkın Dover County'ye gitmesine gerek kalmaz, iyi bir ek olur.

Sandviçimi alıp eve dönüyorum, kafamda daha fazla fikirle, ama aslında bu işe karışmamam gerekiyor. Sonuçta bu, para kazanmak için yapılan bir yatırım, üstlenmem gereken bir yan proje değil.

Üstlenmekten çekinmeyeceğim küçük bir esmer tanıyorum. Yarın Pass'a geri dönmem konusunda ne hissedeceğini bilmiyorum. Umarım, o kiralamadan benden para kazandığı için minnettar olur.

Ama göreceğiz. Lauralee neşeli biridir. Umarım enerjisinin bir kısmını geçen seferki gibi yatakta harcayabiliriz.

Ya kollarını açarak ve öpücüklerle karşılanacağım ya da kapı yüzüme çarpılacak. Bu kadar çok öğrenmeyi dört gözle beklememeliyim. Ama onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

TALİMATLAR AÇIKTI. Anahtarını almak için Sundries mağazasındaki gişeye git. Kiralık arabayı Main caddesinin önüne park ediyorum ve ilk randevusuna giden bir genç gibi aynaya bakıyorum. Güneşliği yukarı kaldırıyorum. "Ne halt ediyorum ben?"

Yüzümü okşayabilir ya da kolonya sürebilirim, umarım hissettiğim kadar yorgun görünmüyorum ve uçak içindeki boğucu hava gibi kokmuyorumdur, ama yapmıyorum. Onu tekrar göreceğim için adrenalin dolaşıyor damarlarımdan. Bu çok belirgin çünkü uzun zamandır kimseye karşı böyle hissetmemiştim. En iyisini umarak, saçlarımı elime alıp dışarı çıkıyorum.

Kapıyı açtığımda, bakışlarım önce fırın tezgahına kayıyor. Hayal kırıklığı hemen başlıyor. Zil, içeri girdiğimi haber vermiş olsa da, mutfaktan bir hoş geldin ya da duyuru sesi gelmiyor. Etrafa bakıp kasaya doğru yürüyorum. "Merhaba? Hey Shortcake?"

Mutfak kapısı açılır ve Peaches beni gülümseyerek karşılar. "Baylor Greene şehre geri döndü. Hoş geldin."

"Teşekkürler. Geri dönmek güzel." "Nasılsın?" diye soruyorum.

Tezgahın diğer tarafında dururken gülümsemesi genişler. "Aslında harika."

"Bunu duymak hoşuma gitti. Harika sana çok yakışıyor Bayan Knot."

Gülüyor. "Peaches işe yarıyor." Elini sallayarak, "Seni yaşlı kadınların konuşmalarıyla sıkmayacağım. Shortcake istediğini mi duydum?"

Kahretsin. "Evet. New York'a döndüğümde Lauralee'nin pastalarına normalden fazla canım çekiyor."

"Onunki en iyisi." Cam vitrinin kapısını açıyor. "Bir tane mi, iki tane mi istersin?"

Arkada hiçbir ses duymadım. İkimizden başka hiçbir ses yok. "Bir mi iki mi ne?"

Kaşlarını çatıyor ve gülmeden gülüyor. "Çilekli kek."

"Oh." Vitrine bakmak için eğildim. "Çiftlikteki ailem için sekiz tanesini de alacağım."

"Mükemmel." Tepsiyi çekip çıkararak, "Bunları arkada kutulara koyacağım" der. Kapı arkasından kapanmadan önce geriye dönüp bakar. "Lauralee apartmanda kiracı bekliyor, uğrayıp merhaba demek istersen. Bu işim birkaç dakika sürer zaten."

"İyi fikir."

"Mutfaktan geç. Daha hızlı olur."

Arkasından gelip onu kapıdan takip ediyorum. Merdiven altındaki kapıyı ittiğimde bana sırtı dönük duruyor. Az önce yaşadığım adrenalin patlaması geri geliyor, merdivenleri ikişer ikişer çıkıp kapıyı çalıyorum.

Kapı açıldığında, gülümsemesi sönüyor. Umduğum hoş geldin değil, ama kapı henüz kapanmadı. "Merhaba," diyorum, sesimi alçak tutuyorum, çünkü o anın gerektirdiği gibi hissediyorum.

Birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra gülümsedi. Eskisi kadar büyük değildi, ama tatlıydı, neredeyse bir aydır hayalini kurduğum gülümsemeye benziyordu. Kapıya yaslanarak başını eğip tahtaya dokundu ve "Burada olduğun için çok mutluyum" dedi.

"Öyle mi?"

"Evet, merak ediyordum..." Bakışları aramızdaki mesafeye düşer, yanakları kızarır ve utangaçlık kaplar onu.

O, herhangi bir anıdan daha güzel. Kahverengi saçları güneş ışığında parlıyor ve bu ışıltı, sıcak kahverengi gözlerinin rahatlığını süsleyen altın ve yeşil renkli benekleri keşfetmemi sağlıyor. Üst kısmı kaburgalarına kadar yükseldiğinde ve şortu aşağıya doğru sarkınca, bronzlaşmış karnını alaycı bir şekilde görebiliyorum. O, yazın vücut bulmuş hali ve o kadar

güzel ki, nezaket kurallarını bir kenara bırakıp onu öpmek istiyorum. Yapmıyorum çünkü o, bu geziyi iple çekmemin nedenlerinden biri ve ilk günümde her şeyi mahvetmek istemiyorum. "Ne hakkında?" diye soruyorum.

Omurgasını düzelterek omuzlarını dikleştirir. "Bana iyi bir hisse senedi tavsiyeniz var mı, Bay Finans Uzmanı?"

Sırıtmak doğal bir tepkiydi, ama o dudaklara direnmek kolay olmadı. Yine de direndim. "Sana bir tavsiyem var."

Kendi sırtışını zorlukla bastırmaya çalışır, ama sırtış ağzına yayılır. "Bana *tavsiyeni* paylaşırsan, bu içeriden bilgi ticareti olarak kabul edilir mi?"

Bana ne yapıyor bu kadın? *Alaycı*. "Onun içine girecek, tamam mı." Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirerek, ona bakışlarımı sabitleyip eğildim. "Ama böyle riskli bir teklif yüzünden hapse girebilirim."

Kaşları bir kez seğirdi ve o da eğildi. "O zaman bahşişini benimle paylaşmak riske değmeyebilir."

Yüzünü avuçlarım ve dudaklarımı onun dudaklarına sürtüyorum. Gözleri kapanıp elleri pazılarımı sıkıca kavradığı anda, "Sen her zaman bu riske değer" diye fısıldıyorum.

BÖLÜM 14

Lauralee

Vücudum ona yapışmak istiyor ve zihnim hala baygınlık içinde dönüyor, ama bu adamı mümkün olandan daha fazla isteyen diğer tarafım galip geliyor.

Onu öpüyorum, o beni daireye taşıırken kollarını tutuyorum. Ellerini indirip kıcımlı sıkıca kavırıyor ve beni yerden kaldırırken ben çığlık atıyorum. Baylor'ı tekrar görmenin heyecanı, o mavi gözlerin bana tek kelime etmeden beni ne kadar özlediğini ve arzuladığını anlatması, kapıyı açtığım anda beni daha da heyecanlandırdı.

Yatak odasına yaklaştıkça adımları hızlanıyor. Bacaklarımı beline dolayarak, utanmadan ona sürtünüyorum, sürtünmeye ihtiyacım var, bu yüzden zaten bu sinir bozucu gömleği çekip duruyorum. "Çıkar şunu," diyorum nefes nefese.

Durur, başını eğirir ve sırtarak gülümser. "Bu gömleği çıkarmak mı istiyorsun, Shortcake?"

"Hepsini çıkarmak istiyorum." Beklentiyle içim titriyor.

Beni duvara iterek, gömleğini başından çıkarmak için duvardan destek alıyor. Tanrım, bu omuzları, kasları, köşedeki çukurluğu, onun sıkı çalışmasını vurgulayan her şeyi çok özlemişim. *Onun her şeyini.*

O omzumu öperken başımı geriye atıyorum. Parmakları çok becerikli, kot şortumun düğmesi açılıyor ve fermuar yarıya kadar indiriliyor. O bizi tekrar harekete geçirirken ben boynuna başlıyorum

sonra kendime gelip kollarımı genişçe açıyorum. Parmak uçlarım kapı çerçevesine tutunuyor ve "Dur" diye nefes alıyorum.

Başını dikleştirir ve gözleri gözlerime kilitlenir.

"Ne oldu?" diye sorduğunda, o da benim kadar zor nefes alıyor. "Her an gelmesi gereken bir rezervasyonum var."

Kaşlarını çatarken, gözleri dudaklarımdan gözlerime doğru hızla kayıyor. Ne yapmak istediğini anlamak için zihin okuma yeteneğine sahip olmam gerekmiyor. Ben de onu öpmek istiyorum. "Ne için rezervasyon?"

Neden güldüğümü bilmiyorum. Muhtemelen içimde uyandırdığı bu kaygısızlık hissi yüzünden. Muhtemelen buraya gelip, dönünce ilk yapacağı şey olarak beni öpmesi yüzünden. Ve bu hiç de umurumda değil. Bu yeniden bir araya gelmenin nasıl olacağını, hatta nasıl geçeceğini hiç düşünmediğimi söyleyemem. Ayrıldığımızda kızacak mıydı, yoksa karışık duygularımı anlayacak mıydı?

"Daire," diyorum, ayaklarımı yere indirerek. "Festival süresince kiralandı."

Başını geriye doğru eğerek sallıyor. "Neden bahsediyorsun?"

Kafam karışınca gülümsemem kaybolur. "Şu anda içinde bulunduğumuz daireden bahsediyorum. Biri onu çok yüksek bir fiyata kiraladı." Bu yatırımın şimdiden karşılığını vermeye başladığını görünce sırtıtıyorum. "Onlar gelmeden buradan çıkmalısın."

"Kim?"

"Ne demek kim?" Onun kollarından sıyrılırken tekrar gülüyorum, ama avuçlarımı göğsüne dayayarak onu kapıya doğru itmeye başlıyorum. Cildi sıcak, göğsü sert. Eğilip attığı gömleğini alıp ona atıyorum. "Kiracı. Mickey bilmem ne."

Yüzündeki ifade şaşkınlıktan, onu tekrar öpmek istememe neden olan haylaz bir gülümsemeye dönüşüyor. Öpmüyorum çünkü öpersem, boşalana kadar o dudakları öpmeyi bırakmak istemeyeceğim. "Baylor, gitmen gerek. Sonra konuşuruz."

"Baylor?" *Annem...* Merdivenlerden yukarı çıkarken ayak sesleri duyuluyor. "Hâlâ burada mısın?"

"Kahretsin," diye fısıldayarak, tişörtünü başına geçirip saçlarını eliyle düzeltti. "Ne yapacağız?"

Annem duymasın diye sessizce gülmeye başlıyorum, bu da Baylor'ı da güldürüyor. "Biz yetişkiniz sanıyordum, ama annem ortaya çıkınca birden yakalanmaktan korkmaya başladık," diye fısıldıyorum. Saçımı düzeltmek için parmaklarımla oynuyorum, sonra kot şortumun düğmesinin hala açık olduğunu hatırlıyorum. Düğmeyi iliklemeye başlıyorum ve sessizce "Git. Git. Git," diyorum.

Annem üst platforma ulaştığında, ondan uzaklaşmak için zıplamaya başladım. Annem gözlerini ondan bana, sonra tekrar ona çevirdi ve gülümsedi. Büyük bir kutu uzatarak, "İşte keklerin. Hesaba yazayım mı, yoksa şimdi ödeyecek misin?" dedi.

"Onları buraya kadar getirmene gerek yoktu, Bayan..." Annem ona sert bir bakışla azarlar. O bakışı çok iyi bilirim. "Peaches," diye düzeltir. "Ben de tam aşağı inmek üzereydim."

"Siz çocuklar güzel vakit geçiriyorsunuz diye düşündüm, ama siparişinizi unutmanızı istemedim." Gururlu bir gülümsemeyle bana bakar. "Lauralee'nin dikkat dağıtıcı olabileceğini biliyorum."

"Kesinlikle öyle."

Ona kendi bakışımı yöneltiyorum, ama yüzünde memnuniyetle duran o alaycı gülümseme, onun hiçbir pişmanlığı olmadığını gösteriyor. Dikkatli olmazsa bunu ele verecek.

Hiç olmadığı kadar garip hissederek, elimle tezgahın üzerine uzanmaya çalışıyorum ama tezgahı ıskalayıp yana doğru eğiliyorum. Hemen dengemi sağlayarak, "Shortcake mi dedin?" diye soruyorum.

Baylor'ın yüzündeki eğlenceyi fark edince, annem kadar onun da benim büyük hatamı fark etmesinden utanç duydum. Annem, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

İçimden kendime gözlerimi devirerek, bunu kafamdan silip tekrar deniyorum. Bu sefer, tezgâhı kendimi tutmak için kullanırken hiç de kayıtsız görünmüyorum. "İyi. Tamamen iyi. Harika. İnanılmaz."

Baylor başını sallamaya başlar ve hafifçe gülerek aşağıya bakar. O da benim zorlandığımı biliyor, bu yüzden "Onları ben alayım, Peaches" der.

Annem, sanki o onun beyaz atlı prensiymiş gibi gülümsüyor. Onun da bende aynı duyguları uyandırmadığını söyleyemem. Dudakları dudaklarıma değdiğinde kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Hâlâ bir heyecan var, ama ebeveynlerimizin bizi iki genç gibi gizlice sevişmeye çalışırken yakalaması, heyecanımızı biraz söndürdü. Bir de kiracı var. Saatime bakıyorum. Geç kaldı.

"Baylor çok tatlıydı ve ailesi için tüm kekleri satın aldı" diyor.

Kutuyu alır. "Hill Country'deki en iyi tatlıyı onlara götüreceksen, elim boş gitmek istemedim." Bana bakarak, "Lezzetli kek" der.

Taze çileklerin gölgesinde kalan kek gibi yere çökebilirim. Onun sözleri o kadar şeytani bir şekilde lezzetli ki, onları hemen yiyorum ve ikinci porsiyona hazırım.

Kendimi kontrol etmeliyim. Her şeyin altında cinsel imalar yatmıyor, ama bu kesinlikle öyle. "Peki," diye bu karmaşık konuşmayı sonlandırmaya başlıyorum ve onları dışarı çıkarmak için kapıya doğru yürüyorum. "Rezervasyonumuz gelmeden buradan çıkmalıyız."

Baylor, "Rezervasyon benim, Shortcake" diyor. İkimiz de annemin bu takma adı duyup duymadığını görmek için ona bakıyoruz. Kutuyu kaldırıp, "Shortcakes'in çiftliğe teslim edilmesi gerekiyor" diye ekliyor.

Ama ben hala onun söylediği diğer şeye takılmış durumdayım. "Rezervasyon sensin ne demek? Mickey kayıtlı."

"Az önce şaka yaptığını sanmıştım."

"Ne hakkında?"

Yaklaşıyor, ama zeminde o kadar akıcı hareket ediyor ki, bunun konuşmamızdan ziyade aramızdaki bağın bir sonucu olup olmadığını merak ediyorum. "Bana zorluk çıkardığını sanmıştım." Kutuyu yanımdaki tezgahın üzerine koyuyor. "Mickey benim asistanım. Benim için rezervasyon yaptı. Adım bir yerde yazıyor olmalı."

Ona ve anneme bakıyorum. "Baylor'ın adını listede gördün mü?"

"Hayır, sadece ödenmiş faturalar bölümüne baktım."

Yakınımdaki yere koyduğum çantamdan telefonumu çıkararak rezervasyon uygulamasını açtım ve ayrıntıları okudum. Baylor kollarını göğsünde kavuşturmadan önce kıkırdadı. Gözlerim ekrandan ona kaydı. Neden rahatladığımı bilmiyorum, ama omuzlarım bu olası hata yüzünden birikmeye başlayan gerginlik ve hafif paniği bırakıyor. "Mickey kredi kartında yazıyordu. Baylor Greene notlarda misafir olarak listelenmiş."

"İlk misafir olmaktan mutluluk duyuyorum." Kendini beğenmişliği kolayca anlaşılıyor, ama o sırtkan gülümsemesi her şeyi anlatıyor.

"Rezervasyon yapmak için gizlice dolaşmasaydın, sana indirim yapardım."

"Tam fiyat ödemekten memnunum."

Omuz silkiyorum ve telefonumu bırakıyorum. "Sen öyle diyorsan, para paradır."

Annemize bakar ve "Aşağı inip keklerin parasını ödeyeceğim" der.

"Fatura aşağıda, siz hazır olduğunuzda..." Bir kez daha aramıza bakarak, bir şeyi böldüğünü fark etmiş gibi, ellerini havaya kaldırarak kapıya doğru yürüdü. "Siz hazır olduğunuzda. Benim için acelem yok."

Aman Tanrım. Çok iyi bir bahane bulmazsam, bu konunun sonu gelmeyecek. O gittikten ve merdivenlerden inen son adımlarını duyduktan sonra bile, dükkânın kapısı kapanana kadar bekledik.

Yine kollarına atılıyorum, dudaklarımız cinsel tatminle birbirine çarpıyor. Ama sonra dudaklarımı ve vücudumu tekrar ondan uzaklaştırıyorum. Dudaklarımın kenarlarını silerek, "Bunu yapamayız" diyorum.

"Ödemeyi bekliyor."

Bu ciddi düşünce işe yaradı. "Doğru." Derin bir nefes alıp dudaklarımı yaladım. "Sen benim evimi kiraladın." Bu bir soru değil, bu yüzden ne sorduğumu bilmiyorum. Hâlâ şaşkıyım. Hoş bir şaşkınlık.

"Evet. Ev sahibinin bana eşlik etmesi için kalmasını umuyorum."

Tezgahın üzerine yaslanıyorum, hala ona bakıyorum, nefesim kalp atışlarım gibi hızlanıyor. "Onun haberi olmadan ya da anlamadan bunu nasıl başaracağımdan emin değilim."

Bana yaklaşır ve kalçalarımı tutar. "Bunu sonra hallederiz." Dilinin alt dudağını baştan çıkardığını izlerim ve ona yaslanırım

. Kollarını bana doladığında, hafta sonu burada olacağını öğrendiğimde hissettiğim aynı rahatlamayı hissediyorum.

"Ailem beni bekliyor. Bizimle birlikte erken bir akşam yemeği yemek ister misin?" Kutuyu hafifçe vurarak gülüyor. "Ve kek? Herkese yetecek kadar var, ama bu benim istediğim kek değil."

"Oh evet. Bana biraz daha anlat."

Üzerime eğilip boynumu öper. "Sana göstereyim mi?"

Durmak istemiyorum. Onun adını haykırıncaya kadar bana her şeyi gösterdiği hissini yaşamak istiyorum. Ama bunun şu anda mümkün olmadığını biliyorum. Boynunun kıvrımına sokulup, beni dizlerimin bağını çözdüren onun kokusunu ve odunsu kolonyasını içime çekiyorum. "Davet hala geçerliyse gitmek isterim."

Gözleri benimkilere bakıyor ve başını sallıyor. "Davet hala geçerli." "Seni ne zaman bekliyorlar?"

Yüzündeki gülümseme genişliyor ve gözleri Teksas'ın yaz günlerinden daha mavi ama şeytanın oyun oynarkenki yoğunluğunu taşıyor. "Ben bir saat vermedim ama sanırım üç ya da dört civarı demek istediler."

"O saatlere daha çok var," diye fısıldarım. "Bu süreyi nasıl geçirmek istersin?"

On dakika geçmeden, beline önlüğü bağlamayı bitirip, geri çekilmeden önce kışını sıkıyorum. Karşısına geçip, deli gibi sırtarak burnunun ucuna dokunuyorum. "Gömleksiz olsaydın bunun ne kadar seksi olacağını biliyor musun?"

"Yani bu ne kadar seksi olur demek istiyorsun?" O önlüğün bel kısmını çekiştirir, ama mutfak kapısı açıldığında gözleri başımın üstüne doğru kayar. Annem içeri girdiğinde ondan uzaklaşır, aramıza metal çalışma masasını koyarım. Annem sevinçle ellerini birleştirir. "Görüyorum ki Lauralee seni festivale cupcake yapmak için işe almış."

"Kızınızın emrindeyim, benimle ne isterse yapabilir." Gözleri bana kayıyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

O kadar yaramaz ki gözlerimi deviriyorum, ama ona tekrar baktığımda, ona karşı biraz yumuşuyorum. Baylor çaballıyor. Bizim ne olduğumuzu ya da ayrıldığımızda ne olduğumuzu hiç umursamadan benim için burada.

Onu mükemmel olarak nitelendiremem, ama şu anda benim için mükemmele çok yakın.

O, "İlk iki gün için beş yüz tane yeterli olur" diyor. Bana bakıyor. "Kaç tane yaptın?"

Parmaklarımla kocaman bir sıfır işareti yapıyorum. "Bu öğleden sonra yapmayı planlıyordum."

Hiç yılmadan, "Öyleyse, başlayalım" diyor.

BÖLÜM 15

Baylor

"Benimle gel," diyorum, fırından büyük bir kek kalıbını çıkarıp arkamdaki rafa koyarken. "Çiftliğe. Ben zaten burada kalacağım. Seni arabana geri götürebilirim ya da... burada kalabilirsin."

Ona gizlice bakıyorum. Fırına girecek son tepsideki hamuru, metal kısmını tezgaha birkaç kez vurarak düzleştiriyor. Saçları başının üstünde toplanmış ve yanağında un ya da belki de şeker tozu var. Doğrulamak için tatmam gerekecek.

Onun cupcake'lerini tatmak hiç sorun olmamıştı. Küçük şeftali keklerinden neredeyse kendi ağırlığım kadar yedim. Kaliteyi ve diğer güzel şeyleri kontrol etmek için bir tane daha almak hala cazip geliyor.

Bana doğru dönünce, "Gürültü için özür dilerim. Son kısmını duymadım" diyor.

Gürültü, onun bu çalışma masasına eğilmiş ya da çıplak bir şekilde uzanmış halini gözümün önüne getiriyor. Onu muhteşem ve doğru noktaya vuran bir sikişle boşaltmadan önce, yaptığımız tozlu karışıklığı meme uçlarından yalayarak temizlerdim. Önlük üzerinde kendimi düzeltirim. Az önce seks yapmaya çok yakındık. Saatler sonra, başka bir yükümlülüğüm var: Rollingwood'a gidip ailemle vakit geçirmek.

Normalde bu olumsuz bir şey olmazdı, ama 39 derece sıcaklıkta patates salatası yemektense, seksi küçük fırıncımla bazı fantezilerimi gerçekleştirmek isterdim.

"Baylor?"

"Evet?"

Gölümsüyor, ama göz bebeklerinde dans eden duygu, nereye kaybolduğumu bildiğini söylüyor bana. O odayı geçerken, fırını açıp tavayı içine koyuyorum ve hemen kapatıyorum. Aceleyle uzaklaşmıyor. Hatta, bütün öğleden sonra olduğundan daha fazla yaklaşıyor ve elini yanıma koyuyor. "Sanırım beni bu gece seninle kalmaya davet ediyordun. Yoksa bunu ben mi uyduruyorum?"

Annesinin sesi, biz pişirirken müşterilere hizmet verdiği mağazanın önündeki sallanan kapının aralığından geliyor. Bu ses, Lauralee'yi benden uzaklaşmaya itiyor.

"Uyurmuyorum," diye alçak sesle cevap veriyorum, annesinin konuşmamızı duymasını istemiyorum. "Bu gece benimle kalmanı istiyorum."

Gölümsemesi genişliyor, ama yine de onu bastırmaya çalışıyor. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Kolay. Birlikte geri geliriz ve sen kalırsın."

Kapıya bir göz attıktan sonra bana dönerek öne doğru eğildi. "Hayır, demek istediğim, annem kiralandığını bildiği için ona ne söyleyeceğim? Bu da beni evde kalmaya zorluyor."

Öne eğilip onu öpmek isterim, ama fısıldayarak, "Ona, yirmi dokuz yaşında bir kadın olduğunu ve bu gece benimle yatıya kalacağını söyle." derim.

"İronik, çünkü seninle birlikte olduğum her seferinde uyku söz konusu olmuyor."

"İstersen ona seks yaptığımızı da söyleyebilirsin."

O kahkahayı patlatır. "Hayır, teşekkürler. Bu, bu gece ya da başka bir zaman yapmak istediğim bir konuşma değil."

"Bak," diyorum, dirseklerimin üzerine yaslanarak, bu da beni neredeyse onun göz hizasına getiriyor. "Seni görmek ve seninle zaman geçirmek istiyorum. İster yatak odasında ister dışında olsun, bunu istiyorum. Senin için yoğun bir hafta sonu, bu yüzden fazla zamanın olmadığını anlıyorum. Ama birkaç dakikan olursa ya da kalmak istersen, elimden geldiğince yardımcı olurum."

Gözleri mutfağın floresan ışıkları altında parıldıyor. Gözyaşı yok, ama sanki zaten en içten olanlar değilmiş gibi, içtenlik gölgeliyor onları.

Gördüğüm en güzel gözler. Ön kollarının üzerine yaslanarak, ellerimiz birbirine değecek kadar yaklaştırıyor. "Tamam, madem bu kadar çekici davranıyorsun, beni gizlice dışarı çıkarmak zorunda kalacaksın, Greene. Bu görevi üstlenebilir misin?"

"Seninle vakit geçirebileceğim her şeye hazırım." Kapı hafifçe açıldığında ayağa kalkar. Etrafın güvenli olduğundan emin olmak için etrafına bakar, bana döner ve "Seninle çiftliğe gidersem, yine de sabah ondan önce bunları süslemem gerekiyor. Süsleme işi çabuk biter, ama beş yüz tane yine de çok fazla."

"Annenize de söylediğim gibi," derim, omurgamı düzelterip boyumu uzatarak kollarımı sallayarak. "Her zaman emrindeyim, bebeğim."

Arkamdaki fırına kısa bir süre bakar ve yanıma gelip durur. Yukarı bakarak fısıldar, "Sen tam bir sürprizsin, Baylor."

"İyi anlamda mı?"

"Ne yazık ki benim için, çok çekici bir şekilde." Fırına yaklaşarak cam pencereden cupcakeleri gözetlemeye başlar.

"Ben buna talihsizlik demezdim."

Geri dönerek, ellerine fırın eldivenlerini geçirirken omzunun üzerinden bana bakar. "Ben de." *Tanrım, benim için kızardığı hali çok seviyorum.* "Bu parti piştikten sonra, kendimi tazeleyip çıkabiliriz."

Kapıya doğru başımı sallarım. "Sen gitmek istersen ben halledebilirim."

Önlüğünün belindeki fiyonku tuttu ve uçlarını çekti. "Emin misin?"

"Evet, hallettim." Zamanlayıcıyı kontrol ederek ekliyorum, "Altı dakika sonra hazırız."

"Tamam. Ama gece geç saatlere kadar çalışacağız. Cupcakelerin bazılarını gerçekten buzlamam gerekiyor ve bu dağınıklığı temizlemem lazım."

"Biz hallederiz."

"Teşekkürler." Kapıyı iterek mağazanın ön tarafına doğru ilerliyor.

Onun ve Peaches'in konuştuğunu duyabiliyorum, ama sesler boğuk çıkıyor, bu yüzden ne dediklerini anlamıyorum. Ancak geri döndüğünde, mutfaktan geçerek arka kapıya doğru giderken gülümsüyor. "Annem dükkânı kapatacak. Beş dakika ver, hazır olacağım."

"Burada olacağım."

O ayrılır ayrılmaz zamanlayıcı çalar. Bir partiyi mahvetmekten sorumlu olmak istemediğim için, onları fırından çıkarıp soğutma rafına koyarım. Ortam çok dağınık olduğu için elimden geleni yapmaya çalışırım: fırınları kapatır, tezgâhlardaki unu silip çöpe atar, sonra bir bez bulup ıslatıp silerek temizlerim. Bu en iyi iş değil ve muhtemelen Lauralee'nin onaylayacağı bir iş de değil, ama umarım çabamı takdir eder.

İçeri girer, ayakları o kadar hızlı durur ki biraz öne doğru eğilir. "Temizledin mi?"

Omuz silkiyorum. "Temiz olduğunu söyleyemem, ama bir başlangıç."

Bana doğru atılır, kollarını açar, ama sonra kollarını boynuma dolamadan hemen önce kendini tutar. Göğsümü okşamak bir teselli ödülü. "Teşekkürler, Baylor."

"Rica ederim." Önlüğü çıkarıp çamaşır torbasına atıyorum. "Ailenle yüzleşmeye hazır mısınız?"

Omzundaki çantasını düzelterek kapıyı kilitler ve ön kapıya doğru yürür, ben de arkasından giderim. "Sanki erkek arkadaşımın ailesiyle ilk kez tanışmıyorum..." Sözleri boğazında düğümlenir ve geri döner. "Değil mi?"

Onu önceki ziyaretimde gördüğümünden beri onu çok düşündüm. Onunla geçen sefer geceyi geçirdikten sonra hiç randevuya çıkmadım bile. Kim onunla kıyaslanabilir ki?

Harika, şimdi de aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğunu sorgulamaya başladım. Kafamdan atmaya çalışıyorum ama aptal gibi başımı sallamaya devam ediyorum. "Chris ve Tagger, çocuklar ve babam. Hayatın boyunca tanıdığın aile."

"Doğru," diyor, benim gibi başını sallayarak. "Onlar da benim ailem sayılır. Kan bağıyla değil, ilişkilerle." Kapıdan içeri girip annesine sarılmak için doğruca ona doğru gidiyor. "Daha sonra mutfakı temizlemek ve kekleri bitirmek için geri geleceğim." Geri çekilirken ekliyor: "Onları süslemem de gerektiği için gece geç saatlere kadar çalışacağım, beni beklemeyin."

Ve işte böylece, zemin hazırlandı...

Daha önce kaldığımız yerden devam edersek, gece geç saatlere kadar sürecektir.

"İyi geceler, Peaches."

"Sen de. Hepiniz iyi eğlenin ve babana benden selam söyle." "Söylerim."

Kiralık arabaya biner binmez Lauralee kemerini takar, ama birbirimize attığımız bakışlar bu yolculuğun çok daha ilginç hale geleceğini düşündürür. Yola çıkar çıkmaz uzanıp bacağını okşarım. Üstünü değiştirmiş, kısa bluzunu vücudunu saran bol bir gömlekle değiştirmiş, belini hiç göstermiyor. Saklamış. Onaylamıyorum. "O şortun sana çok yakıştığını biliyorsun."

Sanki giydiğinin farkında değilmiş gibi aşağıya bakıyor. "Teşekkürler. Onlar sadece kestiğim eski kot pantolonlar."

"Denim giymeyi her zaman iyi bilmişsindir."

Bana doğru eğilerek gülüyor. "Sanki beni fark etmişsin gibi konuşuyorsun, ama eminim ki son görüşmemizden önce beni hiç düşünmemiştin." Başını eline dayıyor, rahatlamış yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Seni düşündüm," diyorum, elini elimle tutup parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum. "Yapmalıydım..." Dikkatimi tekrar yola veriyorum. "Kız kardeşimin resepsiyonunda seni fark etmiştim."

"Kaçırılmış bir fırsat mı?"

"O zamandan beri pişman olduğum bir fırsat."

Elimi daha sıkı tutuyor. Bilinçli olarak ince bir ima mı yaptı bilmiyorum ama fark ettim. "Var mı?" diye soruyor. Sesi, bakışları kadar yumuşak.

"Tabii ki. Sen çok güzel bir kadınsın, Shortcake," diye cevap veriyorum, biraz lafı geçiştirmeye çalışarak. Neden bu anın, özellikle onunla birlikteyken, gerçeklere sadık kalıp onları kabul etmek için uygun bir zaman olduğunu bilmiyorum. Bana kendim olabileceğim açık bir ortam sağladı. Oyun yok. Gösteriş yok, maske yok, rol yok. Sadece ben ve o.

"Hızlı bir sapma." Eski bir toprak çiftlik yoluna sapıyorum. Bu arazi ben doğmadan önce terk edilmişti, yani özel mülk olabilir, ama bunu uygulayacak kimse yoktu. Çürümüş çit direklerinin hemen ötesinde durup arabayı park konumuna getiriyorum.

O hiç itiraz etmedi. Orada oturup bana güveniyor. Bu, daha önce hiç kimse için taşımadığım bir yük.

yıllar. Ben New York'taki o adam değilim, ama o, Peachtree Pass'ta beni iki kez düşünmeye zorluyor.

Onun emniyet kemerini ve sonra da kendiminkini çözdüm, sonra konsolun üzerine eğilip parmaklarımı yanağında gezdirdim. "Seni öpeceğim."

Elini benimkinin üzerine koydu ve eğildi, nefesi hızlandı. "Bana sormana ya da uyarmana gerek yok. Öp beni."

Dudaklarımı ona bastırıyorum, bu his ilk seferki gibi. Gözleri tam bir güvenle kapanıyor, yumuşak dudakları benimkilere uyum sağlıyor ve diğer eli beni bulup okşuyor, sonra beni kendine çekmeye çalışıyor.

Lanet konsol beni ondan uzak tutuyor, ama öpücüklerimiz derinleştikçe, dillerimiz daha fazlasını teşvik etmek için yavaş bir dansa başlıyor. Eli kucağıma iniyor ve ereksiyonumu okşuyor. Ona doğru itiyorum ve elimle önce birini, sonra diğerini okşayarak göğüslerini okşuyorum. Konsolun üzerinden kendimi kaldırarak, kulağına doğru öpücükler konduruyorum ve fısıldıyorum, "Koltuğunu geriye yatır."

O yanımda el yordamıyla arıyor, sonra yavaşça bana doğru kayıyor. Koltuğun en düz pozisyonuna geldiğinde, eli bacaklarıma geri dönüyor ve daha yukarı çıkıyor. Onu yakalıyorum. "Bana dokunmanı çok istiyorum, ama pantolonuma boşalmak ve sonra ailemi görmek istemiyorum."

Elimi karnının üzerinde gezdirip kot pantolonunun düğmesini açtım. "Ama seni o kadar iyi hissettirmek istiyorum ki, yemek yerken bunu düşüneceksin."

Küçük bir kahkaha atıyor ve "Yani benim şortuma boşalmamı mı istiyorsun?" diyor.

"Evet. Öyle, ve bu gecenin geri kalanında parmaklarımda senin kokunu hissetmek istiyorum."

Gözleri büyüdü, göğsü yükseldi ve sonra tekrar düştü. Nefes nefese, fısıldadı, "Evet, lütfen. Bunu çok istiyorum."

"Sen sadece zevkine bak, bebeğim, ben seni çok sert bir şekilde boşaltacağım." Onu sikemeyeceğimi biliyorum, ama o bana sanki başka bir şey istemiyormuş gibi bakıyor. Yoldan hala görülebileceğimiz için, dışarı çıkıp o tatlı amcığını yalayamıyorum bile.

Mülke daha fazla girmediğim için kendime kızıyorum, ama durumun bu kadar tırmanacağını bilmiyordum. Muhteşem bir kadın benden onu memnun etmemi mi istiyor? Bunun için her şeyi yaparım.

Şortuna odaklanıyorum ve onu dizlerinin altına indiriyorum, böylece elim bacaklarının arasına rahatça girebiliyor. Alt karnıma batmakta olan konsolun üzerinde dururken, iki parmağımı alt dudaklarının arasına kaydırarak onu öpüyorum.

Ağzı benimkinden ayrılıp nefes almak için çabalarken kalçaları sallanıyor. Onun girişine kayıyorum ve parmak ucumla onu tahrik ediyorum. Eli benim elimi kapattığında, tüm gücüyle itiyor. "Lütfen, Baylor." Başı geriye doğru yuvarlanırken, taç deriye gömülüyor.

Arkamızda uzanan otoyol manzarası arzumu alevlendiriyor. Parmaklarımın etrafında onun nabzını hissetmeye ihtiyacım var. Islak sıcaklığına bir parmağımı sokuyorum ve kaygan yanları beni kavrayıp sıkıyor.

Küçük inlemeler içinden yükselir, ama başka bir parmağımı soktuğumda kıcı koltuktan kalkar. "Çok iyi." Dudaklarını yalar ve yalvarır, "Evet. Evet. Evet."

Çekip geri itiyorum, vücudunun önümde canlanmasını izliyorum. Meme uçları gömleğe baskı yapıyor ve ağzı açık kalıyor. Elimi sikmeye başladığında, eğilip o baştan çıkarıcı meme ucunu ısıriyorum. "Ah" diye bir ses boğazından çıkıyor ve bana onu öpme fırsatı veriyor. Öpüyorum ve kaldığı yerden sikmeye devam ediyorum.

Parmaklarım onun vücudunu izlerken pompalamaya devam ediyor. O muhteşem yüzün zirveye ulaşmasını izliyorum, sonra da boşalarak yığılıyor.

Bir siren çalar ve beni korkutur. "Siktir."

"Hayır," der, elimi sıkıca tutup yerinde tutar. "Bitir. Bitir. Lütfen, Baylor."

Başımı kaldırıp şerif yardımcısının arabasından indiğini görüyorum. İki ucu boklu değnek. Onu şimdi hayal kırıklığına uğratamam. Onu o kadar hızlı ve sert sikiyorum ki, "Tanrım, evet!" diye bağılıyor.

Arabanın kapısı çarpıyor ve ben bir kez daha yukarı bakıyorum.

Siktir. Bunun için hapse gireceğim.

Kalçaları elimde zıplıyor ve son nefesini verirken, gözleri hala kapalı olarak koltuğa çöküyor. "Bunu kısa kesmek istemem ama pantolonunu çabuk çekmelisin." Sürücü koltuğuna düşüyorum ve sert sikimi bastırmaya çalışıyorum ki çok belli olmasın.

Hala nefesini toparlamaya çalışırken, koltuğunu tekrar dik konuma getirip şortunu yukarı çekiyor. Tam üst düğmeyi iliklediği sırada, pencereye bir vuruş geliyor. "İyi misin?" diye soruyorum.

Gömleğini düzelterek derin bir nefes aldı. "Çok iyiyim." Gülümsediğinde, mutluluğu göz kapaklarını aşağıya doğru çekiyor ve polis tarafından yakalanma korkusu bile bu gülümsemeyi silemiyor.

Pencereyi açıp onun isim etiketini okudum. "İyi günler, Memur McCall."

BÖLÜM 16

Baylor

"ADIM MCCALL." Güneş gözlüklerini indirip gözlüklerin üstünden bana bakar. "Bu kargaşayı çıkaranın bir Greene olacağını bilmeliydim." "Kargaşa yok," derim, bu pisliğe geri çekilmesini söylemeden önce dilimi ısırırım. "Sadece eski mülkü kontrol etmek için uğradım."

Önündeki harap çiftlik evine ve bahçeyi kaplayan çöplere bakar, sonra tekrar bana döner. Eğilip yolcumu görünce gülümser ve güneş gözlüklerini çıkarır... sanki onu daha iyi görmek istiyormuş gibi. "Lauralee Knot, bu baş belasıyla ne yapıyorsun?"

"Baylor o kadar da kötü değil." Onunla konuşurken kullandığı şekerli Güney aksanını duyunca ona bakıyorum. O, onun sorunlu kişi olduğunu bilmiyor. "Sana nasıl yardımcı olabiliriz, Dirk?"

"Dinle," diye başlar, "bu araziye park edemezsin. Yani arızalanmadığın sürece, buradan gitmen gerekiyor. Anladın mı?"

"Çok net duyuyorum, memur bey." Araba hala çalışıyor, ama bir düğmeyi çevirerek dinliyormuş gibi yapıyorum. Silecekler ön camda kayarken, sıvı fışkırıyor ve polisın yüzünün yan tarafına çarpıyor. "Kahretsin, özür dilerim." Sileceklerin kapalı olduğundan emin olup, gülmekten kendini kaybedecek olan Shortcake'e bir bakış atıyorum.

Ağzını kapatıp bize sırtını döner.

Hızlıca eğilmesinden sonra, yardımcısı elinin tersiyle yüzünü siler ve bana doğru kaşlarını çatarak bakar. Uygunsuz davranışım beni hapse attırmadıysa, bu

silecek sıvısı saldırısı beni hapse attırabilir. "Sana şüpheye yer bırakmayacağım ve bunu kazara yaptığını varsayacağım."

"Tamamen kazaydı, efendim. Özür dilerim."

Annoyance dudaklarını sıkıştırır, ama sonra bir kez daha eğilip Lauralee'ye gülümser, ki bunu çok sinir bozucu buluyorum. "Rollingwood Çiftliği'ne mi gidiyorsun?"

"Tabii ki," diye cevaplar Lauralee, bal gibi bir gülümsemeyle. Kadın istediğinde nasıl abartılı davranacağını iyi biliyor.

"Christine'e selam söyle."

"Söylerim." Parmaklarını ona doğru salladı. "İyi günler, Dirk."

Beni yine selamlamadan uzaklaşıyor ama kendi arabasına dönerken arabanın tavanına hafifçe vuruyor. Aynadan onun buradan ayrılmasını izliyorum. Yanımdaki güzelliğe bakarak soruyorum, "Nasılsın?"

"Harika. Sen?" O kadar neşeli ki, ona inanmamak için hiçbir nedenim yok.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı." Arabayı geri vitese alıp geri döndüm. "Kıl payı kurtuldun."

"Bana mı söylüyorsun? Neredeyse oraya varamıyordum." Koluma yumruk attı. "Beni acı çekmeye terk edecektin. Bunu unutmayacağım."

Arabayı tekrar durdurup gözlerinin içine baktım. "Sadece birkaç dakika sürerdi. Hemen sonra seni oraya götürürdüm. Ama senin bir teşhirci olduğunu da bilmiyordum. Meraklandım, Bayan Knot."

Hâlâ güneşin altında yürüyormuş gibi gülümsüyor. "Duruma bağlı." "Neye?"

Elini uzatarak, boynumun arkasını nazikçe tırnaklarıyla okşadıktan sonra kolunu omuzlarıma koydu. "Kiminle, ne zaman ve nerede olduğumu."

Elimi bacağına koyup onu öpüyorum. O da hiç tereddüt etmeden bana karşılık veriyor. İlişkimiz bu temele dayanıyor gibi görünüyor. Sorgulamıyorum. Sadece içgüdülerimle hareket ediyorum. Ama geriye yaslanıp gözlerine baktığımda, daha fazlası olabileceğimizi düşünmeye başlıyorum.

Sadece mesafe nedeniyle şansımız yok gibi görünüyor. Burada işlettiği dükkanla ne kadar yerleşik bir hayat sürdüğünü düşününce,

annesini yalnız bırakmak istemediğini düşünüyorum.

Elimi iç uyluk kısmına kaydırarak, başparmağımın ucuyla yumuşak tenini okşuyorum. "Peachtree Pass muhtemelen istediğin yer ve zaman değildir. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyoruz. Bir ilişkinin kokusu, canlı bir tel gibi kasabada yayılır. Peki, New York hakkında ne düşünüyorsun?"

Kafasını koltuğa yaslayıp, bir araba geçerken yola bakar. Gözleri bir an, belki de daha uzun bir süre uzaklara bakmaya devam eder, ama bana tekrar döndüğünde bakışları yumuşar. "Benden New York'a gelmemi mi istiyorsun, Baylor?"

Onun uyluğunu nazıkçe sıkıp başımı geriye yaslayarak ona döndüm. "Öyle mi?"

"Eğer olsaydım" istemiyorum. Sözlerinin arkasında durmanı istiyorum." Boynumun kıvrımını ovuşturarak, yardımcının yarattığı gerginliği hafifletiyor. Ona yaslanıyorum. "Birbirimizi yeni tanımaya başladığımız için zor olduğunu biliyorum." Saçlarını kulağının arkasına atarak, kısa bir süreliğine bakışlarını kucağına indiriyor. "Ama beni New York'a gelip seni görmemi mi istiyorsun, yoksa sadece gelecekle ilgili bir şeyden mi bahsediyorsun, bilmem gerekiyor."

Bu durum, benim tahmin edemeyeceğim bir şekilde tırmandı. Kendimi korumak için genellikle kullandığım hazırlıklı bir konuşma ya da cümle yok. Ama kendimi ondan korumak, yapmam gereken bir şey değil.

O benim kim olduğumu tam olarak gördüğünde saklanmanın bir anlamı yok ve o hala yanımda, hala beni yatakta geçirdiğimiz birkaç saatlik eğlenceden ya da anlamsız seksten daha fazlasını ifade edercesine öpüyor. Kahretsin... Ondan hoşlanıyorum. *Hem de çok.*

O benim ya da başkalarının saçmalıklarını kabul etmez. Bana ihtiyacı yok. Eğer buradaysa, bu kendi isteğiyle olduğu içindir. Bu inanılmaz derecede seksi. Onun tarafından seçilmek.

Elini tutup ağzıma götürdüm ve iki kez öptüm, sonra sordum: "New York'a gelip beni görür müsün, Lauralee?"

Gülümsemesi, bu doğrudanlığa değer. "Çok resmisiniz, Bay Greene. Shortcake'e ne oldu?"

Hafifçe başımı sallayarak gülümsüyorum. "Kazanamıyorum."

"Kazanıyorsun. Güven bana, her şeyi doğru yapıyorsun." Elimi sıkıca tutar ve ekler, "New York'a gelip seni görmek isterim, ama tek bir şartla."

"Ne olursa olsun," diye cevap veriyorum ve elini bir kez daha öpüyorum. "Seninle kalabilirim."

Konsola eğilip yanağına öpücük konduruyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Başka türüsünü istemezdim, Shortcake."

Ben arabamın benim tarafına geri döndüğümde, o hala koltuğuna yaslanmış, genellikle boşaldıktan sonra gözlerinde görülen rüya gibi bir bakışla bakıyor. Bu sefer, bu bakış benim için. Kendimi riske atıp reddedilme tehlikesini göze almaya kesinlikle değer.

"Burada daha fazla kalırsak, Şerif Yardımcısı McCall sorun çıkaracak" diyor.

Vites kolunu sürüş konumuna getirip mülkten çıkıp tekrar yola giriyorum. Ama önceki merakımdan dolayı onu rahat bırakmıyorum. "Daha önceki acılarına gelince." Kıkırdayarak soruyorum, "Ne kadar zaman oldu?" O mırıldanıyor ve sanki derin düşüncelere dalmış gibi gözleri ileriye bakıyor. "Belki de aceleci bir sonuca varıyorum, ama yargılama hakkım yok, ama bencilce, yirmi dört gün olmasını umuyorum."

"Neden yirmi dört... *ohhh*." O gülüyor. "Bu sonuca varmak o kadar da yanlış değil, çünkü ne yazık ki haklısın."

"Nedenini sormamın sakıncası var mı?"

"Ne istersen sorabilirsin."

Utanç verici bir durum olmadığına göre, soruyorum: "Neden gelmedin?"

Göz teması kurmaktan kaçınmıyor, ama dikkatini sürekli aracın dışına yönelttiği için sadece ara sıra göz teması kurabiliyorum. "Bilmiyorum..." Koltuğunda yeniden yerleşip şöyle diyor: "Gerçek mi?"

"Kesinlikle."

"Daha önce de bahsettiğim gibi, bu konuda zorlanıyorum, ama sanırım sen beni etkilemişsin." Koluma şakacı bir şekilde itti ve ardından gergin bir kahkaha attı. "Bunu itiraf etmemeliydim."

"Önemli değil," diyorum, hiç gülmeden. "Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum."

"Öyle mi?"

Başımı sallarım, ama sonra birkaç kez hatırlarım. "Şey, neredeyse."

"Neredeyse mi?" diye sordu, sesi titriyordu.

"Merak etme bebeğim, başka kadınlarla birlikte olmadım. Ama seninle birlikte olduğumuz anıları düşünerek boşalmakta hiç zorlanmadım."

Omuzları gevşer ve tekrar koltuğa çöker. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Oldukça iyi bir gösteri sunuyorsun. Senin boşalmanı izlemeyi seviyorum."

Tam kalbini kazandığımı düşünürken, çiftliğin girişine varıyoruz ve baş başa kalma planımız bir süreliğine rafa kalkıyor.

İsteksizce, her iki yanında büyük meşe ağaçlarının dikildiği açık kapılardan geçerken elimi arabamın benim tarafına kaydırıyorum. Onun zihnine ve vücuduna ilgi duymuyormuş gibi davranmak gittikçe zorlaşıyor ve aramızdaki bu şeyi saklamayı kabul ettiğim için pişman oluyorum.

Bana ne oldu bilmiyorum. Teksas'ın yaz sıcağı, yanımdaki seksi kadın ya da burayı her ziyaret ettiğimde yeniden evim gibi hissetmeye başlamam. *Muhtemelen üçü de.*

Ama aslında, gerçek cevabın sadece biri olduğunu biliyorum. *Shortcake.*

"Sadece arkadaşız" rolünü oynamaya başlamadan önce son bir kez ona bakıp, "Hazır mısın?" diye soruyorum. Arabayı babamın evinin önündeki başka bir meşe ağacının altına park edip, camları biraz açıyorum, böylece arabanın içi eriyip gösterge paneli erimesin diye. Bugün hava çok sıcak.

"Her zamanki gibi hazırım." Ben teklif etme fırsatı bulamadan kapıyı açar.

Kız kardeşim ön verandada durmuş, korkuluğa uzanmış ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle öne eğilmiş. "Lauralee! Geleceğini bilmiyordum."

"Kardeşin beni ikna etti."

Christine'in gözleri bana, sonra tekrar arkadaşına kayıyor. "Çok nazik bir davranış."

"Çok nazik," diye ekledi, bana bakarak. "Arabayla getirdi falan."

"Hey, Bay," der kardeşim, şimdi bana gülümseyerek. "Hoş geldin."

"Geri dönmek güzel." Sertliğim

Azaldı.

Lauralee birkaç basamak çıkıp verandaya ulaşır ve ona sarılır. Aile gibi, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorar.

"Sen misafirsin. Kendini evinde hisset, ben sana buzlu çay getireyim. Dışarıda içecek bir şey olmadan uzun süre kalmak için hava çok sıcak."

"Baylor?" Adımı duyduğumda, Tagger'ın ahırdan bana doğru geldiğini görüyorum. "Gel bir bak. Arabayı buraya getirdim. Görmek istersin diye düşündüm." Lauralee'yi görünce sırtıyor. *Lanet olası pi.* "Birlikte mi geldiniz?" Ben açıklamaya hazır olmadan her şeyi ele verecek.

Lauralee gülüyor. "Sana da merhaba, Tagger."

"Özür dilerim," diye cevaplar, şapkasını çıkarır ve gerçek bir Güneyli beyefendi gibi kalbinin üzerine koyar. "Merhaba, Lauralee."

Lauralee gözlerini devirdi ama sonra tekrar güldü. "Merhaba." "Sen de bizimle gelmelisin," dedi.

Macera kaçırılmayacak kadar güzelmiş gibi merdivenlerden aşağı atlayarak iner. "Nereye gidiyoruz?"

Tagger cevaplar: "Baylor'ın istediği arabaya bakmaya."

O bize yetiştiğinde ahıra doğru yola çıkıyoruz ve o soruyor: "Hangi arabadan bahsediyoruz?"

"Annemin hediyesiydi." Açık kapının hemen içinde, uzak tarafta örtülü arabayı görüyorum. "Atlar, kendi bölgelerine getirilmesinden çok hoşlandılar eminim."

En iri erkek atımızın yanına yürür ve burnunun hemen üstünü okşar. "Nightfall'un bir sakıncası yok." Açık ahır kapısını göstererek ekler: "Günün en sıcak saatlerinde serinlemek için sık sık buraya gelir."

"Onu arabaya yaklaştırma."

"Merak etme," diye homurdanır Tagger, "senin kıymetlin burada güvende."

Lauralee yanıma kayıyor. Eli sırtıma dokunuyor ama sonra tekrar yanına düşüyor. Yaklaşıp örtüyü kaldırıyorum, sadece ona bir kez daha iyice bakmak için – yani arabaya, ama Lauralee'nin burada benimle olması hiç de umurumda değil.

Ona yaklaşması için başımı sallıyorum. "Babam ona hediye olarak satın almıştı ama tamir edecek zamanı hiç bulamadı. iftliği ve tarlayı işletmek onu çok meşgul ediyordu."

"Hatırladığım kadarıyla," diyor, "sen de sonbaharda her cuma gecesi ve ilkbaharda beyzbol oynarken öyleydin."

O ve kız kardeşim birçok maçıma sürüklendikleri için bunu bilmesine ve hatta hatırlamasına şaşırmamam gerekir. Ama bu, seni uzun zamandır tanıyan birinin hissedebileceği bir şekilde iyi geliyor. Bazen onun hayatımın ne kadar önemli bir parçası olduğunu unutuyorum. Dikkat etmediğinde unutmak kolaydır herhalde.

O zamanlar gözüm başka şeylerdeydi: yetenek avcılarına en iyi performansımı sergilemek, kızlara puan toplamak ve Tagger ile başımı belaya sokmak, bunlardan sadece birkaçı.

Yaklaşarak, pencereden içeri bakmak için eğildi. "Çok güzel bir araba." Tekrar dik durarak, geri adım attı ve arabayı baştan sona inceledi. "Onunla ne yapacaksın?"

Bu soru beni Tagger'a bakmaya itti, o da uygun bir şekilde ve suçlulukla başka yere baktı. En azından beni bu bahse ikna ettiği için biraz utanç duyuyor. "Onu tamir etmek istiyorum."

"Yardım edebilir miyim?" diye sorar.

"Arabalardan anladığınızı bilmiyordum?"

Omuzlarını hızlıca kaldırarak, "Hakkımda bilmediğin çok şey var" diyor.

O anda ne yapacağımı biliyorum. *Arabayı tamir edeceğim gibi, bunu da düzelteceğim.*

BÖLÜM 17

Lauralee

Chris bana bir kadeh şarap daha ikram ettiğinde, "İçmemeliyim" diyorum. "Yakında sarhoş olacağım ve bu gece beş yüz cupcake'i süsleyemeyeceğim."

"Beş yüz mü?" diyor. "Tanrım. Yardım ister misin?"

"Hallederim. Her zaman hallediyorum."

Şişeyi masaya koyar. "Ben de senin hala lüks bir hayat sürdüğünü, perşembe geceleri Whiskey's'e gittiğini sanıyordum, eski kanat arkadaşın ise burada, kırsalda bebek yetiştiriyordu. Ama tüm o kekleri süslemek, çiftlikte hayatımın çok daha kolay olduğunu düşündürüyor."

Gülüyorum. "Bu aralar hayatım neredeyse yok. En son ne zaman dışarı çıktığımı bile hatırlamıyorum, ama sen burada, tam bir süper kadınsın. Her zaman öyleydin. Neyse, bebeklerden önce hiç bu kadar içmezdin."

"Ama seninle içmek her zaman eğlenceliydi."

Masadan uzanıp elini tutup sıkıca tutuyorum. "Şeref."

Christine hamile olmasa bile mutluluktan parılıyor. Hamile olduğunda ise daha da fazla. Artık onunla eskisi kadar çok zaman geçiremesem de, arkadaşşıma karşı sadece sevgi besliyorum.

Ancak Baylor eğlenceli bir dikkat dağıtıcı olmuştur. Masanın uzak ucuna bakıyorum ve onun gözlerinin zaten bana dikildiğini görüyorum. Suyundan bir yudum alıyor

ve sessizce bana kadeh kaldırdığını görebileceğim kadar kaldırdı.

Kimsenin fark etmemesi için gülümsememi kendime saklamaya çalışıyorum, ama başımı kaldırdığımda Chris'in gözleri bana kilitlenmiş durumda. Baylor'a, sonra da kocasına bakıyor. Yemin ederim ki, o ve Tagger, bizim bilmediğimiz gizli bir dil kullanarak gözleriyle iletişim kuruyorlar.

Birkaç metre uzakta duran birkaç vantilatörün etkisiyle, topuzumdan kaçan saç telleri yüzümü gıcıklıyor. Onları kulağımın arkasına sıkıştırıp Daisy'ye fısıldıyorum, "Leelee'ye gel."

Daisy yanıma gelip kollarını havaya kaldırıyor. Onu kucağıma alıp sevimli buklelerini okşuyorum, arkadaşımın kardeşiyle ilgili açıkça hissettiği ihanet kokusunu gizlemek umuduyla.

Yukarı bakıp, "O kadar tatlı ki dayanamıyorum. Bir insan nasıl bu kadar sevimli olabilir?" diyorum. Dayanamayıp, yanaklarını öpüp, dilimle ses çıkarıyorum.

Kıkırdarak elini yüzüme bastırır. "Leelee."

Onu kucağımda döndürürüm, sırtını göğsüme yaslar.

Annesi gururla ona gülümser. "Çok heyecanlı görünüyorsun tatlım."

Babaları bir süre önce içeri girmişti. Bu noktada hepimiz terliyor ve aşırı ısınmış durumdayız. Daisy, "Sıcak" diyor.

Christine piknik masasından kalkarken, "Sanırım yaz sıcaklığı o kadar şiddetli ki, vantilatörler bizi dışarıda serinletmeye yetmiyor. Bir dahaki sefere akşam yemeği benim evimde olsun" dedi. Elini karnına koyup bir nefes aldı. "Çok doydum. Baylor, getirdiğin ikinci çilekli pastayı yememeliydim."

O öne eğilir. Bana, sonra da ona bakarak, "Onları boşa harcamamalıydım" der.

"Onlar bunun için çok lezzetli. Çok güzeldi, Laur."

"Teşekkürler."

Elinin arkasını başına bastırdı. "Sanırım klimaya ve kötü bir reality TV programına ihtiyacım var." Ayağa kalkana kadar yanaklarının ne kadar kızardığını fark etmemiştim.

Tagger gelip, "Seni eve bırakayım," diyor.

O da başını sallayıp masanın benim tarafına geldi. Bana hızlıca yandan sarıldı ve "Yarın festivalde görüşürüz" dedi.

Daisy'yi kucağıma alıp ayağa kalkarak ona sarılırım. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Dinlenmek ve serinlemek. Hepsi bu, ama Tagger'ı serinletici bir havuz almaya ikna etmeye çalışıyorum."

O gülüyor. "Elli metreden daha az uzaklıkta bir nehir var. O buz gibi su, Teksas güneşini bile serinletebilir."

Kız gözlerini devirerek başını sallıyor. "Haksız sayılmaz. Belki de nehirde biraz oturmam gerek." Karnını ovuşturarak ekler, "Sanırım bu gece klima işimi görür. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Evet. Oraya giderken bana mesaj at."

"Ayarlarım." Kolumu okşadı. "Buraya geldiğin için teşekkürler."

"Sizi görmeye gelmeyi her zaman çok seviyorum."

Tagger, Daisy'yi kollarının arasına alır, sonra Baylor'a bakar ve ikisi birlikte hizmet aracına doğru yürürler. "Burada kalacak mısın yoksa gidecek misin?"

"Ben gidiyorum. Yorgunum, ama tekrar uçmadan önce bana bir basketbol maçı borçlusun."

"Anlaştık." Oğluna bakarak sorar, "Sen de bizimle geliyor musun, Beckett?"

"Baylor amcamla kalabilir miyim?"

Baylor yanına eğilir ve kolunu yeğeninin sırtına dolamıştır. "Hey dostum, yarın festival var, ben de pazar günü ayrılmadan önce kaleyi yapmaya başlayabiliriz diye düşünüyordum. Ne dersin?"

"Evet." Piknik bankında dik oturur. "Babam bana tamamen bana ait bir çekiç verdi."

"Hazır olmasını sağla." "Olur."

UTV çalıştırılır, ama Beckett aceleyle ayağa kalkar. "Hoşça kal." Bu o kadar ani olur ki, beni güldürür. "Hoşça kal, Beck?"

El salladıktan sonra aracın peşinden koştu. Tagger tam zamanında durdu, böylece Beckett arkaya atlayıp oturabildi. Dönüşü tamamlar tamamlamaz

Evlerine giden yolda Baylor bana dönüp, "İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

Şimdi karnımı ovuşturuyorum. "Doydum ve geldiğim için mutluyum. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen." Bir bacağını serbest bırakarak, dikkatli olmazsam başımı döndürecek türden bir gülümsemeyle gülümsüyor. Onunla dikkatli olmak istemiyorum. Şarabı suçlayabilirim, ama bunun sadece onun yüzünden olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ayağa kalkıp bana doğru yaklaşıp elini uzatıyor. "Geri dönmeye hazır mısın?"

Ben onu tutuyorum, o da beni ayağa kaldırıyor. Beni göğsüne çekince, "Hazırım" diye fısıldıyorum. Ona dokunmak için o kadar can atıyorum ki, babasının izlemediğinden emin olmak için yavaşça sağa bakıyorum. Etrafta kimse yok, ellerimi göğsüne koyuyorum. "Kaldığımız yerden devam etmeye hazır mısın?"

Ellerimi tutarak kaşlarını oynatıyor. "Nerede kalmıştık, Shortcake?"

Kaşlarımı kaldırıp sırttım. "Sanırım bunu öğrenmen gerekecek."

"Öğreneceksin dediğinde, yukarıyı kastettiğini düşünmüştüm."

"Son üç yüz kekin üzerine krema sürmeyi bitirir bitirmez oraya gideceğiz." Elimde krema torbasıyla ona sırtarak bakarım. "Bunları bitirmek için yaptığımız bu sapmanın karşılığını alacağına söz veriyorum."

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim."

O, kendimi bu yönümü paylaşmak için çok rahat hissettiren bir tarzı var. "Güzel. Beni birkaç yere tutacağını umuyordum." Yirmi beş kekin üzerine krema sürmeye başlıyorum, ama ekliyorum: "Yatak. Duvar. Belki yarımada." Biraz utanmalı mıyım? *Hayır, bu Baylor.* Gördüğüm kadarıyla, o insanları öyle yargılamıyor.

"Senin hakkında her türlü ilginç şeyi öğreniyorum." Benim süslediğim önceki partiyi paketliyor ve kutuyu buzdolabına koyuyor. "Daha fazlasını öğrenmek istemediğimi söyleyemem."

Pişirme torbasının ucunu bir sonraki kekin üzerine bastırarak duraksıyorum. Ona dönerek bakıyorum. "Ben de onu istiyorum."

"Benim hakkımda daha fazla şey mi öğrenmek istiyorsun?" Sesindeki şaşkınlık beni hazırlıksız yakaladı.

"Tabii ki. Neden istemeyeyim ki?" Ellerini aramızdaki çalışma masasına dayayarak bana bakıyor... Bu bakışın ne olduğunu bilmiyorum. *Mutluluk mu? Merak mı? Gurur mu?* Sonra aklıma geliyor. Hepsi birden. "Aramızda olanlar çok hızlı gelişti. Yani, kendine bir bak. Kadınları tavlamağa hiç zorlanmıyorsun, ben de bir istisna değilim. Ama şunu bilmeni isterim ki, seni seksi bir et parçası olarak görsem de..." Ağzı açık kalır, bu da beni güldürür. "Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum." Kahkahalarımız dinince, "Sen çok yakışıklısın, gülünç derecede yakışıklısın, ama en çok sevdiğim şey bu değil." derim.

"En çok neyi seviyorsun?"

O anda onda çocukça bir çekicilik var, sanki Manhattan'da dolaşan ve sürekli iltifatlar alan bir erkek modeli değilmiş gibi. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Kadınlar onun dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışıyor, ama ben onun dikkatini çektim.

Onun ilgisi yüzünden kendimi özel hissetmiyorum. Bana karşı ne kadar tatlı davrandığı için kendimi özel hissediyorum. Hayatımı kolaylaştırmak için tereddüt etmeden araya giriyor, olan biten konusunda kafam karışık olduğunda beni kontrol ediyor, hatta ayrıldıktan sonra sonuçlarıyla uğraşmamam için ilişkimizi gizli tutmaya bile razı oluyor.

Masaya yaklaşıyorum, ona doğru giderken çantamı masanın üzerine koyuyorum. Kollarımı boynuna dolayarak itiraf ediyorum: "Seni daha iyi tanımak istiyorum. Tümünü, burada ve New York'ta nasıl bir insan olduğunu."

Elleri kalçalarımı kaplıyor ve bana yaklaşıyor. Gözleri dudaklarıma düşerken yüzündeki gülümseme kayboluyor. Bakışları tekrar bana kayarken, "Ben de seni daha yakından tanımak istiyorum" diyor.

Öpülüyorum. Nefesim kesiliyor, bana geri almaktan başka seçenek bırakmıyor. Derin bir öpücük değil, ama

Basınç mükemmel, arzu dolu ve kontrollü, tatlı ama tutkulu.

Ayrıldığımızda, gözlerimi açtığımda onun bana baktığını gördüm.

"Senin gibi birini hiç tanımadım, Shortcake, ve seni hayatım boyunca tanıdım. Görünüşe göre diğer kadınlara çok zaman harcamışım."

"Kesinlikle katılıyorum," diyorum, içimden gülümseyerek.

Burnuma dokunup ucunu öpüyor. "Ama önce, cupcakeler."

İnliyorum.

Normalde onları süslemek umurumda değil. Oldukça hızlı bir işlem. Sadece sınırlı zamanımızı birlikte geçirmek için daha iyi yollar bulabileceğimizi düşünüyorum. "Ama ne yazık ki, cupcakeler."

Parmaklarının gücünün kalçalarımın kazınmasını bırakmak yanlış geliyor ve yüzündeki ifade beni onun gördüğü en güzel kadınmışım gibi hissettiriyor. Bu arzuya bağımlı hale geliyorum. Yaklaştığımda göz bebekleri genişliyor, sanki beni daha fazla içine çekmek istiyormuş gibi, ve sadece ara sıra gördüğüm o sırtış, genellikle bir öpücükle devam ediyor. Ellerinden kayıp tekrar krema torbasını alıyorum, ama gülümseme yüzümde olduğu gibi kalıyor.

"Hızlı ilerliyoruz."

"Yapman gerekeni yap. Acelem yok."

Başımı eğik tutarak ellerimi keklerin üzerinde gezdiriyorum, ama suçluluk duygusu içimi kaplıyor. Ona bir bakış atıyorum. "Yorgun olmalısın. İstersen yukarı çıkabilirsin."

Masadan kalkıp gelerek sırtımı ovuşturuyor. Gözleri önümüzdeki projeye odaklanmış durumda, sanki benim konsantre olmam gerektiğini biliyormuş gibi. Ben ise ayağa kalkıp kolumu onun sırtına doluyorum. Başımı koluna yaslayarak, "Beni beklemek zorunda değilsin. Bu benim sorunum, senin değil" diyorum.

Başımın üstünü öperek, "Seninle burada olmak hoşuma gidiyor. Her şeyi bu kadar kolay ve kendinden emin bir şekilde yapmanı izlemek çok ilginç. Kendini veya yeteneklerini sorgulamıyorsun. Hemen işe koyulup yapıyorsun" diyor. Ona bakıyorum, onun bakışları altında kendimi anlaşılmış ve çok önemsenmiş hissediyorum, sözlerinde yüzüyorum.

"Cupcakeleri mahvetmek zor."

"Mesele cupcakeler değil, Shortcake. Mesele, evrendeki herkese nasıl katkıda bulunduğun ve kimse sormadan nasıl devreye girdiğin. Sen de bu işin bir parçası olduğun için her şey daha iyi."

"Ah," diye mırıldanıyorum, onun tatlı iltifatları karşısında yanaklarımın kızardığını hissederek. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Daha önce kimse bana bu kadar güzel bir şey söylememiştir."

Onu öpmek için kendimi kaldırdığımda kolunu belime daha sıkı sarıyor. Sadece bir öpücük ama, bu his o kadar doğru geliyor ki, ondan gece gündüz fark etmez, binlerce öpücük alabilirim. "Bunu daha sık duymayı hak ediyorsun."

Kafamda milyonlarca şey dolaşıyor, onun neden bu kadar nazik davrandığına dair bahaneler uyduruyorum, gecenin saatinden seks yapmak istemesine kadar. Ama hiçbirisi tam olarak uymuyor çünkü sesi, gözleri kadar samimi.

Aramızdaki ilişkinin ne zaman değiştiğini tam olarak belirleyemiyorum, ya da belki de onun son ziyaretinden bu yana yavaş yavaş değişiyordu, ama ben bunu kabul ediyorum. Bu, yatak odasındaki kimya değil, ama şikayet edemem. Hayır, bu sessiz anlar, bizim hiçbir niyetimizi açıkça belirtmemiş olsak bile, bana eşlik etmek için yaptığı seçimler.

Bu yüzden sorgulamayı bırakıp kafamdan çıkıyorum ve kalbimin beni onunla birlikte bu süreçte yönlendirmesine karar veriyorum. En iyisini ummayı tercih ederim. Eğer incinirsem, sonuçlarıyla başa çıkarım.

"İşlerimizi bitirebilmek için çalışmaya devam etmeliyiz. Çok hızlı ilerliyorsun. Sonra birlikte yukarı çıkabiliriz."

Kalbim daha önce hızla atmıyordu ama şimdi onunla tekrar birlikte kalacağımız ve bu durumun getireceğı her ne olursa olsun, kalbim hızla atmaya başladı.

Elleri vücudumdan kaybolduğunda, mutfakta hareket ederken ona gizlice bir bakış atıyorum, bu ortamda çok rahat görünüyor. Beni bakarken yakalamadan önce, geri dönüp tekrar krema sürmeye başlıyorum.

Gece yarısını biraz geçince, bir saat boyunca temizlik yaptıktan sonra ışığı kapatıyorum. Baylor kapıyı benim için açmış bekliyor. Son bir kez etrafa bakınıp kilitliyorum ve yukarı çıkıyoruz.

Ayaklarım ağırlaşıyor ve kollarım son birkaç saattir aynı hareketi yaptığım için biraz ağrıyor. Festival fiziksel olarak büyük bir çaba gerektiriyor, ama zihinsel olarak, şimdiden bir şeyler unutmuşum gibi hissediyorum

. Daireye girerken, "Cupcake arabası için her şeyi hazırlamak için erken kalkmam gerek" diyorum.

"Ne kadar erken?" diye soruyor, kapıyı kapatıp sürgüyü kilitliyor.

"En geç saat altıda." Yatak odasına giderken ışıkları açmıyorum. Perdelerin aralıklarından içeri giren ışık, yolumu bulmam için yeterli.

"Eğer orada uyumak istersen seni eve bırakabilirim."

Annemin onun burayı kiraladığını bildiğini neredeyse unutmuştum. Saatile bakıyorum. "Burada kalmayı tercih ederim. Zaten annem uyuyor olacak ve ben o uyanmadan çıkmış olacağım. Sanırım sırrımız güvende."

Banyo ışığını açtım ve diş fırçamı aldım. Baylor diş fırçasını elinde geldiğinde, birlikte dişlerimizi fırçalayabilmemiz için macunu da ekledim. Ama o yanımdayken konsantre olmak zordu. Bir baş dönmesi hissettim ve beyaz köpüklerin arasında kıkırdamaya başladım. Bu ani tepkiyle diş macunu çenemden aşağı damladı.

Ben tükürmeden önce beni temizlemek için bir mendil alır. İşimiz biter bitmez, "Burada olman çok eğlenceli" derim.

"Kaldığına sevindim." Aynaya bakıp dağınık saçlarını eliyle düzeltirken, günün yorgunluğunu içinden atıyor. "Çok yorgunum."

"Hadi yatmaya gidelim."

Banyoda ayrı ayrı giyiniriz, bu yüzden o çıktığında ben çoktan giyinmiş olurum. Ne olacağını bilmiyorum. Sevişecek miyiz yoksa uyuyacak mıyız? Her ikisine de açığım çünkü her iki durumda da yine onun kollarında uyuyacağım.

Vücudum sakin, o yanıma uzandığında oda huzurla doluyor. Beni öpüyor ama uzun sürmüyor. Bunun yerine, sırtımı ve vücudumu göğsüne çekip kollarıyla sarıyor. "Hey, Shortcake?" diye saçlarıma fısıldıyor.

"Evet?" Neden nefesimin kesildiğini bilmiyorum, ama kalbim de onunla birlikte duruyor.

Ona dönük olmasam da, aramızdaki ani gerginlik beni tedirgin ediyor. Derin bir nefes alıyor ve yavaşça nefesini veriyor

ve sözleri ensemin arkasına doğru süzölür. "Sana karşı hislerim var."

Gölümsüyorum, ama rahatsız edici bir şekilde değil, onun kendi kendine açıldığını duyduğum için içten gelen bir gülümsemeyle. "Ne tür duygular?"

Omzuma bir öpücük konduruyor ve "Sana aşık oluyorum" diyor.

Onun gözlerini görmek istiyorum, bu yüzden kollarında dönüp ona bakıyorum. "Öyle misin?"

"Öyleyim. Bu benim yaptığım bir şey değil, ama seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, seninle o kadar çok birlikte olmak istiyorum." Hafifçe gülümsüyor. "Bu mantıklı geliyor mu?"

Çenesini avuçlarım, sonra parmaklarımı yanağına gezdiririm. "Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum." Eli kaburgalarımı okşarken onu öperim. Bacaklarımı onun bacaklarının arasına sıkıştırırım, o anda uykunun beklemesi gerekeceğini anlarım.

BÖLÜM 18

Baylor

UYKU YAVAŞ YAVAŞ GEÇİYOR. Sabahın ilk bilinçli anlarında, yataktan uzanıp Lauralee'yi kendime doğru çekiyorum.

Soğuk çarşafklar. Boş. Kahretsin.

İnleyerek telefonumu kontrol etmek için yuvarlanırım, ama yatak odasının ne kadar aydınlık olduğuna bakılırsa, sabahın ilerlemiş olduğunu anlarım. Ekranın üst kısmında saat 9 yazıyor.

Siktir.

O çoktan gitmiş.

Oturarak yüzümü ovuşturup yataktan kalkıyorum. Her sabah duş aldığım gibi, kurulanmadan önce bir planım var. Önce aşağıdaki dükkanı kontrol edeceğim, eğer orada değilse festivale gidip kurulumuna yardım edeceğim.

Giyinirken, Tagger'ın telefon numarasından Beckett'tan bir mesaj alıyorum: *Babam saat 1'de varil yarışı dedi.*

Bana özel olarak sormuyor, ama yeğenin bu kadar az bilgiyle mesaj atmasının tek bir nedeni olabilir. Cevap veriyorum: *Saat 1'de görüşürüz.*

Kovboy şapkası takan hızlı emoji, daire kapısını açarken beni gülümsetiyor. Ayaklarımdaki spor ayakkabılar ve kafamdaki kovboy şapkası yok.

Eskiden bu kasaba, şeftali festivaline standart kıyafetleriniz olmadan giderseniz sizi canlı canlı yerd, ama dün oradayken onları almayı unuttum. Bu yüzden kız kardeşime mesaj attım: *Biraz sonra festivale benim için botlarımı ve şapkamı getirir misin?*

Bir dakika boyunca telefona baktım, ama cevap gelmeyince onu arka cebime attım ve cüzdanımı alıp yola çıktım.

Daireden çıktığımda otoparkın araçlarla dolu olduğunu gördüm. Neler olduğunu anlamadan, arabayla gitmek yerine Peaches Sundries'in önüne yürümeye karar verdim. Sokağın her iki tarafındaki kaldırımlarda sıralanan insan kalabalığıyla karşılaştım, her iki yönde de şeftali denizi vardı. "Geçit töreni" diye mırıldandım kendi kendime.

Lise yıllarında her yıl geçit törenine katılmışım ama bunu unutmuşum. O zamanlar çocuklar geçit törenini takip eder ve atılan şekerleri toplardı. Bu etkinlikle ilgili anılarım hep güzeldir ama Shortcake'imi yememi engelliyorsa hemen tavrımı değiştiririm.

Mağazaya giderken tanıdığım birkaç kişiye selam veriyorum, onlar da bana selam veriyor. İçeri girdiğimde her zamanki gibi zil çalıyor, ama Lauralee beni selamlamıyor. Bu çocuğu tanımıyorum bile. "Peaches'e hoş geldiniz," diyor. "Şeftali cupcake mi, kahvaltı sandviçi mi alırsınız?"

Cazip.

Aç karnına bir işe yaramayacağımı düşündüğümde, sandviçi paket yaptırıp kolanın yanındaki makinelerden kendime bir kahve yapıyorum. Tezgaha geri döndüğümde, kadın sandviçi paketlemiş ve "Kahveyle birlikte yedi elli üç olacak" diyor.

Kartımı okutuyorum ve sorumu doğal bir şekilde soruyorum. "Lauralee'nin arkadaşıyım."

"Oh," diyor, yüzü aydınlanıyor. "Doğru zamanda geldiniz. Her an buraya gelebilir. Onu ön tarafta yakalayabilirsiniz."

Başımı sallayarak sandviçi ve kahveyi alıp, "Teşekkürler" dedikten sonra dışarı çıkıyorum. Yemek yerken, ara sıra kaldırımda onun geldiğini görebilmek için iki tarafa da bakıyorum, ama şansım yok. Sandviğin çoğunu yiyip kahvemi bitirmeden aklıma gelmiyor.

Shortcake'im bir güzellik kraliçesi, daha doğrusu eski Miss Peach Festival. O zamanlar orada olmadığım için neredeyse unutmuştum. Ama fotoğrafını gördüm ve annemin, kız kardeşimin arkadaşı da dahil olmak üzere herkesin neler yaptığını bana anlattığını hatırlıyorum.

Onun bir geçit arabasında olacağına şaşırmamalıyız. O bu yeri hak etti. Ama bana söylemedi. Neden acaba?

"Selam Bay." Dönüp baktığımda, kız kardeşim çocukları peşinde kaldırımda aceleyle yürüyor. Beck bana doğru koşarken gözleri parlıyor, ben de gülererek uzaklaşırken saçlarını biraz karıştırıyorum.

"Paradeye geleceğini bilmiyordum," diyorum, Daisy de bana doğru koşarken diz çöküyorum. O anda kız kardeşimin elindeki botları fark ediyorum. Benim botlarım. Dikkatimi tekrar küçük ateş parçasına çevirip onu havaya atıyorum. "Nasılsın, Daisy kızım?"

"Bay Bay." Kendi kafasındaki şapkayı çıkarıp benim kafama takıyor, gözlerimi kapatana kadar aşağı doğru bastırıyor. Bunu çok komik buluyor. Ben onu çok sevimli buluyorum.

Ona gülümsemek için onu kaldırıyorum. O büyük mavi gözler parlıyor, bana annemi hatırlatıyor. Daisy, görünüş olarak Tagger'dan çok kız kardeşime benziyor, ama Christine anneme o kadar çok benziyor ki, ona bakarken göğsümün sıkışmasını hissetmemek zor. Annem bu çocuklara harika bir büyükanne olurdu. "Bu komik mi?"

O başını sallar ama grup Main Street'e döndüğünde hemen dikkati dağılır. Beckett her zamanki gibi yanımda durur ama kız kardeşim, "Sana da bir gömlek getirdim. şehirli kot pantolonunla idare edebilirsin diye düşündüm ama o şapka ve botlarla uyumlu, uygun bir kovboy gömleğine ihtiyacın var" der. Koluna asmış olduğu gömleği bana uzatır.

İncelediğimde, hoşuma gitmesine rağmen tanıdık gelen hiçbir şey yok. "Bu benim dolabımdan değil."

"Tagger's'tan aldım. Siz ikinizin bedenleri yaklaşık aynı." Arkasına bakarak, "Çabuk olursan, son geçit töreni köşeyi dönmeden buraya geri dönebilirsin." diyor. Söylediğinden daha fazlasını biliyor mu, bilemiyorum, özellikle de Lauralee ve benim ne olduğumuzu...

...biz neyiz? Birlikte mi yatıyoruz, bir ilişkimiz mi var, yoksa? Emin değilim, ama yüzüne baktığımda, kız kardeşim beni uyardığını düşünüyorum, bu yüzden bunu kaçırmamak için.

"Teşekkürler. Gidip üstümü değiştireyim."

Daireye geri dönüp inci düğmeli kısa kollu batı gömleğimi ve botlarımı giydim. Kafama

Yaz kovboy şapkası, özenmeden geri döndüm. "Biraz şeker almalısın, Beck."

Kız kardeşim ona bakar ve hemen "Git hadi. Eğlenmene bak. Biz burada olacağız." der.

O koşarak uzaklaşırken, başka bir çocuk yakındaki bir bahçe sandalyesinden kalkarak onun adını seslendi. El ele vurarak selamlaştılar, sonra birlikte araçların yanlarında şeker toplamaya başladılar.

"Bu yaz beni ziyarete gelmesi hakkında ne düşünüyorsun?" diyorum.

Biraz şaşırılmış görünüyor, ama sonra gülümsüyor. "Seninle daha fazla zaman geçirmeyi çok ister, bazen New York'u özlediğini biliyorum. Pizza hakkında konuşuyor." Gülerek başını sallıyor. "Pizzayı *gerçekten* özleyo."

Daisy ikimizi de elini tutmamız için ikna etti, ama ben onun aşağıda hiçbir şey göremediğini biliyorum. Onu omuzlarıma kaldırıyorum, böylece geçit törenini tam olarak görebilsin.

Christine, "Tagger ile konuşacağım, ama bence bu onun için iyi olur. Annesi Paris'ten geldiğinde Austin veya San Antonio'ya geliyor. Bu yüzden son birkaç yıldır gelmedi." diyor.

"Sadece birkaç gün," diyorum, "ama onunla baş başa vakit geçirmek eğlenceli olur diye düşünüyorum."

Uzakları işaret ediyor. "Bak, Daisy, bu Leelee."

Onu devasa pembe-beyaz şamandırada gördüğüm anda dikkatim çekildi. Saçları omuzlarına dökülmüş, başında ışıltılı bir taç vardı. Taçtan bile daha parlak, zümrüt yeşili dar bir elbise giymişti, gerçekten muhteşem görünüyordu.

Daisy ellerini çırparak "Prenses Leelee" diye bağırır. "Evet, tam bir prenses gibi görünüyo," der Christine.

"Bana geçit törenine katılacağını söylememiştin," diyorum, geçit arabası yaklaşırken.

"Bir yıl geçit töreni yapılamadı." Bana bakıp fısıldadı, "Kasabanın bunun için parası yoktu. Bu yüzden bir yıl gecikteler. Yeni Şeftali Kraliçesi, on yıllık yıldönümü kraliçesi tarafından taç giydirilecek. Bu yılki kraliçe Lauralee."

Kalabalığın içinde gözleri benimkilerle buluştuğu anda, gözlerimin önünde açan gülümseme kalbimi çarptırıyor.

göğüs. Diğerleri gibi ona el sallıyorum ve o göz kırptığında, bunun benim için olduğunu anlıyorum. Heyecanla zıplayan Daisy'ye iki eliyle el sallıyor. "Leelee," diye bağıyor.

Onlar geçtikten sonra Christine önümden geçer. Daisy'ye uzanıp onu kaldırıyorum ve kızını kollarının arasına veririm. "Çok güzel görünüyordu. Sence de öyle değil mi, Baylor?"

Her zaman güzeldir, ama ona başka bir şeylerin döndüğünü sezdirmeyecek ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu yüzden "Evet, tabii. Beck saat birde rodeoda olacağını söyledi" diye cevap veriyorum.

"Varil yarışını izlemek istiyorum." Kız kardeşim yarıştığında en iyisiydi. "Orada buluşmak ister misin?"

"Orada olacağım."

Parmak uçlarında durarak şöyle diyor: "Beckett'i bulur bulmaz çiftliğe geri döneceğiz. Geçit töreni için dışarı çıktık, ama öğleden sonraki etkinliklere başlamadan önce biraz uyumamız gerekecek. Babam ve Tag, herkes günün geri kalanında izin yapmadan önce birkaç çiftlik işçisiyle birlikte işlerini bitiriyorlar. Ayrıca bugün yeterince su içtiklerinden emin olmam gerekiyor. Hava çok sıcak."

"Kesinlikle. Hey, şapka ve ekipmanı getirdiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen." Gülüyor. "Şimdi seni şehirli gibi gösteremeyiz, değil mi?"

"Buraya gel," diyorum, onu, büyüyen karnını ve Daisy'yi kollarımın arasına alıp ikisini birden kucaklıyorum. İkisinin de başını öpüp onları sarıyorum. Dışarısı bunun için çok sıcak olduğu için uzun sürmüyor, ama onun da boş kalan kolunu bana dolaması için yeterli bir süre. "Seni seviyorum, Pris."

"Bu isimle sana bir kez bedava."

Gülümsüyorum. "Ne kadar da cesursun." Onları bıraktığımda, o da beni bırakmıyor.

Onun yerine, beni kucaklayıp başını göğsüme yaslayarak, "Seni seviyorum, ağabey" diye fısıldadı.

Griffin ve ben yaşıtız ve kardeş gibi arkadaştık. Kız kardeşimi hak ettiği kadar takdir etmedim. Annemin ölümünden bu yana geçen birkaç yıl içinde, onun çiftliği işletmesi ve en iyi arkadaşımın evlenmesi bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı. Benim yapamadığım telafi yapmak için bana verdiği ikinci şansını takdir ediyorum.

Onu, benim yapamadığım şeyleri halletmesi için terk ettiğim için bana verdiği ikinci şansı takdir ediyorum. Griffin ise cenazeye zar zor yetiştii, sonra tekrar yola çıktı. Aynı şey küçük kız kardeşimizin düğünü için de geçerli.

Ondan yeterince haber almıyorum, ama daha fazla iletişim kurmadığım için ben de suçluyum. Ailem için elimden geldiğince yanlarında olmak istiyorum.

Geri adım attığında derin bir nefes alır. Gözlerinin iç köşelerinde gözyaşları birikiyor, ama gülerek gözlerini devirir. "Geri dönmen her zaman güzel." Geriye doğru yürümeye başlar ve kaldırımında benden uzaklaşır. "Belki bir gün burada kalmayı düşünmelisin."

"Her zaman aklımda," diye yalan söylüyorum. Tagger buraya taşınana kadar değildi, demeliyim. Geçen ay, Lauralee ile vakit geçirdikten sonra, bu düşünce birkaç kez aklıma geldi. İşim ve kariyerimdeki gelişmeler nedeniyle ona umut veremem. Bu arada... "Hey, şehir merkezinde New York tarzı bir pizzacı açmaya ne dersin?"

O gülüyor. "Beckett ve Tagger kârını yiyip bitirirler. Ama düşünme şeklini beğendim, Bay." Dönüp gitmek için elini ağzının yanına götürüyor ve "Buradayız, Beckett" diye sesleniyor. O da heyecanla yanına koşarak topladığı tüm şekerleri gösteriyor.

Kendi çocuklarımla bana ne kadar şeker topladıklarını göstermek için koşarak geldiklerini hayal etmek beklemediğim bir şeydi, ama bu beni rahatsız etmiyor. Shortcake'in tekrar çıkmadan önce üstünü değiştirmesi gerekeceği için daireye doğru yürürken kendime gülümsemeye bile başlıyorum.

Daireye girdiğimde, anahtarı kancaya asıp şapkamı tezgahın üzerine bıraktım. Kanepede otururken, eğlenceye ihtiyacım yoktu. Aklım, Christine'in söylediklerini düşünmekle meşguldü. Peachtree Pass, yerleşmek isteyeceğim bir yer miydi?

Tagger ve ben futbol bursuyla üniversiteye gittiğimizde, ikimiz de bu küçük kasabaya geri dönmeyi hiç düşünmüyorduk. Tam tersini istiyorduk. Heyecan. Enerji. Dışarıda çalışmak yerine ofis işi. Çiftlikte, tarlada ve hatta meyve bahçesinde çalışmak hiç bitmeyen bir emek gerektirir. Bizim kaçmak istediğimiz her şeydi.

Asla geriye bakmadık. Ta ki o bakana kadar. Baba olmak, onun fikrini, hayata bakışını ve çocuğunu nasıl yetiştirmek istediğini değiştirdi. Eminim ki kız kardeşim her zamanki gibi işleri karmaşıktırmıştır, ama hikayeye göre, birbirlerini tekrar gördükleri anda aşık olmuşlar.

Ben baba değilim, ama hikayenin geri kalanı benim ve Lauralee'nin hikayesiyle aynı gibi görünüyor. Tesadüf mü, kader mi? İkimiz de mahkum muyuz, yoksa geri dönüp mutluluğa götürebilecek bu hayatta yeni bir başlangıç yapma şansına mı sahibiz?

Kapı açılır ve ben ayağa kalkarım. İçeri girdiğinde, beni görür görmez gülümser. "Selam, yakışıklı."

"Merhaba." Ellerimi kot pantolonumun kenarlarına siliyorum. Aniden, akşamları eve geldiğimde o gülümsemeyle karşılanacağımı düşünmeye başlıyorum. Kafamı sallayarak gerçek olmayan düşünceleri kafamdan atıp, önümdeki gerçeği takdir ediyorum. "Sanırım Greene County'deki en şanslı adam benim." Ellerimi beline dolayıp boynunu öpüyorum.

"Öyle mi?" Duygularımı ortaya koyup incelenmesine alışkın değilim, ama onun için yapacağım, böylece çabalamaya çalıştığımı bilsin. Başka biri sorsaydı, bu çabayı göstermezdim.

Lauralee farklı.

Neden normalde göstermediğim bir yanıma paylaşıırken bu kadar rahat ve huzurlu hissettiğimi tam olarak anlayamamıştım. Artık biliyorum. Sadece seks yaptığımız için değil, ki bu da harika bir şey. O, söylediklerimden beni sorumlu tutuyor. Ona yalan söylemenin bir faydası yok. O gerçeği istiyor ve karşılığında da aynısını yapıyor. Aynı şeyin benim davranışlarım için de geçerli olacağından hiç şüphem yok.

Flört hayatımda pek çok şeyden paçayı sıyırdım, ama Lauralee ile bunun mümkün olmayacağını biliyorum. Neden bunu bu kadar çekici buluyorum? Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Ayaklarım ateşte değil, ama kalbim öyle hissediyor. Artık aşık olmayı geçtim ve çoktan aşık oldum diye düşünmeye başlıyorum. Annem burada olsaydı ve ona güvenebilseydim, ki eskiden ona ihtiyacım olduğunda bunu yapabilirdim, o da bana aynı şeyi söylerdi. Sonra Lauralee'nin iyi birisi olduğunu ve çabalamaya değer olduğunu, bu fırsatı kaçırmamamı söylerdi.

"Neden böyle söyledin, Baylor?" diye soruyor, çünkü onu beklettiğim için pislüğün tekiyim.

"Senin bir güzellik kraliçesi olduğunu söylemek üzereydim, ama söylemek istemiyorum." Bir elimi kaldırıp boynunun yanını okşayarak, "Sen o kapıdan içeri girdiğinde burada olan kişi olduğum için en şanslı adam benim" diyorum.

Saçmalık değil.

Sadece Tanrı'nın dürüst gerçeği.

BÖLÜM 19

Lauralee

o, çok iyi bir şekilde dikkatimi dağıtır.

Onu ilk gördüğümde neredeyse şamandıradan düşüyordum. Baylor'ı kovboy üniformasıyla tekrar görmek, neden festivalde olduğumu ve onu yatakta saldırmak yerine burada olduğumu yeniden düşünmeme neden oldu. Normal kıyafetleri içinde de yakışıklı görünüyor, ama o adam eskiden de sadece yakışıklı olmanın ötesinde bir şey olduğunu bilirdi. *Bunu unutmamış.*

Vücudu daha geniş ve yemin ederim ki dünden daha uzun. İmkansız, ama bana göre o giderek daha büyük bir figür haline geliyor. Ona olan hislerim katlanarak artıyor olabilir mi? *Muhtemelen.* Bu mantıklı olurdu, ama söz konusu . İ bizi zorunda bir iyi iyi iyi veo veriyor bana bunu tekrar tekrar söylüyor. Bir kez olsun içgüdülerime güvenmem gerekiyor. Şu an gibi bir zaman yok.

Beni cezbeden sadece görünüşü değil. Dünyayı ayaklarının altında tutan erkeklere karşı zaafım var. Güçlü, zeki, başarılı, nazik ve kendine güvenen erkekler. O, kalbini sadece benim görebilmem için açıkça ortaya koyuyor. Baylor, kalbini bana açmak konusunda çok iyi bir iş çıkardı ve bu beni biraz zayıf düşürüyor. Sanki sadece benimle paylaşmaya cesaret ettiği bir sır gibi.

Hala bu festivalde, memleketinin kahramanı gibi dolaşıyor ve aldığı ilgiyi sonuna kadar yaşıyor. Ama buna şaşırmadım. Greene ailesi bu bölgenin yerlisi ve her nesil bir öncekinden daha çok seviyor. O, kardeşi ve Christine bu geleneği sürdürüyorlar. Neredeyse yerel ünlüler gibiler

—iyi ve kötü—herkes onlar hakkında her şeyi biliyor. Bu da bizim gençlik yıllarımızda gizlice dolaşmamızı zorlaştırıyordu.

Baylor'a gelince, bu da işleri daha sessiz tutmamız için bir başka neden. Eğer benimle görüşmek istemeseydi, herkes bunu bilirdi. *Tanrım, bu çok utanç verici olurdu.*

Neden kendimi böyle bir duruma sokayım ki?

Kalbim hızla çarpmaya başlar, bu yüzden arabadan ve diğer çalışandan birkaç adım uzaklaşıp derin bir nefes alırım. Yavaşça ağzımdan nefes veririm ve elimi kullanarak saç çizgimdeki teri silerim.

Bir ilişkinin sona ermesinin sonuçlarının beni heyecanlandırması ve terletmesi çok saçma. Bu durum hiç değişecek mi? *Ben değişecek miyim?* Bu sorunları aştığımı sanıyordum. Sanırım babamın habersizce evi terk etmesi, annemin tüm çabalarına rağmen onun sevgisiyle telafi edilemeyecek kadar büyük bir yara açtı.

Ama Baylor'ın de babam babam Ben yap onu ona ödeme sonuçlarından sonuçlarından sorumlu tutamam. Bu, işleri değiştirmek için bir fırsat ve ben bu fırsatı değerlendiriyorum. Onu görmeyi umarak etrafa bakınıyorum, ama görmeyi beklemiyorum.

Sırayı yönetmekle uğraşmak planımda yoktu, ama yapılması gerekeni yapmak zorundaydım. Gece çökmeden önce, zaten dolup taşan kasayı toplayarak arabayı topluyorum. Bunun iş için iyi olduğunu söylemek yetersiz kalır. Festival, aylarca kirayı karşılayacak kadar para getiriyor. Arabayı eklemekle bu miktar neredeyse iki katına çıktı.

Parayı çantama koyup, askıyı göğsüme doladım ve Baylor, Christine ve diğerlerini ararken fuarda dolaşırken çantayı vücudumun üzerinde asılı bıraktım. Hot dog arabasında çalışan tanıdık bir yüz gördüm ve ona "Greene'leri gördün mü?" diye sordum.

O da, "Yaklaşık bir saat önce arenanın yanında çocuklara sosisli sandviç sattım" diye cevaplar.

"Teşekkürler." Onları gösteriyi izlerken bulmayı umarak rodeo arenasına doğru yola çıkıyorum. Etrafta dolaşıyorum ama kalabalık o kadar da fazla değil, onları hemen görebilirim. Geri dönmek için çadırların arkasından geçip fuar alanına doğru yürümeye başlıyorum.

Telefonumu çıkararak ona mesaj atıyorum: *Neredesin?*

Kalçalarımın tutulur ve döndürülürüm. "Buradayım bebeğim." Beni öper. Gürültüyü, kalabalığı, on dakika önce endişelendiğim korkuyu unuturum ve endişelerim kaybolur.

Baylor ve ben, dudaklarımızın birbirine değmesi benim için yeterli.

Ama gerçeklik bir şekilde araya giriyor ve bu sefer de güzel anları mahvediyor. Bu ilişkinin nereye varacağını görmek için can atıyor olsam da, başkalarının bizi görmesinden endişelenmeye başlıyorum.

Ayrıldığımızda dudaklarımı yaladım, gözlerimi açtığımda bu yakışıklı şeytan, kovboy şapkasının geniş kenarından bana gülümsüyordu. "Ne hoş bir karşılama."

"Sen de oldukça etkileyici bir kadınsın."

"Eh," diye onun göğsüne bir yumruk atarak söylüyorum. "Senin olduğunu fark ettiğim için şanslısın, yoksa şu anda o mükemmel yüzüne bir çapraz yumruk yiyip yerde yatıyor olurdun."

"Bu neden beni tahrik ediyor?"

Kahkahayı bastım. "Çünkü sen tamamen iflah olmazsın. Bu yüzden."

"Sana karşı hislerim konusunda yalan yok."

Bu benim hayal gücüm mü, yoksa o saat geçtikçe daha da çekici mi oluyor? Etrafa bakıyorum ve ortalıkta kimse olmadığını görünce, onun muhteşem dudaklarına gizlice bir öpücük konduruyorum. Alt dudağımı ısırarak, topuklarımın üzerine çöküyorum ve "Diğerleri nerede?" diye soruyorum.

"Dönme dolapta." Bana dirseğini uzatarak, "Bir tur atmak ister misin?" diye soruyor.

Bunun herkese nasıl görüneceğini fark etmeden kolumu onun koluna takıyorum. Doğal olanı saklamak zaten sinir bozucu. Yavaşça çekilip başımı sallıyorum. "Aramızda biraz mesafe bırakmalıyız galiba."

"Birlikte yürümemizin nasıl bir izlenim yaratacağını düşünüyorsun?" Omuz silkiyorum. "Emin değilim, ama öğrenmek de istemiyorum."

"Haklısın, ama bir gün, benim güzellik kraliçem olması gereken yerde olacak. Tüm dünyanın görebileceği şekilde, kolumun üzerinde, tahtında." Sanki beni zaten baştan çıkarmamış gibi, yine aynı şeyi yapıyor. Yüzü ciddileşiyor ve sonra şöyle diyor: "Seninle önemli bir konu hakkında konuşmam gerek."

Yürüyor olsak da, ayaklarım sürünmeye başlar. Onunla yaşadığım rüyadan uyanma zamanı mı geldi? "Ne oldu?"

"Sen de benim yüzümün mükemmel olduğunu kabul ettin..."

"Tanrım, yine başlıyoruz." Gülererek, "Hadi, şimdi içini dök de bütün gece dinlemek zorunda kalmayayım."

O çoktan kıkırdamaya başlamış. "Hey, birinin seni ne kadar çekici bulduğunu her gün duyamazsın... *Oh, bekle.*"

Kafamı sallayarak tekrar gülüyorum. "Evet, aynen öyle." Ellerimi havaya kaldırarak teslim oluyorum ve ekliyorum: "Baylor Greene'in egosunu asla beslememem gerektiğini öğrendim, çünkü bunun sonu gelmeyeceğini biliyorum." İleride pembe ve mavi pamuk şeker görüyorum.

O dirseğiyle beni dürttü. "Ah, hadi ama Shortcake. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, benim hakkımda böyle düşünen tek kadın sensin."

"Ne yazık ki, bu beni biraz daha iyi hissettiriyor." Onu sürekli takılıyorum, ama onun böyle düşündüğünü bilmek, beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde özel hissettiriyor. Benim onu çekici bulmamdan hoşlanıyor, tıpkı benim onun beni çekici bulmasından hoşlandığım gibi.

Beni seksi bulan, ellerini benden uzak tutmakta zorlanan ve dün gece mutfakta olduğu gibi tamamen masum bir şekilde benimle vakit geçirmekten hoşlanan bir erkeği sevmemek için ne sebep olabilir ki? Sadece ikimiz konuşuyor ve bir işi hallediyorduk. Ama onu tetikte tutmam gerekiyor, bu yüzden şaka yapıyorum: "Yüzün, egon ve seninle ilgili her şey hakkında konuşmayı ne kadar sevsem de, bu böyle devam edecekse biraz pamuk şeker yemem gerekebilir."

Sol taraftaki standı yönelir. "Pembe mi, mavi mi?"

"Pembe, lütfen."

Bana onu sunarken bir tavus kuşu kadar gururlu görünüyor. "Nasıl isterseniz." O kadar yapmacık ki, sevimli bile geliyor. New York'ta da bu kadar aptalca davranıyor mu acaba?

Öyle olmadığını hissediyorum, bu da onu daha çok sevmemi sağlıyor. "Teşekkür ederim, efendim."

"Bu hoşuma gitti."

Çantayı açarak cevap veriyorum, "Eminim öyledir." Çantayı ona uzatıyorum. "İster misiniz?"

"Hepsi senin."

"Öğle yemeğinde üç cupcake yediğim için, arabadan uzaklaşamayacak kadar meşgul olduğumdan, daha fazla şeker yemekten vazgeçeceğimi düşünmüş olabilirsin."

daha fazla şeker yemekten caydırır diye düşünürdün. Sanırım öyle olmadı." Ben gülüyorum, ama o gülmüyor. Ona baktığımda, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Aklında ne var, yakışıklı?"

Bana baktığında yüzünde bir gülümseme belirir. "Üzgünüm, sadece seni ve beni düşünüyordum."

"Bu konuyu sevdim."

Parmak uçları bileğimi okşuyor. Neredeyse hissedilmiyor ve eminim kimse göremez, ama dokunuşu beni elektrik gibi sarsıyor. "Ben de." Duruyor, önümde yer değiştiriyor, gözleri yine benimkilere odaklanıyor ve soruyor: "Şehre geleceğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

Neden birden utandığımı bilmiyorum, ama sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum, "Hatırlıyorum."

"Bana yardım etmeyi düşünür müsün?" "Yasadışı mı, yoksa yasadışı mı?"

Gülerek cevaplar, "Hayır."

"Hayal kırıklığı." Alaycı bir gülümsemeye. Son büyük çadırın köşesini dönüp oyun bölümüne doğru ilerliyoruz. "Yine de dene. Neymiş?"

Halka atma oyununun önünde durur ve şöyle der: "Çalıştığım şirket, 4 Temmuz hafta sonu boyunca yıllık yaz etkinliğini düzenliyor. Hamptons'da."

"Daha fazla konuşma. Hamptons mu? Ben varım." Bazen kendimi güldürdüğüm için gülmeye başlıyorum. "Şaka yapıyorum. Etkinliğine kendimi davet etmiyorum." Arkasında düşen dondurma yüzünden çığlık atan bir çocuk kısa bir süre dikkatimi çekiyor.

Ona tekrar baktığımda, "Ben varım" diyor.

"Ne var?"

"Seni Hamptons'a davet ediyorum. Eğer benimle birlikte gitmek istersen."

Elimi göğsüne koyuyorum. "Sadece sana zorluk çıkarıyordum. Seni suçlu hissettirmek istemedim."

Elimi tutarak gülümsedi. "Suçluluk yok. O hafta sonu ziyaret etmenin sana uygun olup olmadığını soracaktım, ve eğer öyleyse, Hamptons'da bir iş etkinliğinde bir gece acı çekmeyi sorun etmezsen."

"İşkenceden farksız gibi..."

"Mülk çok büyük ve denizin üzerinde," diye ekliyor, sanki benim alaycı tavrm fark etmemiş gibi. "Bence çok seveceksin."

Elimi, onun çarpan kalbinin üzerinde tutmak istememe rağmen indiriyorum. Sinirleri bozulmuş gibi kalbinin daha hızlı attığını seviyorum. Bu adamın sinirlenebileceğini şimdiye kadar bilmiyordum. Neden sinirleniyor? "Sadece dalga geçiyordum, Baylor. Kulağa rüya gibi geliyor. Gerçekten. Ama sadece görünüşte. Bana söylemediğin ne var? Bir bit yeniği mi var?"

"Var." Elimi tutmak için uzanır, ama sonra gözlerinde bir farkındalık belirir ve ellerini cebine sokar. "Terfi için çalışıyorum."

"Tamam."

"şey, yöneticilerinin daha köklü olmasını istiyorlar."

Yine yürümeye başlıyoruz, oyunlarda oluşan kalabalıktan uzaklaşıyoruz, ama ona bakıyorum. "ok iyi iş çıkardın, kendini kanıtlamadığını düşünemiyorum." Kovboy şapkası yüzünü gölgeliyor, ama o mavi gözleri hala çok büyüleyici. Tek yapması gereken bana bakmak, ben de her şeye evet demek istiyorum. Neyse ki o bunu bilmiyor. *Henüz...* Ben tam olarak kapalı bir kitap sayılmam.

"Onlar aileye değer veriyorlar." Başını salladığını görüyorum, ama bunu fark etmem gerektiğini sanmıyorum. Elini kalbinin üzerine koyarak hemen açıklığa kavuşturuyor: "Ben aileye değer veriyorum. Onlar sadece ailenin imajına değer veriyorlar, çünkü bu şehirde ortakların eşlerinden başka kadınlara göz attıkları bir sır değil." Gülüyor, ama mizah duyulmuyor. "İronik, çünkü benim... bekarlığımdan endişe duyuyorlar. Bekar olmam, şirkette terfi etmeme engel oluyor."

Gülmeli miyim yoksa utanmalı mıyım, emin değilim. "Flört hayatın sana karşı mı kullanılıyor?"

"Açıkça söylemek gerekirse."

Bu, ilişkilerle ilgili daha önceki endişelerimi gidermeye yardımcı olmuyor. Bu ülkede seçeneklerin azlığı, doğru erkeği bulamamam veya kendimi korumak gibi nedenlerle bunu haklı gösterebilirim, ancak pek fazla ilişkim olmadı. Ama içten içe, babamın bizi terk etmesinin bunda bir rolü olup olmadığını hala merak ediyorum.

Neden bir kez olsun keyfini çıkaramıyorum? Her şeyi analiz etmek ya da yorucu bir şekilde düşünmek zorunda değilim. Nefes alıyorum. Onunla geçirdiğin zamanın tadını çıkar, Lauralee.

Enerjimi tekrar ona yönelttiğimde, ona çarparak "Sen çok çekici bir bekarsın" derim.

"Seksi mi dedin?"

Onu işaret ederek, şakacı bir şekilde gözlerimi kısıyorum. "Kapa çeneni, Greene. Dediğim gibi, senin..." Durumumuzun ne olduğunu tam olarak bilmediğim için kendimi düzeltiyorum, ama bana aşık olduğunu söylemesi, bizim için bir sınır çizgisi gibi geliyor. O anda ilişkimiz değişti. Neye dönüştüğünü tam olarak bilmiyorum, ama öğrenmeye hazırım. "Hoşlandığın kişiyle çıkmaya hakkın var. Bu senin özel hayatın ve işini etkilemediği sürece önemi yok. Ayrıca benim yardımına ihtiyacın olduğunu da söyledin." Kendi sonuçlarımı çıkararak soruyorum, "Hamptons'da 'çift' rolünü oynayabilir miyiz?"

"Hafta sonu benim kız arkadaşım olmayı kabul edersin diye umuyordum."

Bu, benden daha fazlasını istediğini ima ediyor gibiydi. Ve onun teklifinden çok gurur duyduğumu kabul etmezsem yalan söylemiş olurum. "Hafta sonu boyunca senin kız arkadaşın olacağım." Başka birine sormaya hakkı varken, bu zor durumdan kurtulmak için beni düşündü. Bana aşık olduğunu itiraf etmesi, sonsuza kadar bana bağlı kalacağı anlamına gelmiyor. İlişkimiz, ikimizin de rahat olduğu bir dengeyi buluyor. Bu, benim takdir ettiğim iyi bir şey.

Çenesinin kenarını ovuşturmadan önce yüzünde alaycı bir gülümseme belirir. "Bu özverili bir fedakarlık, Bayan Knot. Çok teşekkür ederim." Hafif bir kırsal aksanla konuşması, şaka amaçlı olsa da ona ekstra puan kazandırır.

"Ben tamamen özverili değilim, Baylor. Peachtree Pass'ın gözetleyen gözlerinden uzak, seninle vakit geçirebiliyorum." Bana baktığında, kaşlarını oynatırım, çünkü flört edebilen tek kişi o değildir.

Kıçımı tokatladı, sonra elini havaya kaldırıp el salladı. "Merhaba, Bayan Marion."

"Seni görmek güzel, Baylor Greene," diye cevaplar.

Harika. Eski pazar okulu öğretmenimiz, onun kıçına şaplak attığına tanık olmuş. Birbirimize bakıp gülmeye başlarız, bu da bizi saran utanç duygusunu ortadan kaldırır.

Dönme dolabın kenarına ulaşırız ve yukarı bakarız. Christine, Tagger ve çocuklar en üstteki vagonda. Beckett bize el sallar, biz de ona el sallarız.

Baylor, sanki bunu başından beri planlamış gibi iki bilet çıkarır ve operatöre verir. Adam, "Sıra sizde. Platforma çıkın ve kenarda bekleyin" der.

Araba durur. Bizi içeri almadan ve kapıyı kapatmadan önce arabayı boşaltır. Dengelemek için karşılıklı otururken, onu izlemek için tam fırsat bulurum. O da bu durumdan yararlanarak bana bakar.

Onun gülümsemesi benimkini de tetikler.

Onun kahkahası boğazımdan çıkıyor.

Ama o öne doğru eğilip elimi tuttuğunda nefesim kesildi. Başparmağıyla parmak eklemlerimi okşayarak, "Bundan sonra buradan çıkmaya hazır mısın?" diye sordu.

"Seni o şapka ile gördüğüm andan beri hazırım."

BÖLÜM 20

Baylor

"Ailen bu kadar erken kalktığını biliyor mu?"

Beckett, babamın kamyonetine doğru yürürken peşimden geliyor. "Bazen babamın her şeyi bildiğini düşünüyorum." Bu sözü olumlu bir anlamda söylemiyor.

"Ebeveynler böyledir, ama senin yaşında olmaları gerekir." Kapıyı açıp kamyonetin kabinine tırmanıyorum. O da karşı taraftan tırmanıyor. "Emniyet kemeri." Motoru çalıştırıyorum. "Birkaç yıl içinde, kendi başına daha fazla maceralara atılacaksın, bu yüzden çok hızlı büyümene gerek yok. O, yapabildiği sürece baban olmanın tadını çıkarsın."

"O her zaman benim babam olmayacak mı?"

"Haklısın. Evet, öyle olacak. Tıpkı babamın benim için olduğu gibi." Eve doğru bakıyorum ve onu ön verandada sallanırken görüyorum. "Dedeye el sallama."

İkimiz de el salladıktan sonra yem dükkânına doğru yola çıktık. "Alışveriş listesinde neler var dostum?"

Cebinden kağıdını çıkarır ve kaleyi inşa etmek için ihtiyacımız olan şeyleri saymaya başlar. Yolculuk sırasında güzel bir sohbet ettik. Akıllı bir çocuk, ama aynı zamanda kanatlarını açmaya da hazır. Çiftlikte koşup oynayabilir, ama bence babası ve en sevdiği amcası gibi biraz yaramaz bir tarafı var.

"Baylor!"

Kahretsin, daha içeri girer girmez. Beni nasıl fark etti bilmiyorum. Sola dönüp onun bana doğru koştuğunu görüyorum.

Beckett'i yanıma çekip, "Merhaba Maple. Nasıl gidiyor?" diye cevap veriyorum.

"Seni görmek ne güzel. Dün festivalde seni sadece birkaç kez görebildim, sonra ortadan kayboldun."

Maple *fena değil*. Her zaman yeterince nazikti, ama hiç ipucu almıyor. Ya da görmezden geliyor. Onu en az iki kez takip ettiğini ve onu atlatmak için satıcı çadırlarının arkasına saklandığını hala ona söylemiyorum. "Oh, vay canına. Seni hiç görmedim. Kız kardeşim ve ailesiyle birlikteydin."

"Ve son gördüğümde Lauralee Knot da halka atma oyunundaydı. Siz ikiniz bir şey mi var?"

Beckett şimdi bana aynı soruyu gözlerinde saklayarak bakıyor.

"Onun kız kardeşimin en iyi arkadaşı olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum, aptal rolü yapıyorum. "Tabii, herkes bilir. Ayrıca o Lauralee," diyor, sanki

bilmemiz gereken tek şey buymuş gibi. Haklı. Tek bilmem gereken bu. Kollarını havaya kaldırıp gülüyor. "Daha garip şeyler de oldu. Mesela kız kardeşin ve Tagger Grange gibi."

Beckett'e bakıyorum, bunu duymak zorunda kaldığı için sinirliyim. "O kadar da garip değil. Birlikte harikalar."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Beckett, ona hafifçe doladığım kolumdan kurtulur ve "Ailem hakkında konuşma" der.

Maple'ın eli göğsüne gider ve ağzı açık kalır. "Seni üzmem istemedim küçük dostum."

"Ben o kadar da küçük değilim ve yakında büyüyeceğim."

İki kez bakarım. İlk anı yorum beni şaşırttı. Tehdit beni rahatsız ediyor. "Beck, boş ver. Üzülecek bir şey yok. Maple onları kötü insanlar olarak nitelendirmedi. "İkisinin aşık olması, ben dahil bazı insanları şaşırttı."

"Ben değil. Büyükannem bana aşk hakkında her şeyi öğretti, bu yüzden biliyordum."

"Bence hikaye, onların öncesinde senin bildiğin." Onun savunmacı tavrını yumuşatmak umuduyla gülümserim.

"Bana tarifi söyledi."

Ne demek istediğini tam olarak anlamadım ama eski haline döndüğü için mutluyum.

Maple'a bakarak, "Yapacak çok alışverişimiz var," diyorum.

"Evet," diyor, "Sizi rahat bırakayım, ama yardıma ihtiyacınız olursa haber verin."

"Gerek yok," diye cevaplar Beckett, ben onu uzaklaştırırken.

Ona bakarak, kan bağı olmasa da bana benzediğini fark ettim. Hiç bu kadar gurur duymamıştım. "Vay be, evlat. Seni futbol sahasına çıkarmalıyız."

"Geçen sezon başladım. Babam sonunda annemi beni oynamama izin vermesi için ikna etti. Önceden sadece bayraklı futbol oynuyorduk. Şimdi ise tackle yapabiliyoruz."

"Sana karşı oynayacak oyuncuyu kıskanmıyorum." Her zaman onun en büyük hayranı olacağım. Alet kemerlerinin bulunduğu koridora dönüyoruz. "Sana uygun olanı bulalım."

DENETİM YAPMAK BENİ YAŞLI HİSSETTİRİYOR, ancak Beckett ve arkadaşı Macon'un yerdeki tahtaları bir yapboz gibi bir araya getirmelerini izlemekten keyif alıyorum. "Planları değiştirip tabana çıkabileceğiniz bir platform eklemeye ne dersiniz? Çamurlu olması ihtimaline karşı. Böylece çalışmak için düz bir zeminimiz de olur."

İkisi de durup bana bakıyorlar, ama sonra Beckett diyor ki, "Öyleyse önce ondan başlayalım mı?"

"Eğer yaparsanız," diye cevap veriyorum, "ben yokken üzerinde çalışabilirsiniz. Eğer bitirerseniz, döndüğümde ikinci aşamaya geçebileceğiz."

Arkadaşına bakar ve omuz silker. "Ne düşünüyorsun?"

"Babamın önereceği bir şeye benziyor."

"O zaman bu iyi bir şey, değil mi?" diye sorarım, mevcut planla pek ilerleme kaydedemediğimiz için onları ikna etmek umuduyla. Ama bu işi devralmayacağım. Son söz Beckett'a ait.

İkiye dörtlük bir tahta parçası alır ve onu ağaçların ortasına sürükler. Onu yere bırakarak, "Doğru yaparsak daha uzun süre dayanır. Babam hep böyle der," der.

"Benim de," diye ekliyor Macon. "İki kez ölç, bir kez kes."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, onların bu işi nasıl hallettiklerini izlemek eğlenceli geliyor.

Beckett sonunda bana bakar. "Terası inşa edeceğiz. Bir dahaki ziyaretinde birinci katı inşa etmeme yardım edeceğine söz verir misin?"

"Söz veriyorum."

Macon'a döner. "Atıştırmalık bir şeyler alıp video oyunu oynamak ister misin?"

Macon rahatlamış görünüyor. "Evet, acıktım." Son turda kazandıkları takım elbise hakkında konuşarak uzaklaşmaya başlarlar ve beni geride bırakırlar.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum. "Sanırım işimiz bitti." Ciddi değilim, bu yüzden ormandan çıkıp babamın kamyonetine doğru yürürken gülümsüyorum. Odunları çoktan boşalttık, bu yüzden motoru çalıştırıp tepeyi tırmanarak babamın evine doğru yola çıkıyorum. Ana ahırını geçip virajı döner dönmez, onu görünce gülümsüyorum.

Rüzgarda dalgalanan elbise vücudunun bir tarafını sarıyor. Saçları da fırtına gibi dalgalanırken, bir melek gibi üzerine parlayan güneş ışığından gözlerini koruyor. Babam yakındaki UTV'nin kenarına oturuyor ve yanına park etmemi söylüyor.

Motoru kapatıp anahtarları ona atıyorum ve Lauralee'ye doğru yürüyorum. "Bunu ödünç verdiğin için teşekkürler. Kaleye epey odun getirdik."

"Bir vardiya sonra nasıl görünüyor?"

Lauralee'nin gülümsemesi yana kayar, her zaman paylaşmak istediği geniş gülümsemeyi kontrol etmeye çalışır. Gözlerimiz karşılaşır ve ben gülümserim çünkü lanet olsun, o gerçekten muhteşem bir manzara. Ona kapılmadan önce, babama dönerek bakarım. "İki dokuz yaşındaki çocuğu güderken bekleyebileceğin gibi. Ben yokken ustabaşı olarak devreye girmek isteyebilirsin. Eminim teras yapımı konusunda paylaşabileceğin bazı bilgiler vardır."

"Ben de zamanında birkaç tane yapmıştım." Bastonunu toprağa vurur.

Bacağının yanındaki yara izi görünür durumda ama iyileşiyor.

"Dizin bugün nasıl?"

Beni eliyle uzaklaştırıyor. "Pfft. Benim için endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim. Lauralee seninle ilgilenirken, sen de

benimle burada gevezelik ederken."

"Endişeleniyorum."

"Ben iyiyim evlat. Yakında basketbol sahasında kışını tekmeleyeceğim."

"Tagger gibi konuşuyorsun ve bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorsun."

O gülümser. "Evet, ikinizi de halledebilirim. O yüzden bunu büyütmemelim, özellikle de misafirlerin varken."

"Tamam baba. Bu sefer sen kazandın. Ama yakında geri gelip yine seni rahatsız edeceğim."

"Şimdi git hadi."

Gülümseyerek arkayı dönüp yürümeye başlıyorum. Onu tam olarak görebilmek için şapkamı alnıma daha yukarı çekiyorum ve farklı bir nedenden dolayı gülümsüyorum. O. Birkaç adımda kızıma ulaşıyorum ama onu öpmekten kendimi alıkoyuyorum. "Merhaba."

Kalçaları iki kez sallanıyor ve yanakları benim için pembeleşiyor. "Merhaba."

Babamın hala arkamızda olduğunu ve muhtemelen bizi anlamaya çalıştığını hissedebiliyorum. Eminim daha sonra bir şeyler söyleyecektir. Ama şu anda, onu öpebilmeyi, sarılabilmeyi, ona dokunabilmeyi ne kadar isterdim. Zaman hızla akıp gidiyor ve yarın onu özleyeceğim. Yeğenimle vakit geçirdiğim ve sözümü tuttuğum için pişman değilim, ama bugün onu çok özledim. "Buraya neden geldin?"

"Sen." Yalan söylemeye zahmet etmeden istediğini söyleyen tavrını seviyorum. Ve ben de bu tanıma uyan şanslı herifim. *Çok seksi.* "Bu gece ayrılmadan önce seni görmek istedim."

"Uygun bir veda etmeden gideceğimi mi sandın?"

"Plan yapmamıştık ve ailenle vakit geçireceğini biliyordum. Arabayla gelmeli miyim emin değildim."

"Geldiğine sevindim."

Arkamızda yüksek sesle boğazını temizleyen biri dikkatimizi çeker ve ikimiz de babama bakarız. "İçeri gireceğim, böylece ikiniz özel olarak konuşabilirsiniz." der.

Lauralee'ye döndüğümde, "Sanırım o biliyor" diyor.

"Kesinlikle biliyor, ama artık sır ortaya çıktığına göre..." Onun yüzünü avuçlarımla kavrayıp, başından beri istediğim gibi onu öpüyorum. Nazik davranışlarla zaman kaybetmiyoruz. Bunun yerine, ağızlarımız açılıyor ve

dillerimiz birbirine dolanır. Daha önce olmayan bir aciliyet vardır, ama pazar günü olduğu için devreye girer.

Hava gerektiğinde dudaklarımız ayrılır, ama alınlarımız birbirine yaklaşır. İkimiz de nefes alırız, gözlerimiz hala kapalıyken nefesimizi düzenleriz. "Kalmak istememi sağlıyorsun," diye fısıldarım. Kelimeler o kadar kolay çıktı ki, onları yaratan duygunun ne zaman oluştuğunu sorgularım.

Dün gece sevişirken mi, yoksa dün planlar yaparken mi? Doğrusunu söylemek gerekirse, onu tekrar gördüğüm anda. Ama birkaç gün içinde bu kadar çok şey nasıl değişebilir?

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. *İşte cevabım bu.*

"Keşke sen de kalabilseydin. Tam da eğlenmeye başlamıştık." diye fısıldıyor. Kahkahası çok çabuk sönüyor. Derin bir iç çekiyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Şu anda şaka bile yapamıyorum çünkü bu konu çok ağır ve önemli, şaka yapmaya uygun değil."

Düşüncelerini toparlaması için ona biraz zaman tanımak için geri çekiliyorum, ama sadece bir kez. Kendi bencil ihtiyaçlarım hala galip geliyor. "Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun. Aklındakileri söyleyebilirsin, bebeğim."

"Sana aşık olacağımı hiç beklemiyordum, ama işte buradayım, küçük bir kasabadan gelen, bu gece ayrıldığında kalbi kırılacak bir kız." Onun itirafı kalbimi delip geçti.

O uçağa binmeliyim. Binmezsem işim tehlikeye girer. *Ama şimdi binmem mümkün değil.*

Onun kalbini kıracak adam olmayacağım. Ne şimdi, *ne de hiçbir zaman.* "Bu gece kalacağım."

BÖLÜM 21

Lauralee

Neden gergin olduğumu bilmiyorum.

*Geri dönüş yolculuğu çok uzun mu sürdü?
Yakında olacakların beklentisi mi? Baylor'ın
ayrılacağı düşüncesi mi?*

Tanrım, kafamda o kadar çok şey var ki, derin bir nefes alıp şu ana odaklanıyorum, böylece hiçbir şeyi kaçırmayayım.

Daireye girdiğimizden beri pek konuşmadık ve her gün böyle yaşıyormuşuz gibi hareket ettik. Eminim ki o da benim gibi, aramızda uzanan bu engin okyanus yokmuş gibi davranıyor. En azından buraya geldiğimizden beri beni öyle öpüyor.

Yatağın başında birlikte dururken, o geriye yaslanır, ama gözleri hala kapalıdır ve sanki hala beni tadıyormuş gibi dudaklarını yalar. Hiçbir söz söylemez, ama söylemesine de gerek yoktur.

Ağzımı açıyorum, ciğerlerime daha fazla oksijen gitmesi gerekiyor çünkü beni o kadar heyecanlandırıyor ki, nefes almak gibi basit şeyleri, çok gerekli olana kadar unutmak kolay oluyor.

Gözlerini açtığında, parmakları kalçalarımı sıkıca kavrar. "On gün sonra tekrar görüşeceğiz. Biletini çoktan aldım."

"Endişelendiğim şey bilet değil." Kendimi ona daha da sıkı sarılmak isterken buluyorum. "Ne zaman gitmen gerekiyor?"

"En geç bir buçukta." Saçlarımı boynumdan geriye doğru tarayarak eliyle okşuyor. "Derin bir uykuya dalmış ve

farkına varamayacak kadar yorgun olacaksın."

Gülümserim. "Bunu garanti edebilir misin?"

"Seninle ilgilenilmesini sağlayacağım." Beni tekrar öper. Dizlerimin arkası yatağa çarpar ve oturana kadar düşerim. Bir bacağımı yukarı kaldırırım. İpucu hiç de ince değildir. Botumu tutar ve çıkarır, sonra bacağını okşar. Diğer ayağımı da kaldırıp o botu da çıkarırım.

Çılgınlık yok. Öpücüklerimizde aciliyet yok.

Çoraplarımı çıkarıyorum. O da kendi çoraplarını çıkarıyor.

Ben elbisenin düğmelerini açarken, o da kot pantolonunu çıkarıp aşağı indiriyor.

Elbisem yere düştüğünde, gömleği de ona eşlik ediyor.

Arkamdan uzanarak sütyenimin kopçalarını açtı, her yeni ortaya çıkan santimetrede bakışları tüm vücudumu hayranlıkla süzdü. Kafamı yastığa yaslamak için yukarı kaydıktan sonra, Baylor üzerime tırmandı ve yukarı doğru ilerlerken bacaklarımı öpmeye başladı.

Öğleden sonra güneş ışığı yatak odasının açık panjurlarından içeri dolarken, o kaburgalarımdaya durur ve parmağını sağ tarafımda gezdirir. "Bana dövenden bahset," der, sesini alçak tutarak. "Onu birçok kez gördüm, ama şimdiye kadar karanlık olduğu için ne yazdığını okuyamamıştım."

"Seni seçen kişiyi seç." Elimi uzatıp parmak uçlarımla üzerinde gezdiriyorum. O kadar hassas ki artık hissedilmiyor. "Çoğu gün bunu unutuyorum." Kolumu alnıma koyuyorum. "Düşünmesi garip çünkü bunu aldığımdaya sürekli aklımdaydı."

"Neden bu alıntıyı seçtin?" Bu basit bir soru ama cevabı o kadar kolay değil gibi görünüyor. Eli sıcak, dönen tavan vantilatörünün altında vücuduma ısı yayılıyor. Yanıma kayıyor, başını diğer yastığa yaslıyor. "Eğer rahatsızsan, bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz."

Ona dönüp bakıyorum. "Senden kalbini ve içsel düşüncelerini paylaşmanı istedim, şimdi de beni bu kadar kolay kurtaracak mısın?"

Ben şaka yapıyorum ama o ciddi bir şekilde cevap veriyor: "Dövmelerin bir hikayesi vardır. Seninkini paylaşmaya hazır olana kadar bekleyeceğim."

Çoğu insana göre daha hızlı bir güven ilişkisi kurduk, ama ona olan hislerim de öyle. Saklanmak istemiyorum, özellikle de bana saklanmamam için bir neden verdiğinde. "Babam ben yedi yaşındayken bizi terk etti" diyorum.

Anneme veda öpücüğü verdi, kahvaltı yaparken başımı öptü ve sonra sanki işe gidiyormuş gibi kapıdan çıktı. Boğazım düğümlendi. Lucky Charms yiyordum. Yıllardır bunu hiç düşünmemiştim. Hızla başımı yastığa gömdüm. Pek şanslı değildim, değil mi?

Baylor uzanıp yanağımı okşadı, başparmağını şakağımda gezdirirken parmakları saçlarımı okşadı. "Bu durumun iyi yanlarını bulmaya çalışmayacağım. Bu sana ve annene yapılan çok kötü bir şeydi."

Hayatımda odaklandığım bir olay olmasa da, Christine yıllar boyunca beni teselli etmek için her zaman yanımdaydı. Annem de öyleydi, ama o farklıydı. Onunla birlikteyken, onun acısını da farkında olmam gerekiyordu ve her zaman ikimizin acısını da kaldıracak güce sahip değildim. Bir kova, devrilmeden önce ancak belirli bir miktar su tutabilir.

Bazı günler dengesini kaybediyordum ve en iyi arkadaşım beni düzeltmeye yardım ediyordu. Baylor'ın bunu bu kadar açık bir şekilde ifade etmesi, bunun benim hatam olmadığını açıklamaya çalışmaması ve beni rahatlatmak için bahaneler uydurmaması, taşımak zorunda olduğum yükün bir kısmını hafifletiyor.

Bu, benim de dahil olmak üzere tüm dünyanın görebileceği ve yargılayabileceği şekilde, tam olarak görüldüğü gibidir.

Babam, beni yedi yıl büyüttükten, anneme beni koruyacağına söz verdikten, hayatımın en önemli yedi yılını benimle geçirdikten sonra ayrılmayı seçti. Ondan korunmam gerektiğini fark etmek zordu.

O eğilip alnımı öper. Yastığına geri uzandığında, "Seni seçen kişiyi seç" der.

Başımı sallıyorum, daha fazla bir şey söylemeye gerek olduğunu sanmıyorum ve onunla birlikte olabileceğim son birkaç saatimizi geçmişe takılıp geçirmek istemiyorum. Öne eğilip onu öpüyorum. Tıpkı az önce olduğu gibi, yavaşça. Birbirimizin dudaklarının hissini, dillerimizin birbirini buluşunu ve ellerimizin sanki çok uzun zaman önce aşık olmuşuz gibi birbirini tutuşunu takdir etmek için zaman ayırıyoruz.

Bu mümkün mü?

Ruhlarımız başından beri biliyor olabilir mi?

Her yeri gezmesine rağmen aşkı bulamadı. Ben de burada kaldığımda bulamadım.

Hiçbir zaman aşırı romantik biri olmadım, ama kalbimin derinliklerinde, bir gün ruh ikizimi bulmayı umuyordum. Bu adamın şefkatli kucaklaması altında, acaba başından beri o muydu diye düşünmeye başlıyorum.

Boynumu öpmek için eğildiğinde, "Seviş benimle, Baylor" diye fısıldadım.

Başını kaldırıp gözlerime bakarak bana olan minnettarlığını gösterir. Yanaklarında nazik bir gülümseme belirir, kulağıma eğilip beni öper. "Seninle sevişeceğim, bebeğim."

Eli vücudumda aşağı doğru ilerliyor ve bacaklarımın arasına kayıyor. Onunla hiç uzun sürmez, ama bu sefer sihir daha hızlı etki ediyor. Üzerimde tüm ağırlığıyla vücudumu doldurduğunda, bana verdiği her şeyi özgürce hissedebiliyorum. Ama en sevdiğim şeylerden biri onu memnun etmek. Onu dizlerinin üzerine çökertmek çok afrodizyak bir şey.

Ben üstüne çıkıp kontrolü ele alıyorum, gözleri vücuduma sabitlenmiş halde beni beceriyor ve bu beni hiç olmadığım kadar seksi hissettiriyor. Kontrolünü kaybetmeye başladığında, bana daha sıkı sarılıyor ve gözleri geriye doğru dönüyor. Boşalmasının yaklaştığını anlayabiliyorum — gözleri sıkıca kapanıyor, vücudu geriliyor ve hareketleri altımda düzensizleşiyor.

Beni yatağa yatırıyor, bacağımı omzuna kaldırıyor ve ikimiz de birbirimizin kollarında eriyene kadar sevişiyoruz. Ama dışarıda güneş batmaya başladığında, ona sıkıca sarılıyorum. Omzunu öpüp, "Gitmeni istemiyorum" diye fısıldıyorum.

"Ben de, Shortcake. On gün," diyor, başını benimkinin yanına yaslayarak.

Sözleri, önümüzdeki geri sayımı hatırlatarak, olayları perspektif içinde tutmamızı kolaylaştırıyor. "On gün," diye ekliyorum, vücudum sonunda nefes nefese kalıyor.

Sırt üstü yuvarlanır, sağ kolunu genişçe açar ve yüksek sesle nefes verir. Ona sarılıp kolumu göğsüne attığımda gözleri kapalıdır. "Sana bir şey vermek istiyorum" derim.

"Bana ne vermek istiyorsun?"

"Bu hafta sonu seks o kadar iyiydi ki, rezervasyonuna yüzde 10 indirim yapmanın adil olacağını düşündüm."

Onu göremiyorum ama kahkahayı patlattığında göğsü titriyor. "Sadece yüzde 10 iyi mi?"

"Peki." Başımı kaldırıp gülümsemesini görmek için dirseğimi yatağa dayadım. "Sert pazarlık yapıyorsun. Yüzde on beş."

Beni yakalıyor ve merhametsizce kaburgalarımı gıdıklıyor, ben de affedilmeyi yalvarana kadar devam ediyor. Yüzde 20'yi kabul ettiğimde bana bir süre mühlet veriyor. Ama tuvalete gitmek için kalktığımda, bileğimden yakalıyor ve geri dönmemi sağlıyor. Döndüğümde, "Seninle sevişmek için indirim ihtiyacım yok" diyor. Beni kucağına çekip, kollarını belime doladı. Omzuma bir öpücük kondurdu, bana baktı, dudakları tenimde kalakaldı. "Senin paran istemiyorum."

"Ne istiyorsun, yakışıklı?"

Elini sırtımda gezdirerek, "Seni. Sadece seni, bebeğim" diyor.

AKŞAM YEMEĞİ, elimde bulunan donmuş pizza ve meyveden ibaretti, ama ikimiz de daireden çıkmak istemiyorduk.

Bu gece daha sakin. Birlikte olduğumuz sürece sorun değil. Yatakta yatarken, arkamdan bana sarılırken, "Yarın uyandığında, kalmak istediğimi hatırla. Benim için bunu yapar mısın?" diyor.

Duygularımın beni ele geçirmesini beklemiyordum, ama gözlerimin köşelerinden yaşlar süzölmeye başladı. Kalbim boğazıma düğümlendi, cevap veremeyecek kadar boğulmuştum. Başımı salladım.

Kollarını bana sıkıca sararken başımın arkasını öper. Gece ilerledikçe uzayan hafif nefesler dışında hiçbir ses duyulmayana kadar sessizce uzanırız. Ve sonra uyanık kalmak için tüm çabalarım rağmen uykuya dalarım.

Nefes nefese ve kalbim panik içinde çarparak otururum, gözlerimi açarım. Oda karanlık ve sessizlik kulakları sağır ediyor. Onu duyamıyorum.

nefes almasını ya da elinin sıcaklığını üzerimde hissetmiyorum. Yatağın arkası çökmüş değil ve örtüler sanki o hiç var olmamış gibi düzgünce yapılmış.

Baylor gitmiş.

Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Bir hafta sonra...

"Anlamıyorum." Sandalyenin üzerine doğru eğildim, kalbim göğsümde hızla atıyordu. "Bana bir kez daha açıklayabilir misiniz, Bay Josten?"

Emlak kiralama acentesi, gömleğinin cebinden kalemini çıkararak, koltuk altlarında genişleyen ter lekesine dikkatimi çeker ve kalemin ucuyla kredi sözleşmesini hafifçe vurur. Austin'de bulunan ve artık kira sözleşmemizden sorumlu olan yeni yönetim şirketinin ziyaretini beklemiyordum. Ve onu doğru duyduysam, ona kesinlikle evimdeki çilekli turtanın bir parçasını vermeyecektim. Ya da onun için özel olarak hazırladığım, şurubu az, kreması bol vanilyalı özel kahveyi.

"Ne iş yapıyorsun?" diye soruyorum, bu durumun şaşkınlığıyla kafam karışmış halde. Benden çok da büyük değil, ama benimle bir çocukmuşum gibi konuşuyor, sanki asıl sorun kelimelermiş gibi konuşmasını yavaşlatıyor. Hayır, sorun yeni kira artışı.

"Şirketin portföyünü yönetmek için işe alınan, beş ilçenin yeni temsilcisiyim."

"Ve benim dükkanım senin yetki alanına mı giriyor?"

"Evet, öyle de denebilir. Size yardımcı olmak için buradayım."

Soğukkanlı tavrımın altında öfke kaynamaya başlar. "Kirayı o kadar yükseltip beni iflasa sürükleyerek mi?"

"Peki."

"Bu çok fazla kuyu, Bay Josten."

"Peki."

"Yine başladınız. Yönetimin ne zaman ve neden değiştiğini merak ediyorum."

"Mülk kısa süre önce bir risk sermayesi şirketine satıldı.

Değişiklik için yeni sözleşmeler yapmak üzere bizi işe aldılar."

"Kirayı artırmanız söylendi mi? Kira sözleşmesinin ortasında böyle bir artış yapabilmelerine şaşırdım."

"Hayır, bizim görevimiz gayrimenkullerin fiyatını uygun şekilde belirlemektir. Bu bizim uzmanlık alanımızdır." Sözleşmeyi tekrar tıklayarak ekler: "Ve kira sözleşmesinin ortasında fiyatı artırmıyoruz. Kira sözleşmeniz altı ay sonra sona eriyor. Artış o zaman devreye girecek." Bistro sandalyesine yaslanarak, yaptığı işten gurur duyuyormuş gibi görünür. "Tabii ki, sözleşmenizi yenilerseniz. Yenilememeyi tercih ederseniz, o zaman..."

"Dükkanımı kaybedeceğim." Pencereden dışarı bakarak, hayatım boyunca benim bir parçam olan şeyi görüyorum. Annemi ve borçları ödemek, gecikmiş faturaları kapatmak için yıllarca haftanın yedi günü çalışarak ne kadar çok emek verdiğini düşünüyorum. Ben bir vardiyayı üstlenebilecek yaşa gelene kadar.

Midemi bulandırıyor.

Main Street'e baktığımda, burada pek bir şey olmadığını kolayca görebiliyorum. Benim dükkanım, birkaç dükkan ilerideki giyim mağazası, kösedeki postane ve caddenin karşısındaki dördüncü nesil sahibi olan bakkal. Dolu alanlardan çok boş alanlar var. Bunların herhangi biri, bu tür kurumsal açgözlülükten kaynaklanan fiyat artışından kurtulabilecek mi?

Annem dükkanını, diğer bebeğini bana emanet etti. Peaches Sundries & More'u devraldığım anda kaybedecek miyim? "Seçeneklerim neler?"

Bu, onun yüzünde gördüğüm ilk insanlık belirtisi. Hatta konuşmadan önce ağzının şekliyle bana empati göstererek bir adım daha ileri gidiyor. "İki seçenek var. Ya imzalar ya da dükkânı kapatıp taşınırsın."

Sözleşmeye bakıyorum. İki seçenek var. *Hepsi bu.*

Kollarımı karnıma dolayarak soruyorum, "Düşünmek için zamanım var mı?"

"Mevcut sözleşmenize göre kira sözleşmesini yenilemek için bir haftanız var. Sözleşmede altı ay yazıyor. Son zamanlarda mülkiyet değişikliği oldu ve sözleşmelerin güncellenmesi gerektiğinden, size yardımcı olmak için bir hafta ekledik."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, ama sonuçta zorla çıkarılacağım için minnettar olamıyorum. "Eğer burayı boşaltırsam ne olacak?"

"Mülk sahibi, yeni işletmeler ve yeni aileleri şehre çekmek için bonuslar ile bölgeyi canlandırmak için büyük planları var."

"Buraya taşınmak için teşvikler, ama nesillerdir burada yaşayan sakinler için hiçbir şey yok mu?"

Cevap verme zahmetine girmeden, gözlerini geçen bir arabaya çevirir. İkimiz de nedenini biliyoruz. Verebileceği tatmin edici bir cevap yok.

Ayakta durup evrakları elimde tutarak, "Austin'e dönüş yolu uzun. Yolda içmek için kahve, su veya soda ister misiniz?" diyorum.

"Kola harika olur. Buzlu olsun." Kapıya doğru yürürken, "Tamamdır" diye cevap veriyorum.

Onun isteği doğrultusunda, doğuştan gelen güneyli misafirperverliğimi ortaya çıkararak hazırladım ve kapıdan çıkıp kaldırıma doğru yürüdüm. O ayakta duruyordu, saç çizgisinde ter damlacıkları oluşmuştu. "Bugün hava çok sıcak."

"Teksas işte." Ona içeceği uzattım. "Toplam 4,59 dolar." Beni cimri bulabilirsiniz, ama galiba terbiyemi kaybetmişim. Kasamın kazancı.

"Oh, tamam," diyor ve arka cebinden cüzdanını çıkarıyor. Bana beş dolarlık banknotu uzattığında, "Üstü kalsın mı?" diye soruyorum.

"Tabii." Ter alınandan akarken, cevabında rahatsızlık belirliyor.

"Bir hafta, Bayan Knot. İyi günler." Ön tarafta park etmiş arabasına doğru yürürken, ben bir an daha kalırım.

Ve o geriye baktığında, el sallıyorum. "Siz de, Bay Josten." Aptal.

İçeri giriyorum. O çanın sesini sayamayacağım kadar çok kez duydum, ama hiç eskimiyor. Artık bir sesin ötesinde bir sembol haline geldi

. Hayallerim ve hedeflerim uyum içinde.

Elimdeki evrakları gözden geçirirken, içinde ne yazdığının önemi olmadığını fark ediyorum. Onun da dediği gibi, sadece iki seçenek var. Benim için ise sadece bir tane.

Yarın bankaya gideceğim.

BÖLÜM 22

Lauralee

Annemin dükkanda olan bitenlerden haberi olmaması çok zor oldu. Burada gergin bir şekilde kredi memurunun geri dönmesini beklerken, keşke ona destek için danışabilseydim diyorum. Onun tavsiyeleri benim için çok önemli olurdu, ama bunun için ona sorunumu anlatmam gerekirdi.

Dükkanı satın alalı iki hafta bile olmadı, ama onu kaybetmek üzereyim.

Utanç içimi kemiriyor. Bay Josten haberleri getirip geldiğinden beri iyi uyuyamıyorum. Her şey bu krediye bağlı, bu yüzden her göz kırpmışmda annemin hayal kırıklığını hissediyorum. Geçim kaynağımızı toparladığımız görüntüler aklımdan çıkmıyor. Ona bunu yapamam.

Camın arkasından, kapının aralığından yankılanan belirgin adımlarla geri döndüğünü görüyorum. Yirmi dakikadan fazla bir süredir tek başıma oturuyorum, sinirlerimi yatıştıracak bir yol bulamadan stres içindeyim. Yaklaştığını görünce daha dik oturuyorum, aksi takdirde yargılanacağımdan endişeleniyorum.

Sanki konuşma ofis dışında başlamış gibi konuşuyor. "... faiz oranı önemli ölçüde arttı. Mevcut kredi yıllar önce ödendi, bu yüzden bugünün oranlarına göre yepyeni bir kredi olacak, geçmişteki oranlara göre değil." Masasının arkasına oturur ve masanın üstündeki kağıtlara hafifçe vurur.

"Yani ne kadar?" diye soruyorum ve hemen ardından nefesimi tutmam gerektiğini hissediyorum.

Tel çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bakarak, "Aylık ödeme, önemli kaynakları olmayan bir işletme için zararlı olacaktır. Orijinal kredinin bu kadar zamanında ödenmesini takdir etsek de, dükkanın kredi kazanmasının üzerinden yıllar geçti" diye yanıtlıyor.

"Peki ya kişisel kredim? Kredi kartı ve araba taksitlerimi her ay zamanında ödüyorum."

"İlk analizimin bir parçası olarak kredi durumunuzu inceledim. Durumunuz iyi, ancak bu riski finansal olarak üstlenebilmemiz için yeterli geçmişiniz yok." Borçlu olmamak kötü bir şey olarak değerlendiriliyor. Gözlerimi devirmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. O devam ediyor: "Daire geliriniz de dahil olmak üzere dükkanın oranı, tavsiye edebileceğim bir şey değil, Bayan Knot." Öne eğilip fısıldadı: "Annenizi ilkokuldan beri tanıyorum. Vicdanım rahat bir şekilde bu sürecin devam etmesini tavsiye edemem. Gönderdiğiniz rakamlara göre, bu sizi borca batıracak ve iki yıl içinde banka dükkanınızı ele geçirecek."

Boğazımı tıkayan hayal kırıklığı, farklı koşullar altında sahip olabileceğim mantıklı düşünme yeteneğimi tamamen ortadan kaldırıyor. Koltuğumun kenarına kayarak, ellerimi masaya koyup sağlam bir şeye tutunuyorum. "Lütfen bana yardım edin. Ne yapabilirim? Gerekirse daireyi teminat olarak kullanabilirsiniz."

"Üzgünüm. İşler öyle yürümüyor. Banka kararını verdi." Arkalarına yaslanarak, kalın parmaklarını birbirine kenetleyip ellerini karnının üzerine koydu. "Eğer evli olsaydınız ya da anneniz kefil olmaya ve evini teminat olarak kullanmaya razı olsaydı, durum değişirdi. İyi ya da mükemmel bir kredi notunuz olsaydı, faiz oranı daha düşük olurdu ve aylık ödeyebileceğiniz miktara daha uygun olurdu. Bankalar paralarını geri almak isterler. Bu kadar basit."

"Basit..." Ayaklanırken iç çekiyorum. Onun ve benim zamanımı daha fazla boşa harcamaya gerek yok. Alternatif bir plan bulmam gerekiyor ve yeni kira sözleşmesini imzalamak için sadece on günüm kaldı, yoksa bu fırsatı tamamen kaçıracağım. "Teşekkür ederim."

Kapısından çıkarken, "Keşke sizin için daha fazlasını yapabilseydim. İyi şanslar, Peaches'e selam söyle."

İsterdim, ama o zaman burada para dilendiğimi anlardı. Belki de ona söylemenin zamanı gelmiştir. Benim için kefil olur mu? Emekli olduğu için bir fark eder mi? Büyük bir birikimi ya da elinde parası yok ve onun evine avını gören bir kaplan gibi doğrudan yönelmesini sevmiyorum. Hayır. Onu da kaybetme riskini göze alamam.

Öğleden sonra parlak güneş ışığına çıkarken, ellerimi gözlerimin üzerine koyup caddeye bakıyorum. Banka dükkandan çok uzak değil, ancak aynı binada değil. 37 derecelik sıcaklığa rağmen geri yürümeye başlıyorum. Şu anda terlemek en son endişelendiğim şey.

Bir araba geçiyor, kornası çalıyor. Irkılıyorum, araba yavaşlarken kalbimi tutuyorum. "Lauralee Knot," diyor Bayan Marion, arabasını durdururken açık penceresinden sesleniyor.

Kaldırımdan saparak onun arabasına doğru yürüdüm. "Merhaba Bayan Marion.

Nasılsınız?"

"Şey, yardıma ihtiyacım olan bir şey var."

"Tabii, nasıl yardımcı olabilirim?" Bana yaklaşmam için eliyle işaret eder, sonra iki yöne de bakar. Yakınımızda kimse yok, geçen başka bir araba bile yok, ama ben bu oyunu oynayacağım. Yaklaşıp öne eğilirim. "Ne oldu?" Komplo kurarcasına fısıldarım.

"Sen ve Baylor Greene arasında bir şey yok, değil mi?"

Tanrım, tahmin etmeliydim... Yalan söylemeyi sevmem, ama onunla lafı dolandırmaktan memnunum. "Baylor Greene'in nesi var?"

"Sen her zaman çok tatlı bir kız oldun, ama o... şey," diye fısıldadı, "bir playboy. O karmaşaya bulaşmak istemezsin. Sana bir arsa alıp bir aile kuracak iyi ve sağlam bir kocaya ihtiyacın var."

Söylediklerinde o kadar çok rahatsız edici şey var ki, nereden başlayacağımı ve nasıl açıklayacağımı bile bilemiyorum. Nefes alıp, onun benim iyiliğimi düşündüğünü varsayacağım. Ama ben hala benim ve her zaman karşılık vermem gerekiyor. "İlk olarak, benim bir kocaya ihtiyacım yok. Evlenmek istediğim biriyle tanışırsam, masalsı bir son için varım. Tanışmazsam, kendi masalımı kendim yazarım." Sırtımı düzelterek ona baktım ve ona karşı sempati duymaya başladım.

. O yalnız. *Yalnızlık çekiyor*. Kasabada dedikodu yapmak muhtemelen gününün en önemli olayıdır. "İkincisi, birini dedikodulardan yargılamaman gerektiğini bilmelisin. Dedikodular doğru olsa bile, o değişemez mi?"

"Çıkıyor musun?"

"İnsanlara karşı kin beslemenin doğru olduğunu düşünmüyorum, özellikle de bu durum seni kişisel olarak hiç etkilememişse." Tanrım, Chris ve ben perşembe geceleri Whiskey's'e partiye gittiğimizde yaptığım bazı ekstra aktivitelerden haberi olmadığı için çok mutluyum. O gece bir erkek bulmaktan çekinmiyordum ve ikimiz de istedikçe bunda utanılacak bir şey yoktu, ki öyleydik.

Bir ay önce, onun hakkında hala aynı şeyi düşünürdüm. Ama onu yatak odasının içinde ve dışında tanıdıkça, herkesin görmek istediği rolü oynamakta gerçekten çok iyi olduğunu düşünüyorum. Aslında Oscar ödülüne layık.

O öyle bir adam değil. Yani, *öyle* bir adam, *ya da öyleydi...* Bence değişti ve onun dedikoduları benim ona güvenmemi engellemeyecek.

Koltuğuna tekrar oturduğunda ön camdan dışarıya bakıyor. Bana bakarak, "Sen, seni dünyanın sonuna kadar sevecek birini hak ediyorsun, canım. İyi günler, tamam mı?" diyor.

"Anlıyorum." Arabadan uzaklaşıyorum. "Hoşça kal."

Hızla uzaklaşmaz, ama istediği şeyi, yani dedikoduları ve doğrulamayı ona vermediğim için uzaklaşmaktan rahatsız olduğunu hissedebiliyorum. Ona bir borcum yok ve bu küçük kasaba çılgınlığını sürdürmeyi reddediyorum.

Main caddesini geçip, beni dükkana geri götürecek üstü kapalı kaldırıma atlıyorum. Baylor'ı düşünmek beni kendime gülümsetiyor. Hatta yüzüm kızarıyor olabilir. O bana hiç çaba harcamadan bunu yapıyor. Onun baş döndüren sözleri ve yakışıklı yüzü kalbimin hızla atmaya başlamasına yetiyor. Peki bu benim durumuma nasıl yardımcı olacak? Olmayacak, ama o kesinlikle hoş bir dikkat dağıtıcı, özellikle geceleri mesajlaştığımız zamanlarda.

Sadece birkaç görüşme, bu New York seyahati için umutlarımı yüksek tutmam için yeterli oldu. İlk kez saklanmak veya gizlice dolaşmak yerine normal bir şekilde yaşayabilecek ve rahatça nefes alabileceğiz.

Gerçekten yapabilir miyim?

Bu düşünce kafamda dolaşırken uzun hafta sonunun tadını çıkarmam imkansız. Ne yapmalıyım?

Dükkan giriyorum ve annemi kahve makinesinin yanında görüyorum. "Merhaba anne."

"Merhaba tatlım, işlerini hallettin mi?" "Evet.

Çalıştığın için teşekkürler."

"Rica ederim." Ben tezgahın arkasına geçerken o da tezgahın önüne geliyor. "Sesin kulağa üzgün geliyor. Ne oldu?"

"Hiçbir şey. İyiyim. Sadece kafam çok dolu." Çantamı arka masaya koydum ve geri döndüğümde, kalemleri düzeltirken yakaladım, çünkü o kalemlerin bile belirli bir şekilde durmasını seviyor.

"Bu hafta sonu sana ihtiyacın olan moral desteği olmalı." Oh... ve sonra ona yalan söyledim. Sanki daha kötü hissedemezmişim gibi. "Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmayalı uzun zaman oldu. Arkadaşlarınla Austin'e gitmek eğlenceli olur."

Baylor'la vakit geçirmek için New York'a uçtuğumu ona söylemeye hazır değilim. Bununla birlikte gelecek uzun konuşmayı önlemek için değer.

Hayatımı bir yalan ve bir eksiklikle mahvediyorum. Gerçekten böyle birine mi dönüştüm? Seks harika. *Tanrım, ne kadar zavallıyım.*

Çoğunlukla, o Peachtree Pass'ta olduğunda yapamadığımız şekilde onunla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Bu, anneme seyahat ve dükkândaki durum hakkında yalan söylediğim için duyduğum suçluluk duygusunu hafifletmiyor. Ve geçen gün en iyi arkadaşımın gözlerine bakıp, Baylor'ın ve benim sırrımızı korumak için kimseyle ilgilenmediğimi söylediğimden bahsetmeye bile başlamayayım. Bu bana, onun kocasıyla gizlice görüşmesini hatırlatıyor. Benzerlikler her geçen gün daha da artıyor.

"Sabırsızlıkla bekliyorum." Bu konuda yalan söylememe gerek yok.

"Bugün dükkanı kapatabilirim. Zaten buradayım. Neden gidip eşyalarını toplayıp birkaç saat izin almıyorsun?" Bir sonraki işine başlamak için elinde bir bez tutuyordu bile.

Onun keyfini kaçırmak istemiyorum. "Teşekkürler. Teklifini kabul edeceğim." Belki uzun bir banyo sorunumu çözmeme ve bazı çözümler bulmama yardımcı olur. Fırsatı kaçırmamak için hemen yukarı çıkıyorum.

Su küveti dolduruyor, saat daha öğleden sonra dört çeyrek olmasına rağmen bir kadeh şarap dolduruyorum ve rahatlamak için hafif bir caz müziği açıyorum. Paniklemek bu soruna net bir cevap bulmama yardımcı olmayacak.

Sıcak suya dalıp başımı fayanslı duvara yaslarım. Gözlerimi kapatıp, daha büyük sorunlarla uğraşmadan önce zihnimi boşaltırım. Beyaz şarap serin ve ferahlatıcıdır, suyun sıcaklığına hoş bir karşıtlık oluşturur.

Telefonum kenarda titriyor ve onu kaldırdığımda gülümsüyorum. İkinci zil sesinden sonra cevap veriyorum ve "Seni özledim" diyorum. O benim için kendini tehlikeye atabiliyorsa, ben de aynısını yapabilirim.

"Tek kişi olmadığımı duyduğuma sevindim," diyor Baylor. Ses tonundan, yüzündeki gülümsemeyi hayal edebiliyorum. Arka planda şehrin gürültüsü duyuluyor. Arabaların sesi ve rüzgârın uğultusu arkasındaki alanı dolduruyor, sahneyi oluşturuyor. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, Shortcake."

Telefonu kulağıma tutarken, göğsümü örtmek için küvette biraz daha aşağıya çöküyorum, çünkü onun söylediklerini kaçırmak istemiyorum. Nefes alıp verişini bile duyuyorum ve bu ses bana rahatlık veriyor, çünkü onun kollarına tekrar kavuşacağımı biliyorum. "İki gün."

"İki gün."

Otururum, neredeyse şarap kadehimi küvetin kenarından düşürürüm. Bir fikir oluşmaya başlarken su etrafa sıçırıyor.

Aman Tanrım...

Hayır, yapamam.

Yapamayız.

Yapabilir miyiz?

Austin'deki açgözlü risk sermayedarları yüzünden annemin evini kaybetme riskini göze alamam. Bu durumda, kendimi bu durumdan kurtarmanın tek bir yolu kalıyor. *Evlilik.*

Çaresiz zamanlar, çaresiz önlemler gerektirir.

BÖLÜM 23

Baylor

KAPIYI AÇARKEN, başımın üstündeki zil bana Peaches Sundries'i hatırlatıyor ve elimdeki buketle kaldırıma çıkarken gülümsememe neden oluyor.

Şimdiye kadar şehre varmış olmalı, bu yüzden geç kalmak istemediğim için adımlarımı hızlandırıyorum. İlk bloğu dönüp bir sonraki bloğa ulaşmak için koşmaya başlıyorum, köşeyi kesip binamın girişine doğru yöneliyorum.

"İyi akşamlar, efendim."

"İyi akşamlar Paul," diye cevap veriyorum ve onun benim için açtığı kapıdan içeri giriyorum. "Perşembe günün iyi geçti mi?"

Kollarını açar ve yanaklarında kocaman bir gülümseme belirir. "Bu şehirde her zaman en iyisidir. Seninki nasıl?"

Asansöre doğru yola çıkarım ama aptalca bir gülümsemeyle geri dönerim. "Güzel. Yarın tatil için izinliyim ve bu durumdan çok daha iyiye gidecek."

"Ah! Misafiriniz bugün geliyor. Not aldım. Bayan Knot ile tanışmayı dört gözle bekliyorum."

"Onu seveceksin. İyi günler." Kapılar açılır, asansöre girerim ve katımın düğmesine basarım. Kaybedecek zaman yok, kapıma koşar ve içeri girerim.

Ev temiz, her şey düzenli ve yerli yerinde, ama yine de onun gelişi için biraz gerginim. Umarım evimi beğenir ve umarım beni The Pass'ta olduğu kadar sever.

İş kıyafetlerime bakıyorum, sonra çiçekleri tezgahın üzerine koyup yatak odasına koşuyorum ve dolaba giriyorum. Ne giyebilirim? Kot pantolon. Tamam... Lanet olsun. Beni kovboy kıyafetleriyle sevdiğini biliyorum, ama burada öyle bir şeyim yok. Bir tişört ve kot pantolon giyiyorum, onu karşılamak için takım elbise giymektense rahat bir kıyafet tercih ediyorum.

Dişlerimi fırçalamak ve yeni kolonya sürmek için aceleyle hazırlanıyorum, saçımı düzeltip spor ayakkabılarımı giyiyorum, çiçekleri alıp aşağı kata inerek onu bekliyorum. Lobide Paul, ne yapmaya çalıştığımı çok iyi anlayarak gülümsüyor. "O çok özel biri olmalı, Bay Greene."

Yıllar boyunca birkaç kadının gelip gittiğini görmeye alışık, ama hiç yargılamadı ya da alaycı yorumlar yapmadı.

"Öyle." Lauralee özel olmanın ötesinde, farklı biridir. Son on gündür onu özlediğim kadar kimseyi özlememiştim.

Siyah bir SUV ön taraftaki kaldırıma yanaşır. Paul kapıyı açmaya gider, ama ben hemen arkasındayım ve kapıdan geçiyorum. Sürücü arka kapıyı açar ve işte o orada. Gülümsemesi, onu çok özleyen kalbimin bir parçasını yatıştırmak için ihtiyacım olan merhem gibidir.

Güzel bir elbise. Omuzlarına dökülen saçları her zamankinden daha kıvrıkcık, kendi yollarını çizerek aşağıya doğru uzanıyor. Beni görünce gözleri parlıyor.

Nefes kesici.

Bacaklarını dışarı sarkıtıp yere atlar. Gökdelenlerin arasında kısa görünür ama güzelliği hiç azalmaz. Aslında, her zamankinden daha da güzeldir. "Selam, yakışıklı," der ve ben ona yaklaşırken bana doğru gelir.

Kollarımı ona doladım ve onu öptüm, fark ettiğimden daha fazla ona ihtiyacım vardı. İşle o kadar meşguldüm ki, nefes almaya bile zaman bulamıyordum, hayatımdan yokluğunu düşünmeye hiç zamanım yoktu. Çünkü bunu çok uzun süre yaparsam, hiçbir işimi halledemezdim. Ruh halim değişti ve odaklanmak zorlaştı.

Bagaj bacağıma çarptı, bu yüzden ondan uzaklaşıp şoföre baktım. Şoför, "Her şey hazır, Bayan Knot," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi, çantasını ararken. "Bekle, sana bahşış vermem lazım."

"Hayır." Elini elime koydum. "Uygulama üzerinden bahşış vereceğim."

O gülüyor. "Ne kadar hoş."

Gözleri çiçeklere kayınca, çiçekleri ona uzattım. "Bunları görünce aklıma sen geldin."

Hemen burnunu eğip yumuşak pembe gülleri, canlı pembe şakayıkları ve buketi süsleyen papatyaları koklar. "Çok güzeller ve çok düşüncelisin." Bana öpücük vermek için başını kaldırır ve "Teşekkürler, Baylor" der. Yanakları aynı renkte kızarır, bu da bana onun tatlılığını benden saklayamadığını hatırlatır.

"Rica ederim." Bir elimle valizinin sapını tutarken, diğer elimle onun elini tutuyorum ve yürümeye başlıyoruz. "Burada olduğun için mutluyum."

"Ben de," diyor, yürüyüşünde hafif bir sıçrama ile.

Geri döndüğümüzde Paul bize pirinç ve cam kapıyı açar ve ben, "Bu Paul. Paul, bu da benim Shor'um, Lauralee Knot" derim.

Başını eğerek, "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Knot.

Ziyaretiniz sırasında yardımcı olabileceğim bir şey olursa lütfen bana bildirin."

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız, ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Elini uzatıp onun elini sıkıyor. Onun tepkisine bakılırsa, bu pek yaygın bir davranış değil gibi görünüyor, ama o bu teklifi memnuniyetle kabul ediyor. "İyi günler." Lobiye geçerken, etrafına bakınıyor, sonra bana dönüp elimi sıkıca tutuyor ve gülümsüyor. "Hoş biriydi."

"İyi bir adam." Asansöre biniyoruz ve on ikinci katın düğmesine basıyorum. "Burada olman garip. İyi anlamda, ama farklı."

Kapılar kapandığında yanımda duruyor, kalçasını benimkine sürtüyor. Kolumu ona doluyorum, onu tekrar kendime çekiyorum ve öpüyorum. Dudaklarımız ayrıldığında, dudaklarını yalıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bu... bir şekilde gerçek, resmi gibi geliyor."

Kapılar açılır. Onun çıkmasına izin veririm ve valizle onu takip ederim. Dairenin kilidini açtıktan sonra, kapıyı tutar ve onun arkasından içeri girerim. "Seninle bunun hakkında konuşmak istiyorum."

Omzunun üzerinden geriye bakarak, "Ne hakkında?" diye sorar. Gözlerini öne çevirir ve pencerelere doğru yürüyerek aşağıya bakar.

"Biz."

Sanki büyük ikramiyeyi kazanmışım gibi arkasını döner. "Aynı. Bunu gündeme getirdiğine sevindim." Mutfağa bakarak, çiçekleri bırakmak için geri döner. "Dairen gerçekten çok güzel. Senin gibi sofistike."

"Bu, daha önce bana söylendiğini söyleyebileceğim bir şey değil."

"Bazılarımızın hiç sahip olamadığı şekilde büyüdün. Deneyimler ve yeni şehirler seni değiştirdi. Bu ortama çok yaklaşıyorsun. Vazo?"

Onun söylediklerine alınmak istiyorum. Peachtree Pass'a uymadığımı söylemesi, reddedilmiş gibi hissettiriyor. Buzdolabının üstündeki dolapta saklanan bir vazoya uzanıyorum. Hiç kullanmadığım bir şey ama, her ihtimale karşı bir tane bulundurmam söylenmişti.

Onu lavaboya götürüp suyla doldurmaya başlıyorum. "Bunu nasıl anlamalıyım?"

"Bu iyi bir şey. Daha önce de söylediğin gibi farklı, ama hayatının bu kısmını ve içindeki seni görmek güzel." Bana yaklaşıp göğsüme yaslanarak kollarını bana doladı. "Her iki ortamda da seksisin."

"Şimdi beni etkilemeye çalışıyorsun, Bayan

Knot." "Tek gereken bu mu? Bir iltifat."

Onun yanağına öpücük kondurup, kahverengi gözlü kızımın o güzel gözlerine bakmaya devam ediyorum. "Bu harika bir başlangıç."

"Güzel," diyor, bir adım geri çekilip bıçak blokundan bir bıçak alıyor. "Artık seni yumuşattığıma göre, seninle önemli bir konu hakkında konuşmam gerek." Çiçeklerin etrafına sarılmış ipi kestikten sonra, sapları tek tek kesmeye başlıyor.

"Tamam. Anlat."

"Belki oturup bir bira içmelisin."

"Söyleyeceklerini dinlemek için içmem mi gerekiyor? Endişelenmeli miyim?"

"Hayır, hiç de değil." Sözleri ağzından hızla dökülmeye başlıyor, "Unutma, her zaman hayır diyebilirsin. Benden herhangi bir baskı yok çünkü bunun sadece beklenmedik bir durum değil, aynı zamanda büyük bir hayat kararı olduğunu biliyorum."

Ona bakıyorum, eskisinden daha endişeli, gafil avlanmış hissediyorum. En azından beklenmedik bir şey olsaydı, bunun geleceğini anlardım.

vurmadan önce. Tezgaha yaslanarak, hayatı buna bağılıymış gibi kesmesini izliyorum. Elimi uzatıp onun elini tutuyorum. "Bana bak, Shortcake." Bana baktığında, "Sadece söyle" diyorum.

"Benimle evlenir misin?"

..

..

.

"Baylor?" Gözlerim, yüzümün önünde sallanan elini takip etmeye başlar. *Bayılmış mıyım?* Hala ayaktayım, yani bayılmamış olmalıyım. Ona baktığımda, kaşları ortada birleşmiş, gözleri endişeyle dış köşelerde aşağı doğru çekilmiş ve konuşurken dudakları aralanmış durumda. "Hala benimle misin?"

"Ben," diye başlıyorum, söylediği her kelime birdenbire aklıma gelince boşluğu silkeliyorum. "Ben iyiyim. Evlenmekten ne demek istiyorsun?"

"Ben geleneksel tanımı kullanıyordum. Latince kökü *maritare*, evlenmek anlamına geliyor."

"Kelimenin tam anlamıyla değil." Avuç içlerimi tezgahın serin taşına dayadım ve derin bir nefes aldım. "Bana neden evlenme teklif ettiğini anlamıyorum. Ne kadar süredir çıkıyoruz? Bir aydan biraz fazla."

"Senin daireme girdiğin geceyi de sayarsak, tam olarak altı hafta." Bu yorum o kadar spontane ki, onun buna inandığından eminim.

"Hikayemizin, sanki ben bir seri katılmışım gibi başlamasına gerek yok, değil mi? Anahtarım vardı."

"Teknik olarak, anahtarı bitkinin altından aldın."

"Tamam, bu konuyu bir kenara bırakıp şu anda olanlara geri dönelim." Buzdolabına uzanıp bir şişe bira çıkardım. Önerisinde haklıydı. "İçer misin?"

"Su yeter."

Buzdolabından bir şişe soğuk su alıp tezgahın üzerine koydum, sonra biranın kapağını açtım. Yarısını içtikten sonra, "Neden hikayenin yarısını kaçırmışım gibi hissediyorum? İstediginde kaygısız olmadığını söylemiyorum, ama bu büyük bir sıçrama gibi görünüyor." dedim.

Derin bir nefes aldıktan sonra, sonunda bıçağı bırakıp şöyle dedi: "Konuşabilir miyiz? Gerçekten konuşabilir miyiz? Bu flört işinde yeni olduğumuzu biliyorum, ama başım büyük belada. Bu konuyu konuşabileceğim kimse yok

konuşacak kimsem yok, bu yüzden bana yardım edemezsen, belki bana bir tavsiye verebilirsin."

"Bana anlatabilirsin. Sırların güvende." Onu elinden tutup kanepeye götürüyorum. Aramızda mesafe bırakarak oturuyoruz. Bana doğru dönerek rahatlamış görünüyor. Ama ben hala gerginim. Flört etmek başka bir şey. *Evlilik?* ylece önemsiz bir şey gibi atılabilecek bir şey değil.

"Baştan başla ve sonunda bana evlenme teklif et."

Elini uzatıp bacağıma dokunuyor. "Yeni emlak yönetim şirketi kiramı neredeyse iki katına çıkardı." Yutkunur, boğazını tıkayan bir duygu dalgası ile kot pantolonumdaki düğümü ekiştirir. Sadece bir anlık bir duraksama olur, sonra çenesini kaldırır. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu tuhaf bir fikir, ama köşeye sıkıştım ve şu anda yapabileceğim tek şey mücadele etmek."

Hiç bu tarafını görmedim . Hem feist ve korku çalışma ifadesinde ifadesinde, düşünceleri somutlaşıyor, endişesi galip geliyor.

Kalbim hızla atıyor, her sözünde midem bulanıyor. Utanç boğazımı dğmlyor, öfke yumruklarımı sıkıyor. Onun gibi, ben de bu duruma en uygun duyguyu bulmakta zorlanıyorum — mücadele ruhu mu, yoksa bunun başından beri yaşanmış olmasına duyulan öfke mi?

Elimi onun elinin altına kaydırıp avucumda tutuyorum, esnek parmaklarını ve ne kadar narin ve yumuşak olduklarını fark ediyorum. "Acele etme. Her şey yoluna girecek," diyorum, hem kendim hem de onun için.

Nefes alışı sakın ve düzenli, gözyaşları da sakınleşiyor ve gözleri hala bana olan güveniyle parıldııyor. Onu ihanet eden benim, ama o benden yardım istiyor. Tanrım, ben ne kadar da pisliğin tekiyim, arkamda neler olup bittiğini bile bilmeden başıma gelen en güzel şeyi kaybetmek üzereyim. *Kabul edilemez.*

Bunu düzeltmem lazım. *Ne pahasına olursa olsun.*

"Krediye alabilmem için evli olmam gerektiğini söyledi..." Kiralama acentesinin sürpriz ziyareti ve ardından bankaya yaptığı ziyaretin geri kalan ayrıntılarını anlatması sadece birkaç dakika sürüyor. "Yalvardım," diyor. *Yalvardım...* Lanet olasıca yalvarmak zorunda kaldı çünkü...

ben. "Kendi başıma bunu karşılayamam, ama banka krediyi onaylamıyor. İşletmenin sahibi oldum ve dükkanı kaybedeceğim. Burası kasabanın vazgeçilmez bir parçası. Bilirsin... Başka bir şey yok. Ne yapacağım? Taşınmak mı?"

"Taşınmayacaksın," diyorum, içimden gelen bir öfkeyle.

içimden gelen

bir şiddetle. "Bunu garanti edemezsin, Baylor."

"Yapacağım." Binayı satın aldığımı kimseyle paylaşmamıştım, ve şimdi de muhtemelen uygun bir zaman değildi. Bu, benim aktif olarak odaklandığım büyük bir mesele değildi. Sadece yönetmek için gerekli parçaları yerine koydum ve şimdi benim eylemlerim yüzünden onun dünyasının parçalanışını izliyorum. "Sözüme güvenebilirsiniz."

Şimdi kendime ait iki endişem var.

Bir. O emlak yönetim şirketi neden kirayı artırdı? Ben böyle bir talimat vermedim. Veremezdim de. Bu, satın alma amacımın tam tersi. Toplumu desteklemek istedim. *Batırmak değil.*

İki. Benim yaptığının etkisi, kimsenin farkında olmadığı kadar derin. Eğer öğrenirse, birlikte harika olmanın eşiğinde durduğumuz günler sona erer. *Kahretsin!* Onu kaybetmek istemiyorum.

Onun ne kadar güvenilir olduğunu düşünerek, eli hala bacağımda dururken, suçluluk duygusu beni sararken enseme kaşıyorum.

Enerjisi değişir ve çok özlediğim tatlı bir gülümseme dudaklarında belirir. "Ama asıl önemli olan şu," der, ben sessizce otururken, ona bu kabusu yaşattığım için kendimi suçluyorum. "Evlenmek sana da fayda sağlayacak."

Ona bakışlarımı çeviriyorum, kendimi şaşkın hissetmemeye çalışıyorum. Genelde tepkilerimi kontrol etmekte oldukça iyiyimdir. İş hayatımda müşterilerle ilgilenirken böyle olmalıyım, ama beni şaşırtmanın yolunu bulmak Lauralee'ye kalmış. "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," diyorum, "ama açlıktan ölüyorum. Sen aç mısın? Yemek yerken konuşabiliriz ya da yemek sipariş edebilirim?"

Kollarını beline doladı. "Açlıktan ölüyorum, haklısın. Bu karmaşaya girmeden önce etrafı gezme fırsatım bile olmadı." Elbisesinin eteğini yukarı çekip düzeltti. "Böyle iyi mi?"

Ayakta duruyorum, ona dokunmaya, onu kucaklamaya, onu öpmeye ihtiyacım var, o kadar yoğun bir şekilde ki, bu arzu dayanılmaz hale geliyor. Onu kollarıma alıyorum ve tam da bunu yapıyorum. Onu öpmek, Teksas'ta geçirdiğim mükemmel bir bahar günü gibi hissettiriyor, ikimizin de çok sevdiği çilekler gibi tadı var ve vücudu sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi benimkine uyuyor.

Dudaklarımız ayrıldığında, "Senin gibi mükemmel" diyorum. Saçlarını omzunun üzerinden bir tarafa doğru çekip, ortaya çıkan cildi öpmek için eğiliyorum. "Benim için ya da başka biri için farklı biri olmana gerek yok. Seni olduğun gibi seviyorum."

"Gerçekten mi?" Omuzları yumuşar, gözlerinin hala parıldaması bu cevabın ne kadar önemli olduğunu gösterir.

Bu hafta sonu, onun benimle bu ilişkiyi gerçekten sürdürmek isteyip istemediğini görmek için geldim. Bir planım yoktu. Sadece ona karşı ne hissettiğimi biliyordum. "Evet. Bence sen inanılmaz bir kadınsın, Lauralee."

Başını göğsüme yaslayıp, benim onu tuttuğum gibi beni tutuyor. Çenesini yukarı kaldırıp, "Bence sen harikasin, Baylor," diyor. Gülerek ekliyor, "Belki de tüm bunlar o kadar da imkansız değildir."

Elini tutup kapıya doğru yürümeye başladım. "Bu biraz abartılı, tamam, ama belki de düşündüğümüz kadar da uzak bir ihtimal değildir."

"Yani bunu düşünüyor musun?" Hayır.

Belki?

Kapıyı açtıktan sonra, onun önümden geçmesi için kapıya yaslanıyorum. "Daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var." İlişkimizin bu şekilde ilerleyeceğini düşünmemiştim. Beş adım önde olmak planımda yoktu, ama o beni her şeyden daha çok meraklandırdı. Ve kira artışını durdurmak için bir telefon görüşmesi yapabilirdim, ama onun bunu benim lehime nasıl çevireceğini bilmek istiyorum. İyi bir eğlence mi, yoksa bunu sürdürmeye açık mıyım? Önemli kararlar vermeden önce bir bira ve yemek daha lazım. "Ne yemek istersin?"

"New York usulü pizza. Kasabada bir pizzacı açmaktan bahsettiğinden beri, gerçek pizzayı yemek için can atıyorum."

Kıçını sıkıca kavrayarak, "Ben de gerçek pizzayı özlüyorum" diyorum. Hem de çok. Evlilik konusu gündemde olsa bile, onu tekrar içimde hissetme ihtiyacımdan vazgeçmiyorum.

Çenemi okşadı. "Önce pizza."
"Tam da uygun bir yer
biliyorum."

BÖLÜM 24

Lauralee

NEW YORK, hayattan daha büyüktür. Binalar bulutların arasında kaybolur. Kaldırımlar, hayatımda gördüğümde daha fazla insanla doludur. Hayatın temposu hızlıdır. Her şey Peachtree Pass ile tam bir tezat oluşturur.

Onun dairesinden iki blok ötede, küçük bir pizzacının minik pencereyi tezgahındaki bar taburesinde otururken, buraya gelirken yolundan sapmayı reddeden bir adamın neredeyse omzumu koparması nedeniyle omzum hala karıncalanıyor.

Burası on kişiden fazla insanı alamıyor, ama işini yapıyor ve kafam kadar büyük harika bir dilim pizza servis ediyor. Yine de onu bitirmeyi başardım. Dönerken dizlerim Baylor'ın dizlerine çarpıyor, yüzünde beliren gülümsemeyi yakalıyorum ve "Peachtree Pass'a götürmek istediğin pizza bu mu?" diye soruyorum. Kalabalık caddeye bir kez daha gizlice bakıyorum. Hiç bu kadar çok insanı bir arada görmemiştim. Keşke dükkân da bu kadar kalabalık olsaydı. "Çünkü Teksas'a döndüğümde bunu hayal edeceğim."

"Bence bir pizzacı." Etrafına bakınıyor, detaylara dikkatle bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Hızlı bir öğle yemeği için birkaç bar taburesi olan, oturarak yemek yenebilen bir restoran iyi bir ek olur. Şehir merkezine daha fazla ziyaretçi ve iş çekmek için neyin işe yarayacağını düşünüyorsun?"

"Dükkânın kafe bölümünü genişletmeyi düşünüyorum." Dirseğimi tezgâha dayayıp başımı elime yasladım. "Daha

hafif yemekler — salatalar, daha fazla sandviç, kiş, bu tür şeyler — çünkü yemekleri ve hazırlıkları çoğunlukla ben yapıyorum."

"Genişletmek mi istiyorsun?"

"İşler yolunda." Omuz silkiyorum, ama nedenini bilmiyorum. Genelde annemle başardıklarımızla gurur duyarım. Ama daha önce hiç para dilenmek zorunda kalmamıştım. "Annem bu dükkanı yıllar önce açmıştı."

"Ama sen onu büyüttün. Ben gençken bu kadar popüler bir yer olduğunu hatırlamıyorum."

"Dondurma ve şeftali temalı seramikler, küçük bir kafe ve hediyelik eşya dükkanı. Hatta yaz ve sonbahar boyunca her ayın dördüncü hafta sonu, ön tarafta kaldırımda ailenizin çiftliğinden gelen meyve ve sebze tezgahı bile var." Ona olabildiğince yakın olmak ve ona dokunmak istediğim için uzanıp bacağını okşuyorum ve burada kimse umursamadan ya da fark etmeden bunu açıkça yapabiliyorum. "Herkes şeftali sever."

Elini kalçama koyup öne eğilerek bana bir öpücük verdi. "Ben sevmem. Ben kek tercih ederim." Her zamanki gibi, o yanımda olduğunda omurgamdan bir heyecan dalgası geçti. Eğilip metal tabureyi tuttu ve beni kendine çekti, taburenin zeminde çıkardığı gıcırta sesini umursamadan. Dudaklarının bir tarafını kaldırıp sırtıttı. "En sevdiğim tadıdır."

Elimi kaldırıp boynunun arkasını okşuyorum. Karşılık olarak akıllıca ya da seksi bir şey söyleyecek hiçbir şeyim yok. Sadece onunla burada olmanın verdiği özgürlük hissini seviyorum. Yine de zayıf bir cevap veriyorum. "Neyse ki sana biraz getirdim."

"Sonra tatlıyı sabırsızlıkla bekliyorum."

Onu daireye, özellikle yatak odasına dönmeye ikna etmek cazip geliyor, ama daha önceki konuşmamızı devam ettirmedik ve bir şekilde bu konuyu halledene kadar bu konu hala içimi kemiriyor. Pencerenin diğer tarafındaki kargaşa dikkatimizi çekerken, buruşuk peçetemi pizza tabağının üzerine koydum. Baylor'a baktım, o da beni sakinleştirmek için belimi okşadı. "Endişelenecek bir şey yok." Tartışma konusunda haklıydı ve onlar yoluna devam etti.

Ama kalbim hala ağırlaşmış durumda. "Konuşabilir miyiz?"

"Her zaman, Shortcake."

Daha önce ona evlenme teklif ettiğimde ne düşündüğünü gerçekten bilmiyordum, bu yüzden bu kadar açık sözlü olduğunu duyunca rahat bir nefes aldım. "Kiralama acentesi, yeni sahiplerin yeni kiracılara ikramiye vereceğini söyledi." Bar taburesinde dönerek tekrar pencereye baktım, kanım kaynamaya başladığı için hayal kırıklığından başımı ellerimin arasına gömmek istedim. Bakışlarımı dışarıya çevirdim ve en acı veren kısmı atlatmaya çalışırken onun benim ifademi incelediğini görmek yerine, caddenin karşısındaki binanın yüksekliğini seyretmeye başladım. "Bu, giyim mağazasındaki Cathy ve bana büyük bir hakaret."

Parmağının ucu çenemin altına bastırarak yüzümü ona doğru çeviriyor. Yüzümü ona çevirdiğimde, avucunun sıcaklığı yanağımı okşuyor. Gösterişli bir hareket değil, ama samimi, rahatlatıcı, gözlerime baktığımda gözleri benimkilerle buluşuyor. Teksas'ta başlayan bağımız her zamankinden daha güçlü hissediyorum. Beni reddetse bile, bu savaşta kendimi daha az yalnız hissediyorum.

"Onu unut," diyor. Sesinde alışık olmadığım ama takdir ettiğim bir öfke var. "Hak ettiğini bulacak. Dükkana odaklan. Peaches Sundries & More, şehir merkezimizin dayanağıdır. Peachtree Pass'ı bunca yıldır ayakta tutan şey budur. Ona hiçbir şey olmayacak. Bunu garanti ederim." Zaten sunduğu yardımın dışında başka nasıl yardım edebileceğini bilmiyorum, ama kendimi zayıf hissettiğimde onun gücünü duymak bana umut veriyor, sadece işimiz için değil, bizim için de. O benimle birlikte, yanımda duruyor ve ihtiyacım olan desteği veriyor. Hiç soru sormadan.

Seviliyorum. Her ne kadar ağzından bu kelimeler çıkmasa da, gözlerime baktığında bunu görebiliyorum. Evliliği sanki bir sokak oyunu gibi pazarladığım için kendimi kötü hissediyorum. Evlilik büyük bir olay ve daha da büyük bir taahhüttür. Ruh eşleri arasında, birbirlerini sonsuza dek seven insanlar arasında olması gerekir. İlişkimiz daha yeni başlıyor ve ona herkesten daha yakın hissetsem de, bu sorumluluğu üstlenmeye hazır mıyız?

Bu bir iş anlaşması. *Hepsi bu.* Amacımı unutursam veya odaklanamazsam, her şeyi kaybederim. Ama ona baktığımda omuzlarım gevşiyor. Ona olan hislerim alıştığımdan daha derin,

yabancı bir şekilde yeni, ama her zaman aşkın böyle olacağını düşündüğüm gibi. Öyleyse evlenirsek bu gerçekten tamamen profesyonel bir anlaşma olur mu? Kalbim gerçeği biliyor.

"Hadi buradan gidelim. Seni buradan on dakika uzaklıktaki bir parka götürmek istiyorum" diyor.

Çöpümüzü atıp kaldırıma çıkıyoruz. Her yönden gelen insanların sesleri ve caddelerde sıkışık kalan arabaların gürültüsü beni hala şaşırtıyor. Kafam, boynumda dönen tabure gibi hissediyorum, görebildiğim her şeyi içime çekmek için. Saat yedi olmasına rağmen, cadde gökdelenlerin gölgesinde olmasına rağmen gün batımına yaklaşmış değiliz. Uzun yaz günlerini her zaman severim.

Baylor elimi tutar, düşünceleri dikkatini tamamen kaplamış gibi gözlerini ileriye doğru bakar. Aramızdaki sessizlik rahatsız edici değildir, ama onun sesini özlemeye başlıyorum. Bunun saçmalığına gülümserim. Beş dakika önce pizzacıda konuşuyorduk. Sanırım bu adama resmen bağımlı olarak sınıflandırılabilirim.

Onun elini sıkıyorum, bir çözüm bulmam gerekiyor, bu da onun bakışlarını bana geri getiriyor. Geldiğimde beni karşıladığı gibi gülümsüyor, sanki dünya yeniden dönmeye başlayacakmış gibi, bu da ona daha da aşık olmamı sağlıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor.

Başlangıçta bu fikir benim olmasına rağmen, çok gergin olduğum için tekrar bu konuyu açamadım. Karnımı doyurmak yardımcı oldu. Düşüncelerim daha netleşti ve bu işin nasıl sonuçlanacağı konusunda daha az endişeliyim. O bana özgürce konuşmam için rahatlık veriyor. "İsterim."

"Endişelenmene gerek yok. Ne karar verilirse verilsin, her şey yoluna girecek. Dükkânı kaybetmeyeceksin."

Yürümekten vazgeçiyorum. O da duruyor ve aralarımıza uzattığımız kollarımızla geriye dönüp bakıyor. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Çünkü kaybetmene izin vermeyeceğim." Gözlerine ulaşmaya çalışan ama hedefine ulaşamayan bir gülümsemeyle karşılık verir. "Param var, Lauralee."

Parası olduğunu biliyorum ve söylentiler doğruysa, çok parası var. Bana faizli bir kredi verir mi... bankadan daha iyi faizle, böylece kirayı gerçekten ödeyebilir miyim? Hiç şüphem yok. Kabul etmeli miyim? "Paramı alamam. Asla hissedemem

Haklısın, özellikle de bu kadar riskli bir yatırımda. Yaklaşıp elimi göğsüne koyuyorum. Bu anlaşma ikimize de fayda sağlamalı.

Onun sıcak gülümsemesi beni sakinleştiriyor, bir müttefikim olduğunu biliyorum. "Seni tanıdığım için, zaten bir planın olduğunu varsayıyorum. Bana anlatmak ister misin?"

Beni gerçekten iyi tanıdığı için gülüyorum. "Öyleyse," diye başlıyorum, ayrıntılara girmekten mutluyum. "Cumartesi günü Hamptons'a gidiyoruz. Zaten hayatındaki kadının başrolünü oynadığım için, düşünüyordum da... Patronlarının korumak istedikleri bir aile değerleri imajı olduğunu söylemiştin."

"Onların kadın düşkünü geçmişini bilince *proje* daha iyi sonuç verir diye düşünüyorum."

Tir tirinim. "Eyvah."

"Ay, doğru. Bu yüzden benim bekar olmamın şirket için iyi görünmeyeceği önerisi saçma."

Bunun beni şimdi onlarla tanışmak istememe neden olduğunu söyleyemem. Ama Hamptons'a bedava tatil gitmek buna değer çünkü Baylor'la birlikte olacağım. "Ya senin karın olarak gelirsem?" Gözleri soluma kayarken, düşünceleri maviliğini karartırken, ben onun gözlerine bakıyorum. Devam ediyorum: "Bunun tuhaf bir plan olduğunu biliyorum. Gerçekleşmesi gerekmiyor, ama ikimizi de bu zor durumdan kurtaracak bir seçenek olarak bunu söylemezsem ihmalkarlık etmiş olurum. Sen terfi alabilirsin. Ben dükkanımı alırım. Hayat yeniden mükemmel olur."

Başını eğerek sorar, "Bunu gerçekten düşündün, değil mi?"

Ancak, planı değerlendirirken bunun retorik bir soru olup olmadığından emin değilim. "Gece gündüz. Neredeyse hiç uyuyamıyorum."

"Bu farklı bir yaklaşım." Sanki benim sözünü kesmemi beklemiş gibi duraksıyor. Bir kez olsun aynı fikirdeyiz, bu yüzden sessiz kalıyorum. "Evlenmek gerçekten *istediğin* şey mi?"

Onun istek üzerine yaptığı vurgu benim dikkatimden kaçmadı. Bir an için ağırlığımı ve bakışlarımı başka yöne çevirdim, ama bunun işe yaramayacağına karar verdim. Dik durarak gözlerimi onun gözlerine diktim, bakışlarımız buluştuğunda onun bakışları yumuşadı. "Fazla seçeneğim yok, Baylor. Bu sadece bir düşün. Dükkânı kurtarmak için buna değer."

Boş elimi uzatarak kendimi daha iyi ifade etmeye çalışıyorum. "Ve eğer bundan fayda sağlayabilirsen, bu bir kazan-kazan durumu olur."

"Mesele sadece o gün değil. Benimle evleneceksin. *Yasal olarak*," diye sonunu vurgular. "Paramı almak daha kolay olmaz mı?"

Mesele şu ki, onunla yasal olarak bağlı olmak beni korkutmuyor. Belki korkutmalı, ama ikimiz de istediğimizi elde edersek onunla evlenmekten çekinmeyeceğim. "Yapacağımız fedakarlığı kabullendim. İkimizin de ilklerini elinden alacağım: düğün, evlilik ve..."

"Balayı mı?"

Bu onu kesinlikle neşelendirdi. "Planımda o kadar ileri gitmemiştim, ama tabii," diyorum, gülerek ve omuzlarımı silkerek. "Eğer istersen, ben her zaman tatile hazırım." Yürümeye devam ediyoruz. New Yorkluların ne kadar hızlı koştuğunu düşünürsek, biz muhtemelen bir salyangozun hızında ilerliyoruz, ama umurumda değil. Onunla halka açık yerlerde el ele tutuşmayı seviyorum.

Bir başka konuyu ele alırken, önemli bir şeyi gözden kaçırdım. *Onun görüşü*. Bu sadece benim için değil, ama kendimi bir anlaşma yapmaya çalışan ikinci el araba satıcısı gibi hissediyorum. Onun düşünceleri benim için önemli. "Bunu gerçekten düşünüyor musun bilmiyorum, ama eğer öyleyse, sence nasıl halletmeliyiz?"

"Tropikal bir yer düşünüyorum. Senin için ne kadar az giysi gerekirse o kadar iyi."

Ben kıkırdayarak ona şakacı bir şekilde dirsek atıyorum. "Aklının oraya gideceğini bilmeliydim. Balayı değil, ama gelecekte ne olur ne olmaz diye not alıyorum."

Hâlâ kıkırdayarak gülüyorum ki o ekliyor: "Bence bunu sen karar vermelisin. Benim finansal bilgilerimi kullanırsan banka evlendiğimizi anlar. Diğerlerine söyler miyiz? Nasıl? Duyuru yaparak mı? Parti vererek mi? Parmaklarımızda yüzüklerle ortaya çıkarak mı?" Gözlerini kısarak burnunun köprüsünü sıkıştırıyor.

"Doğrusu, bilmiyorum. Bu konuyu hiç düşünmemiştim, ama haklısın. Banka biliyorsa, herkes bilir. Ailelerimiz, özellikle de annem, bunu sonradan öğrenirse çok üzülürler. Onun haberi olmadan evlenmeyi düşünmek bile beni çok kötü hissettiriyor."

"Bu konuyu kapatmıyorum, ama belki de cevap budur. Bir karar, başlangıçta karşılaştığımızdan daha fazla soruna yol açabilir."

Korkarım ki, bunu kabul edersem tamamen vazgeçerim ve bu da dükkân için mücadele etmek yerine onu kaybetmeyi seçmek anlamına gelir.

Binalar arasında bir açıklık görünüyor. İnsanlar gül dolu bahçenin ortasında dolaşıyor ve kendilerini çekiyorlar. Pembe deniz beni durup bakmaya zorluyor, aynı anda küçük bir çığlık kaçıyor. Baylor'a bakıp soruyorum, "Beni buraya mı getiriyordun?"

Çenesini indirip utangaç bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Hoşuna gideceğini düşündüm"

"

"Bana aldığın çiçekler gibi." Ona çarparak başımı koluna yaslayarak, kalbim balon gibi sevgiyle doluyor. "Çok güzel."

Arkamızda olabildiğince çok çiçek görünecek şekilde kenarda kendi selfie'mizi çekiyoruz.

"Çiçekleri birkaç ayda bir değiştiriyorlar. Nisan ayında laleler, Haziran ayında güller. Biz de çiçeklerin son çiçeklerini yakalıyoruz."

Burası daha da sessiz, sokaktakinden daha az kalabalık. Bazıları çevredeki banklarda kitap okuyor, ama çoğu gri şehrin ortasında bu renkli büyüün manzarasını takdir ediyor. "Bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey."

"Bilmiyorum. Çiçek açan şeftali bahçesi gerçekten muhteşem bir manzara." Küçük patikada yürüyüş yaparken, kolunu omuzlarıma doladı. Kafamın üstüne öpücük kondurduğunda, burada bunu yapabileceğimizi hatırladım. Açıkça bir çift olabilir, dedikoduların yayılmasından endişe etmeden öpüşebilir ve el ele tutuşabiliriz.

Ama o evden bahsettiğinde kalbim hala sıkışıyor ve acaba geri dönmeyi düşünüyor mu diye merak ediyorum. "Çiçek açan şeftali ağaçları muhteşem. Hayatın boyunca gördüğün şeyleri doğal kabul etmek ne garip." diye cevap veriyorum. Önümdeki özellikle gösterişli bir gülün pembe yapraklarına bakarak annem, babam ve onların ilişkisini düşünüyorum. Onlara da böyle mi oldu acaba?

önlerinde duran şeyi görmeyi bıraktılar mı? Bu sorunun cevabını asla öğrenemeyeceğimden eminim. Annemin bile babamın neden gittiğini bildiğinden emin değilim. Şimdiye kadar bana söylemez miydi? "Sence bu evlilikte olur mu?"

"Bence öyle olmak zorunda değil. Ben her zaman anne babamın ilişkisinde rahatlık bulmuşumdur. Gösterişli mücevherler ya da lüks akşam yemekleri gibi bariz şekillerde heyecan verici değildi, ama onların sevgisi sessiz, istikrarlı ve güvenilirdi. New York'ta flört etmekle tam bir tezat oluşturan bu özelliği takdir etmeye başladım." Bana bakarak şöyle diyor: "Onlar bizim görmediğimizi sandıklarında birbirlerine bakışlar ve küçük gülümsemeler gönderirlerdi. Bunu doğal kabul ederdim. Şimdi ise bu, benim için güzel bir anı."

"Üzgünüm."

"Önemli değil." Kendi kendine gülerek, boş elini cebine soktu. "Bunu uzun zamandır düşünmemiştim. Yıllardır. Bu anılar geri geldiğinde çok güzel oluyor." Beni önüne çekerek, "Burada olduğun için mutluyum" diye ekledi.

"Ben de." Ona sarılır, gözlerimi kapatır ve eve götürebilmek için ondan olabildiğince çok şey emmeye çalışırım.

"İyi bir argüman sundun, Shortcake. Benim için olan faydaları da dahil etmek akılcıydı," diyor ve ben ısrar etmeden konuyu tekrar gündeme getiriyor, ki bunu takdir ediyorum.

Gülerek cevap veriyorum, "Sanırım sandığım kadar sinsi değilim."

"Bunu yapsak, nasıl olurdu? Burada evlenebiliriz." Onu izlediğimde, vücudunda ya da yüzünde herhangi bir gerginlik hissetmiyorum. Bu konuyu kapatmasını bekliyordum. Ama o, bu konuyu düşünmemiz için kapıyı ardına kadar açık bırakıyor. "Ama bekleme süresi var."

Kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki, kulaklarımı dolduruyor ve 20 metre yakınımdaki herkesin, özellikle de onun duyabileceğini düşünmeme neden oluyor. "Bunu gerçekten düşünüyor musun?"

"Değerini görebiliyorum."

"Değerini mi?" Onun dünyasında olduğumu hatırlayınca gülüyorum, o da finans ve iş dünyası, Hill Country'den çok uzak bir dünya.

Kıkırdayarak, "Belki en iyi ifade şekli değil, ama bu teklifin olumlu yanlarını görüyorum" diyor.

"Kulağa ucuz geliyor."

Kaşlarını kaldırır. "Öyle değil mi?"

"Her şeyi yatak davetiyesi gibi göstermeyi başarmak etkileyici."

Onu gördüğüm en rahat omuz silkme hareketiyle, "Bu bir yetenek" diyor.

"Görünüşe göre bu yetenek hiç bitmiyor."

Parktan su kenarına doğru ilerleyerek, büyük bir taş duvara oturduk. Bana baktı. "Yargıç olan bir müşterim var. Ona piyasada çok para kazandırdım. Eminim bizim için bazı bağlantılarını kullanıp yarın bizi içeri sokabilir."

Otururum, rüzgar saçlarımı savururken vücudum gerilir. "Yarın mı?" Şokun etkisi üzerimde hissedilir, ama bunun bir anlaşma olduğunu kendime hatırlatırım. *Hatta benim planım.* Sanırım bunun daha zafer dolu, spontan romantik ve kariyerim dışında taşıdığım hayallerimden daha az fedakarlık gerektiren bir şey olacağını düşünmüştüm. Sanırım hepimiz Christine ve Tagger'ın sahip olduklarına sahip olamayız. Bana sunulani kabul etmeliyim. "Bu beklediğimden daha erken, ki cumartesi günü Hamptons'a gideceğimiz için hiç mantıklı değil."

Her neyse, suçlu benim. Ona bu teklifi reddedemeyeceği bir fırsatmış gibi sundum. Sonunda onu ikna ettim, ama şimdi gerçekler ortaya çıktı.

Ne bekliyordum ki? Kalpler ve güller mi, yoksa aşk için evlenecek miydik? Teknik olarak, daha yeni çıkmaya başlamıştık. Bunun ikimiz için de maddi açıdan faydalı olmaktan öte bir şey olmasını beklemek, sahip olduğum en saçma umut olabilir. Bu yüzden ruh eşimi bulma hayallerine, kalp tellerime ve Cupid'in okuna veda ediyorum. Bu, onun için bir terfi ve benim için dükkanımı olabildiğince uzun süre açık tutmaktan başka bir şey değil. *Başka bir şey değil.*

O da şöyle cevap veriyor: "Aksi takdirde, gelecek hafta olmak zorunda kalırdı, ama sen Pazar günü ayrılıyorsun." Duvarın üstünde, önümde duruyor. Ellerini dizlerimin kıvrımına koyuyor ve gözlerindeki samimiyet kalbimi hızla attırıyor. Tatlı, şefkatli. Düşünceli. Benim için bunu yapar. Buna tutunuyorum. "Haftaya programım dolu." Sesi alçalır ve sözlerinde suçluluk hissedilir. "Randevuları iptal edemem, yoksa ederdim."

"Ve sonraki hafta çok geç. Son tarih geçmiş olacak." Baylor bunu benim için yapıyor. Elbette, bunun ona da faydaları var, ama ben onun kız arkadaşı olsam da aynı sonucu elde ederdi. Ama benim için, bunu olabildiğince basit hale getirmek için evlenmem gerekiyor. "Yarın, ha?" Bu çok hızlı geliyor, hayal edebileceğimden çok daha hızlı.

Ellerimi uzatıyorum. O ellerimi tuttuğunda, duvardan atlayıp ayağa kalkıyorum. "Hayal ettiğim gibi olmadı, ama evet."

"Evet mi?"

"Seninle evleneceğim, Shortcake." Ağzının sağ tarafı yukarı kalkıyor, ama her zamanki gibi alaycı bir gülümseme değil. Yakışıklı yüzünde hızla yayılan bir gülümseme.

"Gerçekten mi?" Önünde zıplıyorum. "Ama bir şartla."

Ayaklarımı betona dikip, bu anlaşmayı imzalamam için benden ne isteyebileceğini hiç bilmeden bekliyorum. "Nedir o?"

"Sana bir yüzük alacağım."

İleri geri sallanarak, büyük bir rahatlama ile derin bir nefes alıyorum. Yüzük konusunda hiç düşünmemiştim. Sadece onunla evlenmek istiyordum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Karımın bir yüzüğü olsun istiyorum."

Karım... Ben öldüm. Bunu duyduktan sonra o suya atlayabilirim. Dibe batıp bir daha nefes almadan, mutlu olurum. Aynen böyle, o benim kalbimi tekrar hızlandırıyor ve başımı harika bir şekilde döndürüyor. Onu tutuyorum, kendimi ona bağlıyorum, böylece Manhattan'ın önünde bir su birikintisine dönüşmüyorum. Baylor Greene ile evleniyorum ve bu büyük olay için hayatta ve sağlıklı olmak istiyorum.

Aman Tanrım.

Evleniyoruz.

BÖLÜM 25

Baylor

EVLİLİK, bizim sandığımızdan daha büyük bir olay. Evliliği hiç düşünmemiş bir erkek olarak, omuzlarım şaşkırtıcı derecede rahat, çenem sıkı değil ve terlemiyorum. Garip bir şekilde, iyiyim. Hatta mutluyum. Başka bir kadınla olabileceğimi söyleyemem, ama Lauralee farklı.

Onu seviyorum.

Bu itiraf, kendime sessizce yaptığım olsa da, beni adeta yere serdi. Aşk, beklediğim bir şey değildi. Onu aramıyordum bile. Festivalden sonra ondan uzak kaldığım sürede beni buldu. Geceleri yaptığımız kısa telefon görüşmeleri ve ara sıra attığımız mesajlar, borsa kaosundan hoş bir kaçış oluyordu. *Ama yeterli değildi.*

Onsuz olmak istemiyorum. İronik olarak, çoğu zaman yine onsuz olacağım. Bunu nasıl başaracağız? Evlenmek ve her gece onunla yatmak istiyorum. Karıma iyi geceler demek için telefon etmek değil. Ben evet dediğimde, bunu içtenlikle söyleyeceğim. O söylediğinde ise, bu geçici olacak. *Siktir.*

Düşün kapanması, oturup kendimi yerleştirmeden önce yastıklarımı ceviz başlığa göre ayarlamam gerektiğini hatırlatıyor. Birkaç mesaj gönderdikten sonra, telefonumu komodinin üzerine koyuyorum ve dışarıdaki karanlığı ışık noktalarıyla süsleyen perdelerin hala açık olduğunu fark ediyorum. Artık şehrin beni izlediğini düşünmüyorum, ama o açığa çıkacak. Uzaktan kumandaya basarak perdeleri kapatıyorum ve mahremiyetimizi sağlıyorum.

Hala konuşacak çok şeyimiz var, ama bunu bir kenara bırakıp, birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak ve onunla yatakta uzanmak istiyorum. *Ve başka şeyler...* "Evli kalmak zorunda değiliz," diyor, banyodan çıkıp gövdesine bir havlu sararak. Duşunu yeni almış, saçları başının üstünde toplanmış, parlak beyaz havlunun üzerinde bronz teni göze çarpıyor ve omuzlarında kaçırdığı birkaç damla suyla cildi parılıyor. Onları dilimle temizlemekten mutluluk duyarım.

"Hollywood'da iki haftadan kısa süren evlilikler var, yani fikrimizi değiştiren ilk çift biz olmayız. Şey..." Saçlarını salladığında saçları başının üstünde sallanıyor. Yatağın kenarına oturup, bir eliyle arkasına yaslanıyor. "Fikrimizi değiştiriyoruz demek değil. Daha çok sistemi kendi lehimize kullanmak için oynuyoruz.

İki hafta sonra tekrar özgür olursun.

"Peki ya evlenirsek?" Bunu evlilikten çok bir birleşme olarak görmesi beni rahatsız etmiyor. Bu sadece bir iş anlaşması nedeniyle gerçekleşiyor. Bu yüzden mantıklı. Ben duygularımı açıkça ifade etmediğim için onu suçlayamam.

İş yerinde bütün gün kendimden bahsedebilirim, basketbol sahasında saçma sapan konuşabilirim ve diğer kadınlara kendimi övmekten hiç çekinmem. O benden bunu istemiyor. O benim kafamdakileri değil, kalbimdekini istiyor. Bu büyük bir istek. Ama ben ona ikisini de veriyorum, gerçeği itiraf etmeden. Eğer sırf beni sevdiği için evlenmek isteseydi, evlenirdim. İyi bir şeyi gördüğümde anlarım.

"Ya evlensek?" Gözleri büyüdü. "Evli kalmak mı?"

"Evet." Bizimki, hala destek tekerlekleri takılı olan yeni bir ilişki. Ben zaten gidonu tutmadan sürüyorum. Birbirimiz için yaratıldığımızı biliyorum. O henüz bunu göremiyor.

"Baylor? Ah, bu çok tatlı, ama senin evlilik aramadığını biliyorum."

Annesini ve ailemi incitmemek için bunu sır olarak saklamaya karar verdik, ama hazır olduğumuzda onlara da söyleyeceğiz. Tabii söylersek. Onu dinlerken, buna gerek olmayabilir diye düşünüyorum.

"Neden böyle söylüyorsun?"

Gözlerini yanımdaki yastığa dikip sonra tekrar bana çevirdi. "Neden böyle düşündüm bilmiyorum. Senin bağlılıktan çok flört etmeyi tercih ettiğini mi düşündüm? En son ne zaman bir ilişkin oldu?"

"Seninki ne zamandı?" diye karşılık verdim.

Yüzünde kırılgan bir ifade belirir, dudakları hafifçe açılır. Çok dikkat dağıtıcı. "Bu haksızlık. Pass'ta senin burada sahip olduğun seçeneklerim yok."

Bir anlığına ona bakıyorum. Bunu kendime ben yaptım ve en yakın arkadaşı da yıllar boyunca bana pek iyilik yapmadı. Kız kardeşimi suçluyor muyum? *Hayır*. O tüm gerçekleri bilmiyordu, ama muhtemelen gerçeklerden çok da uzak değildi ve en yakın arkadaşım da birçok kötü davranışa tanık olmuştu. Ancak eminim ki bazı detayları atlamıştır. Sırlarımızı ifşa etmeyeceğim. Ama şunu söylüyorum: "İkimiz de özellikle hayal dünyasında yaşayan insanlar değiliz. Bu bizim için asla ulaşamayacağımız bir lüks. Bizler çalışkan çiftçi ailelerin çocuklarıyız ya da olayları farklı bir bakış açısıyla görüyoruz. Kim bilir. Ama evlilik konusunda net olmak istiyorum. Evlilik benim için önemli."

Yatağın üzerinde sürünerek yanıma gelir.

Yaramaz bir gülümsemeyle fısıldar, "Öyle mi?"

"Evet. Bunun bizim için parayla ilgili olduğunu biliyorum, ama eğer tek sorun buysa sana bir çek yazabilirim ya da ömür boyu bedava kira ödeyebileceğinden emin olabilirim..."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

Kahretsin.

Bu çukur gittikçe derinleşiyor. Eninde sonunda küreği bırakmam gerekecek. Ama bu gece değil. Gözlerim açık bir şekilde bu işe giriyorum çünkü bu bana gerçek geliyor, şu anda karşımda duran o kadar gerçek. *Ona bu sırrı ne zaman açığa çıkarmalıyım?*

Mükemmel zamanın evet dedikten sonra olduğunu düşünmeye başlıyorum, bu da beni durumdan faydalanarak korkunç bir insan yapıyor. Onu burada benimle yatakta görünce, sanki her gün böyleymiş gibi bu şehirdeki hayatıma uyum sağlıyor. *Öyle olabilir.*

Ama onun buraya taşınacağına inanarak kendimi kandırmamalıyım, çünkü taşınmayacağını ya da taşınamayacağını biliyorum. *Her ikisi de*. Bu yüzden, yapabildiğim sürece onun varlığının ve kendini evindeymiş gibi hissetmesinin tadını çıkarıyorum.

"Çok para kazandım."

"Oh," diyor, uyluğundaki katlanmış havluya bakarak. Kafasını sallamadan önce tekrar yukarı bakıyor. O

gözlerimle karşılaştığında, gülümser. "Daha önce de söylediğim gibi, dayanamıyorum." Yaklaşarak, gözlerini ağzıma indirir ve eli, ereksiyonumu engelleyen pamuğu okşar.

Dokunuşuyla tüm vücudumu uyandırırken nefesim derinleşir. "Buraya gel." Kucağıma tırmanır, bacaklarını bana geçirir. Yüzünü yaklaştırır, kulağına fısıldarım, "Ya evli kalmak istersek?" Yanağını ve çenesinin altını öperim.

Yine ağzı açık bir şekilde arkasına yaslanıyor ve o dudakların benim sikimi nasıl sardığını hatırlatıyor bana. "Bir acil durum planı ister misin?"

Ondan ne demesini istiyorum? Bunun sadece finansla ilgili olmadığını mı? Telefonum komodinde titriyor, ben de ona bakıyorum. "Yargıçtan gelmiş."

Telefonu alıyorum. Mesajında şöyle yazıyor: *Seni saat ikide kabul edeceğim. Memurdan ruhsatı damgalat. Asistanıma adını ve talimatlarını bıraktım.*

Ekranı ona göstermek için parlatarak, "Görünüşe göre yarın evleniyoruz," diyorum.

"Gergin olmam gerekmez mi?"

İşte benim kızım. Yalnız olmadığımı biliyordum. En azından umuyordum. Kalçalarını tutarak, havluyu bir tarafa çekip en sevdiğim çilekleri görürüm. Parmaklarımı dövmenin üzerinde gezdirirken, "Ben de değilim" diye cevap veririm.

Kollarını boynuma dolamak için yeterince öne eğildi. "İnsanlar daha hızlı evleniyorlar."

"Bunu haklı çıkarmak zorunda değiliz. Doğru geliyorsa, doğrudur." Güzel paketi açmaya başlıyorum, havlunun köşesini çıkarıp yere atıyorum. Onu kendime çekiyorum, pembe dudaklarını yalıyorum ve sonra göğüslerinin arasındaki boşluğu öpüyorum, ereksiyonumun etrafını sardıklarını hayal ediyorum. Bu düşünceden kendimi sıyrıyorum, şu anda onun içinde olmayı tercih ettiğimi biliyorum.

Arkamda oturarak, her derin nefes alışında göğsünün yükselip, nefes verişinde alçalmasını izliyorum. Göz kapakları kapanırken, kendi zevkini arayarak kalçalarını yavaşça ileri geri sallıyor.

Lanet telefon, istenmeyen bir dikkat dağınıklığı olarak ahşap komodinin üzerinde tekrar titriyor. Gözleri ekrana kayıyor, sonra da bana.

bana kayıyor. "Meşgul adamsın. Bakman gerekmiyor mu?" diye soruyor nefes nefese.

"Bu bekleyebilir, ama ben bekleyemem." Onu yatağa yatırıp bacaklarının arasına giriyorum. Kahkahası kulaklarımı dolduruyor ve bana sanki ayı asmışım gibi bakışı beni yeniden bütün hissettiriyor. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Lisans ücretini öder ödermez, öğleden sonraya kadar hazırız. Elini tutarak mahkeme salonunu geçip kapıdan çıkıyoruz. "Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Nereye?"

Geri dönüyorum. O, benim durduğum yerden iki basamak yukarıda duruyor. Evlilik cüzdanını alırken içimizden gelen mutluluk, yüzünden silinip gitmiş. "Ne oldu?"

"Her şey çok hızlı geliyor." Bir adım aşağı iner, bizi birbirimize yaklaştırır ve göz hizasına getirir. "Bunu istediğimi biliyorum, ama sanki bu fikre alışmak için zaman ayırmamışım gibi, şimdi de işleri halletmek için bir yerden bir yere koşturuyoruz ve ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Öyle olmamalı. Her gün evlenmiyoruz ki." Ellerimi beline koyarak onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Bu konuda yalnız değilsin. İşlere gelince, fotoğrafları gördüğünde bana olduğun kadar güzel hissedeceğin, sevdiğin bir elbise almanı istiyorum. Öylece çantana attığın bir elbise değil."

"Fotoğrafları hiç düşünmemiştim. Hiçbirini düşünecek vaktim olmadı ve şimdi hepsi aynı anda üstüme üstüme geliyor."

"Hey, stres yapma. Geri dönmemiz için dört saatimiz var ve ben seni koruyacağım." Onunla birlikte merdivenlerden aşağı inmeye başlıyorum ve "Tek yapman gereken benim daireme gitmek" diyorum.

Yüzündeki gerginlik azaldı ve bana gülümsedi. "Dairemde ne var?"

"İhtiyacın olan her şey. Elbiseler, saç, makyaj malzemeleri. Öğle yemeği, çünkü 'evet' dediğinde aç kalmanı istemem."

Kaldırıma vardığımızda, yine durur. "Bu kadar kısa sürede nasıl başardın?"

"Burası New York, bebeğim. Bu şehir asla uyumaz. Ayrıca çok sayıda bağlantım var. Onları kullanmak en iyisi." Kiraladığım siyah araba kaldırıma yanaşır ve onu araca yönlendiririm. Kapıyı açarım ve o içeri girer. Eğilirim ama arabaya binmem. "Saat 1:45'te burada görüşürüz, tamam mı?"

"Bekle." Kapıyı kapatmamı engelleyerek sorar, "Sen benimle gelmiyor musun?"

"Benim de birkaç işim var. Ama tam burada seni bekleyeceğim. Söz veriyorum." Eğilip, bir öpücük çaldım. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Oh, her şey halloldu, para konusunda endişelenme. Her şey ayarlandı."

Gözleri yaşlarla dolarken avucunu hala kapıya dayamış durumda. Alt göz kapaklarından yaşlar akmak üzereyken başını geriye doğru eğiyor. Nefes alıyor, sonra bana bakıyor. "Teşekkür ederim."

Başımı sallayıp kapıyı kapatıyorum. Göğsümü ovuşturarak, oluşan düğümü gevşetmeye çalışıyorum. Düğünler duygusal olmalıdır, ama bu kadar etkileyeceğini beklemiyordum. Saatimi kontrol etmek için bileğimi çeviriyorum. Taksi çağırmak için kolumu havaya kaldırıyorum. Bir taksi durur durmaz, içine atlayıp "Elmas Bölgesi" diyorum.

Bir motor ve dört lastik az önce teslim edildi. Kendine çok güveniyorsun.

Tagger'ın mesajını tekrar okurum ve gülerek cevap veririm: *İş tamamdır.*

Satıcıya "Alacağım" demeden önce yüzüklere bir kez daha bakıyorum. Lauralee'nin ne tür yüzükler isteyeceğini hiç bilmiyorum, bu yüzden bana onu hatırlatan bir şey seçtim. Kredi kartımı tezgahın üzerine bırakarak üçünü de satın alıyorum: nişan yüzüğü, alyans ve benim yüzüğüm. Hazırlıklı geliyorum.

Ekran tekrar aydınlandığında telefonuma dönüyorum.

Tagger: *Pris hiçbir şey söylemedi, bu yüzden çantada bir şey olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Ayrıca Lauralee şehir dışında parti yapıyor. Muhtemelen Austin'de biriyle tanışmıştır.*

Ben: *Rekabetten korkmuyorum. Hiç korkmadım. Onuncu sınıfta Sara Kinsey'in...*

Tagger: *Dur bakalım. Sara Kinsey seni kandırdı dostum, onu bu işe karıştıрма.*

Ben: *Gerçek bazen acıdır.*

Tagger: *O arabayı sürdüğümde acı çeken sen olacaksın. Yeni motor ve lastikleri aldığın için teşekkürler.*

Onu tanıyorum. Bu bahsi kazanıp kazanmamam önemli değil, arabayı alacağımı garanti eder. Ama benimle dalga geçmeyi çok seviyor. Touché.

Yüzük kutularını alıp cebime koyuyorum. Bu semtte dolaşırken bir sürü para harcadığımı herkese duyurmaya gerek yok. Bir taksiye binip, daha önce adliyeye giderken ütülemek için gönderdiğim takım elbisemi almak için bir sonraki durağa gidiyorum.

Ofisimde üstümü değiştirdikten sonra, ona gitmek için yolda yemek için bir bagel alıyorum. Arabası onu getirmek için geldiğinde orada beklemek istiyorum. Ona tutmayı düşündüğüm bir söz verdim, her zaman tutacağım başka bir söz daha vereceğimi bilerek.

Kaldırımda birkaç dakika durdum, yoldan geçenler bana bakıyordu. Bir kadın bile numaramı istedi. "Benim bir sevgilim var." Bu, son zamanlarda söylediğim en kolay cümleydi.

Köşeden gelen arabayı gözetleyerek, duruşumu düzelterek bekliyorum. Araba duruyor ve ben sürücüyü beklemiyorum. Sabırsızlıktan duramayıp kapıyı kendim açıyorum.

Arka koltuğun gölgesinden çıkar, ayağı kaldırıma basar ve elimi tutar. Onu gördüğümde, tüm dünyam durur.

Saçları yüzünü çevreleyen parlak, yumuşak dalgalar halinde açık ve renklerin derinliği göz alıcı. Hafif makyajı, doğal güzelliğini gölgelemek yerine vurgulamış. Elbise göğüs ve kaburgalarına tam oturuyor, ancak oradan itibaren genişliyor ve rüzgar estiğinde eteği dalgalanıyor. Hepsi ona ait. İçindeki değiştiğini bilmek onu daha da sevmemi sağlıyor.

Gülümseyerek ellerini omuzlarıma koyuyor. "Çok şık olmuşsun, yakışıklı."

Kollarımı beline doluyorum, "Nefes kesicisin" demekten başka bir şey söyleyemiyorum. Elini tutarak bir adım geri çekiliyorum. "Sana bakayım."

Yanakları kızarır ve kıkırdar, bana küçük bir dönüş yapar. "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım."

"Oh." Arkasını dönüp arka koltuğa uzanarak bir şey aldı. "Neredeyse unutuyordum." Dün ona verdiğim buketi çıkardı. "Etrafına beyaz bir kurdele bağladım. Bu duruma çok yakışıyor, değil mi?"

Onu hatırlattığı için bir anlık hevesle aldığım çiçeklerin, onun gelin buketi olacağını asla tahmin edemezdim. "Kaderimizde varmış." Arkamda başımı sallayarak soruyorum, "Evlenmek ister misin?"

Gülüyor. "Hazır giyinmişiz, evlensek de olur."

Merdivenlerin tepesinde serin bir esinti bizi karşılıyor. Durup bu esintiyi içime çekmek istiyorum, gözlerimi kapatıp yüzümde hissetmek istiyorum. Vücudumu huzur kaplıyor ve gözlerimi açtığımda, o diyor ki, "Sanırım annen bizimle birlikte."

"Ben de öyle düşünüyorum." Lauralee solumda, Comfort ise sağımda yürüyor.

Uzun süre bekletilmiyoruz ve bir koridordan yargıcın odasına götürülüyoruz. Yargıç bize katıldığında, tanışımız da onunla birlikte içeri giriyor. Mickey elimi sıkmak için geliyor ama Lauralee ile tanışmak için vazgeçiyor.

İkisine de hızlıca tanıştırdıktan sonra, "Geldiğiniz için teşekkürler" diyorum. "Yarın zaten öğreneceksiniz, o yüzden sizi burada görmek iyi olur diye düşündüm."

"Bu, beklediğim bir mesaj değildi."

Lauralee gülüyor... biraz fazla gülüyor. "Eminim öyledir."

"İnsanlar değişebilir," diyorum. "Bu güzel kadınla evlenmeye hazırım."

Yargıç, "Evlenmeye hazır mıyız?" diye sorar. Kız arkadaşım yanıma yaklaşır ve "Hazırız" der.

"O zaman başlayalım." O anda fotoğrafçının arkamızda parmak uçlarında yürüdüğünü fark ettim.

Yargıç her zamanki yeminleri okur, ancak bazen benim hoşuma giden modern bir versiyona geçer.

Lauralee ve ben birbirimize baktığımızda, yüzükleri parmağına takıyorum ve bu onu şaşkın bir nefes almaya itiyor. Bu tepkiye bakılırsa, iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum. Yüzükleri hala parmağında tutarken, "Seni seçiyorum, Lauralee Knot. Bugün. Yarın. Sonsuza kadar. Evet." diyorum.

Gözleri yaşlarla doluyor, ama gülümsemesi hüznü yalanlıyor. Hatta kendi kendine gülüyor, bu da hepimizin keyfini yerine getiriyor. Elimi eline alıyor ve benim elime, onun yüzüğüne uyacak şekilde platinden yaptırdığım yüzüğü takıyor. Gözlerimin içine bakarak şöyle diyor: "Seni seçiyorum, Baylor Greene. Bugün. Yarın. Ve sonsuza kadar. Evet."

"Sizi karı koca ilan ediyorum." Yargıç gülümser. "Hadi onu öp. Bunu resmileştirelim."

Bu muhteşem insanı ellerimle tutarak çenesini okşuyorum ve bir anlığına gözlerine bakıyorum. "Seni seviyorum, Lauralee. Tüm kalbimle." Bu sözler çok doğal geliyor, sanki bu anı beklemek için dilimin ucunda duruyorlardı.

"Ben de seni seviyorum, Baylor. Çok seviyorum."

Ve karımı öptüğümde, kalbim sonsuza kadar dediğimde bunu içtenlikle söylediğimi onaylar.

BÖLÜM 26

Lauralee

CLOUD NINE, New York City'deki adliye binasının merdivenlerinde var. Onunla birlikte havada süzülüyor olmamdan dolayı olmalı. "Yakışıklı kocam." Romantik. Çekici. Beni ayaklarımdan kesen kocam. Beni ayaklarımdan kaldırıyor, herkesin görmesi için beni döndürüyor. Kollarımı genişçe açıyorum, bu anı içime çekiyorum ve onu öpüyorum.

Baylor ile hayat bir rüya gibi.

Beni yere indiriyor, ama hala bana sıkıca sarılıyor ve ağzımın köşesine fısıldıyor, "Benim güzel gelinim, sana çok aşığım." Beni merdivenlerin ortasında eğip, tekrar öpüyor.

Saçlarım sarkarken ve ağırlığım onun kollarında güvendeyken, "Bir kızı özel hissettirmeyi gerçekten iyi biliyorsun" diye cevap veriyorum.

"Sen de beni öyle hissettiriyorsun."

Bu romantizmi nasıl idare edeceğimi bilmiyorum. Söylediği her kelime bir öncekinden daha baş döndürücü. "Beni bu kadar şımartırken, nasıl normal günlük hayatımıza dönebilirim ki? Bütün bu tatlılıktan sonra, ben tamamen şımarık olacağım."

Saçının bir kısmı alnına düşerken gülümsüyor. Saçının dağınık olmasını seviyorum. Çenesini kaplayan hafif sakal ve gömleğinin birkaç kırıklığını seviyorum. Hayatın izleri. Ama bugünkü görünüşünden şikayet etmeyeceğim. Araba köşeyi döndüğünde ve onu orada beni beklerken gördüğümde ağzım açık kaldı. Bu kadar yakışıklı olmak suç olmalı ve ben de onu

onu gözaltına alacak kızım. Ama tüm bunları gerçek bir düğün gibi hak ediyor muyum?

Sade bir şey hayal etmişim. Adliyeye gidip bu işi halledecektik. Bunun yerine, parmağımda küçük bir yaban mersini büyüklüğünde yastık kesim bir elmas ve etrafı elmaslarla çevrili platin bir yüzük var. Sanırım arabam daha ucuzdu. Aslında, öyle olduğunu biliyorum. Hiç bu kadar pahalı bir şey görmemişim, parmağımda takmışlığım da yoktu.

Ben sadece, geçimini zar zor sağlayan bekar bir anneyle büyümüş bir köy kızıyım. Baylor bana krallığının anahtarlarını verdi ve kendimi bir prenses gibi hissettirdi.

Ayağa kalktığımda, bir fotoğrafçının bizi ünlülermişiz gibi fotoğrafımızı çektiğini fark ettim. "Biri bizim fotoğrafımızı çekiyor."

Omzunun üzerinden geriye bakıp tekrar bana dönüyor. "Bu, özel günümüzü fotoğraflayacağı için tuttuğum fotoğrafçı." Ağzım açılıp kapanıyor, düşüncelerim bir sürprizden diğerine atlıyor. Fotoğrafçıya tekrar baktığımda, bana el sallıyor. Ben de el sallayıp tekrar Baylor'a dönüyorum. O da "İnsan sadece bir kez evlenir" diyor.

Fotoğrafçı unutulur, zihnim "sadece bir kez evleniriz" cevabını düşünürken. Belki de dilim sürçmüştür, ama kendimi bu cümleye bir can simidi gibi tutunurken buluyorum. Aksi takdirde, yaptığımız şeyi sorgulamaya başlarım. Ve bu, uzun zamandır bu kadar mutlu hissetmediğim bir anda yapmak istediğim en son şeydir.

Gerçeklik tekrar yüzüme çarpmadan önce bu hayali sonuna kadar yaşamak istiyorum. Onun yanında durarak, fotoğrafçıya bakarken başımı omzuna yaslıyorum. Ellerimiz birbirine kenetlenmiş, diğer elimde ise buket sarkıyor. "Gerçekten her şeyi düşünmüşsün."

Yeni aşkın ve günün keyfinin galip gelmesine izin vererek, her yerde poz veriyoruz: kaldırımda yürürken, park bankında otururken başımı onun kucağına yaslayarak ve tersini yaparak, çiçeklerle dolu en yakın parkta dolaşarak. İlk başta çok utanmışım, ama bunlar bizim için eğlenceli olduğu için çekingenliğimi bir kenara bırakıp bu süreci keyifle yaşıyorum.

Hatta hot dog yerken o kadar çok gülüyorum ki neredeyse boğuluyorum. Ve bu da beni daha da çok güldürüyor.

Bulut on var mı? Dokuz bu hissi asla yeterince yansıtamaz.

Onun dairesine döndüğümüzde, beni kollarına alır ve eşiği geçene kadar taşır. "Hiçbir ayrıntıyı kaçırmadın bence," derim, onun kollarında korunmuş ve güvende hissederek.

Kapıyı tekmeleyerek kapatır ve ayaklarım yere basar basmaz yanağıma bir öpücük kondurur. Ona sarılırken, ayrılmaya hazır değilim ve onu yatak odasına doğru çekerek günü birbirimize sarılarak sonlandırmak istiyorum. "Günün iyi geçti mi?" Sesinde, hayatta taşıdığı tanıdık özgüven yok. Tagger'la takılırkenki gibi gürültücü değil. Ailesiyle konuşurkenki gibi rahat da değil.

Sesinde bir utangaçlık, bir belirsizlik var. Daha sessiz ve çekingen. Hem büyürken tanıdığım çocuğu hem de şu anki halini görebiliyorum, benim onu rahatlatmam gerekiyor. Ellerimi omuzlarına ve boynuna koyuyorum. Topuklarım yüksek ama yine de onu kaldırmadan dudaklarına ulaşmam için yeterli değil. Onu öpüyorum, sonra tekrar. Yumuşak ve yavaş. Nazik ve şefkatli, ona en çok istediği şeyi verebileceğimi umarak. *Sevgi*. "Hayatımın en güzel günüydü."

Beni kendine çektiğinde kolları çok güçlü oluyor. Benim onun ihtiyaç duyduğu can simidi olduğumdan kaçış yok. "Benim de."

Elini tutup onu oturma odasına götürüyorum ve buketi vazoya geri koyuyorum. "Şimdi ne yapıyoruz?" diye soruyorum, kendi kararımı vermek için önümdeki olasılıklara açık bir şekilde. "Sevişebiliriz." Cevap olarak sırtıyor. "Ya da bir şeyler yiyebiliriz?" Beklediğim gibi sırtışı daha da belirginleşiyor. "Film izleyip kanepede sarılabılırız, ya da çok New York tarzı bir şey yapıp çatıya çıkıp yıldızları seyredebiliriz."

Sanki bu bir ölüm kalım meselesiymiş gibi çenesini ovuşturur. Bence gece boyunca hepsini yapacağız, o zaman neden karar verelim ki? "Bir tercihin var mı?"

"Seninle ilgiliyse her şey büyüdü geliyor."

"Karımın cazibesini dinle."

Çocukluk hayallerim geri geliyor, o kadar çok bastırmıştım ki, şimdiye kadar unutmuştum. "Bu düğün gününü daha da mükemmel hale getirmek için yapabileceğim pek bir şey olduğunu sanmıyorum"

ama bir dilek hakkım daha olsaydı, o da kocamla ilk dansımı yapmak olurdu."

Gözlerini benimkilere dikmiş, ceketini çıkarıp kravatını gevşetiyor. Cinsel çekicilik konusunda ciddi olduğunu belli ediyor. Genelde takım elbise fetişim yoktur, ama bu adama ne kadar çekildiğimi saklamakta zorlanıyorum. Nefes nefese kalan göğsüm ve onu yatak odasına götürmesini söyleyen bakışlarım, her şeyi ele veriyor olabilir. O da benim işaretlerime kendi işaretleriyle karşılık veriyor: çenesini indiriyor, parlak mavi gözleri baştan çıkarıcı bir gölgeyle kaplanıyor. O bakışların altında, bana her şeyi yapmasına izin verirdim. Ve eğer o kolları sıvarsaydı, benim işim biter. *Ölür ve cennete giderim.*

O pislik, beni daha fazlasını istemek için neredeyse nefes nefese bırakıyor ve dönüp...

Kahve masasındaki tahta kaseden uzaktan kumandayı alıyorum. Birkaç tıklamayla, görünmez hoparlörlerden müzik odaya yayılıyor. Müzik romantik bir atmosfer yaratıyor ve ben de onun bu çalma listesini her zaman hazırda mı tuttuğunu yoksa bizim için mi hazırladığını merak ediyorum. Diğer her şeyi hatırladığına göre, bu konuda da hazırlık yaptığını düşünüyorum.

Beni kollarına alarak, "Bu dansı bana ayırır mısınız, Bayan Greene?" diye soruyor.

Greene?"

Belime tutunduğu için mutluyum, yoksa ayaklarının dibinde eriyip giderdim. Greene, kendimi onların ailesinin bir parçası gibi hissetmeme rağmen, hiç düşünmediğim bir soyadıydı. Ama onun dudaklarından, önündeki unvanla birlikte duyduğumda, duygularımla boğuluyorum.

Ona yaslanıp kalp atışlarını dinliyorum ve onunla evli, her bakımdan bir Greene olan birinin sahip olduğu muazzamlığın karşısında kendimi kaybetmemi görmemiş olmasını umuyorum. Bir anda sindirmek için çok fazla şey var.

Baylor sırtımı okşuyor ve saçlarıma fısıldıyor, "Seni üzmem istemedim."

"Öyle yapmadın," diyorum, yanağımı göğsüne dayayarak. "Harika bir gündü, her açıdan mükemmeldi. Teşekkür ederim." Bunun onu yatıştırmayacağını biliyorum. Beni bunun için çok iyi tanımaya başladı, ama kendimi nasıl koruyabilirim? Onu seviyorum — sağlam, gerçek ve her anlamda — ama kalbimin kırılmasını istemiyorum.

bu durumun kaçınılmaz sonucu. Aşk için evlenmedik, ama sonunda aşkın ortasında bulduk kendimizi. "Bu gerçek gibi geliyor, Baylor."

Omzumdaki elinin dokunuşunu ve dokunuşunun tüm vücudumu sarmasını bu kadar sevmekten nefret etmeye başlıyorum. Onunla ilgili hiçbir şey üzerinde kontrolüm yok. Bana gelince tüm kozlar ve kazanan el onda. Gözlerimi kapatıp endişelerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

O eğilip boynumun kıvrımını öper ve kulağıma fısıldar, "Ne istersek o olur."

Boynumu eğip ona açılıyorum. "Bunun bitmesini istemiyorum, ama evlenmeye karar vermemizin sebebi bu değil."

Ağız sabit kalır ve sonra bana bakar. "Bu gece hiçbir şey kesinleşmek zorunda değil. Bir gece geçirebiliriz."

Haksız değil. Bir gecelik fantezi yaşamak kimseye zarar vermez. Bu gece, sonra normal hayatlarımıza döneriz. *Kalplerimiz incinmeden.* "Bir gece."

Bunu unutma, Lauralee, diye sessizce kendime uyarıyorum.

Ve sonra yarın Hamptons'a gideceğimizi hatırladım. Tamam, sadece birkaç gece ama bunu hak ediyorum. Bu adamı ve bana açlıktan ölüyormuş gibi, sanki ana yemekmişim gibi bakışlarını hak ediyorum.

Fırtınanın olduğu geceden beri aramızda saf bir kimya ve cinsel çekim var. Fiziksel bağımızın tanıdık hissine sığınmak, diğer meselelerden ve kalbim tehlikedeyken sesini duyurmak isteyen organlarımdan dikkatimi başka yöne çekmek çok kolay. Onu öpüyorum.

Ağzımız hala birbirine yapışırken beni kucağına alıyor. Belki de fiziksel yakınlık ona da rahatlık veriyor, çünkü koridordan yatak odasına doğru yürümeye başlıyor. Beni yere indirdiğinde, karı koca olarak yüz yüze duruyoruz. Şehrin sesleri uzak bir anı haline geliyor. Tek duyduğum, zamanın yavaşlayıp bize yetişmesi için nefeslerimiz.

Bu elbiseyi çıkarmaya neredeyse kıyamıyorum. Çok güzel ve beni daha da güzel hissettiriyor, ama arkamı dönüp başımı eğerek, "Fermuarımı açar mısın?" diyorum.

Eli, kumaşa ulaşana kadar omurgamdan aşağı doğru kayıyor. Dudakları sırtıma değdiğinde gözlerimi kapatıyorum, ardından fermuarın kulaklarıma ulaştığı sesi duyuyorum.

Yine nefesim kesiliyor ve kumaş açıldığında derin bir nefes alıyorum.

"Yatağa eğil, bebeğim" diyor.

Birbirimizin gözlerine bakarak sevişiriz diye düşünmüştüm, bu yüzden bu istek beni hayal kırıklığına uğrattı. Yatağa geçip eğildim ve vücudumun ağırlığını ön kollarımın üzerine verdim.

Baylor arkamda duruyor, önce bir ayakkabımı, sonra diğerini çıkarıyor ve ellerini elbisenin eteğinin altına sokup uyluklarımın yanlarına doğru kaydırıyor. "Düğün gecemizde benim için ne giydin?" diye soruyor. Ses tonunda bir keskinlik var, her kelimeyle daha da keskinleşiyor. Eteğimi sırtımın üzerine çeviriyor ve serin hava çıplak kalçama esiyor. "Güzel."

Tanga çok fazla kumaş içermiyor, ama onu gördüğünde beğeneceğini biliyordum. Sadece parmağını altına kaydırıp alt dudaklarımın arasından geçirdiği beyaz bir dantel şerit. Beni kızdırmasına ya da alay etmesine gerek yok. Onun için çoktan islandım bile.

Gözlerimi kapalı tutarak başımı yatağa yaslıyorum. Ellerin dokunuşu ve bana yaklaşan sesiyle karnımda bir heyecan dalgası yükseliyor, o kadar heyecanlandım ki boşalabilirim. Kıcımlı ısıtıyor, acıtacak ya da derimi yırtacak kadar değil, sadece burada olduğunu hissettirecek kadar. "Böyle ne kadar inanılmaz göründüğünü biliyor musun, Lauralee?" Sırtıma eğilir ve omuzlarımın arasına öpücükler kondurur, sonra kulak kepçeme ulaşır ve kıvrımını yalar. Parmakları girişime dalar. "Seni çok sert sikeceğim, bebeğim. Ama önce seni boşaltacağım."

"Tanrım, evet," diye yalvarıyorum nefesimi verirken.

Klitorisimle oynadıktan sonra tekrar girişime kayıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"İstiyorum... Ah..." Parmaklarını içime derinlemesine soktu, vücudum ona karşı hareket ederek tepki verdi.

"Ne istiyorsun? Söyle bana."

"Boşalmak istiyorum, sonra da içime boşalmanı istiyorum."

Nefesi kulağımı kaplar ve gözlerimi açtığımda yüzünde bir gülümseme belirir. "Ben de bunu istiyorum." Hızını artırır, parmaklarıyla beni sikip klitorisimi okşayarak vücudum teslim olana kadar devam eder, sonra yatağa çöküp onun için parçalanırım.

O benim k lotumu bacaklar mdan aŗađı indirip soyunmaya baŗladıđında nefesimi tutmaya  alıŗıyorum. O  ıplak kaldığında, kendimi yukarı itip onun önüne dikiliyorum ve elbisenin kollar mdan aŗađı kayıp yere d ŗmesine izin veriyorum.

Nefesim hala düzensiz, ama bir Şeyden eminim. Bu sefer onu görmek istiyorum. Yatağın kenarına geçip ortasına tırmanıyorum, kendimi konumlandırıp onun vermek istediği her Şeyi tamamen kucaklamak için.

Yatak   k yor ama tırmanmadan önce duruyor, beni bir kez, sonra tekrar inceliyor. Yutkunması sert, adem elması sanki nefesini kesmiŗim gibi sallanıyor. Sonunda beni  rtt ğ nde, bacaklarımı kelebek gibi açarak onu kucağıma alıyorum.

  ime girerken, derinlere yerleŗene kadar durmaz. Gözlerimiz birbirine bakıyor, nefeslerimiz karıŗıyor ve bedenlerimiz birbirine bağlanıyor. Ama onunla olan duygusal bağım daha da yođunlaŗıyor. Seks yaptığımız için değil, onu sevdiğim ve onun da beni sevdiği için. Bu her Şeyi deđiŗtiriyor.

Bu duyguyu biraz daha uzun süre yaŗayabilirsem, kalp kırıklığını kollarımı açarak karŗılayacađım. Őeytanla bir anlaŗma yapılır ve o eğilip beni öper. İlk baŗta yavaŗ, sonra daha hızlı ve daha sert hareket ederken, göğsünden zevk dolu bir inilti yükselir ve nefeslerimizle birbirimize geçer.

Onu kucaklayıp baŗımı omzuna yaslıyorum, her itişinde çenem omzuna çarpıyor. Vücudumuz ve nefesimiz, inlemelerimiz ve dudaklarından kulağıma fısıldadığı hayranlık sözleri bulanık bir bütün haline geliyor. Her Şey bir anda oluyor: kalp, zihin, kalp atıŗları, nefesler ve o doğru noktaya tekrar tekrar vurduğunda serbest kalan yay.

Zihnim boŗalıyor, vücudum içgüdüsel olarak hareket ediyor. Ve ben kendi boŗalmamın eŗiđine geldiğimde onun adını haykırdığımda, o da beni takip ediyor. Diŗlerini sıkarak, düzensiz bir Şekilde içime giriyor, dudaklarında benim adım bir küfür gibi. "Lauralee. *Siktir.*"

Nefes almamıza izin verdiği kadar hareketsiz kalıyoruz. Zihnim sakın, bedenim huzur içinde. Kollarımı ona olabildiğince doluyorum ve baŗımı kaldırıp boynuna bir öpücük konduruyorum. "Tahmin et ne oldu?" diye fısıldıyorum.

Zorlanıyormuş gibi başını kaldırıyor, ama ortaya çıkmak isteyen bir gülümsemenin başlangıcını görebiliyorum. "Ne?"

Ama benimkini saklayamıyorum. "Evlendik."

Başını sallayarak beni öptü. "Artık resmi." Üzerimden yana doğru yuvarlandı ve kolunu davetkar bir şekilde açtı. Kayarak ona sokuldum. "Sen tamamen benimsin, Shortcake."

Her zaman son derece bağımsız bir insan oldum. Küçük yaşlardan beri öyle olmak zorundaydım. Ama bu dört kelime, kendimi ailenin bir parçası gibi hissettiriyor. *Ben onunum*. Ve o da tamamen benim.

BÖLÜM 27

Lauralee

"Neredeyse vardık mı?" diye soruyorum, şakacı bir şekilde onu kızdırmak için sızlanarak.

Baylor bana bir bakış attı, gözleri parıldadı ve sonra kahkahayı patlattı. "Durup sana kurutulmuş et, çilekli şeker ve dudaklarını maviye boyayan büyük bir mavi ahududulu ICEE aldım." Kiraladığı arabanın güneşliğini indirip dudaklarımın gerçekten maviye boyanmış olup olmadığını kontrol ettim. Boyanmamışlardı, ama dilim kesinlikle boyanmıştı, bu yüzden şakacı bir şekilde koluna yumruk attım. "Tuvalet molası için iki kez durduk ve sen altı parçalık tavuk nugget menüsünü bitirdin. Bu yolculuğu senin için daha az acı verici hale getirmek için ne yapabilirim?"

"Dondurma iyi olur."

Başı boynunda öne doğru sallanır. "Nereye koyduğunu bilmiyorum."

Omuzlarımı çıtlatıyorum. "Senin yüzünden kimseye nasip olmayan bir şekilde kalori yakıyorum." Dudaklarımı bir tarafa kıvrarak sırtıyorum. Dün gece hem heyecan verici hem de en iyi şekilde yorucuydu. Beni iki kez aldığı için ve sonra da şans getirmesi için bir kez daha iyiliğimi karşıladığının lezzetinden kaslarım ağrıyordu. Öyle bir şey var, değil mi? Şans getirmesi için seks.

"Haklısın. Düşün gecemizi en iyi şekilde değerlendirdik." Gözleri tekrar yola dönüyor ve "Bir sonraki durakta dondurma gördüğümde, al sana, bebeğim," diyor.

Ayaklarımın dibinde duran market poşetini kaldırıyorum. "Bilginiz olsun, sadece şekerleri yedim."

Sadece ne olur ne olmaz diye
aldım." "Ne olur ne olmaz
ne demek?"

"Yolda kalırsak ve kurtarılanaya kadar günlerce ormanda hayatta
kalmak zorunda kalırsak."

Gülerek, "Manhattan ile Hamptons arasındaki ormanda
kaybolmanın veya mahsur kalmanın mümkün olduğunu sanmıyorum,"
diyor.

"Biz Teksas'ta büyüdük. Hazırlıklı geliriz. O kadar uzun süre
uzaklarda kaldın ki köklerini unuttun mu, Baylor?"

Sessizlik, bakışlarımı ona çekerken, gözlerinde binlerce duygu belirir.
Şimdi kendimi kötü hissediyorum. Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki,
bana dönüp "Ne var?" diye sorar.

"Seni kırmak istemedim."

"Duygularım gayet iyi." Sözleri keskin ve görünmez olsa da,
ilişkimizin çok gerisinde bıraktığını sandığım maskenin tekrar takıldığını
görüyorum.

"Öyle görünüyor," diye alaycı bir şekilde söylüyorum, gerçeği
bilmeme rağmen. Elimi uzatıp bacağını okşuyorum. "Gerçekten kötü
bir niyetim yoktu. Ağzımdan öyle çıktı."

"Öyle çıktı çünkü sen öyle inanıyorsun. Artık Peachtree Pass'tan
çok New Yorklu olduğuma inanıyorsun."

"Senin istediğin bu değil miydi? Gittin ve bir daha geri dönmedin.
Hayatının gidişatından gurur duyacağını düşünürdüm. Belki de aceleci
karar vererek hata ediyorum." Elimi çekmek üzereyken, o elimi
yakaladı ve kucağına geri getirdi.

"Yanılmıyorsun. Tagger ve benim büyük planlarımız olduğu sır
değil ve bu planlar gerçekleşti." Bana bir bakış attı. "Bu, memleketimizin
beni bir erkek olarak şekillendirmemiş olduğu veya hala benim bir
parçam olmadığı anlamına gelmez."

Başımı geriye yaslayıp vücudumu eğerek ona bakıyorum. "İki
dünya arasında sorunsuzca geçiş yapıyorsun, ama eninde sonunda
birini seçmek zorunda kalacaksın."

"Neden?"

"Ben oradayım, Baylor." Neden söylediğimi bilmiyorum. Onu
karar vermeye zorlamamak için bastırmaya çalıştığım şey. Başımı
kaldırıp parmağımdaki yüzükleri izliyorum. Bunun gerçek olmadığını
aptalca unutmuşum. Biz değiliz. Bir gece demiştik, ama ben bunu

ertesi güne sürüklüyorum. Benim sadece Hamptons'da rolümü oynamam gerekiyor. Ona gerçekten aşık olduğum halde, aşıkmiş gibi davranmam gerekiyor. Yine öne doğru bakıyorum ve ekliyorum, "Söylediğimi unut."

"Lauralee, bunu yapma. Bana karşı kapanma."

Ve zamanlama da öyle olmuştu ki...

Ben zaten kendimi kapattım. "Durağı kaçırma," diyorum, yolun benim tarafımda yaklaşan küçük benzin istasyonunu işaret ederek.

Arabayı kenara çekip çakıllı otoparktan geçerek ön taraftaki bir yere park eder. Park pozisyonuna geçer geçmez şöyle der: "Orada olduğunu biliyorum. Hayatımın her lanet günü bunu düşünüyorum, keşke sen burada olsaydın ya da ben orada olsaydım da birlikte olabilseydik diyorum. Zaten bunu bilerek yaptığımı düşündüğün için seni tatmin edecek bir cevabım yok."

"Hayır. Benimle birlikte olmak istemediğini düşünmüyorum. Bence kariyerinle ve... arasında sıkışmış hissediyorsun." Bunu söylemek istemiyorum. Doğru olsa da kulağa çocukça geliyor. "Senden bir şey talep etmeyeceğim." Espri yapma yeteneğim olmayan bir kahkaha kaçıyor. "Zaten yapamam. Sen öyle çalışmıyorsun. Ben de öyle. Bu, ortak birkaç şeyimizden biri."

"Ortak noktamız bundan daha fazla."

"Mesela?"

Onun duraklaması, benim sözlerimi doğruluyor.

Ama sonra şöyle diyor: "İkimiz de çilekleri seviyoruz ve Teksas'ın gün doğumu, gün batımıyla rekabet edecek kadar güzel, ama biz her zaman sabahın erken saatlerindeki muhteşem manzarayı tercih ederiz." Nefesimi tutuyorum, tekrar kayan maskenin kalbine geri dönmesinden korkarak ses çıkarmaya cesaret edemiyorum. "Piknik masasının uzun kenarından sana baktığımda, beni ne kadar önemseydiğini görüyorum. Seni hayal edebileceğinden daha çok önemsiyorum. Özel bir şey bulduğunu, çoğu insanın asla deneyimlemeyeceği bir şey bulduğunu hisseden tek kişi sen değilsin."

Onu böyle devam ettirmek adil mi? Muhtemelen değil, ama ben bunu tüm kalbimle ve ruhumla yutuyorum, söylediği her kelimenin tadını çıkarıyorum. "Nedir o?"

Bir an durur, parmakları hala direksiyonu sıkıca kavramış, eklemleri beyazlamıştır. Sanki bunu itiraf etmek ona acı veriyormuş gibi, "Gerçek aşk" diye cevaplar.

"Peki," diye başıyorum, artan endişem bir anda yok oluyor. "Buna karşı çıkacak bir cevabım yok çünkü bununla tartışamam." Öne doğru eğilip, "Başka kimse senin ne kadar romantik olduğunu biliyor mu?" diyorum.

"Hayır. Bunu gizlemek için çok uğraştım, ama sen bunu bende ortaya çıkardın." O gülümsediğinde, dünya yeniden düzelmiş gibi hissediyorum. Onu görmek bile bana yetiyor.

Duygusal silahlarımı bırakarak, "Çikolata kaplı dondurma çubuklarından biri iyi olur diye düşünüyorum" diyorum.

O sessizce başını sallayarak anladığını belirtir. Savaşın ne zaman biteceğini ve barışın ne zaman geri geleceğini ikimizin de bilmesi hoşuma gidiyor. "Benimle birlikte girmek mi istersin, yoksa burada beklemek mi?"

"Burada bekleyeceğim."

"Çabuk dönerim." Kapıyı açıp dışarı çıkar, ama kapıyı kapatmadan önce kilitlediğinden emin olur. Korunaklı ve güvende. Her zaman onunla birlikte.

Onun uzaklaşmasını izlemek de oldukça güzel bir manzara. Harika bir sırtı var, çıplakken daha da güzel. Onun benim olması beni heyecanlandırıyor. Şimdilik olsa bile.

Baylor'ın telefonu konsolda yanıp söndüğünde, koltuğuma yaslanıp boynumu sıyıran emniyet kemerini ayarlıyorum. Tagger mesaj atıyor: *Bugün dört jant ve yeni bir direksiyon simidi geldi. İstedğin tüm parçaları sipariş edebilirsin. Yine de bu bahsi kaybedeceksin, pislik.*

Neden bahsettiğini hiç anlamadan, içerideki kasada duran Baylor'a bakıyorum. Altın bulmuş gibi dondurmaya sallıyor. Gülerek ona el sallıyorum.

Başka bir mesaj gelir ve bakışlarım yine ışıklı ekrana kayar: *Pris, Lauralee'nin biriyle görüştüğünü düşünüyor. O kişi sen misin? Sonunda bahsi kazanmak için gol attın mı?*

Bunu tekrar okudum.

Ve sonra Baylor mağazadan çıkıp aracın sürücü tarafına doğru yürürken bir kez daha okudum. Eğilerek cama dokundu ve kilitli olan kilidi işaret etti.

Ekran tekrar kararırmadan önce bakışlarım tekrar telefonuna kaydı. *"Sonunda bahsi kazanmak için gol attın mı?"* diye düşündüm.

Camı tıklatması beni ona geri getirir... *Ben sadece bir bahis miyim?* Bunu bir araba için mi yaptı? Bahis yaptığı arabayı da biliyorum. Beni feda etmeye değer tek araba: 911. *Annesinin arabası.*

Tanrım, ona aşık olduğum için ne kadar aptalım.

Midem bulanıyor.

"Kapıyı aç, Lauralee. Dondurma eriyor." Bir bakış atarak, "İstemiyorum" diyorum.

Kaşları ortada birleşir. "Neden istemiyorsun?"

Kollarımı karnıma dolayarak kusmamak için kendimi zor tutuyorum. O, benim niyetimin bu olmadığını anlıyor ve kapının dışındaki çöp kutusuna doğru yürüyerek çöpü atıyor. Kapıyı açmak için düğmeye basıyorum ve ondan uzaklaşarak pencereye doğru yöneliyorum.

O içeri girdiğinde omzumu okşadı. "Araba tuttu mu?"

"Evet," diye cevap veriyorum, keşfettiğim şeyi sindirene kadar böyle söylemenin daha kolay olduğuna karar veriyorum. Bir bahis. Bunu düşünmek bile beni gözyaşlarına boğuyor.

"Biraz daha burada oturmak mı istersin, yoksa temiz hava almak için kısa bir yürüyüşe çıkmak mı? Evden çok uzak değiliz. Daha çabuk varmak istersen arabayla gidelim, bir saatten az sürer. Ne yapmak istediğini söyle."

Düşüncelerime dalarken sesi uzaklaşıyor. Cevap vermek için güç topluyorum: "Sür gitsin."

"Kendini iyi hissetmediğin için üzgünüm."

Gözlerimi devirip, "Eminim öyledir" diye ters bir cevap veriyorum. "Ne?"

Tekrarlamaya gerek görmedim. Bir sonraki adımımı düşünmem gerekiyor. Hamptons'da patronunun evinde mahsur kalmak ideal bir durum değil, ama şehre geri dönmek için araba tutmak da öyle. *Beş saat...* Bu bir aylık kiraya denk geliyor. Sıkışıp kalacağımı fark ederek iç geçiriyorum, bu yüzden hafta sonunu atlatmak için bir plan yapmam gerekiyor. Öfke en iyi dostum olacak.

Patronu ve eşiyle tanışmak beklediğim kadar zor olmadı ve evlendiğimizi öğrenince çok sevindiler. Bu formaliteler halledildikten sonra, bizim için seçtikleri sekiz yatak odasından birinde üst kata yerleştik.

Oda, soluk mavi vurgularla süslenmiş, tereyağı sarısı ve beyaz renkleriyle çok güzeldi. Benim alıştığım dan daha resmi bir odaydı. Evde, tozlu yollarda ve çiftliklerde geçen uzun bir günün ardından bu oda çok kirlenirdi.

Yalnız kalabilmek için onu dışarıda bırakarak banyoda makyajımı tamamladım ve saçımı taradım. 4 Temmuz temasına uygun olarak parti için seçtiğim beyaz elbisenin fermuarını çekmeyi başardım. Dün bu elbiseyi düğün için bir seçenek olarak gördüğümde, bugüne daha uygun olduğunu anlamıştım. Ve masrafları o karşıladığına göre... Keşke bu bahsi o zaman bilseydim. Her şeyi saklardım.

Dışarı çıktığımda, o giyinik halde yatakta uzanmış beni bekliyor. Bana ılık çalıyor. "Bana dön." Dün bunu çok çekici bulmam komik, bugün ise burayı yakıp kül etmek istiyorum.

"Gitmeliyiz." Kapıyı açıp koridora doğru yürüyorum. Ağır adımları arkamda yankılanıyor. "Hey, Shortcake?"

Yürümeye devam ediyorum ve merdivenlerin tepesine ulaşıyorum. Korkuluğa tutunduğum anda, yoluma çıkan aptal devasa vücudu tarafından durduruluyorum. Sağa kayıyorum, ama o da benimle birlikte kayıyor. Sola kayıyorum, ama o hala orada yolumu kesiyor. "Ne oluyor? Neden kırgınsın?"

"Tanrım," diyorum, kolumu havaya kaldırarak. "Nereden başlasam?" "Başlangıçtan başla."

Acaba iki yetişkin erkeğin benimle yatması için iddiaya girdikleri başlangıcı mı kast ediyor? Sanırım kendini bundan daha kurnaz sanıyor. "Ha! Eminim öyledir." Onu geçmeye çalışıyorum, ama bunun boşuna olduğunu biliyorum ve bu topuklu ayakkabılarla hayatımı riske atarak ondan kaçmaya niyetim yok. "Çekilir misin lütfen?"

Elimi tutmaya çalışıyor ama ben onu elbisenin cebine sokuyorum. Bu elbiseyi almamın nedenlerinden biri de buydu. Şimdi çok işime yarıyor. "Benimle konuşmuyor musun?"

"Eğer elimden gelirse, hayır."

Gözleri sertleşir. Korkuluğa tutunur ve dik durur. "Ne oluyor, Lauralee?"

Bir çıkmaza girdik. Onunla hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum, ama o tek istediği bu. Nefes veriyorum, zihinsel yorgunluktan omuzlarım düşüyor. "Partiye gidebilir miyiz? Lütfen."

Saniyeler geçerken gözlerimiz sabit kalır, ama sonra o yana doğru adım atar ve yolumdan çekilir. "Mutlu yeni evliler buraya kadarmış."

"Endişelenmene gerek yok, Baylor," diyorum, merdivenlerden yavaşça inerek kayıp düşmemek için. "Söz verdiğim gibi üzerime düşeni yapacağım. Sen, terfi ettirmek istedikleri aile babası olarak ilan edileceksin ve sonra yollarımız ayrılacak. Banka evrakları sana gönderebilir." Evet, onu bu işten kurtarmayacağım.

Mermer döşeli fuayede durarak, Bayan Goodman'ın zengin ve şık olduğu için böyle adlandırdığı yerde, beni bekliyor. En alt basamağa ulaştığımda bana dirseğini uzatıyor. Onu tutmam gerekip gerekmediğini ya da onun yanında yürümek isteyip istemediğimi düşünüyorum. Elimi uzatıp çenemi kaldırıyorum, giriş yapmaya hazırım.

Bu kadar sıkıldığım için kendimi kötü hissediyorum.

Elbette, herkes çok nazik ve tüm bayanlar yeni evli olduğum için bana çok ilgi gösteriyorlar, tavsiyelerde bulunmaktan mutluluk duyuyorlar ve yüzüklerime hayran hayran bakıyorlar. Ama Capri'de moda ile ilgili bir şey daha duymak istemiyorum. Kimin umurunda?

Onlar önemsiyor. Görünüşe göre, çok önemsiyorlar. Mevsim ne olursa olsun, giymeye hazır mükemmel kıyafetleri var. "Avrupa'ya sık gider misin, Lauralee?" Bayan Goodman, karpuzlu spritzerini yudumlarırken soruyor. Ben zaten üç tane içtim. Alkol oranı düşük olduğu için, etkinliğin geri kalanını atlatabilmek için son turda double istedim.

"Hiç gitmedim." Duyulan şaşkınlık sesleri beni ürküttü. Bütün bayanlar bana bakarken, ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden kendimi utandırmamak için yalan söyledim: "Sonbaharda."

Dört kadın hep birlikte rahat bir nefes alır. Hatta biri endişeyle elini kalbinin üzerine koymuştur. Elini indirir, ben de tehlikenin geçtiğini düşünürüm. Bayan Goodman bileğimi okşar. "Sonbaharda Paris'i görmelisin. Muhteşemdir."

"O mevsimde mutlaka ziyaret etmeliyim."

Baylor'ı gözetlemeye devam ediyorum, saatler geçtikçe daha önce hissettiğim öfke azalıyor. Bir şey söylemeli ve ona açıklama şansı vermeli miydim? İlk başta incindiğim için kötü adam ben miyim? Hayır. Ama acım, bir playboya aşık olduğum için kendime olan hayal kırıklığına dönüştü. Elbette randevuları bir spor gibi görür. Baylor Greene hep böyle yapmıştır. Yani bahis de sürpriz olmamalı. En iyi yaptığı şeyi yapıyor: kazanıyor. İster futbol sahasında ister yatak odasında olsun, seçeneklerle şımartılmış biri. Artık bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Büfeyi görünce, "İzninizle" diyerek gruptan ayrılıyorum. Bunu bir saat önce yapmalıydım. Bir tabak alıp masanın ucuna doğru yürüyorum ve slider'dan patates salatasına, bir kaşık makarna ve peynirden kurabiyelere kadar her şeyi tabağıma koyuyorum çünkü duygularımı yemekle bastırmam gerekiyor.

Tabağı alıp, plaja ve okyanusa açılan çimlerin kenarına doğru yürüdüm. Hiç bu kadar büyük bir ev görmemiştim ve havuzlu çimler, misafir evi ve peyzaj, her zaman ünlülerin sahip olduğunu hayal ettiğim şeylerdi.

Makarna ve peynir çok lezzetli, bu yüzden bir lokma daha alıp, önümdeki suyu seyrediyorum.

"Yemek yiyen kadınları severim." Baylor'ın patronu yanıma yaklaşarak okyanusa doğru dönüyor.

Elimde lanet olası bir meze tabağı varken utanç duymaktan daha kötü bir şey olamaz. İştahım kaçır ve son lokmamı yutmakta zorlanırım. Tabağı indiririm, keşke şimdi atabilsem diye düşünürüm.

"Karım ve arkadaşları, formlarını korumak için kuşlar gibi az yiyorlar, ama onlar senden çok daha yaşlılar" diyor. Ona ilgi göstermediğim halde neden hala benimle konuşmaya devam ettiğini anlamıyorum. Ama o konuşmaya devam ediyor. "Baylor başarılı olacak." Bu söz üzerine ona bakıyorum. Sanki eski dostlarmışız ve sırlarımızı paylaşıyormuşuz gibi sırtıyor. Beklediğimden daha yaşlı. Annemden en az on yaş büyük. Beyaz

ve yana doğru taranmış gri saçları, uzun boylu bir erkek modele yakışan kibirinin aksine, boyu daha kısadır, dürüst olmak gerekirse, temelde Baylor gibidir. "Seni Taylor ve Goodman ailesine kattığı için mutluyuz. Birbirimizi sık sık göreceğiz. Bu çok güzel olacak. Sen ve ben daha fazla zaman geçireceğiz. Seni yatımla gezdirebilirim. Hiç yatla gezmiş miydin?"

Bu bir soru değil, ama iş arkadaşlığından daha fazlasını ima eden bir tehdit gibi geliyor. "İstediğiniz bir sınırı aşıyorsunuz, Bay Goodman."

"Ben birçok sınırı aştım." Ellerini ceplerine sokmuş, loaferlarının topuklarında sallanıyor. Bozuk para veya anahtarların çıkardığı tiz sesi duyuyorum, bu da sinirlerimi bozuyor. "Benim için her zaman iyi sonuçlar doğurur."

Omuzlarımı dikleştirip ona dönerek cevap veriyorum, "Bu sefer öyle olmayacak." "Çok güzelsin."

"Ayrıca evliyim ve kocamı aldatmaya niyetim yok."

Elleri önündeki havaya kalktı. "Kim hile yapmaktan bahsetti ki?"

"Bob?" Arkamda duran karısının sesini duyunca omurgam kaskatı kesilir.

Derin bir nefes alıyorum. O çok iyi, sanki ona asılan benmişim gibi gösteriyor. *Pislik.*

Ona gerçeği söylemek için uğraşabilirdim, ama omzumun üzerinden arkama baktığımda, yüzünde ne öfke ne de kıskançlık vardı. Gözlerinde mücadele ruhu olmadığı için hayal kırıklığı daha uygun bir tanım olabilir. Muhtemelen ben ortaya çıkmadan yıllar önce bu kaderi kabul etmiş, yaşam tarzını mutlulukla takas etmişti.

O, daha sahte olamayacak bir gülümseme takınıyor ve "Kadeh kaldırma zamanı geldi, canım" diyor.

Yanımdan geçerken, gözlerinde öfkeyle bana bakar.

Zengin olmak buysa, ben her gün mücadelesiyle birlikte gelen hayatımı seçerim.

Bahis ve Baylor'ın ihaneti konusunda ne yapacağımdan hala emin değilim, ama sonunda bir plan aklıma geliyor. Çimleri geçip tabağımı çöpe atıyorum ve ona doğru yürüyorum.

O da bana doğru yürüdü, gülümsemesi beni önemseyen ve benim için endişelenen birinin belirsizliğini yansıtıyordu, benimle yatmak için saçma bir bahis yapan birinin değil. Kolunu uzattı, ben de teklifini kabul ettim ve beni yanına çekti. Hala çok rahatlatıcıydı, fırtınalı gecelerde beni sıcak tutan en sevdiğim battaniye gibi.

Onu hala arkadaşım olarak görüyor ve kocama benzetiyorsam, ona kızgın kalmak daha zor oluyor. Dün o kadar da uzun zaman önce değildi. Etkisi hala kalbimde yaşıyor ve büyüyor.

Kafamın yanına bir öpücük kondurup, "Havai fişekleri görmek için heyecanlı mısın?" diye soruyor. Bu soruda büyük bir masumiyet ve umut var.

İdeal bir durum değil, ama ruhumu feda etmektense her şeyi kaybetmeyi tercih ederim. Gerekirse onu bile. "Gidiyorum, Baylor."

BÖLÜM 28

Baylor

"NEDEN GİDİYORSUN?"

Lauralee benden uzaklaşır ve kimse dinlemiyor mu diye kontrol eder gibi etrafına bakar. Gözlerini tekrar bana diker ve fısıldayarak, "Ben üzerime düşeni yaptım. Şimdi gidiyorum," der.

"Üç saat mi? Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu kadar." Sanki onu takip etmeyeceğim gibi uzaklaşıyor.

Hemen arkasındayım, eğer o yöne gidiyorsa onu bir uçurumdan aşağı atlayacak kadar kararlıyım. "Bana bunun hakkında konuşmayacak mısın?"

"Ne söyleyeceğim ki?"

Onu yakaladım, evlendiğimiz günün ertesi günü şirket partisinde gelinimle kavga ediyormuşum gibi görünmemeye çalışarak onun hızına uyum sağladım. "Bana neyin yanlış olduğunu söylersen yardımcı olur. Ne yaptım ben, Shortcake?"

Durur, başını yana eğirir ve beni geriye doğru savuracak kadar sert bir bakışla bana bakar. "Bana öyle deme. Ayrıcalıklarını kaybettin."

Karşı çıkıyorum. "Ayrıcalıklarım mı?"

"Evet. Onları kocam ve arkadaşım olarak kaybettiniz. Bana Lauralee veya Bayan Knot diyebilirsiniz. Hepsi bu."

"Ben Bayan Greene'i tercih ederim."

Aşırı abartılı bir göz devirmeyle alaycı bir şekilde, "Eminim öyledir," dedi.

Neler olup bittiğine dair bir ipucu olsa iyi olurdu, ama bu lüksü yaşayamayacağım gibi görünüyor. "Neden hep bunu söylüyorsun?"

Bugün üç kez söyledin."

Yemin ederim ki kulaklarından buhar çıkıyor. "Bu yüzden seninle konuşamıyorum. Böyle şeyler yapıp, benim senin isteğinle domino taşları gibi devrilmeyi bekliyorsun. Bu sefer olmaz." Yine eve doğru yürümeye başlıyor, havuzun etrafındaki partiye katılanları geniş bir çemberle atlatıyor.

Partinin ortasında bunu fazla zorlamamanın daha iyi olacağını biliyorum. İçeri giriyoruz. İhtiyacı olduğunu hissederek, yine önümde yürümesi için ona biraz mesafe bırakıyorum. Söyleyecek çok şeyim olsa da, sessizce onu yatak odasına kadar takip ediyorum. Kapıyı kapatır kapatmaz, sesimi alçaltarak "Lütfen benimle konuş" diyorum.

Çantasını çoktan yatağın üzerine atmıştı, ama fermuarını açtıktan sonra elleri durdu. Bana sırtını dönmüş, başını sallayıp gözlerini kapatarak aşağıya bakmasından, kendi içinde bir tartışma yaşadığını anlayabiliyorum. Sonunda dönüyor, yanaklarından gözyaşları akıyor, ama başını dik tutuyor. "Tagger, sen mağazadayken mesaj attı. Mesajı aldın mı bilmiyorum."

"Bize ne yazmış?" Telefonumu arka cebimden çıkarmıştım bile, ama içime bir korku çöktü. Ekrana dokunduğumda, bir müşterimden gelen cevapsız bir arama gördüm. Bunu zaten biliyordum, ama altında gizli bir mesaj zinciri vardı.

"Bize değil, sana gelmiş. Dondurma alırken telefonunu arabada bırakmışsın."

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir. *Lanet olsun.*

Yatağa oturur, sanki desteğe ihtiyacı varmış gibi vücudunu valize yaslar. "Açıklayabilirim," diye başlarım ve onun adını tıklarım.

"Eminim açıklayabilirsin, Baylor," diye cevap veriyor, itiraz etmeden, ama gerçeğin ortaya çıkması için bir yer yokmuş gibi geliyor. "Yoksa bahse girmeli miyim?"

Onun iki mesajını da okuduktan sonra ona tekrar bakıyorum. Ayaklarım hareket etmek istiyor ama kendimi tutuyorum, çünkü şu anda önemli olan benim değil, onun mahremiyetine saygı duymak. Çenesinden bir damla gözyaşı süzülürken, "Üzgünüm" diye fısıldıyorum.

Kafasını sallar ve sanki son enerjisini kullanır gibi kendini yukarı iter. Bavulu açar ve fısıldar, "Eminim öyledir."

Kahretsin.

"İncinmiş olduğunu biliyorum, Lauralee." Ona yaklaşmak istemiyorum ama bu mesafeye dayanamıyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum.

Arkasını dönerek, öfkeyle nefes alır. "Biliyorsun çünkü beni inciten sensin."

"Öyle."

"Bilerek." Başını ellerinin arasına gömer ve ağlamaya başlar, hıçkırıkları boğuktur ama acısı duyulur. Onun acı çekmesini görmek lanet olası bir işkence, ama özellikle de buna benim neden olduğum için. Bunun başka türlü biteceğini mi sandım gerçekten? Ne kadar aptalım. Başını kaldırdığında, kahverengi gözleri altın rengi parıltıyor ve pencereden içeri süzülen akşam güneşinde yeşil benekler görünüyor. "Aşık oldum, ama senin için bir bahisten başka bir şey değildim."

"Seni seviyorum. Bu gerçek. Dün gece bunun gerçek olduğunu söylediğinde, bana da çok gerçek geldi. Sen gelene kadar ruhumun olduğunu bile bilmiyordum."

"Ama sen benimkine yemin etmeye değmeyeceğine karar verdin." Ellerini beline koyarak haliya bakıp tekrar başını salladı. Kafasını kaldırıp, "Boşanmayı bilmiyorum, çünkü bu benim için yeni bir şey." dedi. İçinde mizah olmayan bir kahkaha attı. "Yirmi dört saat. Bir tür rekor olmalı."

"Aceleci kararlar vermemize gerek yok. Şu anda hiçbir şey karar verilmemeli. Lütfen. Hadi..."

"En kötüsü, boşanmaya paramın yeteceğini bile bilmiyorum, ama bir şeyi netleştireyim. Sen ve ben bittik."

Sözler keskin, göğsümü delip geçiyor ve kalbimi parçalıyor. Ruhum gibi, ona aşık olana kadar hayat bulamadı. Bu itirafın bir faydası yok ve başka sözler gelmiyor, o aceleyle toparlanıp hayatımı terk ederken bunu düzeltecek sözler. Onu kaybetmek istediğim son şey. Yapamam.

Dolaptan üç elbise alıp askıdan çıkarır. "Naftim. Neye bulaştığımı bilmiyordum. Aklım yerine kalbimi dinlediğim için başıma gelen bu." Elbiseleri valize atıp ellerini yanlarına sıkıca kapatarak bağırır, "Seni sevdiğim için evlendim. Sevmeseydim..." Derin bir nefes alır

"Bu olmazdı..." Aniden ağzını kapatır, komodinden küçük bir çanta alır ve giysilerinin üzerine atar.

I kendimi kendimi hazır karşı cevap cesaret
cesaret denemeden sormaya soruyu
sormaya cesaret etmeden önce. "Bu ne olmazdı, Lauralee?"

"Bu kadar acı vermezdi." Yatağa çöküyor, ayakları yere zar zor ulaşıyor. "Değiştigine inanmıştım. Değişmemişsin."

Yatağın diğer tarafına yürüyüp oturdum. Hayatımda hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. "Bunu değiştirebilseydim..."

"Değiştiremezsin. Bitti ve biz bittik."

Sırtlarımız birbirine dönükken, ona gerçeği söylüyorum çünkü bir daha böyle bir fırsatım olmayabilir. "Bahsi yaptım çünkü zaten kazanmıştım."

Bu söz, aramızda bizi ayıran kara bir bulut gibi asılı kalır. Parmağımdaki alyansı aşağıya doğru bakarım. Onu takana kadar hiçbir şey doğru gelmemiştir.

Yatak onun tarafından hareket etti, ben de omzumun üzerinden arkama baktım. Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve o sordu: "Nasıl?"

Bunların hiçbirisi durumumu düzeltmeyecek, ama artık her şey açığa çıktığına göre ona yalan söyleyemem. "Tagger, benim evden erken çıkıp eve erken geldiğimi fark etmişti. Bilgi toplamaya çalışıyordu, biriyle görüştüğümü düşünüyordu." Derin bir nefes alıp devam ediyorum. "Zaten seks yapmıştık ama ilişkimizi paylaşmaya hazır olmadığımız konusunda anlaşmıştık. O zaman bana, senin gibi inanılmaz birinin bana asla ilgi göstermeyeceğine dair annemin arabasını bahse girdi. Ama Lauralee, biz zaten seks yapmıştık. Kazanacağımı biliyordum, ama bunu herkese açıklamaya karar verene kadar kazanamayacaktım."

Gözlerimi inceliyor, sonra bakışları yatağa düşüyor.

Ben de aceleyle bitiriyorum. "Bahsi yapmak aptalca mıydı? Evet. Olgunluktan uzak. Kesinlikle. Çok pişmanım. Özür dilerim. İki beceriksizin düşünmeden yaptığı bir şeye dahil olmayı hak etmiyordun."

Yorganın üzerindeki gevşek bir ipliğe uzanırken bana bakar. "Ve annenin arabasını kazanacak mısın? Ödül bu mu?"

"Ödül sensin. O araba benim değil, sen hayatımda olmadıkça, lanet bir bahis yüzünden değil, çünkü eğer bizim ilişkimizi kamuoyuna açıklamamızı istemeseydin, seni elde etmek için arabayı seve seve kaybederdim."

Bir iç çekişle öfkesi kaçar. "Sana şüpheye yer bırakmamak için bunu anlamaya çalışıyorum. Araba senin değil çünkü Christine çiftliğin çoğunluk hisselerine sahip, bu da Tagger'ın da sahip olduğu anlamına geliyor. Bunun nedeni, sen ve Griffin'in onu işletmesi için hisselerinizin çoğunu ona vermiş olmanız mı?"

"Evet." Detayları bilmesi beni şaşırtmadı. O, kız kardeşimin en yakın arkadaşı. Ve bu çok önemli bir şeydi, kız kardeşimize verdiğimiz bir hediyeydi, çünkü o çiftliği ve tarım arazisini fazlasıyla hak etmişti. "En yakın arkadaşım, arabayı da dahil ederek ne yaptığını çok iyi biliyordu."

"O bunu senin önüne salladı ve sen de sana verilen fırsatı değerlendirip onu ele geçirdin." Dizini yatakta kaydırarak, vücudunu bana doğru daha fazla çevirdi. Umarım gözlerinde yeniden güven görmüşümdür. Öyle görünüyor. "Bu doğru mu?"

"Tam isabet." Bana şüpheye yer bırakmayacak kadar güvenmiş olması, bu sorunu çözebileceğimiz umudunu geri getiriyor.

Sanki acelesi yokmuş gibi yastıklarla kaplı başlığın üzerine yaslanarak, yüzükleri olan elini önüne tutar. "Bunu öğrenmek gerçekten çok kötü, özellikle de onun mesajıyla. Nedenini anlıyorum. Annenin arabasının senin için önemli olduğunu biliyorum." Sanki yerinde duramıyormuş gibi tekrar oturur ve parmağındaki alyansı çevirir. "Bana bunu söyleyebilirdin. İlişkimizi tehlikeye atmadan senin kazanmanı sağladım." Elini uzatır. "Evlilik bir yana, biz çıkıyorduk Baylor. Tanımlamamış olsak da bir ilişkimiz vardı. Ben senin partnerin olmalıydım, sana her şeyi anlatabileceğin ve senin yanında olacak biri, ama bu..."

Tam affetmek üzereyken, yine parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. "Lütfen bana ikinci bir şans ver. Seni seviyorum." Bu sözler kalbimi sızlatıyor ve boğazımı düğümlüyor. "Biz gerçeğiz, bebeğim."

Ayaklarını halıya indirirken bana tekrar sırtını dönüyor. Bütün gece yalvarabilirim, ama kararını verdiğini anlayabiliyorum. Yataktan kalkıp önüme geliyor. Yaklaşabilmesi için bacaklarımı ayırıyorum. "Bu evlilik belki de

"Zorunluluktan doğdu," diyor, ellerini omuzlarıma koyarak, "ama yine de saygıyı hak ediyorum."

"Hak ediyorsun. Böyle aptalca bir şey yaptığım için çok üzgünüm. Benim seçimlerim yüzünden incindiğin için daha da üzgünüm." Öne doğru uzanarak onu belinden tuttum. "Beni affeder misin?"

Yüzündeki ifade yumuşar, gözyaşları kurur ve dudaklarının köşelerinde sempatik bir gülümseme belirir. Kucağıma oturur, kolunu boynuma dolayarak sarılır. "Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir. Beni kasten incitmediğine inanıyorum. Bütün gün o mesajı düşünerek kendimi yıprattım, sonra patronun bana tuhaf şeyler söyledi ve iştahım kaçtı. Kurabiyemi bile yiyemedim. Bütün gün, bahsi düşünmeden duramazken, gülümsemek ve mutlu bir yeni evli gibi davranmak zorunda kaldım."

Onu tekrar kucakladığımda ruhum bütünleşmiş gibi hissediyorum, onun kahkahası tam da ihtiyacım olan merhem gibi. Onu kaybedebilirim. Bu gerçeğin farkına varıyorum. "Ne kadar istersen o kadar alırım. Levain Bakery'yi almak istiyorsan, senin olsun."

"Peaches bana yeter." Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım en güzel gülümsemesiyle bana bakıp soruyor, "Şehre geri dönebilir miyiz?"

"Eğer istiyorsan, hemen şimdi gidebiliriz."

"Artık burada olmak istemiyorum. Son gecemi sadece seninle geçirmek istiyorum."

Ayağa kalktığımda onu da ayağa kaldırıyorum, ama bırakmıyorum. Neredeyse bunu da kaybedecektim, bu yüzden onu kollarıma sarıp başını öpüyorum. "Teşekkür ederim."

Kollarını bana doladığında, yüzünü göğsüme yaslayıp sırtımı okşadı. "Her şey yoluna girecek."

Kendi acısı ve benim *ona* yaşattığım utanç rağmen, beni teselli ediyor. "Seni hak etmiyorum..."

"Hayır, yapmıyorsun." Geriye yaslanarak gülüyor, düşmemesi için bana güveniyor. "Bu, başından beri dürüstlikle düzeltilemeyecek kadar kötü bir şey değildi." *Dürüstlük*. Tek istediği bu.

Evdeki binanın sahibi olduğumu en kısa zamanda itiraf etmeliyim. Neden bu seferki gibi sorunsuz geçmeyecekmiş gibi bir hisse kapılıyorum? Özellikle de artık evli olduğumuz için.

"Hepimiz hata yaparız," diyor. "Önemli olan, sonrasında nasıl başa çıktığımızdır." Yüzünde pek aşına olmadığı bir ifadeyle, "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diyor.

"Hayır. Ne anlama geliyor?"

"Tagger'ı geri alıyoruz."

Bu fikri desteklemeli miyim yoksa çok mu korkmalıyım, bilmiyorum. Fark etmez. Ben her zaman Lauralee'nin tarafındayım.

Merdivenlerin altına vardığımızda, Bayan Goodman'ın oturma odasından geldiğini gördük. Gözleri Lauralee'ye dikilmişti ve "Olanlar için özür dilerim" dedi.

Lauralee'nin yüzünde şok dalgaları yayılır. "Neden böyle bir şey yaparsın?" Sözlerinde tiksinti vardır ve bana bakar. Neler olup bittiğini hiç anlamıyorum, ama aralarındaki etkileşime bakılırsa, ayrılmamızın arkasında daha fazlası olduğunu düşünüyorum. "O asla değişmeyecek. Neden kalıyorsun?"

"Çünkü her şey siyah ve beyaz değildir." Ellerini önünde birleştirir ve gülümser. "Sen gençsin ve aşkınsın. Bir gün her şey değişebilir."

"Başarısızlıklarını bana yükleme. Biz senin ya da kocanın gibi değiliz." Lauralee o kadar hızlı döner ki saçları omuzlarından uçar. Topukları mermere çarpar ve büyük kapıyı açar.

Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum, kim bilir neyin ortasında kaldığımı hissediyorum. Sert sözlerden rahatsız olmuş ya da etkilenmiş görünmeyen Bayan Goodman'a bakıyorum. Aksine, kabullenmiş gibi görünüyor.

Ama o benim patronumun karısı, bu yüzden ayrılmak şirketimdeki geleceğim için kötü bir işaret olabilir. Ama benim için karım daha önemli. Bu yüzden kapıya doğru yürüyorum ama Lauralee tekrar dönüp "Bir zamanlar, para için evlendiğinde, her kuruşunu hak edersin diye duymuştum

Bu bizim aramızdaki fark. Sen güvenlik için evlendin. Ben aşk için evlendim. Paranın tadını çıkar."

Aralarında ne olduğunu sormak istiyorum, ama arabaya binip evden uzaklaşana kadar bekleyeceğim. Ona kapıyı açıyorum, sonra valizleri kiralık arabanın bagajına koyuyorum. Sürücü koltuğuna oturduğumda kapıyı kapatıp karıma bakıyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Sesi, sanki içeride hiçbir şey olmamış gibi çok rahat.

Motoru çalıştırıyorum. "Bu önemsiz bir şey değildi. Seni dünyanın sonuna kadar savunurum, Shortcake, ama pazartesi günü kocasıyla yüzleşeceğim için bana durumu anlatabilir misin?" O yanağının içini çiğnerken ona bakıyorum. Bana bakarken, bunun unutulacağını düşündüğünü anlayabiliyorum. Unutulmayacak. "Neye bulaştığımı bilmek için hikayeyi doğru dürüst öğrenmek istiyorum."

O uzanıp yüzünde bir gülümsemeyle sevgiyle yanağıma dokunuyor. "Halloldu, endişelenmene gerek yok."

"Endişeliyim." Aslında değilim, ama merak ediyorum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Eli kucağına geri dönüyor, tatlı gülümsemesi de onunla birlikte kayboluyor. "Bu seni üzecek ve ben senin üzülmeni istemiyorum."

"Şimdi bana söylemek zorundasın."

Konsolun önündeki vites koluna uzanır ve geri vitesine alır. "Manhattan'a döndüğümüzde anlatırım."

Ayağım frenden kalkmıyor. "Şimdi söyle, Lauralee." Bunu benden saklamak için gösterdiği çaba, direksiyonu daha sıkı kavramama neden oluyor.

"Bayan Goodman'ın kocası bana teklifte bulundu."

Bakışlarımı önüme çevirip, önümüzdeki tuğla duvara bakıyorum. Umarım bu plastik kaplamanın altında direksiyon çelikten yapılmıştır. Eğer değilse, yakında parçalanacak. Ona baktığımda, kahverengi gözleri benimkilere sabitlenmiş durumda. Genelde beni sakinleştiren o gözlerde endişe dolu bir ifade var. Elini uzatıp, sanki beni sakinleştirmek istercesine koluma koyuyor. "Ben hallettim, Baylor. Yani biz..."

gidip bu gün hiç yaşanmamış gibi davranalım." Yüzündeki ifade yumuşar ve şöyle der: "Bütün gece sevişiriz ve..."

"Goodman'ın kocası derken, patronum Bob'u mu kastediyorsun?" Bir şeyler mırıldanır ama duyamam. "Ne dedin?"

"Evet." Kollarını havaya kaldırarak koltuğa çöküp pes etti. "Evet, Bob'du. Ona sınırı aştığını ve evli olduğumu söyledim. Ama bu onu durdurmadı." Bu. Onu. Durdurmadı. *Ne oluyor lan?* "O, parasıyla beni etkileyebileceğini düşünen türden bir pislik, bu yüzden beni yatına davet etti. Evli olduğumu söylediğimde..."

Öfke damarlarımdan akıyor. Arabanın kapısını açıp, o benim adımla seslenmeden önce eve ulaşıyorum. "Baylor, yapma. Dur."

Bayan Goodman ile yaptığım konuşma şimdi çok daha mantıklı geliyor. Evi geçip arka kapıyı açarak arka bahçeye koşuyorum ve onu arıyorum. Kolum tutuluyor. Sağıma baktığımda Lauralee, "Bunu yapmana gerek yok. Benimle gel. Gidiyoruz. Birlikte, unutma. Sadece ikimiz." diyor.

"Sadece ikimiz."

"Evet." Gülümsüyor.

Cevap vermiyorum çünkü saat üçte o karı sikiciyi görüyorum. Umurumda bile değil, ileri atılıyorum. Zaten çok uzun zamandır yeterince katlandım.

Beni gördü, ellerini sanki hücum eden bir boğayı durdurabilecekmiş gibi uzattı. "Kadınlar yalan söyler, Baylor. O da yalan söylüyor. Bana asılan bir kadın için kariyerini gerçekten feda edecek misin?" "Sakın karım hakkında konuşma, yoksa bir daha tek kelime bile edememeni sağlarım." Onun önünde duruyorum, egosu kendisinden daha büyük olan bu zayıf küçük adamın önünde. Ona verebileceğim zararı ve bunun yaratacağı sonuçları biliyorum. Hapis. Bana karşı dava açılacak . Kaybetmek itibarımı itibarımı kaybetmek. Yıkılmak zor zor kariyer.

Lauralee hemen arkamda duruyor ve "O buna değmez. Sana söz veriyorum." diyor. Ona inanmak istesem de, aynı zamanda onu yok etmek de istiyorum.

onu yok etmek istiyorum. "Seni seviyorum, Baylor." Bu sözleri bir meleşin sesinden duymak beni sakinleştiriyor.

Nefes alıyorum, onunla birlikte olmak istediğim kişinin bu olmadığını biliyorum. "İstifa ediyorum."

"İstifa mı ettin?" O gülüyor. "Az önce tüm partiye terfi ettiğini duyurmak üzereydim."

"Hayır, değildin. Siktir git. Sen sadece karıma asılan bir pisliksin ve o seni reddettiğinde kışını kurtarmaya çalıştın."

Dönüp karımın elini tutuyorum. O bağılıyor, "İşin bitti, Greene."

"Haklısın. Tamamen bittim." Hiçbir şeyden pişmanlık duymadan uzaklaşıyorum. Beklediğimin tam tersini hissediyorum. Yıllardır ilk kez özgür hissediyorum. Bu sadece nefret ettiğim bir şirketten kurtulduğum için değil, aynı zamanda yanımdaki kadın sayesinde de. Suç ortağım. Karım. Lauralee'ye bakıp gülümserim. "Şehre dönmeye hazır mısın?"

"Hazırım." Evden iki dakika bile uzaklaşmadan, "Seninle gurur duyuyorum. Durumu kontrol altına almanı izlemek ne kadar seksi olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Bana anlatman gerekecek."

"Daha iyisini yapacağım." Kaşlarını kaldırdı. "Sana göstereyim mi?"

Bana gösterdi. Dönüş yolunda kaza yapmadığım için şanslıyız. Sabahın birinde daireye döndüğümüzde, hayatımda onun olduğu için ne kadar şanslı olduğumu ona *iki kez* gösterdim.

BÖLÜM 29

Baylor

Bay Goodman beni binadan kovduğu halde yağmur yağmasını istememiş olmasına şaşırdım. Benim burada sırlıslık kalmış ve muhtemelen barınacak bir yer arayan bir halde olduğumu bilmek hoşuna giderdi. Ama beni daha iyi tanıması gerekirdi.

Ona rağmen hava güneşli, çünkü ben kazanıyorum.

Taylor ve Goodman'ın kapılarına yaklaşırken, içeri girmekten vazgeçip biraz daha uzakta bekliyorum. Ofise girmeme izin verilmediğine göre, içeride arkadaşlarımın olması iyi bir şey. Sokağın bu tarafı güneş ışığıyla doludur, sanki beni sergileyen bir spot ışığı gibi. Goodman istese de bunu görmemesi imkansız. İyi. Siktir et onu.

Güneş gözlüklerimi takıp mesaj atıyorum: *Buradayım.*

Geçen haftadan ve hafta sonundan beri, yapılacaklar listem uzadı. Hayatımın en güzel anlarını yaşadım, ardından da zamanla atlatacağım bazı kötü anlar yaşadım. Mesajlarımı göndermekte geciktim. Listemdeki önceliklere göre, avukatım Mark'a bir e-posta göndererek Perşembe günü Austin'e indiğimde evrakların hazır olmasını istedim. Boş ellerle gitmeyeceğim. Özellikle de bahsin nasıl karşılandığını gördükten sonra. İyi karşılanmadı.

Dürüstlük. Benden tek isteği bu.

Ona bunu vereceğim. Her türlü sonucu göğüsleyeceğim ve ilişkimiz için mücadele edeceğim.

Bir de emlak yönetim şirketindeki Josten denen adam var. Hala, neden kendi keyfine göre hareket edip satın aldığım dükkanların fiyatlarını yükselttiğini sorduğum e-postama cevap vermedi.

Kendi zevkine göre hareket edip, satın aldığım dükkanların fiyatlarını neden yükselttiğini sorduğum e-postama hala cevap vermedi. Kendi zevkine göre hareket edip, sonra da övgü beklemek, işlerin yürüdüğü şekilde değildir.

Mickey kapıdan geri çekilip iki yana baktıktan sonra beni gördü. "Tüm kişisel eşyalarınızı almaya çalıştım. Yine de, bir şey kaçırmış olma ihtimaline karşı, yukarı çıktığımda bir kez daha kontrol edeceğim."

"Teşekkür ederim."

Gülüyor. "İsim levhanız çoktan kaldırıldı. Teselli olacaksa, sıra da beraberinde söküldü."

"Bu kadar önemsiz bir şeyi takdir ediyorum." Kutuyu bana uzatıyor. "İşte bu, değil mi? Kariyerim pek bir şey ifade etmedi."

"Kariyerin banka hesaplarında duruyor. Bu sadece evdeki şömine rafına sığmayan bir kutu ıvır zıvır."

Bu iyi bir bakış açısı. Bir kişinin sahip olabileceğinden daha fazla paraya sahip olduğum için, hayatımın geri kalanında bir daha çalışmam gerekmeyecek. Bu benim ilgilendiğim bir yol değil, ama maddi olarak istediğim şeyi yapmak için rahatım.

Peki ne yapmak istiyorum? Hiçbir fikrim yok.

Henüz otuzlu yaşların ortasında bile değilim. Bu, üretken olmamak, kariyerimi yeni bir şirkete taşımamak, yeni bir hayalin peşinden koşmamak veya başka bir şey bulmamak için çok genç bir yaş. Ama ne?

Gökdelene bakarken, kariyerimin çoğunu burada geçirdiğimi fark ettim. Bu binada istikrar ve büyüme yaşadım. Tek bir olayın her şeyi değiştirmiş olması inanılmaz.

Sonrasında pişmanlık duyuyor muyum? *Evet, bir tane* var. Ona vurmadım. Vursaydım kendimi iyi hissederdim. Ama eve giderken arabada aldığım ödül daha iyi geldi. Sanırım dürtülerimi kontrol etmek iyi oldu.

Kolumun altındaki kutuyu değiştirip elini sıkarken, "Sizi alıkoymayacağım" diyorum.

"Öyle değil. Dün gece özgeçmişimi göndermeye başladım. Ben de bu şirketin bana uygun olduğunu düşünmüyorum."

"Nereye gidersen git, seni aldıkları için şanslı olacaklar. Bu sektörde nadir bulunan bir yeteneğin var. İyi sezgilerin var. Bizim işimizde kurallara uymak zorunda değilsin, sadece yasalara uymak zorundasın. Her zaman kendi işini kurabilirsin. Başkası için çalışmak zorunda değilsin."

Mickey, aynalı pencereden yansıyan ışık gözlerine çarptığında gözlerini kısar. Binaya yaklaşarak şöyle der: "Bunu düşünüyordum. Senden çok şey öğrendim. Sonunda olması gereken yere varacağını biliyorum, ama seninle çalışmaktan çok keyif aldım, Baylor."

"Ben de. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at."

"Aynı şekilde. Onlar temizlemeden önce başka bir şey bulursam sana haber veririm."

"Teşekkürler. Görüşürüz." Bunun doğru olduğundan tam olarak emin değilim, ama o iyi bir adam. Belki bir gün şehre döndüğümde bir bira içeriz. Kaldırıma çıkıp güneş ışığına doğru yürümeye başlıyorum ve güneşin beni kaplamasına izin veriyorum. Bu, doğru yönde adımlar atıyormuşum gibi hissettiriyor. Shortcake muhtemelen buna kader derdi. Bu tartışmada ona hak veriyorum.

"Hey, evliliğin için tekrar tebrikler."

Arkamı döndüğümde, gözlerini koruyarak bana doğru baktığını görüyorum. "Teşekkürler. Hayatımda yaptığım en iyi şeydi" diye cevap veriyorum. Bu binadan ve şirketten uzaklaştıkça adımlarım daha hafif ve kolaylaşıyor. Yeni bir başlangıç zamanı.

Bu kutuyu daireye geri götürmek için fazla vaktim olmadığından, havaalanına gitmek için bir araba çağırıyorum. Geç kalmak istemiyorum. Bu sayede kız arkadaşımı aramak için de vaktim oluyor. Ne yazık ki, sesli mesaja düşüyor. "Seni seviyorum." Bu mesaj, söylemek istediğim her şeyi güzelce özetliyor gibi geliyor.

"Ben küçükken olduğu gibi hot dog yedik," diyor Beckett babasına. "Baylor amca yarın parkta arkadaşlarımla buluşabileceğimizi söyledi. Ama dondurma almadı. Unuttuğunu söyledi."

Kıkırdarak gülüyorum. "O kadar mı kötü, Beck?"

Tagger'ı hoparlöre bağlar. "Dondurmayı unuttuğuna inanamıyorum." Onun güldüğünü duyabiliyorum.

"Şimdi sipariş veriyorum." Bahis ve nasıl sonuçlandığı konusunda Tagger ile konuşmak istediğim birkaç şey var, ama

Perşembe günü oğluyla birlikte geri döndüğümde yüz yüze konuşmak en iyisi. "Arabam ne durumda?"

"Onu bıraktığımız garajda çürümüş lastiklerin üzerinde oturuyor. Benim üzerinde çalışmamı beklemiyordun, değil mi? Bu tamamen senin işin, dostum."

"Kale gibi," diye ekliyor Beck, beni azarlayarak.

Onun en sevdiği New York dondurmasını sipariş ettikten sonra telefonumdan başımı kaldırıyorum. "Görüyorum ki baban gibi saçma sapan konuşuyorsun."

Beck gülüyor. "O her zaman bunu senden aldığımı söyler."

Tabii ki, pislik herif. "Eminim öyledir." Sessiz olmasına rağmen maçı izlemek için kanepeye otururken gülüyorum. Eskiden en iyi arkadaşım la burada oturup maçı izlerdik. Şimdi bana eşlik etmesi için dostum burada. Sadece birkaç günlüğüne, ama zamanlama iyiydi, bu yüzden onu buraya uçurmak işe yaradı. Birkaç sözümü tutmadım. Bir daha sözümü tutmamak istemiyorum, yoksa verecek hiçbir şeyim kalmaz.

Konuşmalarını bitirip Beck de oturma odasına geldi. "Evde çok beyzbol izler misin?" diye sordum.

"Hayır. Sonbahar sezonunda daha çok futbol izlerim." "Tackle nasıl gidiyor?"

"Zor."

O gülmüyor, ama ben gülüyorum. "Evet, dayak yemeye alışana kadar durum böyledir. Büyürken bana ne öğretildi biliyor musun?"

Deri koltuğa çökmüş, gözlerini benimkilere kaydırıyor. "Ne?"

"Sahada en hızlı olan sensen, takılmaktan korkmana gerek yok." Gülümsemesi bana Tagger'ı hatırlatıyor — ayrıntılı köşelerde şeytani, genişlediğinde ise samimi.

"Bu iyi bir tavsiye, değil mi?"

"Evet. Daha hızlı oluyorum, ama tackle edilmeyecek kadar hızlı değilim." Ayak parmaklarının uçları sehpanın kenarına uzanıyor. O her zaman yetişkin hayatımızın bir parçası oldu, bu yüzden bazen onun ne kadar genç olduğunu unutuyorum.

"Antrenman. En iyi olmak için anahtar her zaman budur." "Büyükbaba Grange öyle der."

Tagger's'ta veya çiftlikte birbirimizle yarıştığımız anılarımız aklımıza geliyor. Rekabet bizim doğamızda var, ama son zamanlarda bunu çok abarttık. Birisi yaralanana kadar her şey eğlence ve oyundu.

Shortcake'i incitmek artık benim yaşamak zorunda olduğum bir şey ve bir daha asla yapmamam gereken bir şey.

Beck, dondurma gelmeden önce koltukta uykuya dalmış. Onu, ev ofisimin bulunduğu misafir odasındaki yatağına yatırmadan önce dondurmayı buzluğa koyuyorum. Kapıda durup ona son bir kez bakıyorum.

Çocuklar hakkında düşündüğüm tek zaman, bunun olmasını engellemeye çalıştığım zamandı. Kendi çocuklarım olması o kadar da kötü mü olurdu? Kendimi fazla kaptırmadan önce, Beck'in her zaman birlikte vakit geçirmesi kolay bir çocuk olduğunu hatırlıyorum. Hiç huysuzlanmazdı, ancak ergenlik çağına yaklaşırken biraz küstahlaşmaya başladı.

Eminim ki benim çocuklarımın içinde büyük bir yaramazlık olacak. Belki Lauralee'nin genleri bunu dengeleyebilir. Kapıyı kapatıp koridordan geçerek oturma odasına doğru yürürken ensemi kaşıyorum. Kendimi tanımaya başlamıyorum.

Ayaklarımla evliliğe atıldım ve şimdi çocuk sahibi olmayı düşünüyorum... Yani, çocuk sahibi olmayı mı? Tek gereken doğru kadının ortaya çıkmasıydı. Artık o hayatımda olduğuna göre, ona dünyaları vereceğim.

Kanepeye döndüğümde telefonumda bir mesaj bekliyordu. Mesajın yanında düğün günümüzden üç siyah-beyaz fotoğraf vardı: *Büyük günün ön izlemesi*.

Ciğerlerim nefes almak için çılgık atıyor, nefes almadığımı fark ediyorum. Kendimi duygusal bir adam olarak görmedim hiç, ama Lauralee'nin bana sanki hiçbir hata yapamayacakmışım gibi bakan bu fotoğrafları görmek, bu kadını tüm varlığımla seveceğime olan bağlılığımı yeniden teyit ediyor.

Gözlerinde parıldayan ışık, yeminlerimizi ederken parıldayan gözyaşlarını vurguluyor. Mahkeme binasının merdivenlerinde birlikte koşarken, tüm vücudu saklayamayacağı kadar büyük bir mutlulukla doludur. Sevinçle sınır tanımayan gülümsemesi, gözlerine ulaşan hali ve kolunun salınışı. O, olması gerektiği gibi kaygısızdır.

Takım elbise bana çok yakışıyor. Her zaman en sevdiğim takım elbise olmuştur, ama sadece özel günlerde giyerim. Kısa sürede hazırlamak zorunda kaldım, ama harika oldu.

Ama ilk gördüğümde nefesimi kesen son görüntüydü, tıpkı onun da bizim birlikte geçirdiğimiz gece yaptığı gibi.

Mayıs. O zamandan beri çok şey değişti, ama bunların çoğunun içimde olduğuna inanmaya başlıyorum. O benim dünyamı salladı ve alt üst etti. Bu yeni açıdan manzara o kadar da kötü değil. Aslında oldukça beğendim.

Çoğu insan kakhaha ve hareket dolu diğer fotoğraflara yönelir. Ben değil. Bu benim favorim. Basit. Klasik. Aşık iki insan. Gösterişli gülümsemeler ya da anlamlı bakışmalar yok. Merdivenlerde durduk, başı bana yaslanmış, el ele tutuşmuş, diğer tarafında çiçekler duruyordu. Gerçek, ince ve samimi hissettiriyor, sadece bizim zevkimiz için çekilmiş bir fotoğraf.

Fotoğrafçının mesajına cevap veriyorum: *İnanılmaz. Geri kalanını görmek için sabırsızlanıyorum. Son dakika oldu ama karıma üçüncü fotoğrafın bir kopyasını vermek istiyorum. Acele baskı yapıp Çarşamba günü sonuna kadar getirebilir misiniz?*

O da cevap veriyor: *Acele ücreti sorun olmazsa, kendim teslim ederim.*

Ben: *Ücreti ben öderim. Teşekkürler.*

Fotoğrafçıya adresimi gönderip, kapıcıya bırakmasını söyledim. Lauralee bunu görünce çok sevinecek. Ona vermek için sabırsızlanıyorum. Ve onu öpmek için. Tanrım, o dudaklarını ve onunla ilgili her şeyi özlüyorum.

Beyzbol takımım ekstra vuruşlara girerken önde olduğu için maçı kapatıp biraz uyumaya karar verdim. Beck erken kalkacak çünkü ona parka gitmeden önce en sevdiği kahvaltı mekanında krep yemeye söz verdim. O, beslemekten mutluluk duyduğum bir krep canavarı.

Yatağa girdiğimde kız arkadaşıma mesaj atmam, onu ararım.

"Merhaba, yabancı," diye cevaplar, sanki yüzünde bir gülümseme varmış gibi. Onun sesini duymak bile benim yüzüme bir gülümseme kondurur.

"Yirmi dört saat yoktum ve şimdiden yabancı mı oldum?"

Kahkahası kulağıma kadar ulaşır. "Ne kadar uzak olursan ol, çok uzun geliyor. Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Onun için duygusal bir pisliğim, bu kesin.

"Bugün Beckett'i aldın mı?"

"Evet. O, geldiği yeri hiç unutmamış gibi dolaşıyor. Çocuk şehirde kendini rahat hissediyor."

"Her iki dünyanın da en iyisi, sanırım. Geldiğin yerden bahsetmişken, Perşembe günü hala geri dönecek misin?"

Uzanıp lambayı kapattım. "Evet. Seni görmek istiyorum." Gece manzarasına bakarak, ışıkların yıldızlar gibi parladığı pencereleri inceledim. Ayın yansıması, farklı yükseklikteki metal süslemelerden sekerek yansıyor. Peachtree'de böyle bir manzara asla göremeyeceğim, ama buna da gerek yok. Binaların arasında yaşamak güzeldi, ama artık tarlalar, ağaçlar ve beni rahatsız eden komşuların olmadığı bir yere hazırım.

"Bu iyi," diye cevaplar, sanki rahatlamış gibi. "İptal edeceğimi mi sandın?"

"Sen meşgulsün. Ve şimdi işsizsin, yapacak çok işin olduğunu biliyorum yapacak çok işin olduğunu biliyorum."

"Seni görmeye gelmem birkaç gün bekleyebilir." Güneş doğmadan önce yükümlülükleri olan bir çalışan olmadığım için güneş doğmadan önce yükümlülükleri olan çalışan bir adam olmadığım için perdeleri kapatıyorum. "Beck, kalede ilerleme kaydettiğini söyledi. Kas gücü gerektiren işler için hazır, bu yüzden sen çalışırken ben de cuma günü orada olacağım."

"Peki araba? Sana yardım edebilmek için bir kitap sipariş ettim." Bahsi açmıyor, bunun için minnettarım. Unutmasa da affedip hayatına devam etme yeteneği, hayran olduğum bir şey. Yaptığı her şeyde samimi, beni kusurlarımla bile severek.

"Kitap sipariş etmen çok sevimli."

"Bak, dostum, büyük laflar attığını biliyorum. Büyürken kamyonlar ve birkaç araç üzerinde çalışmışsın, ama bu sıradan bir araba değil." Onun tutkusu hissedilir derecede. Orada olsaydım, bana kılavuzu okurken onu sikerdim. Çok seksi. "Bu bir klasik ve onu mahvedemeyiz."

Gülerek yanıma yuvarlanıyorum. Yanımdaki yatak onsuz boş. Ruhum onunla aynı durumda. Elimi uzatıp, dün onun yattığı yere koyuyorum. Gözlerimi kapattığımda, havada onun tatlı kokusunun en hafif izlerini hala alabiliyorum. Çilek kokusu.

"Yapamayız," diye mırıldanıyorum, bir esneme beni hazırlıksız yakalıyor.

"Biraz dinlen ve yarın Beck ile eğlen."

Onun söylediği tek kelimeyi bile kaçırmak istemediğim için telefonu kulağıma daha sıkı bastırıyorum. "Tamam. Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum. İyi geceler."

Birkaç dakika daha uyanık kalarak, kafamın bana ne yapmam gerektiğini söylediğini ve kalbimin beni nereye yönlendirdiğini düşünürüm. Eskisi kadar birbirlerinden uzak değiller.

"BAYLOR?" Telefonumdan başımı kaldırıp baktığımda, oturduğum park bankından birkaç metre uzakta duran bir kadın görüyorum. "Ben Katie." Elini göğsüne götürürken gülümsemesi genişliyor. Aklım boşalıyor. "Katie Wilson," diyor sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi.

"Merhaba," diye karşılık veriyorum. "Nasılsın?" Onu hayatımda hiç görmedim, ama görünüşe göre o beni görmüş.

Gözlerini devirir ve gülümsemesi anlamlı bir ifadeye dönüşür. "Beni hatırlamıyorsun. Sorun değil. O gece seninle neye bulaştığımı biliyordum."

"Gece mi?"

"Evet," diyor, bankın diğer tarafına oturarak. Kenarına oturmuş, gözleri oyun parkındaki çocuklara takılmış. Bana baktığında gülümsemesi yumuşuyor. Güzel bir kadın ama onda hiçbir şey hafızamı canlandırmıyor. "İş partisinde tanışmıştık, muhtemelen..." Bulmacayı çözmeye çalışırken gözlerini kısıyor. "Yedi yıl kadar önce. Şirketin bir müşteri etkinliği düzenlemişti. O zamanki patronum beni asistanı olarak yanına almıştı. Senin ofisinde seviştik."

"Ah." Bu, bir kez dışında hiç olmamıştı. Eskiden kahverengi olan saçları artık sarıydı, o zamanlar uzunken kulaklarının hemen altındaydı. "Saçını değiştirmişsin."

"Evet." Kaydıraktan aşağı inen küçük bir kızı izlerken omuzları öne doğru eğildi. "Pembe montlu olan benim kızım."

Beck'e kendi çocuğummuş gibi bakıyorum, iyi, güvende ve eğleniyor mu diye kontrol ediyorum. Çocuk sahibi olma isteği, ben hiç beslemeden bile büyümeye başladı. "Yeğenim, tırmanma oyuncağının yanında arkadaşıyla kovalamaca oynuyor."

"Ne güzel. Sekiz mi, dokuz mu?"

"Dokuz. Seninki?"

"Altı yaşında." Aramızda bir sessizlik oldu, ama sonra o güldü. "Merak etme, o senin değil."

Endişelenmemiştim çünkü bu hafta sonu Lauralee dışında prezervatifsiz seks yapmamıştım. *Belki biraz endişeliydim.* Karımla bir aile kurma fikrini benimsemeye başlamıştım, bu benim için sürpriz değildi. Benim bir parçam olan hiçbir çocuğu terk etmezdim, ama açıklığa kavuşturduğu için memnunum.

"Babası ve ben hala birlikteyiz. Ofis olayından altı ay sonra tanıştım onunla." Ayağa kalkarken vücudunu kızına doğru eğdi, sonra bana döndü. "İyi misin? Evlenmişsin galiba?"

"Yıllar içinde çok şey değişti. Önceliklerim iyi yönde değişti. Mutluyum. Sen nasılsın?"

Gülümsemesi geri geliyor. "Senin adına sevindim. Ben iyiyim.

Gerçekten iyiyim." "Senin adına sevindim Katie."

Kızına işaret etti. "Gitmem gerek. Seni tekrar gördüğüme sevindim."

"Sen de. Kendine iyi bak."

Kollarımı dizlerimin üzerine koyarak, Beck ve arkadaşının hala oynadıkları yere bakıyorum. Görünüşe ve seslere bakılırsa çok eğleniyorlar. Geriye yaslanıp telefonumdaki fotoğrafa bakıyorum. Evren bana daha net bir mesaj veremezdi. Artık onu dinleme zamanı geldi.

BÖLÜM 30

Baylor

"911'i aramamı ister misin, Baylor Amca?"

Bir elim dizimde, diğer elimle zincirli çiti tutarak kendimi ayakta tutmaya çalışırken, nefes nefese kalmıştım. "Çok komiksin, evlat."

Topu etrafımda daireler çizerek sürmek bir işe yaramıyor, ama kendimi çok yaşlı hissettiriyor. Bundan sonra sadece yaşlanacağım ve zar zor hayatta kalacağım. Kendi çocuklarım olduğunda nasıl olacağım? Hala nefesimi toparlamaya çalışırken, Beckett'e bakıyorum, ona biraz bilgeliği aktarmak ve kendime biraz dinlenme zamanı kazanmak için. "Bu, baban ve benim her Perşembe iş çıkışı oynadığımız saha. Birlikte bir maç yapardık."

"Hala oynuyor musun?" Bayılmak üzereymiş gibi terlemem mi, yoksa nefes alamam mı, hangisi beni ele verdi acaba?

Dün, şehrin her yerini dolaşarak eski okulunu ziyaret ettik, arkadaşlarıyla buluştuk ve onu FAO Schwartz'da alışverişe götürerek şımarttık. Bu basketbol maçı işe yaramazsa, ailesi beni öldürecek.

Anılarımı karıştırıyorum, buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlayamıyorum. "Çiftlikte basketbol oynadığımız zamanlar dışında pek gelmiyorum." Ama eskiden daha enerjik olduğumu biliyorum. Bu çocuk yemek yiyerek enerji depoluyor ve ben yaşlı bir adam gibi sindirmek için zamana ihtiyaç duyduğumda tekrar hazır oluyor.

"Biz de oynuyoruz. O serbest atışları seviyor."

Ona pas atması için ellerimi uzatıyorum. Topu yakaladığımda, "Neyi seviyorsun?" diye soruyorum.

"Smaç atmayı."

Kahretsin. *Beklenmedik bir cevap.* "Smaç atabiliyor musun?" Topu yerinde sürerim.

"Babamın yardımıyla."

Topu kolumun altına sıkıştırıp alnımdaki teri tişörtümle silerim. "Bir gün kendi başına smaç atabileceksin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Ona tekrar topu atıyorum ve yarı sahayı geçip şut atmasını izliyorum. Sayı yapıyor ve beni gururlu bir baba gibi hissettiriyor. Beni en çok etkileyen şey ise, bu kısa ziyaret için şehirden kırsal bölgeye ve tekrar şehre bu kadar kolay geçiş yapabilme yeteneği. Çocuklar çok uyumludur.

Onun yolculuğu benimkinden tam tersi. Ben kırsaldan şehre taşındım. Daha yavaş bir yaşam tarzına bu kadar kolayca yeniden alışabilir miyim? Artık buna inanmaya başlıyorum.

Onunla biraz daha basketbol oynuyorum ve yine beni yoruyor. İşimin ne kadar yorucu olduğunun aksine, bu sadece fiziksel bir yorgunluk. Beck gibi, ben de önümdeki tüm olasılıklar beni heyecanlandırıyor.

PAUL kapıyı açar açmaz teslimatı bana uzattı. "Bu bir saat önce geldi."

"Harika. Teşekkürler." Daireye girer girmez paketi açtım. Hayatımda her gün bunu yaşayabilirdim. Seçimim bu mu? New York mu, yoksa hayatımın aşkı mı? Karar verilecek bir şey yok. "Evet" dediğimde kararımı vermiştim. Fotoğrafı görmek, zaten bildiğim şeyi doğruladı.

"Neden sen ve Lauralee teyze evliymiş gibi giyinmişsiniz?"

Kahretsin. Ne diyeyim? Küçük gözleri engellemek için vücudumu çevirip fotoğrafı paketin altına saklıyorum, sonra arkama bakınca Beckett'ın orada durduğunu görüyorum. "Rol yapıyoruz." Kahretsin, yalanlar hiç bitmiyor.

"Gerçek gibi görünüyor."

Bir yetişkin olarak, dikkatini başka yöne çekme taktiğini kullanırım. "Akşam yemeğinde ne istersin?"

Fotoğrafla ilgili söylediklerime inanmamış gibi bana bakar, sonra "Lazanya" der.

"Benim gibi düşünen bir adam. Sipariş vereceğim."

Uçakta kahvaltımın ilk lokmasını alırken, Beckett ile benim aramdaki orta masada seyahat boyu dama oyununda hamle yapıyorum. Onu kazanması için hazırladım ve o da yemi yuttu, benim damalarımın birini almak için hamle yaptı.

"Fotoğrafı düşünüyordum" diyor.

Ağızımdaki yemeği yutmaya çalışırken, boğazımı temizlemek için öksürdüm. Bir yudum su içtikten sonra, içimde panik yaratan dokuz yaşındaki bir çocuğa rağmen, kayıtsız bir yüzle ona baktım. Benim parçamı aldığını övüneceğini sanmıştım. Sanırım geçen gün düşündüğüm kadar kurnaz davranmamışım. Çocuklar çok zeki. Çatalımın dişleriyle yumurtaları karıştırırken, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Bence onu seviyorsun." *Boom!* O, durumu olduğu gibi ortaya koyuyor. Bu çocuğu hem saygı duyuyorum hem de ondan korkuyorum. Hayatında yapmaya karar verdiği her şeyde en üst düzeyde başarılı olacak. Ne diyeceğimi bilemeden ona bakıyorum. O da şöyle diyor: "Babamın Christine ile aynı şeyi yaşadığını gördüm. O değişti. Ben bunu ondan önce fark ettim."

"Nasıl değişti?" Bu çocuğa, benimle ilgili olup olmadığını görmek için hayat tavsiyesi mi istiyorum? Evet, öyle. *Evet, istiyorum.*

Omuzlarını silkiyor. "Annem, çok fazla şeker yediğimde sinirli olduğumu söylüyor. Sen ondan farklısın. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Christine ön verandada geçirdiği akşamları çok seviyor. Huzurlu olduğunu söylüyor. Ben de ancak böyle tarif edebilirim. Huzurlu."

O benim içimi okuyor. Bu da bana, memleketimdeki herkesin de öyle olup olmadığını ve evliliğimizi daha ne kadar gizli tutabileceğimi merak ettiriyor. "Fotoğraf gerçek mi, Baylor amca?"

Saat sabah sekizi bile olmamış, hayatım hakkında bu kadar derin bir konuşma yapmak için çok erken. Ama madem buradayız, soruyorum: "Sır tutabilir misin?"

BÖLÜM 31

Lauralee

ELMAS IŞIĞI YAKALAYINCA, yatak odamın duvarlarına minik gökkuşağı ışıkları saçılıyor. Yüzüklerimi sadece yalnızken takabiliyorum, bu yüzden kapıdan girer girmez parmaklarıma geçiriyorum.

Parmağımdaki güzelliği hayranlıkla seyrederek, metal ve taşın beni Baylor'a nasıl daha yakın hissettirdiğini bilmiyorum, ama öyle hissettiriyorlar. Bunları her gün özel olarak takmanın avantajı bu, ama evin dışında ne olacak? Cesaret edebilir miyim? Edemem. Henüz edemem.

Sır, dış dünyadan gizli kalıyor, ama ne zaman kamuoyuna açıklayacağımıza karar vermemiz gerekiyor. Onun ziyareti sırasında tartışılacak konuların giderek uzayan listesine eklenecek bir şey daha.

Ziyaret etmek... Onun ziyaretlerinin sadece geçici olmasından nefret ediyorum. Ona beni ya da Peachtree Pass'ı seçmesi için baskı yapmayacağım, ama yine de bu geçiş döneminde bunu yapacağını umuyorum. İşinin şehirde olması ve çok başarılı olduğu ve artık serbest oyuncu olduğu için iş tekliflerinin biriktiğinden emin olduğum için buna hakkım yok. Beni bencil olarak nitelendirebilirsiniz, çünkü onun sadece beni ziyarete gelmesini değil, burada yaşamasını istiyorum. Belki kariyerindeki bu geçiş beni geri kazanabilir.

Bir kız hayal kurabilir.

Saati kontrol edip, makyajımı düzeltmek, dişlerimi fırçalamak ve saçımı taramak için banyoya koşuyorum. Gerginliğimi yatıştırmak için bir kadeh şarap içmek çok cazip geliyor. Onu görmeyeli sadece beş gün oldu, ama heyecanım beni patlatacak gibi.

Onu öpmek mi, baştan çıkarmak mı, yoksa kucaklamak mı istediğimi bilmiyorum. Hepsini ve daha fazlasını, ona bakmak gibi. Bu adama bakma isteğim içimde tarif edilemez bir şekilde büyüyor. Ve bu istek birdenbire ortaya çıktı. Ama içgüdülerim bana, onun "evet" dediği anda başladığını söylüyor. Ben bitmişim — kalbim ve ruhum — ona deli oluyordum.

Bir kapı çalmasıyla kapıya koşuyorum. Kapıyı açar açmaz, kollarına düşüyorum, dudaklarım dudaklarına yapışıyor ve o kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. Farkına bile varmadan, yatak odasına doğru ilerliyoruz. Sanırım karar verilmiş.

Beni yatağa bırakıyor, bakışları gözlerimden göğsüme kayıyor, sonra da gömleğinin düğmelerini açarken daha aşağıya iniyor. Orada yatarken ona sırtarak bakıyorum. Bakışlarımı onun beline indirip tekrar gözlerine bakarak soruyorum, "Beni gördüğüne sevindin mi, yakışıklı?"

"Öyle de denebilir." Kot pantolonunu aşağı indirirken, "Soyunacak mısın, yoksa benim yapmamı mı istersin?" diye soruyor.

"Umuyordum ki..." Kapının tekrar çalınması beni irkiltir.

Baylor kot pantolonunu çekip düğmelerini ilikleyerek fısıldadı, "Kim o?"

"Bilmiyorum," diye fısıldayarak yatak odasının kapısına doğru yürüdüm. "Merhaba?"

"Tatlım, benim, annen."

Ona dönünce ağzım açık kalır. Ben ona banyoda saklanmasını işaret ederken, o aceleyle kıyafetlerini toplar. "Hemen geliyorum anne." Ona bakıp sessizce yalvarırım, "Lütfen kapıyı kilitledin, değil mi?"

"Hayır." Anneme cevap vermek için hareket ederken, o banyoya koşar.

Elimi yanaklarımın üzerinde gezdirerek, saçlarımdaki elektriklenmeleri düzelttikten sonra kapıyı açtım. "Merhaba, ne haber?"

Beni verandada görünce o kadar mutlu oluyor ki, onu içeri almadığım için kendimi kötü hissediyorum. "Margaret'e gidiyordum ve Austin'deyken evde biriken postaları sana getireyim dedim." Bana postaları uzatıyor ve sonra soruyor: "Beni içeri almayacak mısın? Tuvaleti kullanmak istiyordum."

Kapıyı elimle sıkıca tutuyorum, milimetre bile kıpırdatmıyorum. "Aman Tanrım," diyorum, zihnim boşalıyor. Ve sonra en kötü fikir

doğal olarak aklıma geliyor. "İşten geldiğimde midem çok rahatsızdı. Oraya girmek istemezsin."

"Oh hayır." Kafasını eğip kaşlarını çaresizlikle kaldırıyor. "İstersen sana çorba yapabilirim. Marketten hızlıca alırım."

Gülüyorum. "Burada, ıssız bir yerde hiçbir şey çabuk olmaz."

"Doğru, ama senin için seve seve yaparım." Omzumun üzerinden bakıyor ve bir anlığına Baylor'ı gördüğünü hayal ediyorum.

Ağırlığımı diğer ayağıma vererek onun görüşünü engelliyorum. Gözleri bana döndüğünde, "Hayır, hayır, sorun yok. Kendimi çok daha iyi hissediyorum" diyorum.

Elinin arkasını alnıma koyarak, "Biraz ateşin var ve yanakların kızarmış" diyor. Nedenini bilseydi keşke. "Ateşini takip et ve bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Kollarımı genişçe açarak, "Yeni gibi, ve biliyorsun ki yapacağım" diye ciyaklarım. *Bu pek de açık değil.* Ben gelmiş geçmiş en kötü aktrisim. Yanağımı kapının kenarına dayayıp ona gülümserim, ama bu doğal bir şekilde olur. "Teşekkürler. Ve dükkânın alt katında her zaman tuvalet var."

"Evet. Çıkmadan önce uğrarım." Her şeyin hallolduğunu düşündüğüm anda, o hafifçe iç çeker ve sesini alçaltır. "Benimle konuşmak istersen, her zaman buradayım."

Bunun nereden geldiğini bilmiyorum, ama onun nazik bakışları altında kendimi açığa çıkmış gibi hissediyorum, sanki içimi görebiliyormuş gibi. Ona sarılırım. "Biliyorum anne." İçeri geri girdiğimde, "Postayı da getirdiğin için teşekkürler. Beni bir yolculuktan kurtardın." derim.

"Görünüşe göre, kiralanmadığında burada yaşıyorsun ve yolun üstündeydi." Merdivenlerden aşağı inerken ekliyor, "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum, derin bir rahatlama hissiyle ciğerlerimi dolduruyorum. Nefes verirken, "Ortalık temiz" diye sesleniyorum.

Baylor banyodan çıktığında, kaslı vücuduna gömleği hiç uymamış gibi görünmesi beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. O karın kaslarını yalamak ve omzunu ısırarak istiyorum. Bu normal mi? Muhtemelen değil, ama umurumda değil. O, gizlice evlenmek gibi, kendimi hiç yapmayacağımı düşündüğüm her türlü şeyi yapmak istememe neden oluyor. Her zaman kendime mazeret uydurmak için kredi konusunu gündeme getiririm

. Derinlerde, bu itici güç olabilir, ama "evet" demem kendim içindi.

Yarımadaya doğru yürürken, postayı tezgahın üzerine bırakıyorum. "Başkaları bizim hakkımızda ne biliyor, ne yapmamız gerektiğini düşünmemiz gerekiyor."

Aniden utangaç bir ifadeyle, "Bir şeyi itiraf etmem gerekiyor." der.

"Bunun için oturmam mı gerekiyor?"

"Umarım gerekmez. Birine sırrımızı söyledim."

Destek almak için tezgaha tutunuyorum. "Evli olduğumuz sırrımızı mı?"

Baylor yanıma gelir, belimden tutup beni ileri geri sallamaya başlar. Çok masum görünüyor, ama onun amacının beni pohpohlamak olduğunu biliyorum. "O biliyordu. Yalan söyleyebilirdim, ama sırrımı saklayacağını düşünüyorum. Bana söz verdi."

"O kim?" Parmağımı ona doğrultup göğsüne dokunuyorum. "Eğer bana Tagger olduğunu söylersen..."

"Beckett."

"Beckett mi?" Elimi indirip parmağımı kemerine takıyorum. "Ne demek biliyordu?"

Omuzlarını yukarı kaldırdıktan sonra tekrar yerine indirdi. "Bilmiyorum. Çocuk süper duyularıyla beni tamamen anladı. Bu sabah uçakta bana doğrudan sordu. Yalan söyleyebilirdim, ama bence o zaten biliyordu."

Kalbim eriyor. Beckett'ı ve sezgilerini seviyorum. Baylor'da onu uyandıran şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Bunun cevabını asla öğrenemeyebilirim, bu yüzden soruyorum: "Ona söylediğinde ne dedi?"

"Bizim birlikte mutlu olduğumuz için mutlu olduğunu söyledi."

"Ne kadar tatlı." Diye haykırıp ona sarıldım. "Buna kızmak zor. Umarım biz paylaşmaya hazır olana kadar sırrımızı saklar."

"Ne zaman hazır olacağız?"

Onun gıdıklayan öpücükleri altında kıkırdarak gülüyorum. "Sen tekrar gitmeden önce konuşmamız gereken başka bir şey var."

Omurgası düzelir ve sırtarak gülümser. "O konuyu sonra konuşalım. Arabadan bir şey almam lazım. Sanırım bu seni çok mutlu edecek

mutlu edecek. Umarım öyle olur."

"Sikişmek için dua etmek konusunda kararsızım. Bu iyi bir şey mi?"

Kapıya doğru yürürken, "Evet, bu iyi bir şey. Hemen dönerim. Sana bir şey getirdim" diyor.

Tezgaha yaslanıp onun çıkmasını izliyorum. "Hediyeleri severim. Hey, üstsüz mü çıkıyorsun?"

"Bizi gözetleyenlere bir gösteri sunacağım."

O çok saçma. Park yerine koşarken, ağır adımları merdivenleri sarsıyor. Postaları ayırmak için dönüp bakıyorum, ama üçüncü mektupta duruyorum. "Günüme gölge düşürmenin en iyi yolu." Mülk yönetim şirketinin iade adresi köşede kalın harflerle yazılmış ve zarfın üzerine, sanki ihtiyacım varmış gibi, "hatırlatma" kelimesi damgalanmış. Günümün çoğunda en çok endişelendiğim şey bu.

Kendimi daha da sinirlendirmek için mektubu yırtıp açtım. Göz gezdirdiğimde, zaten bildiğim şeylerin aynısıydı. Karar zamanı. Saçma sapan kira artışı. Burayı imzalayın. Josten denen adamın gönderdiği tüm e-postalarla aynı. Gerçi, bu hafta hiç e-posta almadım, ki bu garip, çünkü daha önce çok sık e-posta gönderiyordu.

Gerçekten bunu öylece imzalayacağımı mı sanıyor? Aptalın teki. Bu tam bir anlaşma bile değil. Eminim ki, içinde benim için hiç de yararlı olmayan bazı gizli maddeler vardır ve o, benim haklarımı umursamadan imzalamamı istiyor. İmzasını ve yine isminin altında kalın harflerle yazılmış yönetim şirketini görünce kaşlarımı çatıyorum. Ama sonra ilk seferinde gözümünden kaçan bir cümle dikkatimi çekiyor. *Greene Ventures'ı temsil eden.*

Altındaki yazı küçük ama okunaklı. Kolumu belime dolayarak derin bir nefes alıp daha yakından inceliyorum.

Greene Ventures.

İlçeden aileye ve yeni soyadımdan her şey aynı şekilde yazılmış. Peachtree Pass'ta bunu sürekli görmek ve duymaya alışkınım, ama bu tuhaf bir tesadüf.

New York, New York.

O şehirde milyonlarca şirket var. Çok büyük bir şehir. Bu hiçbir şeyi doğrulamıyor. Aynı zamanda yalanlamıyor da.

Telefon numarası yazıyor.

Bunu ezbere bildiğim halde mazur göremem. Baylor. Baylor'ın numarası neden iletişim numarası olarak listelenmiş olsun ki? Tabii öyle değilse.

Kağıdı tezgahın üzerine bırakıp, Baylor geri döndüğünde irkildim. "Sana iki sürprizim var..." dedi, ama geri kalanını duymadım.

Gözlerim tekrar mektuba kayıyor. Acaba o... Hayır, bunu yapmaz. Neden beni kandırıp evlenmek istesin ki? Bu hiç mantıklı değil. Bu benim planımdı. O sadece bana uyuyordu.

"Shortcake?" Gözlerimi kaldırıp, ellerimle tezgahın kenarını tutarak arkamı dönerim. "Sana bir şeyim var," der.

Bakışlarım elinde tuttuğu manila zarfa kayıyor, ama aklım hala arkamdaki mektupta. Ona sert bir bakış atarak dik duruyorum ve "Bu alışveriş merkezi senin mi?" diye soruyorum.

BÖLÜM 32

Baylor

"NEDEN BUNU SORUYORSUN?" Masumiyet taklidi yapmak hiç de güçlü bir yanımla olmamıştı. Güneşli bir ortamdan çıkıp karanlık bir duruma girdiğim için bu soruyu sormam haklı görünüyordu. Çıkış yolunu bulmak için biraz yardıma ihtiyacım olacaktı.

Kollarını göğsünde kavuşturan Lauralee, parmaklarını derisine batırarak uçlarını beyazlatıyor. Bu benim için hiç iyiye işaret değil. "Baylor, ne yaptın sen?"

Sanki yanlış daireye girmişim gibi aptalca kapıya bakıyorum. "İki dakika yoktum. Ne kaçırdım?"

Arkasındaki posta yığınının içinden bir mektup alır ve havada sallayarak, "Lütfen Greene Ventures değilsiniz, değil mi?" der. Sesi sabittir ama fazla kontrollüdür, sanki her an rayından çıkacakmış gibi.

Siktir.

Sesimi olabildiğince sakın tutarak, manila zarfı sehpaye koyar ve cevap veririm, "Bunu söyleyemem, ama şunu söyleyebilirim..."

"Kirayı mı artırdınız?" Odanın diğer tarafına doğru hızla ilerlerken, yanımdan geçerken kağıdı göğsüme çarparak aramızdaki mesafeyi olabildiğince açar. Beş fit yeterli değildi galiba. "Bütün bu olanların arkasında siz vardınız."

Kağıdı alıp aşağıya bakıyorum, ama sonra ona şöyle diyorum: "Ben istemediğim bir karışıklığı temizliyordum..."

"Senin için her şey her zaman iyi niyetle olur, değil mi? Ama ben her zaman bunun olumsuz tarafında kalıyorum."

"Öyle görünüyor, ama planım bu değil..."

"Tanrım, Baylor. Bu ne zaman bitecek?" diye bağırdı, sözleri jilet gibi keskin.

Nefes alıyorum, ama bu, burada başımın belada olduğunu bilerek göğsümde çarpan kalbimi sakinleştirmiyor. "Bugün sona erecekti. Söz veriyorum. Sana anlatmaya çalıştığım şey buydu." Aramızdaki masanın üzerindeki zarfı işaret ediyorum. "Bu işte bu. Sonu."

Derin bir nefes alır, ama nefesini vermez. Bunun yerine, omuzları, benim onun kalbini kırdığım kadar benim de kalbimi kıran bir hıçkırıkla titrer. "Lütfen, Lauralee. Söz veriyorum..."

"Sözlerin artık hiçbir anlam ifade etmiyor. Onları şeker gibi dağıtıyorsun ve hepsini bozduktan sonra hala sana inanmamı bekliyorsun."

Bana sırtını döndüğünde, kendini ikna ettiği şeylerden başka hiçbir konuda fikrini değiştiremeyeceğinden endişeleniyorum. Ama pes etmeyeceğim. Onu *asla*. *Asla*. Aptal kalbimde, hala mutluluğa geri dönebileceğimize inanıyorum.

"Size gerçeği söylüyorum. Şirketin binayı yöneteceğini ve izin verilmeyen kararlar almayacağını düşünerek dikkatimi başka yere verdim. Benden açıklama duymak istemediğinizi biliyorum, ama lütfen, bunu açıklığa kavuşturmam için bana bir şans verin."

Aniden arkasını dönerek, buzu eritebilecek kadar keskin bir bakışla bana bakar. "Ben senin müşterilerinden biri değilim, Baylor, ya da bir gecelik ilişki için seçtiğin bir kadın da değilim." Dili keskin ve yarayı derinleştirmek için hazırdır, bu da beni bir sonraki adım için hazırlamaya zorlar. Gerçi bunu duymayı hak ediyorum. Bu kesikleri hissetmeyi hak ediyorum. O bunu yaşamak zorunda kalmayacaksa, ben yaşamak istiyorum. Sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi kollarını tekrar göğsünde kavuşturur. "Senin saçmalıkların bana işlemez."

Bu suçlama barajı yıkar. Yere işaret ederek, dişlerimi sıkarak, "Müşterilerime yalan söylemem ve başka hiçbir kadın ilgimi çekmez. Sadece sen. O kapıdan ilk girdiğim andan beri sadece sen varsın." derim.

Kollarını havaya kaldırıp gözlerini devirir. "Aman Tanrım, önemi yok. O kadınlar önemsiz, ama ben önemli olduğumu sanıyordum. Ben senin yanında durup evet diyen karınım. Farklı olduğuma inandığım için kendimi aldattım." Sesi çatallanırken gözyaşları alt göz kapaklarından taşar. "Yine de bana yalan söylemeyi seçtin, sanki ben farklı değilmişim gibi."

"Kira konusunda yalan söylemedim."

"Bina hakkında yalan söyledin. Bahis hakkında yalan söyledin. Yalan söylemek senin aşk dilinse, ben bunun bir parçası olmak istemiyorum." Öfkesi azalır, sanki ağırlığı dayanılmazmış gibi omuzlarını öne doğru kıvrır. "Beni önemsediyini sanıyordum."

İçim parçalanıyor, ama onun bu kadar acı çektiğini görmek kalbimi parçalıyor. "Önemsiyorum. Seni her şeyden çok önemsiyorum."

"Eylemlerin aksini gösteriyor." Çenesini kaldırıp bakışlarının ayrıcalığını ortadan kaldırırken, sesi kendini haklı çıkaran bir tona bürünüyor. "Neye inanmam gerekiyor? Sözlerine mi, yoksa eylemlerine mi? Çünkü ikisi birbiriyle uyuşmuyor." Yatak odasına doğru yürümeye başlıyor, ama ben onu durduruyorum. Aramızda bir kapı varken onunla kavga etmeye niyetim yok.

"Bu konu çözülmeden gitme."

"Çözüldü. Sen bunu sağladın." Benden uzaklaşır, bakışları eski bir futbol oyuncusunu atlatacakmış gibi kapıya yönelir. Ama sonra şöyle der: "Lütfen çekil, Baylor."

Mantık işe yaramıyor ve bu tartışmada birbirimizden daha da uzaklaşıyoruz. Söylenecek her şeyi söyleyene kadar buradan ayrılmayacağım. "Hayır. Bu sefer gitmene izin vermeyeceğim."

O bakış, beni yerle bir etmeye hazır, çılgın bir ateş gibi vuruyor. "Bırakayım mı?" Eli kalçasının üzerine konuyor, bu sefer gerçekten batırdığımı gösteren bir işaret. "Evli ol ya da olma, ne yapıp ne yapmayacağıma sen karar veremezsin. Gitmek için senin iznine ihtiyacım yok. İstedğim zaman gidebilirim."

Hareket etmiyor. Tehditlere rağmen, zayıflık göstermeden yerinde duruyor. Bağımsızlığıyla büyüleyici, beni tekrar kabul edip etmeyeceğini merak ediyorum. "Anlamıyor musun? Sen böyle yaparsın. En ufak bir rahatsızlık hissettiğinde çekip gidersin."

"Rahatsızlık mı?" Bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. Ben yılmadan devam ediyorum: "Sen gidersen..."

"Senin tarafından terk edilmenin acısını yaşamamak için. İkimiz de bunun er ya da geç olacağını biliyoruz, bu yüzden kendimi koruyorum..." İkimizin de geri dönüşü olmayan bir sınırı aşmadan hemen önce ağzını kapattı.

Yüksek sesle söylemeye gerek yok. Sonunu zaten bilsem de, bu zararı azaltmıyor. "Benden mi?"

Gözlerindeki ateş eskisi kadar parlak yanmıyor ve başka bir duygu yerini alıyor. O kadar sert değil, ama yine de affedici değil. Onun kim olduğunu tanıyamıyorum ve bizi kurtaramayabileceğime inanmaya başlıyorum. Konuşamazsak, verecek hiçbir şeyimiz kalmaz. Bunu duymam gerektiği için, ona son darbeyi vurması için son çivi çakıyorum ve tekrar soruyorum: "Benden mi korunuyorsun?"

Lauralee?

Eli yanına düşerken, diğer eli gömleğinin eteğiyle oynuyor. Ağırlığını değiştirirken, gözleri aramızdaki zemine odaklanmış durumda. Fısıldayarak, "Kendimi herkesten koruyorum," diyor. Sonunda bana bakıyor. "Eğer ilk ben gidersem, kimseyi suçlayamam. Suçu başkasına atmak yerine kendi kalbimi kırdığımı bilerek geceleri çok daha rahat uyuyabiliyorum."

"Seni kim incitti?"

"Lütfen." Hıçkırığını bastırarak, ani bir hareketle alnını ovuşturur. Sanırım gözlerindeki yaşları gizlemek için yapıyor, ama sesinden gözyaşlarını duyabiliyorum. "Önemli değil."

"Benim için önemli."

"Babam hakkında konuşmak istemiyorum," diye cevaplar, sesini tekrar yükselterek. "Beni terk ettiğini biliyorsun!"

"Ben onun gibi değilim, bu yüzden buradayım."

"Haklısın. Bana yalan söylemek yerine, tek kelime etmeden çekip gitme nezaketini gösterdi."

"Beni uzaklaştırabilirsin, ama ben iyi ve kötü günlerinde yanında olacağım. Sonunda seninle aşk için evlendiğimi anladığında ben burada olacağım. Lanet olası bir kira sözleşmesi ya da kredi için değil. Seninle evlendim Lauralee, çünkü sana o kadar aşığım ki, sensiz yaşayamam." Şok onu sarar, gözleri büyür ve başı boynuna doğru geriye doğru eğilir. "Ve işte asıl bomba, Shortcake." Eğilip gözlerimizin birbirine kilitlendiğinden emin olduktan sonra, "Ben

Senin de bu yüzden benimle evlendiğini biliyorum. Gerçi sen bana yaptığımı iddia ettiğin yalanları kendine çok daha iyi söylüyorsun. Kenara çekilip, kendi kararını verip istediği yere gitmesi için ona yer açıyorum, bu aramıza bir kapı koymak anlamına gelse bile.

Gözleri güzel kahverengi gözleriyle dolduktan sonra, yatak odasının kapısına sanki kurtarıcısıymış gibi bakar. Ayakları yerinde kalır, ama nefes nefese kalır ve alnında çatışan çizgilerle bana bakar.

Keşke onun için bir tartışma konusu olmasaydım, ama onun güvenini kaybettim. Bundan sonra sadece onu geri kazanmak için çalışabilirim. *Eğer bana bir şans verirse.*

"Hiçbir yere gitmiyorum. Beni istediğin kadar uzaklaştır, ama ben yine de burada senin dönmeni bekleyeceğim. Bir gün döneceğini umarak." diyorum.

Dudakları daha derin bir nefes almak için hafifçe açılıyor, ama sonra başını sallıyor. "Ya bu bir ömür sürerse?"

"Bekleyeceğim."

Onun rahatlık bulduğu sessizliğe dayanamıyorum. Geçen her saniye, yaptığım yanlışları ve her şeyi nasıl mahvettiğimi acı bir şekilde hatırlatıyor. Belki de mesele budur. Belki de bir daha asla aynı şeyi yapmamak için yaptıklarımı hissetmem gerekir. "Özür dilerim." Acı dayanılmaz, elim göğsümü kaplıyor, sanki göğsüm ikiye ayrılmış gibi. "Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum. Hatalarımı düzeltmek için çaba gösteriyordum. Bunun yüzünden, benim yüzümden acı çekmen için özür dilerim. Seninle daha önce konuşmadığım için özür dilerim." Kahve masasındaki büyük zarfa tekrar bakıyorum. "Yemin ederim hepsi içinde."

Gözleri benimkileri takip ediyor, ama geri döndüklerinde, daha önce ses tonunda hissettiğim öfke değil, hayal kırıklığı görüyorum. Bu da durumu daha da kötüleştiriyor. Bu döngü kırılması çok zor bir döngü. Onu kaybediyorum. *Bunu hissedebiliyorum.*

Gidecek hiçbir yerim kalmamış ve gözyaşlarım görüşümü engelliyordu, onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Seni kaybetmek istemiyorum. Hayatım üzerine yemin ederim, bunu öğrendiğim andan itibaren bu karışıklığı düzeltmeye çalıştım."

"Kirayı düşürmek çok daha basit olurdu, çünkü bir sorunu düzeltmek, bana yaşattığın acıyı ortadan kaldırmaz."

Sabırsızlık, onun cevabını hızlandırır: "Bu, benimle neden evlendiğini de açıklamıyor."

"Aşk için," diye cevap veriyorum, hala ikimizi acının içinde boğulmaktan kurtaracak bir can simidi gibi umuda tutunarak.

"Ben aşk istemiyordum. İşimi kurtarmak için kredi almama yardım edecek bir evlilik istiyordum." *Kalbime saplanan bir ok gibi...* Ama nefesi hızlanır ve sesindeki öfkeyi kontrol etmek için çaba gösterir. "Önlenebilecek kadar çok zarar verildi. Hatalar..."

"Biz hata değildik."

Duygularını bir musluk gibi hızla kapatarak, ifadesi kayıtsız bir hal alır. "Zaman istiyorum çünkü artık seninle kavga edecek kadar yorgunum." Derin bir nefes alır. "Lütfen. Zamana ihtiyacım var. Bu seni incitirse özür dilerim, ama her şeyin tekrar normale dönmesini istediğin baskısı olmadan bu konuyu çözmem gerekiyor. Bana başka bir şey vermeyeceksen, en azından bunu verir misin?"

Varlığımın her zerresi daha fazla mücadele etmem için çılglık atıyor, ama onun maskesi tamamen sağlam ve benim söyleyeceğim hiçbir şey onu çıkaramaz. Sadece ona daha fazla acı çektiririm. Pes etmiyorum, ama artık mesele ben değilim. Onun için en iyisini yapmam gerekiyor. Bu yüzden, ihtiyacı olduğu için istediği zamanı ona vereceğim.

Onu bu kararından vazgeçiremem ve zaten vazgeçirmemeliyim de. Sonunda ikimize de bir faydası olmaz. Yenilgiyi kabul ederek başımı eğiyorum ve banyoya geri dönüp gömleğimi giyiyorum. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı elimde tutarak oturma odasına geri dönüyorum ve kapının hemen önünde duruyorum. Bir kez daha arkama bakıp onu gözlerime kazımak ve bu görüntüyü hafızama kilitlemek için can atıyorum. Ama yapmıyorum, çünkü onu tekrar göreceğime inanmam gerekiyor.

Kapıyı açtığımda, güneş otoparkın uzak tarafındaki ağaçların arkasına batmıştı. Uzun selvi ve meşe ağaçlarının gölgesinde durup, "Her zaman senin için burada olacağım, Shortcake" dedim.

Arkamdan kapıyı kapattım, artık aramızda bir engel var, o engeli kaldırıncaya kadar. Hayatlarımız ve aşkımız artık onun elinde. Tek yapabileceğim, tekrar bir araya gelmemiz için dua etmek.

BÖLÜM 33

Lauralee

Parçalanmış kalbimin parçalarını topluyorum ve bir gün, bir şekilde onları tekrar birleştirebileceğimi umarak göğsüme geri atıyorum. O zamana kadar, ne yapacağımı veya ne düşüneceğimi bilmeden kanepede oturuyorum. Uyuşukluk ve acı dışında başka bir şey hissetmeyi bilmiyorum. Şu anda ikisi de dayanılmaz.

Manila zarfım adımı fısıldayarak beni açmaya çağırıyor. Ama bu tuzağa düşmeyeceğim kadar akıllıyım. İçinde ne varsa, sadece sınırları bulanıklaştıracak ve ben zaten yeterince kafam karışık. Baylor beni affetmemi istese de, bunu yapamam. Henüz değil. Bildiklerimi ve hissettiklerimi iyice düşünmeden olmaz.

Belki bencilce ama, kendim için en iyisinin ne olduğunu bulmadan onun hikayesini dinlemek istemiyorum. Babamla bu hakkımdan mahrum kaldım. Bu döngünün tekrarlanmasına izin veremem.

Günün son saatleri kaybolurken, odam kararmaya başlıyor. Müzik yardımcı olmuyor, televizyon ise sadece dikkatimi dağıtıyor. Duygularımın içinde yatmam gerekiyor. Ellerimi yanağımın altına koyuyorum, ama yüzük cildimi çiziyor. Elimi kaldırdığımda, gecenin bile onun parlaklığını bozamayacağını fark ediyorum. Bu yüzükleri bu kadar sevdiğim için kendime kızıyorum.

Ne kadar olduklarını, karatlarını veya nasıl sigortalanacaklarını bilmiyorum. Sadece bana nasıl hissettirdiklerini biliyorum. Onları benim için seçtiği için seviyorum. "Ne yapacağım?" Ondan boşanmak mı? Onu sonsuza kadar bekletmek mi? Ona bunu düzeltmesi için bir şans daha vermek ve

bir daha benden hiçbir şey saklamayacağına söz vereyim mi? Yapabilir mi? Yoksa kendine de yalan mı söylüyor?

Onun acı çektiğini düşünmek kalbimi o kadar çok acıtıyor ki, ona inanmak istiyorum. Mantiğım bana öyle olması gerektiğini söylese bile. İntikam istemiyorum. Bana güvenip her şeyi paylaşmasını istiyorum. Partnerler böyle yapar, ama o beni karanlıkta bırakıyor, ta ki dışarıdan bir ışık girip başka bir yalanı, bir eksikliği ortaya çıkarana kadar... Ne derseniz deyin, hepsi aynı derecede acı veriyor.

Daha önce olanlara rağmen, ona kapıyı henüz kapatmadım. Hala etrafımda, sanki yakınımdaymış gibi hissediyorum. Arabanın burada olup olmadığını kontrol etmeye cesaret edemiyorum, ama burada olsa da şaşırmam.

Kaybedilen bir savaşta mücadele etmenin yorgunluğuyla gözlerim ağırlaşıyor. Pes ediyorum, yarının bana yeni bir rota çizmek için ihtiyacım olan cevapları getireceğini umuyorum, bu onunla birlikte ya da tek başıma olsun.

Pencereden gelen yağmur sesi beni uykumdan uyandırıyor. Gözlerimi açmakta zorlanıyorum. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama vücudum sabahın geldiğini hissetmiyor. Tanrım, umarım gelmemiştir. Gelirse bütün gün kendimi sürükleyeceğim.

Burada yatarken sırt üstü dönerim. Daha fazla uyumak için mücadele mi etmeliyim, yoksa tamamen uyanık olduğum gerçeğini mi kabul etmeliyim? Baylor'ın daha şanslı olup olmadığını merak ediyorum. Gözlerimi deviriyorum. Muhtemelen hiçbir şeyi umursamadan bebek gibi uyuyordur. İçimden bir rahatsızlık hissediyorum, ama içgüdülerim söylediklerime inanmıyor.

İçten içe, onun beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Onun verdiği yanlış kararların sonucu olarak kalamam. Başından beri beni dikkate alması gerekiyor. Bunu yapabilir mi? Bu mümkün mü? O kadar uzun süredir bekâr ki, hiç kimseyi veya başkalarının duygularını dikkate almak zorunda kalmadı. Çabaladığını biliyorum. Benim için çabalıyor. Yoksa çok hızlı bir değişim mi bekliyorum?

Ayaklarımı yere koyup oturmak için kendimi kaldırdım. Gözlerimin köşelerini ovuşturup uykumu silerek, onun için hayatımın hangi kısmından vazgeçtiğimi düşünmeye başladım.

Benden hiçbir zaman bir şeyden vazgeçmemi istemedi ve yardıma ihtiyacım olduğunu düşündüğünde sormadan devreye girdi. Dükkânı başıboş bırakamayacağımı bildiği için daha sık ziyaret ediyor, bu da

Onun için her şeyi omuzlarında taşıyor ve ilişkimizin yürümesi için çaballıyor.

Kahretsin. Şimdi kendimi kötü hissediyorum.

Ya dürüst davranıyorsa? Ya kira artışından haberi yoksa? Ya da... Duruyorum, bu gerçeği kabul etmeye hazır olduğumdan emin değilim. Yine de söylüyorum. "Ya beni aşk için evlendi?" Ya hiçbir şart koşmadan benimle evlendi? Gerçekten beni sonsuza kadar sevmekten başka bir niyeti olmadan adliye salonunda durup evet dedi mi?

Zaman geçtikçe kendimi daha iyi değil, daha kötü hissediyorum.

Kalkıp bir bardak su alıyorum. Lavabonun önünde durup, baş ağrımı hafifletmesini umarak suyu içiyorum. Bardağı indirdiğimde, bakışlarım sehpa ve onun bıraktığı, aradığım cevapların içinde olduğu büyük zarfa kayıyor.

Bir yudum daha alıp, bu karmaşık durumu açığa çıkarmak isteyip istemediğimi düşünürüm. Ya bu beni daha da üzecekse? Bardağı bırakıp, daha fazla hayal kırıklığına uğramamayı dileyerek şansımı denerim.

Zarfı alıp, televizyonun yanındaki küçük lambayı yakıyorum, sonra kapı ile televizyon sehpa arasındaki duvara kayıyorum. Popomu yere sıkıca dayayıp, çivileri büküp kapağı kaldırıyorum. Elimi içeri sokup kağıtlardan birini çıkarıyorum. Bir fotoğraf.

Fotoğrafı çevirip düşün günümüzden bir kareyi gördüğüm anda bir hıçkırık kaçıyor. Gözlerimden akan yaşlar kirpiklerime takılınca görüntü bulanıklaşıyor. Gözlerimi kırıp yaşları silmeye çalışıyorum ama onlar yanaklarımdan aşağı akmaya karar veriyor. Fotoğrafa bakarken kelimelerim tükeniyor ve içimde kalan öfke de yok oluyor.

Ona en yakın hissettiğim an buydu. Yeminler sırasında değil, her ne kadar onlar da kalbimde her zaman özel bir yer tutacak olsa da. Öpüştüğümüz an da değil. Adliye binasının merdivenlerinden koşarken hissettiğim olasılıklar dünyası da değil.

O anda onun ruh ikizim olduğunu anladım.

İyi yanları.

Kötü.

Çirkin.

Güzel olan.

Hepsi kalp ve çiçekler, aşk ve bağlılık ile özenle paketlenmişti. Onun yanında dururken, hayat bize ne getirirse getirsin, o beni her koşulda seveceğini biliyordum. Ve ben de onu her koşulda sevecektim.

Ondan verebileceğinden fazlasını istemiyorum, ama daha azını da kabul etmem.

daha azını kabul etmeyeceğim.

Fotoğrafı bacaklarımın yanındaki zarfın üzerine koyup uzandım . Kapı açıldığında, kolu çevirerek onu yanıma, sırt üstü yere düşürdüm. "Ah!"

Sırılsıklam vücudundan yağmur damlaları sıçradı. Dizlerimin üzerine çöküp, ona doğru eğildim, nefesim burnuna değecek kadar yakındım, yaralanıp yaralanmadığını kontrol ettim. "İyi misin?"

Kafasının arkasını ovuşturur. "Emin değilim. Hala cehennemde miyim?"

Ona kızgın olmam gerektiğini hatırlamadan önce gülümserim. "Emin değilim ama artık köpek kulübesinden çıktın. Şimdilik. Yağmur yağıyor, neden hala dışarıdasın? Hastalanıp beni dul bırakmaya mı çalışıyorsun?"

Gülümser, başını yere koyar ve bana bakar. "Gerçek mi?"

Dizlerimin üzerine oturarak, kaşlarımı kaldırarak onu uyarırım. "Öyle olsa iyi olur."

Beni ciddiye alacak kadar akıllı olan o, "Kapıya yaslanarak uyuyakalmışım. Yağmur yaklaşık kırk beş dakika önce beni uyandırdı" diye cevaplar.

"Ama arabana binip çiftliğe gitmek yerine burada mı kaldın?" Ayağa kalkmaya başlıyorum, kağıtları ve fotoğrafı bozulmasınlar diye alıp sehpaye geri koyuyorum. Ona dönüp, kalkması için elimi uzatıyorum.

"Bekleyeceğimi söylemiştim." Elim tuttu ve bir an için beni kendine çekeceğini sandım. Ama çekmedi. Etrafında biriken su birikintisi ve ıslak saçları ve giysileriyle ıslanmak istemediğim için rahatladım, ama aynı zamanda biraz da hayal kırıklığı hissettim. "Onca şeyden sonra o sözümü bozmayacaktım."

O ayağa kalktığı anda, kalbim her zamanki gibi hızla çarpmaya başlar. "Kapının dışında olduğumu nasıl anladın?" diye sorar.

"Bilmiyordum. Ama orada olabileceğini hissettim, bu yüzden şansımı denedim." Islak gömleğinin göğüs kaslarına yapışıp pazılarını saran görüntüsü dikkatimi dağıtırken, "Sana bir havlu getireyim" diyorum.

İki tane alıp nefesimi toplamak için iki saniye bekliyorum. Onu affetmeye hazır mıyım? Yoksa sadece onu dinlemeye mi hazırım? İkisi arasında kalmış hissediyorum, bu yüzden banyoda durup durumu aşırı analiz etmek yerine dışarı çıkıyorum. "Al bakalım," diyorum ve yere eğilip zemini kurularken ona bir tane uzatıyorum.

"Teşekkürler."

Kaçırdığım yağmur damlalarını emmesi için havluyu yere bırakıp, mutfığa geri dönerek bir yudum su daha alıyorum. Bu, dairedeki karanlık köşelerden onu utanmadan süzmek için bir bahane. Ama utanç duygusu bedenime girmiyor. Kocamı istediğim kadar takdir etmeye hakkım var.

Bunun işe yaramasını istemem pes etmek değildir. Ve bu adama deli gibi aşık olsam da, onun davranışları kalbimi geri kazanacaktır. "Fotoğrafı gördüm."

"Harika, değil mi?" Gülümsemesi içtendi, fotoğraf çekildiğinde onun yanında dururken hissettiğim rahatlığı bana veriyordu.

"Evet, çok güzel. Bayıldım."

"Ben de," diye ekliyor sessizce.

"Ben..."

"Ben..."

İkimiz de başlıyoruz ama kolayca gülüyoruz. "Sen başla" diyorum. "Hayır, sorun değil. Sen başla."

Kalçalarımı tezgaha dayayarak ona bakıyorum, onda en kötü yanını görmek istiyorum ama bulamıyorum. "Artık yalanlara tahammülüm kalmadı, hatta suskunlukla yapılanlara bile. Eğer benden sakladığın başka şeyler ya da başka sırlar varsa, şimdi itiraf et."

"Başka bir şey yok." Orada durmuş, yakışıklı yüzüyle ve içini açarak bana bakıyor. "Ama..."

"Aman Tanrım." Elimde tuttuğum bardağı sıkarak kendimi hazırladım. "Şimdi ne var?"

"Bu gece sana söyleyecektim."

Bardağı masaya bırakıp, yenilgiyi kabul ederek kollarımı açtım. "Şimdi de en uygun zaman."

"Sana sürpriz yapacaktım, ama yapmasam daha iyi olacak galiba." Sabırsızlıkla bekliyorum, ama bu noktada sarsılmazmışım gibi davranmaya çalışıyorum. "Bir mülk var, o zaman McCall şerif yardımcısı arkamızda durduğunda durduğumuz yer."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum, "Onu satın aldın mı?"

"Hayır. Önce senin fikrini almak istedim, çünkü o mülk senin de olacak."

Ondan nefret etmek istiyorum, ama yapamıyorum. "Ne demek 'aynı zamanda'?"

"Sen benim karımsın," diyor, sesi alçak ve sakın, sanki ona ağır bir ceza veriyormuşum gibi. Ömür boyu hapis cezası daha uygun olabilir. Ölüm bizi ayırana kadar. Bu yemini etmedik, ama kalbimde öyle hissediyordum. Ben de ondan vazgeçmeyeceğim. "Nerede en mutlu olacağını bilmek istiyorum. İstedğin herhangi bir evi, o araziye inşa ederim. O mülkü beğenmezsen..."

"O mülkü seviyorum. Çok güzel. Huzurlu. Çiftliğe daha yakın ve dükkandan da uzak değil."

"Peaches'ten beş milden az uzaklıkta." İtiraf ederken utangaç görünüyor. "En son kasabaya gittiğimde kontrol ettim."

Nasıl? Neden? "Evlenmeden önce mi yaptın bunu?"

"Sen New York'a gelmeden önce."

Kalbim onun için çarpmaya başladığında ihanet etmiyor. Ait olduğu yeri biliyor. "Bizim bir geleceğimiz olduğunu bile bilmeden, bizim için bir gelecek planlıyordun." Bizim için ne kadar çaba sarf ettiğini, attığımız her adımdan önce parçaları dikkatlice yerleştirdiğini hiç fark etmemiştim. Ben ise sadece inanılmaz seksin tadını çıkarıyordum.

"Biliyordum, Shortcake. Başından beri biliyordum. Sadece senin de farkına varmanı bekliyordum."

Gözlerim dolduğunda boğazım düğümlenir. Gözlerimin kenarlarını silerek, neredeyse utanarak gülerim. "Hala gözyaşım kaldığına şaşırdım."

"Üzücü mü?" Sesindeki endişe beni kendine getirir.

"Hayır." Ona yakın olmam gerekiyor. Kollarında olmasa bile, kişisel alanında. Elini uzattı ve bizim ellerimiz ortada buluştu. "Mutluluktan." Bunun nasıl biteceğini bildiğim halde neden zaman kaybediyorum? *Boş ver.* Kollarımı onun beline doladım ve

Onu tüm varlığımla kucaklıyorum. Yanağımı göğsüne dayayıp, sadece benim için atan kalbini dinlerken, bu şansa sahip olduğum için minnettarım. Onu kaybetmeyeceğim.

Kolları güçlü, sanki bir daha bu fırsatı asla yakalayamayacakmış gibi beni sarıyor. Kafama bir öpücük kondurup, "Özür dilerim. Bir daha seni incitmeyeceğim" diye fısıldıyor.

Acı, yaralarım, bu basit sözlerle iyileşmeye başlıyor. Başımı kaldırıp gözlerine bakarak, "Üç şartla seni affediyorum" diyorum.

"Üç mü? Söyle bakalım."

"Artık sır yok. Artık sürpriz yok." Elimi göğsüne koyup ekliyorum, "Benim olan seninindir..."

"Ve sahip olduğum her şey senin, kalbim de dahil, bebeğim. Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sevdiğim o mavi gözlere bakarak ona inanıyorum. "Bekle," diyorum, "bir şartım daha var."

"Ne olursa olsun."

"Artık birlikte olduğumuzu saklamayacağız."

Sağ yanağına bir gülümseme yayılır, başparmağıyla alt dudağını ve sonra benim dudağımı okşar. "Bütün hayatım boyunca bunu bekledim."

Yine gülüyorum, bu duygu nefes almamı kolaylaştırıyor ve vücudumu rahatlatıyor. "Ve tüm hayatın derken, geçen cumayı mı kastediyorsun?"

"Hayır, annem bana Peach Festivali Güzeli olduğun fotoğrafını gösterdiğinden beri demek istedim. Sen gördüğüm en güzel kadındın. Ve ben üniversiteye gitmiştim, bu da bir şey ifade ediyor." Gözleri, bana anlatacak çok şeyi ama yeterli zamanı yokmuş gibi parlıyor.

Gülümsememi saklayamıyorum. "Bu gerçekten bir şey ifade ediyor. Sanırım annenizin başından beri bildiğini söyleyebiliriz."

"Kesinlikle biliyordu. Benim anlamam birkaç yıl sürdü, ama anladığımda, senin doğru kişi olduğunu biliyordum."

Sürücü koltuğundan bana bakarak sorar, "Neden fikrini değiştirip kapıyı açtın?"

Kaşlarımı kaldırıp kıkırdayarak cevap veriyorum. "Gömleksiz olman da işine yaradı."

"Bunu unutmayacağım."

"Gerçek mi?" diye soruyorum, az önce onun yaptığı gibi taklit ederek.

"Öyle olsa iyi olur." Gördün mü? O da hatırlıyor. Bunu olumsuz bir durumdan kendi özel yöntemimizle keyifli bir duruma çevirebilmemizi seviyorum.

Başımı koltuğa yaslayarak, duygulanarak gülümsememi yumuşatıyorum. Bu sefer gözyaşları akmasa da, etkisi aynı. "Fotoğraf yüzünden. Adliyede çekilmiş fotoğrafımız. Onu gördüğümde haklı olduğumu anladım. Geçen Cuma yargıcın odasında birlikte durduğumuzda, orada olmamızın sebebi birbirimizi sevmemizdi. Bizi buna iten hiçbir zorluk olmasa bile seninle evleneceğimi inkar edemezdim." Elimi uzatıp bacağına koydum. Onun eli benim kucağıma buldu ama oradan kayarak uyluklarımin arasına girdi. Eğer annemin evinin garajına girmiyor olsaydık... bu adama yapacağım şeyler...

"Seni seviyorum, Baylor."

"Ben de seni seviyorum." Eğilip beni öper. Geriye yaslanarak, "Hazır mısın?" diye sorar. Hala ona nasıl söyleyeceğimi bilemeden başımı sallarım. "Senin öncülük etmene izin vereceğim."

Kapıyı açarken kahkahayı patlattım. "Annemden korkuyor musun?"

"Genelde korkmam, ama onun kızıyla önceden tanışmadan evlenmemiştim."

"Haklısın." Kapıları kapatıp birlikte evin önüne yürüdük. "Ben yöneteceğim."

Sanki teknik olarak hala burada yaşamıyormuşum gibi kapıyı açmadan önce kapıyı çalıyorum. "Anne?" İçeri giriyoruz ve o kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Mutfakta, tatlım."

Baylor'a bakıyorum, o da çekiniyor, bu da beni güldürüyor. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum. "Hadi."

Oturma odasına gireriz ve annem ocağın başında yemek pişirirken buluruz. "Burada yemek yiyecek misin Baylor?" Bizi görünce gülümser. "Ben

Misafir getireceğini bilmiyordum. Geldiğini bile bilmiyordum." Ellerini önlüğüne siler. "Üçümüz için daha fazla yapabilirim?"

"Hayır, sorun değil anne. Uzun kalmayacağız."

"Çiftliğe mi gidiyorsunuz?"

Baylor cevaplar, "Bir sonraki durağımız orası. Bir ara gelmelisin. Babamın seni tekrar görmekten çok mutlu olacağını biliyorum."

"Bu çok güzel olur. Onların çok sevdiğini söylediğin için çilekli kek getirebilirim."

Baylor'ın gülmemek için elinden geleni yaptığını görüyorum. Annemin bu içimizdeki şakayı asla öğrenmemesi lazım. Ayağımı onun ayağına dokundurarak mesajı almasını sağlıyorum.

Aramıza bakarak, "Neden geldiniz?" diye soruyor.

Aklım boşalıyor. Onu davet etmediğim için incitmeden bu konuyu nasıl açabilirim? Baylor omzumu okşuyor, annem de bunu fark ediyor. "Sanırım Sh—Lauralee'nin söylemek istediği şey..."

"Kaçıp evlendiniz mi?" Bilmiş bir gülümsemeyle, "New York'ta olduğunu biliyordum" diyor.

"Nasıl?" diye soruyorum, ön kollarımı aramızdaki uzun bara dayayarak.

"Çünkü Austin'de kaldığını söylediğin arkadaşlarından biri, hafta sonu komşu kasabada yaşayan ailesini ziyaret etmek için eve gelmişti. Onlara sürpriz yapmak için turta alıyordu."

"Ah. Sanırım o kadar da kurnaz değilim."

Ellerini tezgahın kenarına koyarak, "Sen de lisede değildin" der.

"Vay canına, beni böyle ifşa etmek ne güzel."

Baylor gülüyor. En azından o bunu komik buluyor.

Ama sonra annem şöyle diyor: "Daha önce uğradığımda parmağındaki yüzükleri de gördüm. Elinde parıldayan o kadar çok elmas gözden kaçması zor." O geldiğinde onları saklamayı bile düşünmedim. Artık benim bir parçam oldular. Baylor'a bakarak gülümsüyor. "Gerçekten iyi iş çıkarmışsın."

"Teşekkürler, Peaches. Biz de ani bir kararla evlendik. Planlanmış olsaydı seni de davet ederdik."

"Aileniz biliyor mu?"

"Hayır, önce buraya uğramak istedik."

Tezgahın etrafından dolaşarak bana kollarını açar. "Bunu takdir ediyorum." Beni kucaklar. Gözlerimi kapatır, hayatımda bu noktaya gelmem için benim için yaptığı her şeyi takdir ederim. Hepimiz için işlerin nasıl değişeceğini biliyorum. Daha iyiye gideceğini biliyorum, ama yine de çocukluğunu geride bırakmak, yirmi dokuz yaşında olsan bile, biraz hüzünlü. "Sizin için de mutluyum." Baylor'a döner ve kucaklaşırlar. "İkinizin uzun süredir birlikte olmadığınızı tahmin etmiştim, ama kızımdaki değişimi görebiliyordum. Ona getirdiğin mutluluğu."

"Seni seviyorum anne." Ona bir kez daha hızlıca sarılmadan önce, "Diğerlerine de haber vermeliyiz." diye ekledim.

"Seni seviyorum, tatlım." Baylor'ı işaret ederek, sahte bir şekilde kaşlarını çattı. "Kızıma iyi bak."

Elini benim elime geçirip göğsüne, kalbinin üzerine koyar. "Bu benim için büyük bir onur olacak."

Telefonum arka cebimde titreyerek beni şaşırttı. Baylor da kendi telefonuna uzanırken ben de benimkine uzandım. Christine'den gelen mesajda şöyle yazıyordu: Bebeğimi doğuruyorum.

"Aman Tanrım..."

"Kız kardeşim doğum sancıları başladı." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Hastaneye uğrayalım mı?"

BÖLÜM 34

Baylor

Yeğenimin doğumunu kaçırdım. Bu seferki kaçırmayacağım.

Yeğenim ya da yeğenim, umurumda değil. Önemli olan sağlıklı ve güvende olmaları. Kız kardeşim için de aynı şey geçerli. Burada olabildiğim için mutluyum. İçeri girdiğimizde, babam bekleme odasının kenarında Daisy'nin elini tutarken, Beckett ise yakınlarda oturmuş oyun cihazıyla oynuyor.

Lauralee ve ben, köşeyi dönüp girişi görene kadar el ele tutuştuk. Şimdi haberleri verme zamanı olmadığı konusunda hemfikir olduk. Ailenin Christine ve bebeğe odaklanmasını tercih ediyorduk. "Merhaba baba, nasıllar?" diye sordum yaklaşırken.

"Son duyduğumda, ikisinin de kalp atışları iyiydi ve o da ıkmaya başlayacaktı." Saatine baktı. "Bu yaklaşık on beş dakika önceydi."

Daisy ellerini havaya kaldırır. "Bay Bay."

Onu kaldırıp yanıma oturturum, sonra tombul yanaklarını öperim. "Nasılsın, Daisy kızım?"

Kıkırdar ve havaya çilek sesi çıkarır. "Hey, Beck, iyi misin?" derim.

"Sıkıldım," diye cevaplar, oyunundan gözlerini ayırmadan.

Babam, "Çok geç olursa, onları eve götürüp yatırırım" diyor.

Lauralee saçlarını kulağının arkasına sıkıştırır ve "Ben yapabilirim, böylece aile birlikte olabilir" der. Yanıma yaklaşır.

O da yanlarına yaklaşarak, "Onlarla birçok kez oturdum. Yatma vaktindeki rutinlerini biliyorum."

"Teşekkürler. Bir sonraki torunum doğduğunda burada olmak isterim. Tagger'ın ailesi yolda." Babam ekliyor, "Keşke Griffin de burada olabilseydi. Ailenin tekrar bir araya gelmesi güzel olurdu."

Lauralee, Daisy'yi benden alır, yeğenimizi kalçasına oturtur ve karnını gıdıklar. Babama yaklaşır, sesimi alçaltarak sorarım, "Son zamanlarda ondan haber aldın mı?"

"Bir ay kadar önce. Haritada tam yerini belirlemek zor, ama yakında Teksas'a ziyarete geleceğini söyledi."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, kardeşim ve onu uzaklara sürükleyen şeyleri düşünüyorum. Sanırım benimle aynıydı. Annem öldükten sonra Peachtree Pass'ın artık benim evim olmadığını hissetmiştim. Bunu atlatmak yıllarımı aldı ve kız kardeşimle konuşmam gerekti. Artık geri dönmeye hazırım. Gözlerim, Daisy'ye okuyacak bir kitap bulan karıma kayıyor. O doğuştan bir bakıcı. Tanrı biliyor ki, bana bakıyor ve beni ayakta tutuyor. Eminim o da benim ona aynı şeyi yaptığımı söylerdi. Hala konuşacak çok şeyimiz var ve daha fazlası...

özölmesi gereken detaylar var, ama onunla bir hayat kurmaya başlamak için sabırsızlanıyorum.

"Onu birkaç saatten fazla burada tutabilirsek, belki aklını başına getirebiliriz," diyorum.

"Bir keresinde bana gezgin ruhu olduğunu söylemişti." Babam bana bakıyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Kulağa manevi geliyor ve biliyorsun, gençlerin bugünlerde izlediği yeni yollarda ben yolumu kaybettim."

Gülümsüyorum. "O kadar derin bir şey olduğunu sanmıyorum, baba." Koridorda bir kargaşa duyduğumda başımı kaldırıyorum. Hemşireler fısıldaşıyorlar, ama yüzlerinde gülümsemeler görüyorum, tam tersi değil. Geri döndüğümde, "Griff sadece seyahat etmeyi seviyor ve artık beyzbol oynamadığı için istediği şeyi yapmakta özgür. Hayatı keyifle yaşamayı seçiyor. Bunu destekleyecek paran varsa bunda yanlış bir şey yok. Yarın ona mesaj atıp yeni bir yeğeni olduğunu haber vereceğim ve ne diyeceğini göreceğim."

"Noel için eve gelip gelemeyeceğine dair bir cevap alabilir misin? Bana bu kadar önceden karar veremeyeceğini söyledi. Bu, Haziran ayında, festival zamanıydı, ben sormuştum." Babam

gerekenden fazla endişeleniyor. Hepimiz bir dereceye kadar endişeleniyoruz. Hiçbirimiz ondan istediğimiz kadar haber alamıyoruz, ama o kendi kararlarını verebilen yetişkin bir adam.

"Elimden geleni yapacağım. Sanırım bu biraz zaman alacak. Oturalım."

Omzumu kavrayıp sıkıca tuttu. Thomas Greene, duygularını hala büyük ölçüde gizleyen yaşlı bir kovboydur, ama ara sıra, daha sessiz bir şekilde nasıl hissettiğini belli eder. Ona baktığımda, yüzünde gururlu bir baba gülümsemesi gördüm. Daha çekingen, ama o böyledir.

Eli yanına düşer ve bakışları, bulunduğumuz yerden duyamadığımız bir televizyona kayar. "Zekanı annenden almışsın, Baylor. Bütün çocuklar öyle. Başardıklarınla gurur duyardı, evlat."

Birkaç yıl önce bu söze farklı tepki verirdim. Onun ölümünün acısı günlerce beni tüketirdi ve muhtemelen çevremdeki herkese öfkemle yüklenirdim. Şimdi ise torunlarını asla göremeyeceği için üzülüyorum. Bir gün sahip olacağım çocukları asla kucağına alamayacak. O zamanlar bilmiyor olsa da, karımla tanışmış olması beni rahatlatıyor, ancak tam olarak bilmediğinden emin değilim.

Bazı yanlarım asla iyileşmeyecek, ama onun bizden çalınmasına duyduğum öfkenin bir kısmını bir kenara bıraktığımda, onun benimle olduğunu biliyorum. Arabayı yeniden keşfetmek, ona tekrar yakın hissetmemi sağlıyor. Onu sürmenin nasıl bir his olacağını sadece hayal edebiliyorum. Adliye binasının merdivenlerinde beni rahatlatan esinti, doğru kararı verdiğimi doğruladı. Bunca yıl sonra, annemin Lauralee Knot'u bana fark ettirdiğini anladım. Büyük bir şey değildi. Sadece oturma odasında yalnız kaldığımız bir anda bana fotoğrafı göstermiş olması, şimdiye kadar fark etmediğim bir işaret gibi geliyor. O zamanlar işaretlere ihtiyacım yoktu. O vardı.

Şimdi hayatımda Lauralee var, karım olarak, ve annemin ince çöpçatanlığı planlandığı gibi sonuçlandığı için muhtemelen çok mutlu olduğunu biliyorum.

Babam eski kot pantolonları ve yıpranmış botlarına rağmen hiç de fena değil. Her şeyi tamir edebilir, tabii ki sakat dizini hariç. Ama bunun için doktorlar var. "Dizin nasıl iyileşiyor?"

Sanki unutmuş gibi başını eğdi. "Neredeyse eskisi gibi oldu."

Onun sözüne henüz tam olarak inanmıyorum, çünkü o da bizim yetiştirildiğimiz gibi zayıflıklarını gizleyen, bir nevi maske takan biri olarak bilinir. Lauralee benden daha fazlasını beklediğinde ne yaptığını çok iyi biliyordu. Duygularımız da dahil olmak üzere her konuda konuşabilmemizi bir gelişme olarak göreceğim. Ben kesinlikle öyle yetiştirilmedim. "Bu iyi. Ama yeterince uzun süre ayakta durdun. Hadi oturalım."

Tagger'ın ailesi geldiğinde, uzun bir yolculuk için yerlerimize yerleşiyoruz. "Bir şey kaçırdık mı?"

"Tam zamanında geldiniz," diye cevap verip annesine sarıldım.

İki saat sonra, Daisy babamın omzunda uykuya dalmış ve Beckett bana iki kelime bile etmemiş, ama Lauralee'nin kulağını çınlatıp duruyor. Caterpillar, ekskavatör ve traktör gibi bazı anahtar kelimeler yakalıyorum. Bir tema seziyorum. Konuşma büyük ekipmanlarla ilgili olsa da, Lauralee tamamen ilgilenmiş görünüyor.

Bir saat daha geçtikten sonra yanıma oturuyor. "Çocukları eve götürmeyi düşünmeliyim. Önce hemşirelerin bize bilgi verip veremeyeceğini sorayım."

"Ben de seninle gelirim."

Bekleme odasından çıkıp hemşire odasına doğru birlikte yürüyoruz. Elini tutma isteği çok güçlü, ama kendimi tutuyorum ve sinirim bozulmasına izin veriyorum. Sonunda bu harika haberi paylaşmaya karar veriyoruz ve kenara çekiliyoruz. Bunun iyi bir nedeni var, ama yine de bunu açıkça söylemek istiyorum ki karımın elini tutabileyim. Ona baktığımda, "Biliyorum. Yakında" diyor.

İstasyonunda, "Christine Grange ile ilgili yeni bir gelişme var mı? Doğum sancıları başladı." diye soruyorum.

Hemşire gözlüklerini düzeltip klavyesine bir şeyler yazıyor. "Bir bakayım." Kafasını kaldırıp gülümsüyor. "Bebek doğmuş gibi görünüyor. Bebek iyi. Doktor birazdan çıkacak."

"Kız kardeşim nasıl?"

"Durumu iyi, şu anda dinleniyor."

"Çok iyi. Teşekkür ederim."

Sırtımı ovuştururken Lauralee bana bakar. "Ailemize yeni bir bebek katıldı," der, sözlerinden sevinç taşar. Elinin üzerimde olduğunu farkında bile değil galiba, ama ben de ona söylemeyeceğim. İstedığımız zaman birbirimize dokunmak ve bağ kurmak bizim için çok doğal bir şey ve ben buna çok ihtiyacım var.

"Heyecan verici bir dönem." Bekleme salonuna dönerken, "Bence çocukları burada tutmalıyız. Chris ve Tag, onların bebekle tanışmasını isteyeceklerdir" diyorum.

"Katılıyorum. Daisy saatler önce uykuya daldı ama Beckett'i uyanık tutmaya çalışacağım."

Aileye ulaştığımız anda, "Kız oldu" diye bir ses duyarım. Lauralee ve ben arkamıza döneriz ve Tagger'ın yüzünde inanılmaz büyük bir gülümsemeyle bize doğru geldiğini görürüz. "Bir kızımız daha oldu."

"Ah, bu harika bir haber," diyor Lauralee ve ona sarılıyor. "Tebrikler."

Bize doğru ilerler ve ergenlik çağından beri yaptığımız gibi el sıkışırız, ama ben onu kendine çekip sırtını da iyice okşarım. "Tebrikler kardeşim."

"Teşekkürler. Kız kardeşin harika bir iş çıkardı." Babama dönerek, "Pris ve bebek çok iyiler. Sağlıklı ve mutlular." diyor.

Babam ayağa kalkıp elini sıkıyor. Lauralee, Daisy'yi yanına oturtup uyumaya devam etmesini sağlıyor. Babam damadını kucaklayıp, benim yaptığım gibi Tagger'ın sırtını okşuyor ve "Tebrikler. Yeni torunumu görmek için sabırsızlanıyorum. Adı ne olacak?" diyor.

"Evet. Ona çok yakışan bir isim, ama bu haberi kızın versin. Eminim o da bu haberi vermek isteyecektir."

Yeni bebeği görmek için burada kalacağımızdan, babam ve Beckett otomatlardan herkes için atıştırmalık ve içecek alırlar. Lauralee ve benim akşam yemeğini kaçırdığımızı bildiğimden bu gerekli bir şey.

Ama Tagger, çocuklar geri döner dönmez gelip onları aldı. Babam da kısa bir süre sonra içeri girdi ve çıktığında, girdiğinden daha kızarmış bir yüzle, duyguları onu ele geçirmişti, Tagger'ın ailesi de etkilenmişti.

Gece yarısı olduğu için çocuklar ve babam eve gidiyor. Hastane daha sessiz ve yalnız kalmaktan rahatsız değilim.

eşimle birlikte. Keşke apartmanda olsaydı da onu her santimetresini, her santimetresini layıkıyla takdir edebilseydim.

Lauralee küçük poşetten son Funyon'u bitirip bana sert bir bakış attı.

Bu sefer neyi yanlış yaptığımı bilmediğim için kaşlarımı kaldırıp "Ne?" diye soruyorum.

"Neden onu yememe izin verdin? Şimdi kendimi suçlu hissediyorum."

"Neden yemene izin vermeyeyim ki?" Eğilip sesimi alçaltıyorum. "Ayrıca, ne yapıp ne yapmayacağına karışmamam gerektiğini söyleyen sen değil miydin?"

Gözlerini devirerek sinirli bir şekilde cevap verir, "O seninle ilgiliydi. Bu ise sanki hiç yemek yememişim gibi bir torba cips yememle ilgili..."

"On saat içinde mi? Muhtemelen yemedin." Koltuğun koluna dayadığı dirseğini nazikçe dürttüm. "Çalışırken yemek için yeterince zaman ayırmadığını biliyorum. Akşam yemeğini kaçırdık, bu yüzden suçluluk duymana gerek yok."

Arkalarına yaslanıp içini çeker ve bir şişe suyu yudumlar. "Midemi rahatsız."

"Bu iyi değil. Kendini daha iyi hissetmen için bir şey getireyim mi?"

Elini uzatıp başımın arkasını okşadı ve tırnaklarını boynumdan aşağı doğru gezdirdi. "Hayır, sorun yok. Geçer." Elini kucağına geri çekti, sonra koridora baktı ve tekrar bana döndü. "Zaten yakında bebekle tanışacağını hissediyorum."

"Sen de göreceksin. Biz evlenmeden önce bile onun ailesiydin."

"Sence üzülmez mi?"

"Christine, bu konunun ondan saklandığı için üzülecektir. Onu bunun için suçlayamayız, ama bunun dışında, senin resmi olarak bir Greene olmandan çok mutlu olacağını biliyorum." Onu öpmek çok cazip geliyor. Öpemediğim için kendimden nefret ediyorum.

Tagger salonda belirir ve bize başıyla işaret eder. "Hazır mısınız?" diye sorar, yüzünde sürekli bir gülümseme vardır.

Lauralee heyecanlı. "Çok hazırız."

"Öyle sırtıtmaya devam edersen, yüzüne yapışacak" diyorum.

O gülümser. "Bana uyar." Bizi koridordan geçirip kapının önünde durur ve kapıyı açık tutar. "İçeri girin."

Christine, gözlerini hastanenin beşikteki bebekten ayırmadan bize bakar ve bizi görünce gülümser. Göz kapakları daha aşağıya inmiştir ve saçları başının arkasında bir topuz halinde toplanmıştır.

Lauralee ona koşar ve nazikçe sarılırlar. "Zaten ağlıyorum," der Lauralee ve bebeğe kısa bir bakış atar. "Nasıl hissediyorsun? Seni daha rahat hissettirecek bir şey getireyim mi?"

"İyiyim."

Lauralee'nin yanına yaklaşıp kız kardeşimin bacağını dırterim. "İyi misin kardeşim?"

Gülüyor. "Evet, ağabey." Bebeğe bakıyor ve "Git yeni yeğenini gör" diyor.

Gülümsemeye başlamış olarak etrafta dolaşıyorum. Gururlu baba bebeğin diğer tarafına geçip karısının omzunu okşuyor. Pembe, minik ve çok mükemmel olan bebek, battaniyeye sıkıca sarılmış. "Adı ne?" diye soruyorum ve sonra şeffaf yatağın önüne ilştirilmiş kartı okumak için eğiliyorum. Birdenbire hissediyorum... Eğilip başımı eğiyorum ve gözlerime bir şey kaçtığı için gözlerimi ovuyorum.

"Ağlıyor musun, Baylor?" Kız kardeşim omzumu okşarken, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle soruyor.

Boğazımı temizleyip tekrar ayağa kalkıyorum. "Hayır, sadece boğazıma bir kurbağa kaçtı," diye yalan söylüyorum, ama kimse buna kanmıyor. Neyse ki kimse bu konuyu açmıyor.

Lauralee yatağın diğer tarafında dururken, "Sorun değil, Baylor," diyor.

Diğerlerinin aramızdaki bakışlarını fark edince, "Onu kucağıma alabilir miyim?" diye soruyorum. Tagger eğilip kızını kucağına alıyor. Alnına bir öpücük kondurup bana uzatıyor. "Ne kadar minik" diyorum ve onu kucağıma alıyorum, çünkü o da benden pek büyük değil. Kollarımda onu düzeltirken, bu kıza şimdiden çok sevgi duyuyorum. "Dünyaya hoş geldin

dünyaya hoş geldin, Julie Ann."

"Julie Ann mı?" Lauralee, odaya uygun daha sakın bir heyecanla arkamdan yaklaşıp bebeğe bakarken diyor. "Ah, ona annenin adını vermen çok hoş. Ne kadar değerli bir şey."

Çocuk sahibi olma fikrine doğru ilerlediğimi hissediyordum, ama karım bana yaslanırken bu küçüğü kucağıma almak, kararımı kesinleştirdi. Bunu istiyorum. Onunla birlikte bunu çok istiyorum. Onun karar vermesini bekleyebilirim, ama umarım aynı fikirdeyizdir.

"Onu kucağıma alabilir miyim?" diye soruyor. "Tabii ki," diye cevaplıyor Tagger.

Küçük Julie Ann'i kollarının kucağına yerleştirirken, bu bebeğe olan sevgisiyle parlayan gözleri göğsümü sıkıştırıyor. O her zaman güzeldi, ama şu anda nefesimi kesiyor. Bana baktığında, gözlerinin köşeleri yaşlarla dolarken, yüzünde mutluluktan taşan bir gülümseme beliriyor. Kelimelere gerek yok. Artık biz bir aileyiz. *Yaptığım şey* sadece ikimiz arasındaki bir bağ değildi. Birlikte kuracağımız aile için bir yemindi.

.

BÖLÜM 35

Lauralee

"YORGUNUM." Sabahın 2'sinde kendimi daireye sürükledikten sonra, anahtarı kancaya asıp çantamı mutfak tezgahına koydum. "Yatağa gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Bu, seks yapmak istemiyorum demek mi?"

Baylor'a bir bakış attım, ama bir saniyeden fazla gülmeden duramadım. "Tabii ki değil."

"Aferin kızıma." Ayakkabılarını çıkarır ve yatak odasına girerken kıyafetlerini çıkarır.

Fiziksel olarak birbirimize bağlanmak, daha sonra birlikte yatmanın ön sevişmesi haline geliyor. Bu benim en sevdiğim kısım. Kollarını bana doladığında, saatlerin yavaşça geçmesi umurumda olmuyor. Kafam yastığa değdiği anda uykuya dalacağımı düşünmeme rağmen, onun düzenli nefesini dinlemekten mutluluk duyuyorum. O, büyük, seksi bir pakete sarılmış ruhumun rahatlığı.

Ama susadım, bu yüzden yataktan kalkıp mutfağa gizlice giriyorum. Bardağımı suyla doldurduktan sonra lavabonun önünde durup, bu küçük daireye bakıyorum ve onu inşa etme amacımı düşünüyorum. Kiralanması gerekiyordu, ama sadece bir rezervasyon aldım: Baylor'ınki. Ben devraldım, farkında olmadan bu kadar çok ihtiyaç duyduğum özgürlüğü arzulararak.

Fotoğrafa gözüm takılır, onu sehpadan alıp tekrar incelerim. O günü ve o gün hissettiğim duyguyu asla unutmayacağım.

çekildi, çerçevesi gerektiriyor. Her gün uyandığında ve yatmadan önce son bir kez görmek istiyorum.

Fotoğrafı bulduktan sonra hiç açmadığım zarfı gözetleyerek onu geri koydum. Kanepenin kenarına oturarak zarftan kağıtları çıkardım. Bu kalın yığın hukuki belgeleri ne yapacağımı bilmiyorum. Baylor bunların ne olduğunu hiç söylemedi. Sadece bu karışıklığı düzelterek söyledi. Kira sözleşmesi veya yönetim şirketiyle ilgili bir şeydi, ama tam olarak ne tür bir karışıklık? Birkaç tane vardı...

Küçük yazıları okumak için çok karanlık olduğu için, televizyonun yanındaki küçük lambayı yakıp, ışığın evrakları aydınlatması için yakındaki yere oturdum.

Müşterinin talebi üzerine... falan filan.

Sahiplik değişikliği... Sayfayı çeviriyorum. Greene Ventures. Lauralee Knot. Paragrafın büyük bir kısmını oluşturan hukuki jargonu anlamadan satırı tekrar okuyorum. Mülkiyet hakkı devri. Falan filan. Adım, diğer dört kişinin adının yanında, yanında da sahibi olarak listelenmiş. Neyin sahibi?

Adres listesinde benim dükkanımın değil, dört ticari alan ve üstündeki daireyi de içeren tüm binanın adresini bulana kadar taramaya devam ediyorum. Hayır... bunu yapmadı. *Yaptı mı?*

Ayağa fırlayarak yatak odasına geri koşar ve yatağa tırmanarak ona dönük olarak uzanırım. "Baylor?" *Cevap yok.* "Uyanık mısın, Baylor?" diye sorarım, kolunu nazikçe sallayarak. İnler, ama hala uyuduğunu anlayabiliyorum. "Baylor, uyan" derim normalden daha yüksek bir sesle.

Gözleri birden açılır. "Ne oldu?" Sanırım hala uykulu ve uyanık arasında bir yerde.

Göz kapakları tekrar kapanmaya başladığında, kağıtları kaldırıyorum. "Ne yaptın sen?"

Gözlerini tekrar açar, yüzünde üzgün bir ifade belirir. "Siktir, şimdi ne yaptım ben?"

"Bu." Kağıtları onun başının üzerinde sallıyorum. "Bunu zaten yaptın mı, yoksa henüz kesinleşmedi mi?"

Başını kaldırıp bana bakar, ama yüzündeki tarafsız ifade karışıklıkla bozulur. "Bu ne demek? Bana da anlatır mısın?"

"Bu bina ve dükkanın, hatta bu dairenin mülkiyetini bana devreden sözleşme mi?"

"Ah." Anlayış geri gelince yanına dönüyor. Gözlerini kapatıp, "Bunu senin için hazırlattım. Artık kira konusunda endişelenmene gerek kalmayacak çünkü sahibi sen olacaksın." diyor.

"Mortgage ile, değil mi?" Tanrım, bunu nasıl ödeyeceğim?

Göz kapaklarını tekrar kaldırıyor, ama uyanık kalmak için çabaladığını görebiliyorum. "Binayı peşin olarak satın aldım. Ödenmemiş vergiler bile tam olarak ödendi. Ödenmemiş vergiler pazarlıkta yardımcı oldu." Gözlerini kırpması göz kapaklarını olması gerekenden daha uzun süre kapalı tutsa da, dudakları kenarlarından yukarı doğru kıvrılıyor.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, zar zor kontrol edebiliyorum. "Baylor?" Gözlerini tekrar açtığında soruyorum, "Gerçekten mi? Bu gerçek mi? Bana bunu mu verecektin? Bütün binayı mı?"

Elini uzatarak parmaklarının arkasını yanağımın üzerinden boynumun yan tarafına doğru kaydırdı. "Evet, bebeğim. İstersen hepsi senin olabilir." Gülümsemesi rüya gibi ve bana verdiği bu hediye kadar tatlıydı, beni tekrar sevişmek istememe teşvik ediyordu. "Ben zaten imzaladım. Tek yapman gereken sen de imzalamak."

"Yapamam."

Artık tamamen uyanmış olan o, omzunu düzeltir, başını hafifçe yana çevirir ve göz ucuyla bana bakar. "Neden?" diye sorar, sanki kötü haberlerden kendini koruyabilirmiş gibi.

"Çünkü büyük bir hata var." "Nedir o?"

"Soyadım artık Knot olmayacak. Greene olacak."

Kalçalarımın tutup beni vücudunun altına o kadar hızlı çekiyor ki, ciyaklayarak kahkahalara boğuluyorum. Dizlerinden biriyle bacaklarımı ayırırken, diğer eliyle bileğimi başımın yanındaki yatağa sabitliyor ve beni bir kez öpüyor, ama bu sadece gelecek olanın bir ön izlemesi gibi. "Lauralee Greene. Birlikte kulağa mükemmel geliyor. Sanki başından beri böyle olması gerekiyormuş gibi."

Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime yaklaştırdım ve fısıldadım, "Kader."

HAMAKTA UZANIRKEN, kaleyi işaret ediyorum. "Bence arkada nehri görebilmek için bir pencere olmalı ve bu tarafta da kapıyı açıp eve bakmak zorunda kalmasınlar diye bir pencere olmalı." Ağzıma bir parça daha patlamış mısır atıp suyumdan bir yudum alıyorum.

Baylor, ağaç evin girişindeki açıklıktan kafasını dışarı çıkarır. "Buraya gelip yapımına yardım etmek ister misin?" Ağustos ayının başından beri Teksas'ta hava cehennem gibi sıcak olduğu için biraz huysuzlaşmıştır. Dört gün içinde ana mekanı inşa etmişlerdir, ancak bir kale istedikleri için, planlar çatıya yükseltilmiş bir genişletme güvertesi öngörmektedir.

Beckett ve Macon çok uzak olmayan bir yerde nehirde oynuyorlar, ama Baylor, arabaya tekrar çalışabilmek için bunu iki gün içinde bitirmeye kararlı. Sadece birkaç akşam, kaputun altına spot ışığı tutarak çalıştıktan sonra, motoru takmaktan öteye geçemedi. Ama motor hiç çalışmıyor.

Tagger da onun üzerinde çalıştığına dair tek kelime etmedi. *Henüz*. Bahsin eninde sonunda ele alınması gerekeceğini biliyoruz. Bence bu, er ya da geç olacak.

"Seve seve yaparım, ama o küçük alanda benim ve senin egonun birlikte çalışacak kadar yer olmadığını biliyorum." Kendimi eğlendirmek için sırtıyorum.

"Biliyor musun, Shortcake?"

"Ne, yakışıklı?"

"Nehirde yüzmek için yeterince iyi görünüyorsun."

Elim, bir parça daha ağzıma atmadan hemen önce durur.

Ciddi mi? "Bu bir tehdit mi?" Yine ısııyorum.

"Bu bir söz, bebeğim." Merdivenden aşağı inmeye başlar.

Hamaktan kurtulmak için dönünce patlamış mısırlar etrafa saçılır. "Hayır, yapamazsın." Sonunda ayaklarımın üzerine inerim, tam o sırada o da yere atlar ve ben Christine'in evine doğru koşmaya başlarım. "Hayır, Baylor!"

Hiç şansım yok ve geriye dönüp, gömleksiz ve terli, ölüp kalmayacak kadar yakışıklı olan seksi erkeğe baktığımda adımlarım yavaşlar. Sahte protestolarımla kollarının arasına alınıp omzuna atılıyorum. "Oh hayır." Her kelimeyi vurgulayarak kıcına bir şaplak atıyorum. "Bana ne yapacaksın?"

Beni kollarına alarak, çoktan gülmeye başlamıştı. "Sen kötü bir kızsın, Bayan Greene."

Onun alt dudağını ısırarak için kendimi kaldırdım ve sonra onu yaladım. "Beni yeni kamyonuna geri götür, sana ne kadar yaramaz olabileceğimi göstereyim." Dönerek doğru yöne doğru yola çıktı. O büyük kamyonun klimalı ortamında onunla oynamak ne kadar hoşuma gitse de, sorumluluk sahibi tarafım ortaya çıktı. "Çocukları nehirde bırakamayız."

Aynı alt dudağı şimdi dışarı çıkıntı yapıyor. O, "Bu gerçeklikten bir kesit. Belki de istediğim zaman seninle sevişemiyorsam, çocuk istemiyordumdur" demeden hemen önce onu öpüyorum.

"Ah, onlar sıkılıp seni bırakıp kaleyi tek başına bitirmeye başladıklarında yapabiliriz."

Beni ayağa kaldırıyor ve alnındaki teri siliyor. "Bunu yapmayı neden kabul ettiğimi bana tekrar hatırlat."

İnşaat alanına geri dönerken kasten ona çarptım. "Çünkü sen harika bir amcasın."

"Peki." Gözlerini devirdi. "Bitireceğim."

Üç gün sürdü, ama Christine büyük gün için bir kurdele kesme töreni düzenledi. Tagger, "Çok etkileyici, çocuklar" diyor. Beckett'in sırtını okşayarak, "Amcan hiç yardım etti mi?" diye soruyor.

Beckett, Baylor'a bakar ve gülümser. "Biraz yardım etti."

Gülüyoruz. Hepimiz farklı zamanlarda buraya gelip izlemiş ve yardım etmişiz. Baylor'ın omzuna vuruyorum. "İyi iş çıkardın."

Çocukları oynamaya bırakarak Chris ve Tagger ile birlikte geri dönüyoruz. Chris, Daisy'yi omuzlarında taşıırken Christine bebeği göğsüne bağlamış tutuyor. Yanında yürürken ona soruyorum: "Bu aralar uyuyabiliyor musun?"

"Biraz." Yastıklı taşıyıcı üzerinden bebeğin sırtını okşuyor. "Kardeşimin uzun süreliğine geri dönmesi çok iyi oldu."

Birkaç metre arkamızda duran ona ve Tagger'a bakıyorum. "Evet, onu sevmeye başladım."

"Son zamanlarda ne kadar sık görüştüğünüzden anlaşıyor."

Bu sefer, ormandan tarlaya ulaştığımızda gözlerimi ileriye dikiyorum. "Bu kasabada yapacak başka bir şey yok."

"O zaman birbirimizle yapalım." Kahkahayı patlatıyor.

Gülmeli miyim, itiraf mı etmeliyim, bilemiyorum. "Gerçekten bunu mu söyledin?"

Hâlâ gülerek cevap veriyor: "Anlıyorum. Bizim yaşımızda takılabileceğimiz pek kimse yok." Ön verandasının merdivenlerine vardığımızda duruyor. "Cuma akşamı yaz partisi tarzında bir akşam yemeği vereceğiz."

"Ne hoş."

Korkuluğa tutunarak, en alt basamağa ayağını koydu. "O kadar da süslü değil ve son dakikada karar verdik. Güzel bir elbise giymek için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Daisy'yi de alıp saçlarımıza takabileceğimiz çiçekler toplayacağız. Masaya mumlar ve kır çiçeklerinden buketler koyacağız. Erkekler de temizlenip tekrar düzgün görünür hale gelebilirler. Anneni de davet edebiliriz. Sadece büyük bir aile toplantısı gibi olacak."

Zaten gözümde canlanıyor. Ön verandasında uzun bir masa, rüzgarda dalgalanan masa örtüsü ve masanın uzunluğu boyunca dizilmiş mumlar. Çok romantik. "Kulağa çok güzel geliyor. Ne getirebilirim?"

"Eğer sakıncası yoksa, her zamanki gibi tatlıyı getir. Belki günün sonunda kalanlardan biraz. Boşa gitmemesi için seve seve alırsınız."

"Cuma günü de çedar peynirli bisküvi günü."

Bana parmağını doğrultarak, gözlerini kısarak uyarıyor. "Dünyada en sevdiğim yemeği getirmeden gelme."

Gülüyorum. "Asla yapmam."

"Anlaştık. Yedi buçuk nasıl? O saatten önce hava çok sıcak." Akşam beş gerçekten dayanılmaz. Elimi kullanarak sırtımdan ter damlaları akarken kendimi yelpazeliyorum. "Bana uyar. Annemi de davet ederim."

"Merak etme. Ona ayrıntıları mesajla gönderirim." Merdivenlere doğru yürümeye başladı. "Julie Ann ve ben sıcaktan bayılmadan içeri gireceğim. Baylor seni eve bırakacak mı, yoksa Tagger'a mı ihtiyacın var?"

"Baylor seve seve yapacaktır." Aslında, beni arabayla götürmekten mutluluk duyacağını biliyorum. Bu değerli bilgiyi kendime saklıyorum çünkü o ve

bebeğin, kardeşi hakkındaki yaramaz düşüncelerimi duymasına gerek yok. "Cuma görüşürüz." Derin bir sohbete dalmış gibi görünen arkadaşlarıma dönüp ellerimi uzatıyorum. "Kamyonette bekleyeceğim. Anahtarlar?"

Baylor bana anahtarlığı fırlatır.

Kamyonete binip kapıyı kapattığım anda, düğmeye basıp klimayı sonuna kadar açtım. Diğer kapı açıldı ve Beckett içeri girdi. "Selam, nereye gidiyorsunuz çocuklar?" Ön camdan, arkadaşının evin içine koştuğunu gördüm.

"Macon bize limonata getiriyor, ben de seninle bekleyim dedim."

Beklenmedik bir şey.

Arkalarıma yaslanıp, serinlemeye çalışırken ön camdan Baylor'a bakıyorum. "Hava çok sıcak."

"Evet." Bana dönerek, "Amcamın istediği gibi sırrını sakladım" diyor.

Hala bir şekilde ifşa olmuş gibi hissediyorum, ama bu onun suçu değil, onun kalbi altın gibi olduğunu biliyorum. Ayrıca o sadece dokuz yaşında. Ne yapabilir ki, yeni bir video oyunu almak için bizden para mı isteyecek? Belki de ona teşekkür hediyesi olarak bir tane alırım. "İkimiz de çok minnettarız. Bunun büyük bir şey olduğunu biliyorum." Bebeğin hak ettiği ilgiyi görmesine karar vermiştik. Onun doğumunu kutlayıp hemen ardından ilgiyi ondan çalmak tuhaf olurdu. Ama birkaç hafta geçti, bu yüzden yakında bu haberi paylaşmanın sorun olmayacağını düşünüyorum. Canım çok sıkılıyor ve gizlice dolaşıp sadece arkadaşmışız gibi davranmak yorucu oluyor.

O şöyle diyor: "Baylor amcanın gizli malzemesi olduğunu biliyor musun? Bana öyle söyledi."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, Beck. Gizli malzeme nedir?"

"Bir şeyi işe yarayan sihir. Grange büyükanne bana bunun, onun succotash'ı veya kalesi gibi şeylere kattığı sevgi olduğunu söyledi. Bir şeyi önemsemediğinde, yaptığı her şeyde bu önemseme kendini gösterir."

Tatlılık yüklemesi yaşıyorum ve kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyorum. "Onun gizli malzemesi olduğumu nereden bildin?"

Omuz silkme şekli çok masum. "Ziyaret ettiğimde farklıydı. Daha mutluydu. Eskiden mutlu değildi demek değil, ama..."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Sizin bir fotoğrafınız vardı. O fotoğrafa baktığında, Christine ona 'aşık kedi' derdi, ama ben onun ne demek istediğini tam olarak anlamıyorum." Kaşları karışıklıkla birleşiyor. "Yıllıkta Amy'nin fotoğrafını gösterdiğimde bana 'aşık kedi' demişti."

"Evlenmeyeceksin, değil mi?" Şakacı bir şekilde alay ediyorum.

Dikkatli olmazsa kafasını boynundan koparabilir. "Hayır, ama sen ve amcamın yaptığına sevindim."

"Ben de." Elimi uzatıp kolumu onun omzuna doladım. Bu çocuk, yetişkinlerin bile yapamadığı halde, hayatın özüne inme konusunda bir yeteneği var. "Benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Macon merdivenlerden inerken bardakların kenarından limonata döküyor. "Evet." Yine omuz silkiyor ve kamyonetten atlıyor. Artık sakinleştiğim için ben de atlıyorum ve Baylor kamyonetin önüne geçerken yolcu koltuğuna geçiyorum.

O sürücü koltuğuna oturduğunda, "Cuma gecesi evlendiğimizi herkese söylemek istiyorum," diyorum.

Gülümsemesi her şeyi anlatıyor, ama elimi tutmak için uzandığında, "Cuma gecesi olsun" diyor.

BÖLÜM 36

Baylor

YÜZÜĞÜMÜ TAKIYORUM, sonra parmaklarımı büküyorum. Metal yüzüğü takmak, takmamaktan çok farklı bir his veriyor. Son birkaç haftadır yüzüğün yokluğunu hissetmiştim. Bu doğru geliyor. Yine de karımın parmağında parıldayan yüzükleri görmek harika bir his.

Kollarını açarak önümde dönüyor, gelinliği o arabadan indiği günkü kadar güzel. "Ne düşünüyorsun?"

"İlk giydiğin günkü kadar muhteşem."

"Onu giyme fırsatı bulduğum için çok mutluyum. Bence bu gece için mükemmel. Christine'in anlattıklarına göre, her şeyi en iyi şekilde hazırlamış. Mekanın mükemmel olmasını, *Southern Living* dergisinin kapağına layık olmasını istiyor." Bana yaklaşıp, "Akşam yemeğinin tadını çıkarmak istiyorum, ama seni o tokalı botların ve kolalı kovboy gömleğinle etkileyici bir şekilde giyinmiş olarak görmek, planlarımı yeniden gözden geçirmeme neden oluyor." diyor.

Yatak odasındaki kapının yanındaki duvardaki kancaya doğru yürür ve en güzel kovboy şapkamı alırım. Silverbelly bir renk için tuhaf bir isim ama sipariş verdiğimde Stetson öyle adlandırmıştı. "Şapkayı taktığımı görene kadar bekle."

Şapkayı kafama takar takmaz, kaşları havaya kalkar ve o güzel dudakları aralanır. "Sakin ol kalbim." Kollarını havaya kaldırır. "Unut gitsin. Evde kalıyoruz."

Ev.

Annem vefat ettikten sonra orası benim için hiçbir zaman resmi bir yer olmadı. Orası benim çocukluğumun bir anısıydı. Lauralee gelene kadar New York'ta neyi özlediğimi bilmiyordum. Şimdi hissediyorum. Onu ruhumda hissediyorum çünkü o benim evim. O nereye giderse, ben de oraya giderim.

Daire geçici bir yer. Bir gün kendi evimiz ve ailemiz olacak, kışın bizi sıcak, yazın serin tutan bir evimiz olacak. Şimdilik, o geleceği birlikte inşa etmek için adımlar atacağız. Bu gece, evliliğimizi duyurarak başlayacağız.

Kollarını bana dolamış, dudakları benimkine değiyor. Ama bana beni sevdiğini söylediğinde, kendimi tam hissediyorum. Dudakları benimkinden ayrıldıktan sonra hızlıca dudaklarımı yalayıp, "Gitmeye hazır mısınız, Bayan Greene?" diye soruyorum.

Kolunu koluma takıyor ve yaptığımız anlaşmada şanslı olanın kendisiymiş gibi gülümsüyor. Kendini kandırıyor. Ben ve diğer herkes bu ilişkide kazananın ben olduğumu çok iyi biliyoruz. "Hazırdan da öteyim."

"BİR ŞEYLER BANA ONLARIN ZATEN BİLDİĞİNİ SÖYLÜYOR," diyor, ben kamyoneti evin önüne park ettiğimde bana bakarak.

Benim ailem ve onun ailesi verandanın merdivenlerinde durmuş bize el sallıyor. Hepsi gülümsüyor, şık giyinmişler ve yakınlarda bir catering şirketi var. "Evet. Ben de aynı şeyi hissediyorum." Arabadan inip ona yardım etmek için arkaya geçiyorum. Belinden tutarak ekliyorum, "Sence Beckett onlara söyledi mi?"

"Hayır. O yapmaz." Ayağa kalkar ve fısıldar, "Bunun güzel olacağını söyledi. Yani belki de bizimle hiç ilgisi yoktur."

"Belki, ama bu bir tuzak gibi geliyor."

Eve doğru yürürken adımlarında bir zıplama var. "Kendini aştın Chris," diyor. "Bu çok güzel."

"Onur konukları nihayet geldi," diyor kız kardeşim, içten içe gülümseyerek. "Düğüne katılamadık, ama yeni evlileri bir resepsiyonla kutlamadan olmazdı." Alkışlamaya başlıyor ve herkes hemen ona katılıyor. "Tebrikler, Bay ve Bayan Greene."

Kızımın yanakları domates kadar kırmızı, ama o gülümseme... Elimi kalbime koyuyorum. Beni bayıltıyor. Pass'a döndüğümünden beri herkesin önünde yapmak istediğim gibi elini tutuyorum. Bildiklerine göre, saklamanın bir anlamı yok. "Haklıydın. Sandığımız kadar iyi saklayamıyorduk."

"Artık bunu saklıyor muyum, bilmiyorum."

Herkes bizi kucaklayıp tebrik ederken, etrafımız kahkahalarla doluyor. Beckett yanıma gelip kolunu omzuma atıyor. Ben de aynısını yapıyorum. "Selam dostum."

"Kimseye söylemedim."

Gülümseterek, "Söylemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden seninle paylaştım. Nasıl anladıklarını biliyor musun?" diyorum.

"Christine, Lauralee'yi çok iyi tanıdığını söyledi. Babam, geçen hafta ikinizin birbirinize tuhaf tuhaf baktığınızı gördüğünü ona söylemiş." Ben daha fazla soru sormadan kalabalığın içinden kayboluyor. Akıllı çocuk.

Kız kardeşim kalabalığın arasından sıyrılarak bana sarılır. "Ah, ağabey. Senin adına çok mutluyum. Tebrikler. Daha iyi bir eş seçemezdin."

"Sen söyle. Ben sadece bana teklif ettiği için mutluyum."

Geri adım atar, yüzünde şok ifadesi belirir, gözleri büyür. "Sana mı sordu?"

Shortcake bu bilgiyi paylaştığım için beni öldürecek. "Durum biraz daha karmaşık. Bu başka bir zaman anlatılacak bir hikaye ve muhtemelen en iyisi onun anlatması."

Bu onu da benim gibi güldürüyor. Her neyse, karım burada olup duruma kendi yorumunu eklemekten paylaşım yaptığım için beni dövmesini istemiyorum. "Gizlice dolaşmak sana bunu yapar. Bunu ilk elden biliyorum."

"Ha! Kesinlikle biliyorsun."

Göğsüme vurarak, "Bu arada, yüzükler için tebrikler. Vay canına. Muhteşemler." diyor.

"Beğendiğine sevindim." O Tagger'a döndüğünde, babam gizlice içeri girer. "Merhaba baba. Kızgın mısın?"

"Evlendiğin için bana söylemediğin için sana kızgın mıyım?" Hayali bir sineği kovar. "Hayır. Bu bizi ilgilendirmez, ama hastanede o gece bir şeylerin farklı olduğunu hissettim. Neredeyse ikinizin arasında bir şeylerin değişip değişmediğini soracaktım. Arkadaştan... bilirsin, daha fazlasına. Ama zihnimizi meşgul edecek yeterince şey vardı." Beni ünlü sırt sıvazlamalarından birine davet ederek, "Annenin bu birliği kutladığını biliyorum. İkinizin iyi bir çift olacağını söylerdi. Onunla benim gibi zıt kutupların birbirini dengelediği gibi bir şeydi." Boğazım düğümlenmesini beklemiyordum, ama bazen bu tür şeyleri kontrol edemeyiz. "Yanılmamıştı. İyi bir eşleştirme yapmıştı."

"Kesinlikle öyle yaptı."

Daisy'nin başına çiçeklerden bir taç takarken, karımın Daisy'nin önünde diz çökmüş halini gizlice izliyorum. Daisy gülümsüyor ve sonra kendi başındaki tacı gösteriyor. "Lee Lee'ninki gibi."

Lauralee, Daisy'nin tacını yerine takmasına yardım eder ve ona sarılır.

Omzuma gelen bir yumruk beni sendeletir ve Tagger beni çekmeden önce onu geri iterim. "Son zamanlarda bana yeterince sarılmadın mı, pislik?" diye şaka yaparım. Geri çekilir ve gülmeden önce eski usul el sıkışırız. Bu hiç eskimez, bizim aksine. Her ne kadar kanat adamım ve ben hala evli yaşlı adamlar olarak iyi görünsek de.

"Bu bir bahisti, tehdit değildi. Kimse arabayı almak için evlenmen gerektiğini söylemedi."

Onun ayakkabısının ucuyla çizdiği yeni botlara bakıyorum. Olur böyle şeyler. İlk sefer en çok acıtan odur. "Bu çok garip. Arabayı geri kazanmak için onunla evlenmem gerektiğini söylediğine yemin ederim."

Gözlerinde panik belirir. "Olmaz."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Dostum, bahsi kazanmak ya da arabayı almak için onunla evlenmedim. Onu sevdiğim için evlendim. Ama arabanın tüm haklarını da üstleniyorum."

"Olması gerektiği gibi. Sen fazlasını yaptın. Bu bahsi geçmek zor olacak."

"Önemli değil. Bahis dünyasından çıktım. Artık benim için yok. Dersimi aldım. Mutluyum ve bunu mahvetmeyeceğim."

Ellerini kaldırarak, sonunda pes ediyor. "Anladım. Bira ister misin?"

"Benim için bir tane hazırlayacağını düşünmüştüm." "Hemen geliyor."

Hepimiz akşam yemeği için masaya oturmadan önce Peaches'e sarılırım. Başından beri onun desteğini almak çok güzeldi.

Mason kavanozlarında karışık otlar ve çiçekler. Güneş batmaya başladığında, daha küçük kavanozlara hapsolmuş parıldayan ışıklar hoş bir parıltı veriyor. Annemin güzel tabakları masayı süslüyor. Bunları çok uzun zamandır görmemiştim. Yeni bir kullanım alanı bulmalarına sevindim.

Şarap ve bira akarken, kadeh kaldırılır. Beckett bile tatlı çay kadehini kaldırır ve bizim bir erkek kuzenimiz olmasını ve onunla oynayabilmesini istediğini söyler. Akşam boyunca çocuklar söz konusu olduğunda Lauralee'nin gözlerine bakarım. Hatta bir ara Julie Ann'i kucağında tutarken bana dirsek atar. "Yakında bir aile kurmaya ne dersin, yakışıklı?"

Kolumu ona doluyorum ve şakağına öpücük konduruyorum. "Şu an gibi bir zaman yok."

Masadan karşı tarafta oturan kız kardeşim sorar, "Yani bu sefer kalıcı olarak kalacaksın, öyle mi?"

Masada, Lauralee'nin elini bacağımın üzerinde tutarak ona bakıp cevap veriyorum, "Artık benden kurtulamazsın."

Chris bir bardak su kaldırır ve "Mutlu çiftte" der.
Peachtree Pass'a hoş geldiniz.

EPILOG

Baylor

ARTIK MASKE YOK.

Artık geçmişteki hatalarımın arkasına saklanmıyorum.

Her şeyi ve eskiden olduğum kişiyi kabul ediyorum ve Lauralee Greene, tüm kusurlarımla birlikte beni sevmeyi seçti. Artık ondan hiçbir şeyi saklamayacak kadar akıllıyım, ne yalanla ne de susarak. Bunlar öğrendiğim en zor derslerdi, ama sonunda sonsuza dek mutlu olacağımız bir hayat bulduk.

Kaygan vücudunu yukarı doğru kaydırıp dudaklarından öpüyorum. Bana karşı mırıldanıyor, tekrar yapmam için beni baştan çıkarıyor. Dudaklarımız ayrılıp gözlerimizi açtığımızda, terli saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor, gözlerinde seks yerine ödölmüşüm gibi aşk dolu bir bakış var. Bu kadını kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla seviyorum. "Bunu yapmana bayılıyorum" diyor.

Her zaman geri bildirim açık olan, özellikle de iyi olanlara, "Dilimi öyle kullandığımda mı?" diye soruyorum.

"Evet, o," diyor, sanki vücudu ne kadar iyi olduğunu hatırlıyor ve kendini durduramıyormuş gibi kıvranarak. "Ve ağzımı öper gibi orayı öptüğünde. *Vay canına!* İnanılmaz. Büyülü."

"Utangaç olma. Devam et." "Dünyayı sarsan..."

"Dünyayı sarsan mı? Sanırım kendimi aştım." Onun kahkahası dünyadaki en sevdiğim ses, o ve benim adımlı duymak.

serbest bırakılmasının eşiğinde. Son beş dakika içinde ikisini de duydum. *Bugün harika bir gün.*

Onu tekrar öpüyorum çünkü hayatımı bunu yaparak geçirebilseydim, bunu tam zamanlı işim yapardım. Şu anda hala bir işim olmadığı için kaderimle savaşmaya zahmet etmiyorum ve ona teslim oluyorum, bu sefer öpücüğü daha da derinleştiriyorum. Onun inlemelerinden birini yutuyorum, her bir parçasını tadını çıkarıyorum ve sonra elimi bacaklarının arasına sokuyorum. "Vücudunun bana verdiği tepki beni çok tahrik ediyor. Neden seksimiz bu kadar iyi, bebeğim?"

"Çünkü bu, kalbini ilk kez bu işe karıştırdığın için, aşkım."

Cevabında hiç tereddüt yoktu, sanki başından beri biliyormuş gibi, ama bu beni çok etkiledi. Ve şimdi çok net görüyorum. O haklı.

Ayarlama yapmak için yeterince kaldırıp kendimi konumlandırımdım ve sonra yavaşça içine girdim. Sıcaklığı beni karşıladı, başım tepki olarak eğildi. Bakışlarımızı birbirine kilitlemek için başımı yeterince kaldırdım ve vücudunun tepki verişini izledim: dudaklarını ayırdı, bacakları kelebek gibi açıldı ve ben daha derine girdiğimde nefesi kesildi.

Dudaklarımız birbirine yapışmadan önce ihtiyaçla birbirine değiyor, ritmimizi bulurken dillerimiz birbirine dolanıyor. Onun ateşi çok fazla olduğunda, sonu aceleye getirmek istemediğim için nefes alıp işleri yavaşlatıyorum. Bir dua gibi fısıldıyorum, "Beni baştan çıkarmaya yönlendir."

"Ne yaptığını anlıyorum." Bana sıkıca sarılırken, gülümsemesi sakın ama sözleri içimde biriken ağırlığı hafifletiyor. İlişkimizde kurduğumuz dengeyi seviyorum. Mizah, birkaç zorlu durumu atlatmamızı sağladı. Aşkımız bize güç verdi. "Greene bana daha çok yakışıyor bence." Başını yana eğip gözlerime bakarak soruyor: "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bunu çok seviyorum." Tekrar içeri girerek, başını yastığa geri yatırıp boynunu ortaya çıkardım. Yumuşak boynuna öpücükler kondurarak, gün bizi yataktan çıkıp yüzleşmeye zorlamadan önce her santimini takdir etmek istedim.

Ellerini omuzlarımin üzerinde gezdirerek, gözlerinde ateşle sıkıca tutundu. "Bana ne kadar sevdiğini göster."

"Sana daha iyisini yapacağım ve seni ne kadar *sevdiğimi* göstereceğim."

Ona, nasıl aşık olduğumuzu hızlıca gösterdim, sonra ikinci kez, aşkımızın nasıl süreceğini daha yavaşça gösterdim. Aramızdaki çekimi asla inkar etmedik. Bugün geldiğimiz noktaya ulaşmak için geri kalanı üzerinde çalıştık. Kırılmaz bağımızı her zaman koruyacağım.

"Bence ev oraya yapılmalı," diyor ve ağaçların arasında bir açıklığı işaret ediyor. Açıklıkta rüzgar çok şiddetli esiyor. Bir eliyle saçlarını geriye çekiyor, elbisesinin eteği vücudunun yanına savruluyor. Bana dönüp baktığında diğer eliyle gözlerini gölgeliyor. "Böylece kimse bizi ana yoldan göremez, ama ev de arazinin çok gerisinde kalmaz. Ne dersin?"

O araziye hayranlıkla incelerken, ben de onu takdir ediyordum. Bu kadar küçük ve enerjik birinin hayatımı alt üst edebileceğini kim bilebilirdi? Bunu yaptığına çok memnunum. "Sen mutluyusan ben de mutluyum."

Uzun otların arasından geçerek, spor ayakkabılı ayak parmaklarının ucunda yükselir ve çenemi öper. "Mutluyum. Senin sayende çok mutluyum. Ya sen?"

Onu arkamdan kucaklamak için döndürüp kendime doğru çekerim. Omuzlarını ovuşturup kollarımı beline doladığımda, böyle bir huzur bulacağımı hiç beklemiyordum. "O gece dairenize girmiş olduğum için mutluyum."

O kahkahayı patlatır ve kollarımda dönerek bana bakar. Göğsüme bir dürtme alır ve o "Başımdan beri biliyordum" derken parmağını yakalarım.

Parmağını öperim ve ona istediği tüm övgüyü veririm. Kazanmayı sever. Bu konuda birbirimize çok benziyoruz, ama ona kaybetmek hiç umurumda değil. Hatta bizim hikayemiz ve onun deyimiyle yeniden tanışmamız konusunda bile. Gerçeği biliyorum. Orada olmaması gerekiyordu, ama o küçük karışıklık her şeyi değiştirdi. Orada kalmamı söyleyen kız kardeşime bir teşekkür hediyesi göndermeliyim. Eğer kalmasaydım, kaçıracağım bu güzel hayatı bir düşünün.

İki kamyon eski evi orijinal yerinden Dover County'deki yeni arsasına taşırken, ben de yolu izliyorum. Shortcake, bu evi iyi bir amaç için bağışladı ve yeniden ayakları üzerinde durana kadar evi olmayan insanlar için bir yuva yarattı. Hatta yerel çiftliklerle iş bulma konusunda işbirliği yapan bir program bile başlattı. Peachtree Pass'ı yeniden hareketli bir kasaba haline getirmek için bir araya geldik. Kocası olarak, bu kadının hedeflerinin peşinden koşmasını ve benim hayatımda yaptığı gibi başkalarının hayatlarında da fark yaratmasını izleyebildiğim için çok şanslıyım. Onunla gurur duyuyorum.

"Gitmeliyiz," diyor, "annem saat yedide yemek yemek istediğini söyledi."

Arabaya doğru yürümeye başlıyoruz, ama ben ayaklarımın üzerinde sürünüyorum, bu gece bunu yapmak istemiyorum. "Babamla çiftler buluşmasına çıkacağımı hiç düşünmemiştim."

"Bence bu çok tatlı."

Arabanın iki yanında durup başımı eğerek ön camın üst kenarına yaslanıyorum. "Şimdiden söylüyorum, öpüşmeye başlarsa ben yokum. Kimse bunu görmek istemez."

Kapısını açıp gülüyor. "Bırak biraz eğlensinler, Baylor."

Arabaya bindiğinde, "İğrenç" diye mırıldandım.

İğrenç olmayan tek şey, bu seksi araba. Bir an durup onun ihtişamını hayranlıkla seyrediyorum — güneşin parlak gümüş rengi boyasına vurduğu ışıklar, ortasındaki mat siyah şerit, muhteşem jantlar ve en güzeli de, rüya gibi çalışıyor olması.

Ama o, aylarca ahırda oturup, benim işleri batırmamam için sipariş ettiği kitaplardaki talimatları okuduğunu bana asla unutturmayacak. Bu benim sözlerim, onun değil. Biz iyi bir takım oluşturduk ve işi hallettik.

Parmak uçlarımı arabanın yan tarafında gezdirerek, her gördüğümde yaptığım gibi onu inceliyorum. Çiftliği satın almama hiç gerek yoktu. Yine de, yüzde 10 hisseye sahip olmak, Greene ailesinin bir üyesi olarak doğmanın büyük bir avantajı. Kim para kazanmayı sevmez ki? Ama bu araba, her zaman istediğim tek şeydi, annem öldükten sonra daha da çok. Ve her üstü açık araba sürdüğümüzde, annemin bunu ne kadar seveceğini hayal edebiliyorum. Artık ikimiz için de onu seveceğim.

Sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırıyorum. Sonbahar güneşi gökyüzünde alçalmışken, gözlerime gelmemesi için güneşliği indiriyorum. "Güneş gözlüklerimi gördün mü?"

Lauralee etrafına bakınıyor. "Hayır. Torpido gözüne mi koydun?"

"Hayır."

"Bahse girer misin?"

"Bu çok tuhaf bir konuşma." Neye kapıldığını anlamıyorum.

"Uzanıp bakmamı ister misin?"

"Evet."

Beni bunun için uğraştırarak eğleniyor mu, yoksa beni bacaklarının arasına mı istiyor, emin olamıyorum. İkincisini umuyorum, böylece bu akşam yemeğini kaçırmak için bir bahanemiz olur. Bonus olarak, yine bacaklarının arasındayım. Elimi uyluğuna indirip eteğini yukarı çekiyorum, yumuşak teni ortaya çıkıyorum.

Tam iyi kısma gelmeden önce elim tokatlanıyor. "Çok kolay dikkatin dağılıyor, Baylor. Dikkatli olmazsak geç kalacağız." Bence bunu biraz fazla ciddiye alıyor. Ailemle birlikte ızgara tavuk yiyeceğiz, önemli konukları ağırlamıyoruz ki.

"Tamam," diye inleyerek, eldiven kutusunu açıp, oraya koyduğumu bilmediğim güneş gözlüklerimi arıyorum. Asla koymam. Onları çıkarır çıkarmaz, karanlık alanda beyaz bir çubuğa gözlerimi dikip duruyorum. Güneş gözlükleri artık en son endişelendiğim şey. Geriye yaslanıp, sessiz iletişimde sorulan sorunun cevabını ondan bekliyorum.

Omuzlarını hafifçe kaldırıyor ve tekrar indirdiğinde dudaklarında tatlı bir gülümseme beliriyor. "Dikkatli davranmadık," diyor ve bu konuşma artık çok daha anlamlı hale geliyor.

Elini tutup kucağına koyuyorum. "Dikkatli olmaya çalışmıyorduk."

Gözleri benimkilere keskin bir şekilde odaklanır ve içinde bir güven barındırır, ardından yumuşak bir kahkaha çıkar. "Hayır, dikkatli davranmadık."

Çocuklarımızı büyüteceğimiz mülke bakarken, bir günün düşündüğümünden daha çabuk geleceğini fark ediyorum. O gün geldi. Başımı öne eğip gözlerimin köşelerinde biriken nemi silmeye çalışıyorum.

Lauralee sırtımı okşayarak, "İyi misin?" diye fısıldıyor.

Kimi kandırıyorum? O benim rolümü görüyor. Beni boğmak isteyen duyguları bastırıyorum ve uzanıp yüzünü avuçlarım, onu öpüp kendime çekiyorum. Geriye yaslandığımızda, elini tutuyorum ve torpido gözündeki testi tekrar kısaca inceliyorum. "Hamile misin?"

"Görünüşe göre kasabanın kahramanı beni hamile bırakmış." Mutluluktan parlayan gözyaşları gözlerinde ışıldarken gülüyor. "Bunu öğrendiklerinde bütün kasaba dedikodu yapacak."

Kıkırdayarak cevap veriyorum, "Bırakın. Kızım, hayatım ve hayallerim gerçek oldu. Arabam bile var. Onlar bu kadar şanslı olamazlar." Eğilip alnına öpücük konduruyorum, kalbim sakinleşene kadar bir an orada kalıyorum.

Arabamın benim tarafına dönmeden önce, yüzümü ellerinin arasına alır ve beni tekrar öper. Bu öpücük hem ihtiyaç dolu hem de naziktir. Onu anlayabiliyorum. Dudaklarımız ayrıldığında ve kirpikleri açıldığında, bana evlilik yeminimizi ettiğimiz zamanki gibi bakar ve "Beni seçtiğin için teşekkür ederim" diye fısıldar.

Sanki bu konuda bir seçim şansım varmış gibi... Hiç şansım olmadı. O yastıkla beni yere devirdiğinden beri, onun farklı olduğunu ve benim kaderimde olan kişi olduğunu biliyordum. O kararında beyin sarsıntısının bir etkisi olmadığını iddia ederdim. Ama bunu göz ardı edemezdim. Artık edebilirim. O gecedan itibaren Lauralee'ye aşık olmuştum.

Biz her zaman birbirimiz için yaratılmıştık ve birlikte olmak benim için asla sıradan bir şey olmayacak. "Her zaman sadece sen vardın, bebeğim." İkimiz de arkamıza yaslanıyoruz, içimi huzurlu bir rahatlama dalgası kaplıyor. Ona baktığımda, benim yüzümden silemediğim o saçma sırıtışı görüyorum. "Bizim için yepyeni bir dönem başlıyor, Baylor. Hazır mısın

"

"Hazırım." Bu, gülümsemeyi olması gereken yerde tutar. onun güzel yüzüne. "Bahse girer misin?"

"Üzgünüm, ben bahisçi değilim, Shortcake." Parmaklarımı saçlarının arkasından geçirerek sıırıttım. "Ama olsaydım, hayatımı buna bahse girerdim."

DAHA FAZLASI MI İSTİYORSUN? *Tamamdır!*

Haber bültenime kaydolarak bu hikayenin Baylor & Lauralee bölümünü ÜCRETSİZ olarak alın: [BURAYA TIKLAYIN](https://geni.us/STFGR)

SMALL TOWN FRENZY, Peachtree Pass Serisi'nin bir sonraki kitabıdır.

Şimdi ön siparişinizi verin: <https://geni.us/STFAm>

Ekle	ekleyin	Goodreads	Goodreads	E	Ol
Okunacak	Raf	burada:	https://geni.us/STFGR		

Sayfayı çevirerek Small Town Frenzy'nin ön izlemesini ve Long Time Coming'in ilk iki bölümünü okuyun. Lead Me Knot'ta Tagger ve Christine ile tanıştınız. Şimdi Long Time Coming'de onların hikayesine aşık olun. Kitabın tamamını okumak isterseniz, buradan satın alabilirsiniz: <https://geni.us/LTCAm>

Telif hakkı © 2025 S.L. Scott

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar haricinde, bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünü veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır. ISBN: 978-1-962626-48-4

BU KİTABIN HERHANGİ BİR BÖLÜMÜNÜ AI EĞİTİMİ İÇİN KULLANMAK VEYA AI SİSTEMLERİNE VEYA YAZILIMLARA YÜKLEMELER YASAYA VE TELİF HAKLARINA AYKIRIDIR. AI EĞİTİMİ İÇİN KULLANMAYIN VEYA AI SİSTEMLERİNE YÜKLEMİYİN!

ÖN İZLEME - KÜÇÜK ŞEHİR ÇILGINLIĞI

ÖNSÖZ

Griffin Greene

"Bir şey unuttun mu, kovboy?"

Bir öpücük mü?

*Harika seks için teşekkür
etmek mi? Ona telefon
numaramı vermek mi?*

Bunun sadece bir gecelik bir şey olması gerekiyordu. İkimiz de bir ilişki istemiyorduk, en azından dün gece ondan aldığım izlenim böyleydi. Jaco Beach'teki bir bardan çıkarken beni yakalayıp öptüğünde niyetini açıkça belli etti.

Fikrini mi değiştirdi?

Hiç şaşırmam. Seks inanılmazdı. *Hayatımda yaşadığım en iyisiydi.* Onu kaç kez yaptığımı düşünürsek, onun da aynı şekilde hissettiğini varsaymak yanlış olmaz. Bu başarıdan dolayı kendimi beğenmiş bir şekilde sııttım.

Eğer o istiyorsa numaralarımızı paylaşmaya karşı değilim, ama bu konuda ona öncülük etmesini bırakacağım. Otelin kapısını açmadan önce arkama dönüp, dirseklerine dayanmış, kafasında benim kovboy şapkam, yüzünde Big Bend Ulusal Parkı kadar geniş bir gülümsemeyle ve muhteşem göğüslerini sergileyen güzeli görüyorum. Tamamen dikkatim dağıldığı için başka bir şey fark etmek zor. Ben bir beyefendi olduğum için gözlerimi onun gözlerine dikip gülümsüyorum. "Öyle mi? Neymiş o tatlım?"

"Şapkan." Son altı yıldır benimle birlikte beş kıtayı dolaşan şapkanın kenarını hafifçe vurarak, şapkayı alnında daha yukarı kaldırdı. Onun muhteşem görüldüğünü söylemek, bu manzarayı tam olarak ifade edemez.

Mükemmel pembe tomurcukları benim için zirveye ulaşmış halde, onun heyecanı tam anlamıyla ortada ve yeşil gözlerindeki bakış, kalmak için

burada kalmak için çok cazip hale getiriyor. "Onu saklayabilirsin." Neden ona bu kadar kolay verebildiğimi bilmiyorum, sanki o şapka, hatırlayabildiğimden daha uzun süredir benim bir parçam değilmiş gibi. Peachtree Pass'tan ayrılırken yanımda götürdüğüm birkaç şeyden biri.

Annemin vefatından ya da beyzbol kariyerimin sona ermesinden öğrendiğim bir şey varsa, o da hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmeyeceği. Ben de "Beni hatırlatacak küçük bir şey" diyorum.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanların hatırası mı?" Yatağın üzerinde hareket ettiğinde bile gülümsemesi bozulmuyor, sanki benim kim olduğumu isimlerimizi paylaşmadan çoktan biliyormuş gibi bana bakıyor. Tabii ki, o isim sormadı ya da söylemedi. Ben de sormadım, bu yüzden konu kapanmış gibi görünüyordu. Bükülmüş bacaklarını kollarıyla sararak, "Seni hatırlamak için şapkaya ihtiyacım yok" diyor.

Bir gecelik ilişki için biraz aceleci bir başlangıç olsa da, dün gece sadece birkaç bira içmiştim ve onu iyice incelemiştim. *O gerçekten muhteşemdi.* Gökyüzü yaz yağmuruna boğulmak üzereydi, ama o neon pembe bar tabelasının altında bir melek gibi duruyordu. Rüzgardan dağınık kahverengi saçları, fazla güneşten parıldayan bronz teni ve gece Costa Rica'nın sıcaklığında dans ediyordu. O güzel vücudu, sırtına bağlanmış bir fular ve kalçasında, çekip çıkarmak için ciddi bir istek uyandıran, ama altında sadece bikini altının saklı olduğunu ortaya çıkaran bir fular dışında pek bir şeyle örtülmüştü.

"Unutulmaz olduğumu bilmek güzel." Ona göz kırpiyorum. Beş yıldızlı odayı dolduran kahkahasının sesini seviyorum. O bu odayı "kriz yatağı" olarak adlandırıyor. Ama bu ses, beni neredeyse yere serip düşürecek kadar güzel olan gülümsemesinin yanında sönük kalıyor. Bu, daha fazla zaman ayırıp takdir etmek isteyeceğim türden bir gülümseme, ama burada kalmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim.

İsimler, muhtemelen duygular ve hatta kalpler de işin içine girecek ve ben onun gibi birine iyi davranacak durumda değilim. Beni öpmeden çok önce benim ligimin dışındaydı. Kalırsam sadece hayal kırıklığına uğrayacaktır.

Sürgüyü açıp kapı kolunu tutuyorum. "Aceleyle çıkmaya gerek yok, biliyorsun değil mi?" diyor. O samimi ses tonu beni tekrar geri döndürüyor.

"Hayır, ama en iyisi bu değil mi sence?" Onu inceliyorum, gözleri benimkilere sabitlenmiş, ama gözlerinin köşeleri hala masallara ve mutlu sonlara inanıyormuş gibi yumuşak. *Çok güzel.*

"Hayır." Basit ve doğrudan, tıpkı dün geceki gibi. "En iyisi olduğunu düşünmüyorum. Ama senin için en kolay olduğunu düşünüyorum."

Hayatımın bir döneminde, bu sözler beni incitirdi. Ama artık ne zaman çekip gitmem gerektiğini biliyorum. "Şapkayı sakla. Sana daha çok yakışıyor."

Otururken, birkaç duygu arasında gidip gelen bir ifadeyle kelimeleri ararken, sonunda sinirlenir. Dudaklarını büzüştürür, alt dudağını ısırınca pembe rengi beyazlaşır. Hiç şaşırmadım. İstediklerini elde etmeye alışkın bir kadın gibi görünüyor. "Gitmeni istemiyorum. Henüz değil."

Beli etrafında çarşaf toplanmış halde, onu tekrar süzdüm. Yorganın altında hiçbir şey giymiyordu ve şapkamın içindeki bu güzelliği görmek, onunla birlikte tüm ihtiyatımı bir kenara atmamı düşündürdü. Yine. "Neden?"

"Çünkü bana evimi hatırlatıyorsun."

Göğsümün sıkışacağını beklemiyordum, ama bu yüzden elimi indirmek zorunda kaldım. "Evden uzaklaşmak için Kosta Rika'ya gelmedin mi?"

"Seninle bir gece geçirdikten sonra onu ne kadar özlediğimi anladım, kovboy." Göğsünü çarşafla örtüp bacaklarını tekrar kollarıyla sardı. "Nerelisin?"

"Bu yolun çıkmaza çıktığını bildiğimiz halde bu konuyu konuşmamız doğru mu biliyorum."

O sadece zar zor fark edilebilen bir baş sallama ile cevap veriyor, gözleri sanki sonumuzu zaten biliyormuş gibi beni izliyor.

Belki de beni etkileyen, bir dakika önce gözlerinde parıldayan umudu yitiren o bakış. Ya da omuzlarının öne doğru eğilmeye başlaması. *Her şeye karşı kendimi kapatmaya çalışsam da, bazen bir duygu kaçıyor. Siktir.*

Boynumu ovuşturarak ona bakıyorum. O büyük yeşil gözler, düştüğüm bir tuzak. Kilidi kapatıp tişörtümü başımdan çıkarıyorum. "Belki biraz daha uzun süre."

Kot pantolonumu çıkarıp yatağa geri döndüğümde, "Buna degecek" diyor.

SMALL TOWN FRENZY, Peachtree Pass Serisi'nin bir sonraki kitabıdır.

Kitabınızı şimdi ön sipariş verin: <https://geni.us/STFAm>

Ekle ekle Goodreads
Okunacak Raf

Goodreads Ekle Ol
burada: <https://geni.us/STFGR>

AYRICA ŞUNLARI DA BEĞENE BİLİRSİNİZ

Öneriler - *Lead Me Knot'tan* sonra, diğer *Peachtree Pass* serisi kitaplarının yanı sıra okumaktan keyif alacağınız kitaplar. Bu kitaplar kalbinizi fethedecek ve karakterlerle birlikte aşık olmanızı sağlayacak.

Kindle Unlimited'ta okuyun ve sesli kitap olarak dinleyin

Uzun Zamandır Beklenen (Peachtree Pass serisinin 1. kitabını okumadıysanız) - *Lead Me Knot'ta* Tagger ve Christine ile tanıştınız. Şimdi, bu küçük kasabada, büyük çiftlikte, bekar bir babanın aşk hikayesinde yolunu bulan ikilinin büyüleyici ve neşeli yolculuğunu okuyun. Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

Kindle Unlimited'da okuyun ve sesli olarak dinleyin

Small Town Frenzy, *Peachtree Pass* serisinin bir sonraki kitabıdır.

Kitabınızı şimdi ön sipariş verin: <https://geni.us/STFAM>

Ekle ekleyin Goodreads Goodreads E Ol
Okunacak Raf burada: <https://geni.us/STFGR>

Kindle Unlimited'ta okuyun ve sesli kitap olarak dinleyin

Head Over Feels - Arkadaşlıktan aşka en güzel haliyle. Şakalar, espriler, alaylar, gizli kaçamaklar... Bu New York aşk hikayesinde, *Yılın Bekarı*, üniversiteden beri aşık olduğu komşu kızı karşısında diz çöküyor. Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

Kindle Unlimited'ta okuyun ve sesli olarak dinleyin

When I Had You - Huysuz bir formül yarış pilotu, yarış takımının hisselerinin bir kısmına sahip olan, gelecek vaat eden, neşeli bir aktrisle tanışır. Diğer hisseler ise aktrisin ağabeylerine aittir. Bu eğlenceli bir spor romanı ve bekar bir babanın aşk hikayesidir. Ana karakterler ilişkilerini sadece paparazzilerden değil, ailelerinden de olabildiğince uzun süre saklarlar... ama sonra her şey değişir. Kindle Unlimited'da ücretsiz.

Long Time
Coming

Telif hakkı © 2025 S.L. Scott

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar haricinde, bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünü veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır. ISBN: 978-1-962626-39-2

BU KİTABIN HERHANGİ BİR BÖLÜMÜNÜ AI EĞİTİMİ İÇİN KULLANMAK VEYA AI SİSTEMLERİNE VEYA YAZILIMLARA YÜKLEMELER YASAYA VE TELİF HAKLARINA AYKIRIDIR. AI EĞİTİMİ İÇİN KULLANMAYIN VEYA AI SİSTEMLERİNE YÜKLEMİYİN!

BÖLÜM 1

CHRISTINE "PRIS" Greene

CUMA GÜNLERİ haftanın en güzel günüdür.

Peaches' Sundries & More'a girmek için aceleyle kapıyı neredeyse omuzlarımla açıyorum. Beş dakika bile geç kalırsam, eli boş kalırım. Kapı zili başımın üstünde çalarken, taze ekmek kokusu kapıdan dışarı sızıyor.

Parlak dış ortamdan içeri girdiğimde, gözlerimin iç mekan aydınlatmasına alışması için bir saniye bekliyorum. Ve alıştıklarında, hayal kırıklığına uğramıyorum. Bir tane kalmış. Fırın vitrininde muhteşem bir çedar peynirli bisküvi duruyor.

"Lauralee?" diye sesleniyorum, cam ve pirinç süslemeli vitrine doğru yürürken. İçeri girdiğimde en iyi arkadaşımın beni karşılamasına alışkınım. Karşılamadığında, tezgahın üstünden ve kasada sağ tarafta duran dondurmaya doğru bakıyorum. "Lauralee?"

"Arkada kurabiye yapıyorum," diyor, sesi arkadaki salıncak kapının aralığından sızıyor. "Hemen geliyorum."

"Son bisküviyi alacağım, tamam mı?" "Hepsi senin."

Tezgahın üzerine eğilip kutuyu arkadan açmaya çalışıyorum, ama yeterince açamıyorum. İnatçı tarafım, yaptığım her şeyde daha zor yolu seçmeme neden oluyor ve tezgahın üzerinden atlamaya niyetim olmadığı için dizlerimi bir tabureye dayayıp tekrar deniyorum. Tam da cennetten çıkmış gibi tereyağlı, peynirli ekmeği elime almışken biri "Pris?" diyor.

Şaşkınlıkla öne doğru kayarım ve popom havaya kalkarken, yüzüstü linolyum zemine düşerim. Büyük eller beni yakalar, parmaklarının gücü belimin alt kısmına gömülürken kalçalarımı kavrar.

Ses...

Takma ad...

Ölümden uyanan kelebekler şimdi karnımda uçuyor...

Yine tabureye güvenli bir şekilde oturtuluyorum ve dönüp, kısa bir süre önce rüyamda gördüğüm aynı adamla yüz yüze geliyorum. Ama bu bilgiyi ona zevk vermek yerine kendime saklayacağım. Sırıttıyorum. "Uzun zamandır bana öyle denmemiştin."

Onun gülümsemesi beni yine tabureden düşürmek üzere. Ne kadar güçlü olduğunu unutmuşum. Gerçi kalbimin hızlı atışlarına bakılırsa, unutmamışım. O tatlı on altı yaşındaki küçük kıza geri döndüm, haklı olarak bu lakabı kazanmış olan kıza. "Her şey için uzun zaman oldu."

Ellerinin kalçalarımın kıvrımlarından ayrılmadığını fark etmeden edemiyorum ve o da aynı anda fark ediyor gibi görünüyor. Sessiz protestolarıma rağmen bırakıyorum, sıcak avuçlarının olduğu yerde bir ürperti bırakarak. Ne yazık ki, kardeşimin en iyi arkadaşı beni daha önce hiç böyle tutmamıştı. Bu şansı değerlendirmedim. Greene kardeşlerin ortancası olan kardeşim Baylor'ın ölüm tehdidi de bunda rol oynamış olabilir.

Bir ayağımı yere koyup, pek de zarif olmayan bir şekilde diğer ayağımı da yere koyarak, sekiz yıl sonra çocukluk aşkımla karşı karşıya geldim. Çok şey değişmişti.

Saçları eskisi kadar dağınık değil, ama tepesindeki saçları da düzgün diyemem. Kasabaya geldiğinde Pass'ın rüzgârları muhtemelen saçlarını dağıttı. Bir iki günlük sakal, doğuştan sahip olduğu yakışıklılığını daha da artırıyor. Onu son gördüğümde beri temiz tıraşlı bir yüz hayal etmiştim. Hafızam gerçekte olduğu kadar iyi çalışmadı. Mümkünse, bence boyu daha da uzamış. *Lanet olsun ona.*

"Kesinlikle öyle. Tagger Grange," diyorum, sanki hala ona aşıkmışım gibi gülümseyerek. Belki de öyleyim. *Tamam. Öyleyim.* Kıvrılmış kollu gömlek ve özel dikim pantolon, onun için kimyaman yeniden karışmasını engellemiyor. " 'i Peachtree Pass'a geri getiren nedir?"

Tabureden neredeyse düşecekken bacaklarımın büyük bir kısmını ortaya çıkardıktan sonra elbisenin eteğini düzeltip telaşlanıyorum. Ama etek ucu botumun üstüne takılınca, gergin görünmek istemediğim için onu olduğu gibi bırakıyorum. Karşımdaki adam tüm dikkatimi çekmekle meşgul olduğu için bu elbise en son endişelendiğim şey.

Yüzünden gülümseme eksik değil, ama bu saf bir gülümseme değil. Kardeşlerim onu yakalarsa kıcını tekmelemeyecekmiş gibi beni süzerken, içinde şeytan yatıyor. Dudaklarını yalayıp nefes alır ve yavaşça nefes verir. "Zamanı gelmişti."

Yeşil gözleri bakışlarımı tutarken, bugün daha fazla çaba sarf edebileceğim tüm yolları saymaya başlıyorum — yüzümde sadece bir kat maskara ve bir kat dudak kremi var, gardırobumdaki diğer her şey için çamaşır günü ayırdığım bir elbiseyi giydim. Kovboy çizmem aşınmış, yıpranmış ve eskimiş, ama sahip olduğum en rahat ayakkabılar. Bunlardan başka bir şey giyebileceğimi söyleyemem, ama belki daha kadınsı bir şey giyseydim, onun gözlerine biraz daha uzun süre bakacak cesareti bulabilirdim.

"Bunları alabilir miyim, baba?"

Baba? Tagger'ın elini çeken çocuğa bakıyorum. Gözleri babası gibi yeşil ve Tag'e kahramanıymış gibi bakarken gülümsemesi çok tatlı.

Tagger çömelerek onunla göz hizasına gelir ve şeker torbasını inceler. "Bence sorun yok. Hala dondurma istiyor musun?"

Ama ben hala baba kısmına takılıyorum. Görünüşe göre Baylor yıllar boyunca konuşmalarımızdan bazı detayları atlamış. Bu haberin şokunu hala atlatamamışken, Tag'in baba olmasına hayretle bakarak bu etkileşimi izliyorum.

Sarışın çocuk gülümserken başını sallar. "Evet, lütfen."

Bana bakarak Tagger, "Bu benim arkadaşım Pris..." der. Kafasını sallar ve sanki bu alışkanlığından kurtulmak çok zormuş gibi uzun ve sert bir şekilde gözlerini kırpar. "Bayan Christine." Oğlunun elini tutar, oğluna bakar ve sonra tekrar bana bakar. "Bu benim oğlum, Beckett Grange. Beck."

Sanki önümdeki geçmiş beni yeterince büyülememiş gibi, yanındaki bu küçük tatlı çocuğa kalbim eriyor. Diz çöküp elini sıkıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Beck."

"Ben de, Bayan Christine. Kaç yaşındasınız?"

"Oh." Şaşkınlıktan çenem geriye doğru çekilir. Beck'in açık sözlülüğüne gülmeye başlarım. "Yirmi altı yaşındayım. Sen kaç yaşındasın?"

"Altı." Gözleri babasına kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Yakında yedi yaşına gireceğim. Babam, buradayken ata binebileceğimi söyledi."

"Ne kadar eğlenceli. Atları çok severim. Hiç ata bindin mi?" Benim büyüdüğüm gibi geniş açık alanlar olmadan çocuk yetiştirmeyi hayal edemiyorum. Hayvanlar, çiftlik, çarpıcı gün batımları ve sıcak günlerde nehre dalmak. Bir keresinde New York'ta Baylor'ı ziyaret etmek eğlenceliydi, ama kendimi sudan çıkmış balık gibi hissettim. Austin buradan arabayla çok uzak değil, ama benim tepelik bölge sistemime göre aynı kültür şoku yaratmıyor.

"Hayır. Parkta onlara yaklaşmamız yasak." "Central

Park'taki at arabaları," diye araya girer Tag.

"Ah." Başımı sallarım. "Evet, onlar işlerini yapıyorlar. Onları rahatsız etmemek en iyisi. Eğer çiftliğimize gelip atları görmek istersen, benim çok sayıda atım var."

Yüzü heyecandan gerilir. "Evet, lütfen."

"Harika. Ziyaretiniz sırasında bunu ayarlayacağız."

Kapının açılırken çıkardığı gıcirtı sesi, Lauralee'nin arkadan girdiğini haber veriyor. Şaşkın bir şekilde duruyor ve kapı neredeyse yüzüne çarpıyor. "Um." Ellerini önlüğüne silerken, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor, sonra Beck'e düşüyor. "Bu beklenmedik bir şey."

"Merhaba Lauralee. Nasılsın?" Tagger'ın sesi hatırladığımdan daha yumuşaktır, sanki yıllar içinde daha olgunlaşmış gibidir. Her zaman kendinden emin biriydi, ama şimdi sözlerinde bir rahatlık var, bu da bana onun daha huzurlu olduğunu düşündürüyor.

Gözlerini ona dikip gülümsediğinde, tatlı arkadaşımın yanakları pembeleşti. *Kızım, bu duyguyu çok iyi bilirim.* Saçlarını yüzünden geriye doğru ittiğinde, bir yıldır uzattığı ve başının arkasında lastikle tutturmaya çalışsa da inatla yerinden oynamayan koyu kahverengi kâkülleri unla kaplandı. Tezgâha doğru ilerleyip

avuç içlerini sert yüzeye dayadı. "İyiim Tag. Sen nasılsın?"

"Harika," diye cevaplar ve ben de hemen Lauralee'ye bakarım. İkimiz de sessizce onun gerçekten harika olduğu konusunda hemfikiriz. "Bu aralar dükkânı sen mi işletiyorsun?"

"Evet, ama annem hala çoğu gün birkaç saat çalışmaya geliyor. Erken emekli oldukları için, bu sayede annemle babam birbirlerinin sinirine dokunmuyorlar. Ayrıca bu, benim omuzlarımdaki yükü de biraz hafifletiyor."

"Peaches'e benden selam söyle."

Eteğimi çeken bir hareket dikkatimi Beck'e çeker ve o da "Babamı nereden tanıyorsun?" diye sorar.

"Oh, şey." Onun bir başka beklenmedik sorusu beni güldürdü. Tagger'a baktım. "Babanı hayatım boyunca tanıyorum. O, kardeşim Baylor'ın en iyi arkadaşıdır."

Tag, oğlunun saçlarını okşadı. "Baylor'ı tanıyorsun dostum. O, Bayan Christine'in kardeşi."

"O benim amcam," diye cevaplar Beck gururla.

Bu duygu, birçok nedenden dolayı kalbimi ısıtır, ama belki de en çok, kardeşim Peachtree Pass, Teksas'tan çok uzakta yaşadığı için arkadaşlarından oluşan bir ailesi olduğu için. Tekrar ayağa kalkarım. "Kardeşim nasıl?"

"O... Sanırım asla değişmeyecek."

Sanki ikimiz de şakanın içindeymişiz gibi gülümseyerek cevap veriyorum: "Sanmıyorum. O vahşi kartı eve geri getirmek için bir mucize ve doğru kadın gerekir."

O da başını salladı, ne demek istediğimi tam olarak anladığını belli ediyordu. Baylor, sığırları güderken, New York'ta kariyerini sürdürürken ya da kadınları tavlarken hiçbir zaman incelikli davranmazdı. Hepsi de fazla çaba harcamadan onun altın ellerine düşerdi.

Peaches'te duran adam için de aynı şeyi söyleyebilirim, ama bilmediğim yollara girmemem en iyisi. Doğum günlerimizi ayıran dört yıl, gençken on yıl gibi gelirdi. Artık büyüdüğümüz için o kadar da değil.

Tag oğlunu cesaretlendirir. "Git dondurmanı seç, Bayan Lauralee istediğini getirecek."

Lauralee gülümser. "Bu tarafa gelin. Eyaletteki en iyi şeftali dondurması bende, ya da benim en sevdiğim sakız aromalı dondurmayı seviyorsanız, şanslısınız."

Ona doğru koşar, sakızlı şeker torbasını tezgahın üzerine bırakır, sonra burnunu cama dayar.

İkimiz de ne söyleyeceğimizi veya bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyormuşuz gibi, daha önce olmayan bir gerginlik ortama hakim olur. Bunun devam etmesine izin vermem. "Ben..."

"Düşünüyordum da..."

İkimiz de gülerek, garip durumu ortadan kaldırırız. "Ne düşünüyordun?" diye sorarım.

Parmağını saçlarının arasından geçiriyor, gençken milyonlarca kez yaptığını gördüğüm bir hareket. Tanımadığım bir utangaçlık yüzüne hakim oluyor ve bakışlarını yere indiriyor. "Ailem ahırları sattı." Bana bakıyor, bu sefer beni sarsacak bir şey tutmak isteyeceğim kadar yoğun bir bakışla.

"Duydum. Birkaç yıl önce, değil mi?"

"Evet. Ben ve kardeşim yokken bu işleri halletmek çok zordu. Ailemizi beslemek için küçük çiftliğin daha yavaş temposunu, altı ayda bir gelen çiftçilerin oyuncaklarını barındırmaya her zaman tercih ettiler. Onların, bakım ve saygı hak eden hayvanlar yerine değerli eşyalar gibi muamele görmelerinden nefret ediyorlardı." O, yerinden kıpırdanır. "Her neyse, oğluma atlarınızdan birini tanıtmak umuduyla Rollingwood Çiftliği'ni ziyaret edecektim." Soru sözlerinde açıkça belirtilmemiş ama gözlerinde açıkça görülüyor.

"Davetim geçerli. İstedğiniz zaman gelebilirsiniz." "Teşekkürler."

Kendimi utanç verici bir şekilde davranırken buluyorum. Flört mü ediyorum? Tagger Grange ile flört mü ediyorum? Gülümsüyorum. Kesinlikle öyle. "Belki eski günlerdeki gibi sana yine kot pantolon ve kovboy çizimleri giydiririz."

"The Pass'tan ayrılmış olabilirim, ama o beni hiç terk etmedi." Tezgaha doğru yürümeye başlar, benimle aynı hizada durur. Eli benimkine dokunur, başını eğirir ve fısıldar, "Seni görmek güzeldi, Pris."

Nefesim kesilir ve cevap verme fırsatı bulamadan o çoktan gitmiştir. Bir an kendime gelip nefesimi düzenlerim ama dönmeden önce hızla çarpan kalbimi sakinleştiremem.

Lauralee ona kredi kartını geri verir ve omuz silker. O anda hainin bana ne yaptığını anlarım. Dudaklarımı sıkıca kapatırım, çünkü ne yapacağım? Beck'in yapışkan ellerinden son cheddar bisküvisini mi alacağım?

Burada yetişkin olan benim, ama hayal kırıklığıyla ayağımı yere vurup onu yine de kapmak istiyorum. Tabii ki yapmayacağım, ama bu çok cazip, tıpkı o bisküvi gibi.

Kapıya doğru yönelen Tagger, "Hoşça kalın bayanlar" diyor.

"Hoşça kal," diyoruz hep birlikte, sesimizde baygın bir iç çekiş var. "Tanrım, ne kadar zayıfız," diyorum Lauralee'ye, kapı kapanır kapanmaz Lauralee'ye "Tanrım, biz zayıfız"

"Dinle, Teksas'ın ortasında pek bir hareketlilik olmaz. Tagger Grange'dı... Eh, bir kadının ona hayran olduğunu duyması ilk kez olmuyor."

"Doğru." Dirseklerimi fırın vitrinine dayayarak başımı ellerimin arasına gömdüm. "Ama onu görmek neden beni yine güvensiz bir genç gibi hissettiriyor?"

Omzumu okşadı. "Çünkü o burada yaşarken öyleydi. Ama o gittiğinde, sen gelişmeye başladın. Hayran olduğun kişi şehre geri döndü diye çekinmene gerek yok. Tam tersini yapıp onu bir kez ve sonsuza kadar hayatından çıkarabilirsin."

Aklım fikirlerle dolup taşıyor... Asla düşünmemem gereken fikirler, ama birdenbire düşünmeye başlıyorum. "Ve bir kez ve sonsuza kadar derken, ona atlamak mı demek istiyorsun?"

Gülerek cevap veriyor, "Ya da Chevy'nin arkasında sevişmek gibi biraz daha ince bir şey."

Şimdi gülüyorum. "Beni hoş gördüğün için teşekkür ederim, ama bence en güvenli olanı, onun en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olarak her zaman sahip olduğumuz platonik ilişkiye sadık kalmamız. O sadece birkaç günlüğüne ziyarete geldiği için ortalığı karıştırmaya gerek yok." Ondan uzaklaşıp soda çeşmesine doğru yöneliyorum. "En fazla bir hafta sürer, eminim."

"Çiftliğe seni ziyarete geldiğinde göreceğiz."

"Sanırım öyle." Hafif buzlu ve iki damla vişneli kola içeren bir kola alıp kapağını kapatıyorum. Pipeti içine sokup, sıcak ekmek peşinde neredeyse yere düşecek kadar eğildiğim tabureye geri dönüp bir kez dönüp duruyorum. "Ama ona gelince, düşüncelerimi ve niyetlerimi temiz tutmam gerekiyor. Onun hayatı bin beş yüz mil uzakta, ben ise önceki yedi nesil Greenes gibi buraya yerleşmiş durumdayım." Göğsüm çöküyor. "Tanrım, şimdi de depresif oldum."

"Üzülme. Eve geldiğin için iyi bir kızsın. Kendine bir hayat kurdun." Gülümsayarak ekliyor, "Ve her zaman ben varım. Birlikte yaşlanabiliriz, ön verandada sallanarak."

Cebimden bir dolar çıkarıp tezgahın üzerine koyuyorum. "Bu çok cazip gelse de, bir erkeğin sana gün batımından daha güzelmışsin gibi bakmasını özlemiyor musun?"

"Erkekleri özlüyorum. Nokta." Sodayı kasaya geçirir ve parayı kasaya atar. "Ödemek zorunda olmadığını biliyorsun."

"Ama ben her zaman yapacağım," diye şarkı söyler gibi, kapıya doğru geriye doğru yürürken. "Yaşlandığımızda ve saçlarımız ağardığında, ön verandadaki sallanan sandalyelerde oturma teklifini kabul edeceğim."

O gülüyor. "Anlaştık."

"O zamana kadar, şehre yakışıklı erkekler gelirse bana haber ver."

Kolunu yana doğru uzatarak, "Az önce biri geldi, ama sen onu zaten arkadaş olarak gördün," diyor.

"Tagger Grange asla arkadaştan öteye geçemez. Birincisi, kardeşim beni öldürür." İki parmağımı uzatarak devam ediyorum, "İkincisi, oğlunun annesiyle ilişkilerinin ne durumda olduğunu tam olarak bilmiyorum."

"Birlikte değiller."

Ayaklarım aniden durdu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Peaches. O her şeyi bilir ve annesiyle birlikte Peach Festivali komitesinde. Toplantılarda tüm dedikoduları öğrenir."

Annem vefat etmeden önce o komitedeydi. Bunu birdenbire duyunca göğsüm sıkıştı, ancak

Lauralee'nin beni incitecek bir şey söylemeyeceğini biliyorum. Ama tüm yaralar iyileşmez. "O zaman onun bir oğlu olduğunu nasıl bilmiyorduk?"

"Biliyorduk. Sana daha önce söylemiştim..." Başını eğip şöyle devam etti: "Sen geri döndüğün sıralardı. O zamanlar çok şey oluyordu."

Daha fazlasını paylaşmamıza gerek yok, paylaşmasak daha iyi olur. Bu konuyu geçiştirmek için "Evet" diye cevap veriyorum. Az önce yanımda duran adama yeniden odaklanınca, zihnim ve ruhum yeniden biraz hafifliyor. "Bu yine de onun bekar olduğu anlamına gelmez, dostum." Sırtım kapı koluna dayanana kadar kapıya doğru geri çekiliyorum. "Üçüncüsü, eminim New York'ta onu bekleyen bir sürü kadın vardır. La de dah ve süslü pantolonlar. Ben sadece tırnaklarında kir olan küçük bir kasaba kızyım. Onun büyüüne kapılmaktan kurtulmuşumdur herhalde."

"Yine mi?"

"Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun, değil mi?"

"Arkadaşlar bunun için vardır."

"Düşmanlar da öyle." Çıkarken zil çalınca gülüyorum. "Bana bir bisküvi de borçlusun."

"Önümüzdeki cuma," diye bağırır kapı kapanmadan önce.

Hâlâ gülerek kamyonete doğru yürürken, kapıya uzanırken tırnaklarımı fark ettim. Kafamı sallayarak utanmamaya çalıştım. Bu, Tagger Grange'ın ilgisini çekmek için bir yarışma değildi. Zaten başımda yeterince dert varken, kasabadan geçip giden bir adam için mükemmel olmaya çalışmakla uğraşacak vaktim yoktu.

Yine kızlar gecesi düzenleyip manikür ve saç kesimi yaptırmanın zamanı gelmiş olabilir. Saç uçlarımı kesmekte ustayım ama tırnaklarım için dışarıdan yardım almam gerekiyor.

Kamyoneti çalıştırıp geri geri çıkarken arkamda bir toz bulutu oluşturun. Çiftliğe geri dönmem gerektiğinden, vitesle takıp Tagger ile olan karşılaşmamı tam da olması gerektiği yerde, yani dikiz aynasında bırakıyorum.

Ama on beş dakika sonra Rollingwood Çiftliği'nin arazisine girdiğimde neden hala onu düşünüyorum? Biliyorum. Sadece bunu itiraf etmekten nefret ediyorum.

Onu tekrar görmek gerçekten çok güzeldi...

BÖLÜM 2

Tagger

"GÖRDÜN MÜ, BECKETT?" Hızımı azaltırken, arabayı sabit bir şekilde sürerek, kiralık arabanın içinden arka koltuğa doğru işaret ederek onun dikkatini pencerenin dışına çekiyorum. "Senin yaşındayken, orada sadece ekin sıraları vardı."

"Onlara ne oldu?"

"Büyükbabam ve büyükbabam için bakması çok zordu, bu yüzden bazı arazileri sattılar ve şimdi kendi yiyeceklerini yetiştiriyorlar, geri kalanını da hafta sonları çiftlik tezgahında satıyorlar."

"Çiftçilik ne demek?"

Sesindeki merak beni neredeyse çileden çıkarır. Bu, on sekiz yıl boyunca benim tüm dünyamdı, ama altı yaşındaki oğlum sadece kaldırımları ve gökdelenleri biliyor. Kafamı direksiyona vurmak istiyorum. Bunun yerine, derin bir nefes alıp, neden Teksas'a geri döndüğümüzü kendime hatırlatıyorum.

Bu onun için. *Ve benim için.* Bu yolculuğa, arkadaşlarıma ve aileme söylediğimden daha çok ihtiyacım var.

"Old MacDonald'ı biliyor musun?" diye soruyorum, Beck'in toprakta oynadığı görüntüler zihnimde canlanırken.

"Bir çiftliğim vardı! E-I-E-I-O," diye heyecanla şarkı söylüyor. Pencereye dokunarak, hala şarkı söylüyor ama daha çok kendine, sonra duruyor ve ağzını yüzünün sol tarafına doğru bükerek bana bakıyor. Gözlerimiz

. O bakışı tanıyorum; bir soru yağmuruna tutulmak üzereyim. "Çiftçilik yapıyor musun?" diye soruyor.

"Yapıyordum. Burada büyürken yapıyordum." "Hoşuna gidiyor muydu?"

Düşünmeye gerek kalmadan başımı sallıyorum. Gülümsüyorum, o zamanlar işleri yolunda tutmak için harcadığım emekten daha çok, anılarım daha güzel. "Çok sevmiştim."

"O zaman neden New York'ta yaşıyorsun?"

Paslı metal kapıdan geçip mülke girdikten hemen sonra arabayı durduruyorum. Ona dönüp bakarak cevap veriyorum: "Çünkü sen oradasın."

Annemin ödüllü lahanası gibi bir gülümseme yayılıyor yüzünde — büyük, gösterişli ve kazandığı her ödülü hak eden bir gülümseme. Beck'in gülümsemesi sık sık benimkine benzetilir. Bu iltifata her zaman sevinirim. "Büyükanneni ve büyükbabanı görmeye hazır mısın?"

"Evet!" Küçük yumruğunu havaya kaldırır.

Üç tarafını saran ön verandası olan adaçayı yeşili eve giden toprak yoldan aşağı doğru yürümeye başlıyorum. Sanki hiç ayrılmamışım gibi aynı sallanan sandalyeler hala orada duruyor. Salıncak, ben Beck'in yaşlarındayken babama takmasına yardım ettiğim zincirlerden hala sallanıyor. Ev, ben ortaokuldayken boyanmıştı ve dış cephedeki ahşap şeritlere bakılırsa, boyanma zamanı çoktan gelmiş. Ama şehri terk ettiğimde burayı tekrar görmem gerekiyordu.

Evim.

Ben park etmeden önce annem zaten ekran kapısından içeri giriyor. Saçları daha kısa, sarı ve gri karışık. Her zamanki gibi bronzlaşmış, ancak genellikle güneşte şapka takar. Genç bir anne idi, ancak yıllarca çiftlikte çalışmak herkesi yaşlandırabilir. Beckett ve bana miras bıraktığı yeşil gözleri, güneş ışığı vurduğunda zümrüt gibi parlıyor. "Tagger!"

Motoru kapatıp kapıyı açtım. Benden çok daha küçük olabilir, ama hala beni küçük bir çocukmuşum gibi kucaklayıp sarılmayı biliyor. "Seni özledim anne."

Geriye yaslanarak bana bakar. "Seni çok özledim." Ayrıldığımızda, arka koltuğa geçip Beck'i çıkarmak için kapıyı açarım. "Ah torunum, gel anneannenin yanına."

Son birkaç yılda sadece birkaç kez görüşmüş olsalar da, Beck onu çok seviyor. O, insan formunda bir rahatlık, ruha iyi gelen ve her zaman benim en büyük destekçim.

O da oğlumu sıkıca kucaklıyor. O kıkırdıyor, sanırım hayatta kalacak. "Çok büyümüşsün Beck. İlk başta seni babana benzettiğim için şaşırdım."

O yine kıkırdıyor. "Ben de senin gibi büyüdüm baba."

"Elbette öylesin, dostum." Eve doğru bakıyorum, "Baban nerede?"

"Nehirde balık tutuyor." Beck'in elini tutuyor ve "Gidip onu görmelisin. Sen yokken, bu küçük maymun ayıyı ev yapımı çilekli turta ile doldurabilirim. Az önce fırından çıkardım."

Bu bana bir şeyi hatırlattı. Arka koltukta erimeden önce şekerleri alıp ona uzattım. "Zamanlamam her zaman mükemmeldir, ama sanırım akşam yemeğine kadar yeterince tatlı yedi. Buraya gelmeden önce kasabada durup dondurma aldık."

"Ah! Öyleyse." Ona bakarak sorar, "Sen ve ben içeri girip birlikte succotash yapmaya ne dersin?"

"Succotash nedir?"

"Sana succotash hakkında her şeyi öğreteceğim. Bu, babanın çocukluğundan beri en sevdiği yemeklerden biri."

O kadar da abartmayacağım, ama hayallerini yıkmaya da gerek yok. Bıraktığım hayattan biraz uzaklaşmam lazım, bu yüzden burada olduğum sürece sebzeler konusunda tartışmaya girmeyeceğim.

Onu eve götürmeye başlar. İkisi birbirine çok benziyor ve sanki en son görüştüklerinden bu yana hiç zaman geçmemiş gibi. "Kıyafetlerini değiştirmelisin. Değiştirmeden güzel kıyafetlerin kirlenir. Botlarını ve kot pantolonunu yukarıdaki odanda bulabilirsin."

Odam, lise veya üniversite yıllarımdan ihtişamlı günlerinin bir anıtı olarak değil, sanki bir gün ihtiyacım olacağını biliyormuş gibi, sığınabileceğim yumuşak bir yer olarak tutulmuştu. Eve geri döndüğümde ve onun emin ellerde olduğunu bildiğimde nefes almam kolaylaşıyor.

Annem verandada durur. "Baban hizmet aracını aldı, ama istersen traktörü alabilirsin."

Nisan ayı olduğu için sıcaklık çok fazla değil. "Yürüyeblirim."

"Temiz hava bize her zaman iyi gelir." Dönüyor ama sonra durup ekliyor, "Eve geldiğine çok sevindim, Tag."

Anahtarları arabada bırakıp kapıyı kapatıyorum. "Ben de, anne."

Ellerimi ceplerime sokarak ilerliyorum. İtalyan deri ayakkabılarım baharın yeşil çimleri ile keskin bir kontrast oluşturuyor ve dikişlerine ve burunlarına yapışmış kirleri umursamıyorum. Giysiler değiştirilebilir, ama bu özgürlük hissi? Paha biçilemez.

Şehirde daha fazla yer kaplıyormuşum gibi hissediyorum, ama bu benim egom ya da itibarımdan kaynaklanıyor olabilir. Ancak bu... *İnanılmaz*. Tepenin zirvesinde durup, kilometrelerce uzanan masmavi gökyüzüne ve yeşil topraklara bakıyorum, evrenin ne kadar küçük bir parçası olduğuma hayranlıkla.

Eskiden dolu olan ahırların önünden geçerken, artık bakımsız kaldıklarını görüyorum. Onları suçlamıyorum. Daha büyük ahır hala sağlam ve kullanılıyor, bir daha kullanılmayacaksa ahırları ayakta tutmanın bir anlamı yok. Tepeden aşağı inmeye başlıyorum, eyerlik kulübesini görüyorum. Babam, güneşin gölgesinde, diğer tarafta bir bahçe sandalyesine oturmuş olacak.

Arabaların kornalarının sesi ya da yanımdaki sokaklarda bağırıışların sesi olmadan dolaşmayalı çok uzun zaman oldu. Alıştığım ve beni rahatsız eden koşuşturma geride kaldı. Omuzlarımda taşıdığım gerginliği gevşetmek için önümde beş gün var.

Sessizlik beni çevreliyor: uzaktaki kuşlar, nehrin kenarını okşayan hafif su sesleri, rüzgarda esen yakındaki meşe ağaçlarının yaprakları ve ayakkabılarımda altında çıtırdayan otlar. Bu sesler, çocukluğumdan hatırladığım seslerle tam olarak aynı değil. Aksine, daha hafifler, sanki botlarımda ağırlığı çıtırtıları biraz daha belirgin hale getiriyormuş gibi.

Çizmeler... Pris'i düşünerek gülümsüyorum. O elbiseyle çok güzel görünüyordu ve yıllar geçmesine rağmen tam da hatırladığım gibiydi. Rüzgarda uçuşan saçları ve o kadar yıpranmış botları, pazar sabahları kilise merdivenlerinde ona söylenenleri hâlâ duyabiliyorum. Ve Teksas gökyüzünden daha mavi gözleri, her zaman ne yapmaya çalıştığını ele veriyordu — iyi şeyler değil, ona bu lakabı kazandıran saf küçük melek gibi şeyler. Ama çok şey değişti.

Burada yaşarken ona hiç iki kez bakmadım çünkü bir kez baktığımda Baylor beni bunun için yere serdi.

Bu anı beni aptal gibi kendi kendime gülümsetiyor. Bu, yaşadığımız en kötü kavgalardan biriydi. Kimsenin daha iyi kamyonu olduğu, rodeoda daha fazla puan aldığı, kasabadaki büyük gösteriye gelen kadınlarla daha çok ilgilendiği ve kız kardeşi konusunda anlaşamadığımız dışında, pek anlaşmazlık yaşamazdık.

O zamanlar, biz kendimizi bulmaya çalışırken bizi rahatsız eden sinir bozucu bir veletti. Kıvrımlarını ortaya çıkaran küçük iekli elbisesinin ön kısmında, en üstteki düğme deliğinden kaymış bir çukur vardı ve bu, onun ne kadar büyüdüğünü bir kez daha görmemi sağladı. Onu kucakladığımda kalçalarının kıvrımlarını beğendim, ama uzun süre bakmamı sağlayan yüzüydü. O çok güzel ve kendine gelmiş. *Kahretsin.*

Baylor uzun zamandır fotoğraı paylaşmıyor. Kim kız kardeşinin fotoğraflarını gösterir ki? Ama bir uyarı alabilirdim. Bunun yerine, orada giderek büyüyen bir şey ile sıkışıp kaldım... Boğazımı temizliyorum, ama birdenbire neyin tıkadığını bilmiyorum.

Çocuğunuzun oyununuzu mahvetmesi gibisi yoktur, sanki hala bir oyunum varmış gibi. Tack kulübesine yaklaşırken tekrar güldüm. Babama kalp krizi geirttirmek istemiyorum, bu yüzden köşeyi dönerken, "Hey, baba?" diye seslendim.

Yakalandım. Balık tutmuyor.

Ağaçların altındaki hamakta uyuyor ve yüksek sesle horluyor. Onu uyandırmayı düşünüyorum ama görevine dönmeden önce biraz daha dinlenmesine izin vermeye karar veriyorum, balık tutmak onun bahanesiydi, böylece gizlice biraz kestirebiliyordu.

Bu yeri unutmanın zor olacağını hep düşünmüşümdür. Her ne kadar benim varlığımın bir parçası olsa da, bu nehir damarlarımdan akıyor ve buradaki hava nefes almam için gerekli oksijen. Tekrar burada olmak gibisi yok.

Nehir kenarındaki bahçe sandalyesine oturuyorum, omuzlarım gevşiyor ve vücudum yıpranmış kumaşa öküyor. Hayat budur işte.

"Bir şey yakaladın mı?"

Omzumun üzerinden bakınca, babamın hamaktan kalkarken homurdanarak çıktığını görüyorum. "Bunu profesyonellere bırakayım dedim

bırakayım dedim."

Gülümser ve gözleri kayalık kıyıyı tararken benimkilerle buluşur. "Seni eve getiren ne, evlat?"

"Uzun bir uçuş ve ardından bir saatten biraz fazla süren bir yolculuk." Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm.

El sıkışmayı bir kucaklaşmaya dönüştüren babam sırtıma hafifçe vurur. "Geldiğine sevindim. Çok uzun zaman oldu."

"Öyle. Geri dönmek için iyi bir zaman gibi geldi."

Birbirimizden uzaklaşırız ve ikimiz de kollarımızı göğsümüzün üzerinde çaprazlar, sanki onun yaşı ile benim yaşı arasında zaman farkı olan bir ayna gibiyiz. "Benim küçük adamım Beckett nerede?" Yıllardır oğlumu buraya getirmeye çalışıyor.

Oğlumuz henüz bir yaşındayken sadece bir kez Teksas'a seyahat ettik. Anna burayı hiç sevmeydi. Buranın çok tozlu, çok ıssız, çok terk edilmiş olduğunu ve en kötüsü de hiçbir dükkanda onun aşırı karmaşık kahve içeceğini bulamadığını söyledi. Zaten şehirde bile hiçbir barista bunu doğru yapamıyordu. The Pass'ta bir gece kaldık, sonra ertesi gün ayrılmamızı istedi.

"Beck annemle birlikte evde. Eminim ona turta yedirip sevgiyle boğuyordur."

"Olması gerektiği gibi." Nehre doğru yürüdü, bir taş aldı ve alnına hafifçe vurdu. Sonra sihir gibi taşı su yüzeyinde zıplatmaya başladı. O bana sırlarını öğretmeden önce, gençken bunun sihir olduğunu düşünürdüm. Taşların açıları ve şekilleri, suyun akış hızı ve şans getirmesi için alnına hafifçe vurmak önemliydi. "Sorunlardan kaçıyor musun yoksa sadece ciğerlerine temiz hava mı çekmek istiyorsun?"

Babam asla kendi sesini duymak için konuşan bir adam değildi. O daha çok meselenin özüne inen bir adamdır. Bu, yaşlandıkça ve işyerinde her fırsat, terfi veya imkân için diğerlerini alt etmek için ikiyüzlü davranan pisliklerle uğraştıkça daha çok saygı duymaya başladığım bir özellik.

Gözlerimi ileriye dikerek, "İkisi de biraz" diye cevap veriyorum.

Yaklaşıp omzumu sıktıktan sonra arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. "Her zaman eve dönebileceğin bir yerin var, Tagger." Omzunun üzerinden el salladı. "Hadi. Torunumu görmek ve bitmeden biraz turta yemek istiyorum."

Bir taş alıp alnıma vuruyorum. Eskisi gibi yetenekli olduğumdan emin değilim, ama yine de taşı fırlatıp en iyisini umuyorum. Suya batmadan önce iki kez sıçırıyor. Kazandım sayarım. Ona yetişmek için dönüp bakıyorum. "Geliyorum."

"Ve kıyafetlerini değiştirmen lazım. Seni gördüğümde vergi tahsildarı sandım."

Kıkırdayarak, onun yanına koşuyorum. "Eve dönmek güzel, baba."

KINDLE UNLIMITED'DA OKUMAYA DEVAM ET, Amazon'dan indir, sesli kitap (Amazon & Audible), Romance Couple Paperback ve Special Edition Peaches Cover.
<https://geni.us/LTCAm>

İmzalı Kağıt Kapaklı Kitaplar (Romance Couple & Special Edition Peaches Kapakları) web sitemdeki Kitabevimde mevcuttur:
www.slscottauthor.com

TEŞEKKÜRLER

Bu inanılmaz ekibe çok teşekkür ederim:

Kenna Rey, İçerik Editörü

Jenny Sims, Metin Düzenleme, Editing4Indies

Kristen Johnson, Düzeltmen

Andrea Johnston, Beta Okuma

Kapak Tasarımı: S.L. Scott

Ses Prodüktörü: Erin Spencer, One Night Stand Studios.

Anlatıcılar: Willa Jaymes & Nelson Hobbs

Harika Süper Yıldızlarıma ve muhteşem SL Scott Books Facebook üyelerine teşekkür ederim. Sadece meslektaşlarım değil, aynı zamanda arkadaşlarım olanlara da teşekkür ederim. Arkadaşlığımızı, desteğinizi ve sizi çok seviyorum!

*Kocam ve oğullarıma, sizi evrenden daha çok seviyorum! Sonsuz desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederim. Sizi her zaman seveceğim.
XOXOX*

YAZAR HAKKINDA

Suzie, muhteşem okyanus manzarasını, baharatlı margaritaları ve boş zamanlarını ailesiyle ve sevimli köpeği Ollie ile geçirmeyi sever.

New York Times ve *USA Today*'in en çok satan yazarı S.L. Scott, sizi sayfaya bağlayacak, karakter odaklı, kalp atışlarını hızlandıran ve baş döndüren aşk romanları yazıyor. Esprili plaj kitaplarından yürek burkan ve kalbi iyileştiren hikayelere kadar uzanan öyküleri, duygusal, samimi ve büyüleyici olarak yüksek beğeni topluyor.

Kitapları, günümüzün okuma tutkunu okuyucuları için bir kaçış noktasından daha fazlasıdır. Her zaman sonunda mutlu bir sonla ödüllendirilen kalbin yolculuklarıdır.

Onu şu adreste bulabilirsiniz: www.slscottauthor.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

